DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1903.

WE LWOWIE.

Z drukarni Władysława Łozińskiego,

Zarządca J. Niedopad.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1903.

Spis alfabetyczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1903. *)

A.

B.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

F.

G.

I.

J.

K.

L.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

Ś.

T.

U.

W.

Z.

Ż.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 25. stycznia 1903 **Część I.**

Nr. 1.

U s t a w a

z dnia 17. grudnia 1902, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Śniatynie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 60.000 K i 21.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Śniatynie zezwala się w myśl §. 24. ust. o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 60.000 koron na częściowe pokrycie kosztów przebudowy mostu kratowego na Prucie pod Zabłotowem, oraz w kwocie 21.000 koron na częściowe pokrycie kosztów budowy drogi gminnej I. klasy Dżurów-Ilińce.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. grudnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 2.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 10. grudnia 1902 L. 147.458, o przedkładaniu fasyj do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1903.

W myśl §§. 138. i 202. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220., względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do działu III. oraz artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na r. 1903, termin do 31. stycznia 1903.

Co do obowiązku opłaty tych podatków i przedkładania dotyczących fasyj zauważa się w szczególności, co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne, pobierające dochód określony w §. 124. powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w §. 125. odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyj w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) po nad 1200 koron rocznie, — obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na wysokość dochodu, podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl §. 139. ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane, te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym;
b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania;
c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1903 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1903 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego, dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia §. 133. powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne wymienione w §. 153. ustawy, których dochód temuż podatkowi podlegający 1200 koron rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w §. 154. ustawy odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 koron, przedłożyć winny wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyj określają co do podatku rentowego §§. 128—130 i 138 ustawy oraz artykuły 13—16 i 20 rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§. 156—171 i 202 ustawy oraz artykuły 32 i 33, względnie 3—28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasyę w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołaną jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3. §. 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2. i 3. §. 176. ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1903 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu i podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§. 145. i 228. ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1903 stałe pobory służbowe przenoszące rocznie 1200 koron. Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§. 239. i 243., oraz §§. 241. i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1903 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej ztąd straty czasu — jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyj odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

We Lwowie, dnia 10. grudnia 1902.

Zubrzycki w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1902 L. 94.332, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Kałusza na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wiel-

kiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Kałusza na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć, począwszy od roku 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 14. stycznia 1903 L. 337/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. stycznia do 31. marca 1903.

Jego C. i k. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. grudnia 1902 o prowizorycznym poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. stycznia do 31. marca 1903 w wysokości zezwolonej na rok 1902.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. Dodatek do państwowego podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w wysokości 60 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

2. Dodatek do podatków bezpośrednich osobistych zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków, wymienionych w ustępie 1) w wysokości 49 h, a do podatków wymienionych w ustępie 2) w wysokości 55 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. stycznia b. r. L. 873 podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

We Lwowie, dnia 14 stycznia 1903.

Piniński w. r.

Nr. 5.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. grudnia 1902 L. 86.982, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Podhajcach.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47,) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Podhajcach dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie, począwszy od 1. października 1902.

We Lwowie, dnia 16. grudnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 6

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. grudnia 1902 L. 86.507, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Żółkwi.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47.) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Żółkwi, dla dorosłych na 1 K 10 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 56 h dziennie, począwszy od 1. października 1902.

We Lwowie, dnia 16. grudnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. stycznia 1903 L. 341, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłaty od czynszów najmu.

Na mocy §. 87. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłaty od czynszów najmu przyzwolonej jej ustawą z dnia 26. maja 1892, Dz. ust. kraj. Nr. 22 na dalszych lat pięć, począwszy od 1. stycznia 1903 w wysokości oznaczonej uchwałą Rady miejskiej w Przemyślu dnia 13. października 1902 a mianowicie:

1. od czynszów rocznych nad 200 do 600 K po 2%;
2. „ „ „ „ 600 „ 1000 „ „ 3%;
3. „ „ „ „ 1000 K 4%.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 28. lutego 1903. Część II.

Nr. 8.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. grudnia 1902, tyczące się cennika lekarstw na rok 1903 (Dz. ust. p. Nr. 225).

Od dnia 1. stycznia 1903 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1903 do farmakopei austryackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkiem z r. 1900“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 29. listopada 1901 (Dz. u. p. Nr. 195), tyczące się austryackiego cennika lekarstw za rok 1902 traci z dniem 1. stycznia 1903 moc swoją, a w miejsce tegoż wchodzą następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, względnie weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. stycznia 1903 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy, obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do obowiązkowych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającym w oczy (tłustym) drukiem*), a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei wraz z dodatkiem, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są zapisane podług przepisu upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz wyłącznie jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% całej ilości mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich, w III. tablicy VII-go wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 i dodatku do tejże przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, i znajdujących się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy ekspedycyi dzielonych proszków należy ze względów sanitarnych unikać otwierania papierowych kapsułek przez dmuchanie ustami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

---

*) W miejsce dawnego znaku krzyża.

Na każdej recepcie powinien zazwyczaj sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa*).

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wymienionej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę: „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty winna być zaopatrzoną wyraźną pieczęcią apteki i podpisem ekspedyenta.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim*, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9,

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś

---

*) Rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się wobec publiczności.

układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych i t. p., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno należytość policzyć, jeżeli w ogóle w myśl §. 18. normy ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891 Dz. p. p. Nr. 45 wolno jest liczyć należytość za naczynia.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

Uproszczenia i obniżone obliczenia za leki, przewidziane normą ordynacyjną z dnia 17. marca 1891 Dz. u. p. Nr. 45, winny być zastosowane przy wydawaniu leków na rachunek kas chorych, urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33, jakoteż kas chorych, zostających pod państwową kontrolą — jeżeli tylko na recepcie lekarza nie są podane osobne przepisy.

§. 11

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych jakoteż na rachunek kas chorych, zostających pod kontrolą państwową, powinien aptekarz opuścić najmniej 5% od przypadającej ceny za lekarstwo.

Wyższe opusta pozostawia się umowie aptekarzy z kasami chorych.

W razie sporów co do opustów od taksy są władze polityczne krajowe upoważnione aptekom pewnego okręgu kas chorych a w szczególności w miastach stołecznych i miejscach przemysłowych stosownie do istniejącego obrotu leków, wydawanych na rachunek tychże kas chorych, jakoteż stosownie do stosunków miejscowych, wymierzać wyższy opust procentu aż do wysokości 15% od sta od ogólnej sumy za lekarstwa; zważać przytem jednak należy na równomierny wymiar dla wszystkich aptek dotyczącego okręgu, a to celem powstrzymania przeszkód, mogących zajść w regularnem zaopatrywaniu publiczności w leki w granicach okręgu urzędownie ustanowionego.

§. 12.

Za dziesięciokrotną miarę (ilość, sztuki) środków zawartych w cenniku leków należy obliczać tylko ośmiokrotną należytość taksy; wydając stokrotną

miarę, należy znowu obliczać ośmiokrotną kwotę należytości przypadającej za dziesięciokrotną miarę (t. j. sześćdziesięcio czterokrotną ceny pojedynczej).

Tę zniżoną cenę należy nawet wtedy stosować, jeżeli przy taksowaniu miary (ilości, sztuk) środków lekarskich poniżej ilości dziesięciokrotnej, względnie stokrotnej dozy zawartej w cenniku leków okazuje się wyższa kwota niż ta, któraby odpowiadała zniżonej cenie za większe ilości.

§. 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 14. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko dwa halerzy.

Należytość wynoszącą mniej niż jeden halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§. 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Aptekarzom, którzy przy sprowadzaniu wyskoku oprócz państwowego podatku od spirytusu opłacają podatek krajowy lub gminny, może na prośbę wniesioną władza polityczna krajowa przyzwolić odpowiednią podwyżkę ceny za te wyskokowe przetwory, które są wyszczególnione w dołączonym spisie do taksy leków.

§. 16.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 17.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie, a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka i t. p.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§. 18.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i cenę dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tej samej doborowej jakości która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również w odręcznej sprzedaży, nie wolno obliczać za środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w wypadkach do ich decyzyi dochodzących, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1903.

§. 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć je w zapasie w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek wraz z dyspenzacyą ustanawia się dla aptek po 20 halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, od ceny tej nie odlicza się żadnego opustu.

§. 21.

Ceny przedmiotów służących do opatrunków, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; od tych cen nie odlicza się w podobnych razach żadnego opustu.

§. 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych i podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 23.

Przy obliczaniu lekarstw dla zwierząt, o ile one w osobnej taksie nie są uwidocznione, lecz tylko w taksie dla środków leczniczych farmakopeą objęte, należy opuszczać 10% od cen tamże podanych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 24.

Aptekarze obowiązani są mieć w zapasie środki skrzepiające i desinfekcyjne, jako też i środki opatrunkowe, wymienione w przepisach służbowych dla akuszerek, wydanych rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrz-

nych z 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216), jakoteż są oni uprawnieni mieć na składzie inne przyrządy wymagane od akuszerek.

Akuszerkom należy się przy bezpośredniem pobieraniu tych artykułów z apteki opust 10% od ceny taksy.

§. 25.

Uwidocznione w cenniku leków, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficynalnych artykułów leczniczych, ma służyć za wskazówkę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97).

§. 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 200 koron, lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§. 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 L. 10.134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1890 według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile farmakopea co do wyrabiania pewnych przetworów, podaje szczegółowe przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki farmakopeą nie objęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficynalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a które podobne są do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzone do celów lekarskich, jeżeli skuteczność ich jeszcze niepewna i doświadczeniem klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§. 4.

W tablicy IV. dołączonej do farmakopei, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza. Leki te oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę najwyższą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i w oczyszczonym czyli rektyfikowanym, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się znachodzą leki o rozmaitym stopniu koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., przechowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lipca 1889 do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze zarządzenia co do zmiany przepisów ograniczających handle tymi środkami leczniczymi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5. rozp. minister. z dnia 17. września 1883 Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny tymi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100-stopniową systemu Celsiusza.

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących, obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Najważniejsze zmiany wymienione są w przedmowie farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191)*), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępywać mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego, przez Rząd administrowanego, zapisują lekarstwa lub opatrunki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków, jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

§. 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej w tym czasie farmakopei i w wydanym naówczas cenniku lekarstw. Wyjątkowo dozwolone zapisywanie leków nieoficynalnych należy w krótkości usprawiedliwić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

---

*) Zniesione a zastąpione rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 4. grudnia 1902 (Dz. p. p. Nr. 225.)

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę, zapisywać wolno tylko koniecznie potrzebne leki i opatrunki, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne, jak *kalium bromatum*, *kalium chloricum*, *kalium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem w rozczynie; w razie powtarzania lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości tylko samą sól (w jej właściwej postaci), którą rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia rozczynu.

§. 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich rozczynu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki; zapisując zaś proszki ze środków, które działają dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na poszczególną dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8.

Dla pokrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich, jak n. p. do chininy środków osładzających w dawkach nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Podobnie jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary środków, które w cenniku lekarstw nie są tłustemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki, powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub posługaczów, według wskazówek lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być tamże sporządzone przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry mogą być w aptece tylko wtedy rozsmarowane, gdy tego ani sam chory, ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych — *farina placentae lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i w tych samych godzinach ordynacyjnych są potrzebne w sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Przy powtarzaniu lekarstwa należy z zasady przepisać nową receptę; jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić powtórzenie bez żadnej

zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) *) została w aptece odkopijowana, wtedy można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. grudnia 1889, §§. 4. i 5. **) — wyraźnie i czytelnie, a recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15. ***) rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889.

§. 17.

Co do naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889) †) liczyć tylko najtańsze z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, tylko takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były ponownie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie: *ad vitrum, adlatum.*

---

*) §. 7. rozporządzenia ministeryalnego z 4. grudnia 1902 (Dz. p. p. Nr. 225).

**) §§. 4. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z 4. grudnia 1902 (Dz. p. p. Nr. 225).

***) §§. 16. i 17. rozporządzenia ministeryalnego z 4. grudnia 1902 (Dz. p. p. Nr. 225).

†) §. 10. rozporządzenia ministeryalnego z 4. grudnia 1902 (Dz. p. p. Nr. 225).

§. 19.

Lekarze odstępujący w ordynacyach swoich od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami stale mianowanych lub remunerowanych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191). *)

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzanie ile możności funduszów państwa, przeznaczonych na publiczną opiekę nad chorymi lub funduszów, którymi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

2000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

---

*) §. 26. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. grudnia 1902 (Dz. p. p. Nr. 225).

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0·01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych, jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7. za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przyprowadzenie artykułów do stanu, w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie i t. p.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy doliczyć nadto w myśl punktu 7. i 14. koszta badania.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklane albo gliniane, przysłuża prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklane albo tygiel			aż włącznie do	100	gr.	10	h
" " " " "	nad	100	" " "	500	"	20	"
" " " " "	"	500	" " "	1000	"	30	"
" " " " "	"	1000	" " "	2000	"	40	"

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 80 h, służącemu (laborantowi) zaś 32 h.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzania artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczenia odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen powstaje ułamek halerza, to należy go policzyć za cały halerz przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej niż 0·5; policzyć go zaś należy za cały halerz, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny, o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem *secunda*, *cruda*, *communis*.

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1—3 i 5—12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Rozporządzenie

regulujące obrót artykułami leczniczymi ze względu na rozgraniczenie uprawnień między aptekami a innymi handlami, jakoteż ze względu na sprzedaż odręczną w aptekach:

a) **co do rozgraniczenia uprawnień między aptekami a innymi handlami.**

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Na zasadzie trzeciego ustępu §. 54. ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się we względzie rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, co następuje:

§. 1.

Przyrządzanie i sprzedaż lekarstw wszelkiego rodzaju i postaci według recepty lekarskiej zastrzeżone jest wyłącznie aptekarzom.

Lekarstw zrobionych podług recepty*), której w aptece nie ma i której przeto nie można lekarzom okazać, lub podług recepty, z której nie można

---

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 23. stycznia 1884 L. 18.659 świadectwa wydane przez zawodowych znawców, analityczne wyniki i t. p. nie mogą być uznane za autentyczny dowód co do istoty takich przetworów, lecz muszą pochodzić od osób je wyrabiających.

Te przepisy przyrządzania mają ten cel, aby sprzedaży pewnych przetworów leczniczych odebrać cechę tajemnych środków leczniczych, których utrzymywanie na składzie i sprzedaż jest bezwarunkowo zabronioną, i aby wprowadzić kontrolę tożsamości sprzedawanych środków leczniczych przez porównanie ich ze środkami leczniczymi sporządzonymi podług przepisu przyrządzenia, osobliwie wtedy, gdy tożsamość leczniczego środka drogą

poznać dokładnie ilości i jakości składników, nie wolno w ogóle nigdzie a więc i w aptekach trzymać na sprzedaż lub sprzedawać.

§. 2.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie przetworów farmaceutycznych, zrobionych czy to według przepisów, zawartych w austryackiej książce aptekarskiej (Pharmacopea austriaca), czy według przepisów aptekarskich innych krajów, dozwolone jest tylko aptekom.

Wyjątek od tego zastrzeżenia stanowią tylko środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż środki do czyszczenia zębów, o ile nie są mieszaninami lekarskiemi, tudzież wody lekarskie naturalne i na wzór naturalnych sztucznie przyrządzone, wyroby zdrojowe i bandaże chirurgiczne wszelkiego rodzaju. Atoli sztucznie zrobione roztczyny soli kopalnych w wodzie, które według jakości zewnętrznej wydają się wodami lekarskiemi naturalnemi, nie będąc na wzór tychże zrobione, wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać tylko w aptekach.

§. 3.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie materyałów, tudzież przetworów chemicznych, które używane bywają wyłącznie do celów lekarskich, zastrzeżone jest aptekom.

Przedmioty służące do celów nie tylko lekarskich lecz także technicznych, przypuszcza się do obrotu powszechnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków ustawowych.

§. 4.

Atoli co się tyczy przedmiotów, w §. 3-cim aptekom zastrzeżonych, Władze administracyjne rządowe upoważnione są stosownie do szczególnych potrzeb i stosunków obszaru administracyjnego za zezwoleniem Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu sporządzić i ogłosić spisy takich przedmiotów, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie także w innych handlach będzie dozwolone.

---

chemicznego rozbioru, farmakognostycznego i drobnowidzowego badania nie da się z całą pewnością oznaczyć.

Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. listopada 1886 L. 21.099 wydano politycznym władzom krajowym wskazówki dotyczące badania przetworów lekarskich utrzymywanych na składzie w aptekach.

Zarazem zarządzone zostaną owe środki ostrożności, którym przedmioty przypuszczone do powszechnego obrotu, podlegają w drobnej sprzedaży ze względów policyjnych lub zdrowotnych.

Od zamieszczenia w tym spisie wyłączone są wszystkie takie przedmioty, których wydawanie z aptek podlega według przepisu szczególnym ostrożnościom lub ograniczeniom, lub co do których słusznie obawiać się należy nadużycia lub wydawania mylnie zamiast nich środków gwałtownie działających.

§. 5.

Ograniczenia obrotu, przepisane w paragrafach 2. i 3. odnoszą się do drobnej sprzedaży. Postanowienia te nie będą stosowane do handlu hurtownego między producentami, fabrykantami, kupcami i aptekarzami. Względem obrotu trucizn, materyałów trucizny zawierających i przetworów zdrowiu szkodliwych, zatrzymują w zupełności moc swoją przepisy rozporządzenia z dnia 21. kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 6,

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie kwalifikują się do ukarania podług ustawy karnej powszechnej lub podług przepisów karnych ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

§. 7.

Z zaprowadzeniem rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), tracą moc dotychczasowe przepisy ustawowe, rozgraniczające prawa sprzedaży między aptekami a handlami materyałów i fabrykami chemicznemi

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97), którem częściowo zmienia się i uzupełnia rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu uznały za potrzebne uzupełnić a po części zmienić rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, w sposób następujący:

§ 1.

Dla zapobieżenia mylnym wykładom oświadcza się, że wyjątki od przedmiotów, których sprzedaż zastrzeżona jest aptekom, w ustępie 2. §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) wyrażone, o ile wyjątki te tyczą się środków dyetetycznych i kosmetycznych jakoteż środków do czyszczenia zębów, tudzież bandażów chirurgicznych, obejmują wszelkie środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż wszelkie bandaże chirurgiczne jakiejkolwiek nazwy, nadto wszelkie rodzaje soków owocowych, wyskoków, esencyj, past, pastelek, pomad, plastrów i t. d. i że prawo sprzedawania tych przedmiotów o tyle tylko jest zastrzeżone aptekarzom, o ile są wyrobione według przepisów farmakopei.

§. 2.

Postanowienia §. 3. rzeczonego rozporządzenia ministeryalnego uzupełnia się jak następuje:

O uprawnieniu do sprzedaży materyałów lub przetworów chemicznych, służących do celów lekarskich, gdy jednoczesne techniczne używanie tychże a oraz zastrzeżone aptekarzom prawo sprzedaży daje powód do wątpliwości lub sporu, orzeka w danym razie po zasięgnięciu opinii znawców Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§. 3.

W myśl §. 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) pozwala się na zasadzie wniosków Władz administra-

cyjnych krajowych trzymać na sprzedaż i sprzedawać także w innych handlach prócz aptek, pod warunkami w dalszych paragrafach podanymi, następujące przedmioty, przeznaczone wyłącznie do celów lekarskich:

Absinthii herba,
Althaeae folia et radix*),
Angelicae radix*),
Arnicae rhizoma,
Asa foetida,
Aurantii folia,
Calami aromatici rhizoma*),
Calendulae flores,
Capilli Veneris herba,
Cassiae fistulae fructus,
Centaurii minoris herba,
Chamomillae vulgaris flores,
Foeni graeci semen*),
Gentianae radix*),
Graminis rhizoma,
Hyssopi herba,
Inulae radix*),
Imperatoriae rhizoma*),
Iridis florentinae rhizoma,
Jaceae herba,
Lichen islandicus,
Liquiritiae radix*),
Lycopodium,
Malvae flores et folia,
Manna,
Meliloti herba,
Melissae herba,
Menthae crispae folia,
Menthae piperitae folia,
Millefolii herba,
Oleum jecoris aselli,
Oleum lauri,
Ononidis spinosae radix,
Origani herba,
Papaveris Rhoeados flores,
Phelandrii aquatici semen,
Quassiae lignum,
Rhei radix*),
Rosae flores,
Rosmarini folia,
Sambuci flores,
Scolopendrii herba,
Serpylli herba,
Spongia usta,
Tamarindi fructus,
Taraxaci radix,
Tiliae flores,
Trifolii fibrini herba,
Valerianae radix*),
Verbasci flores.

§. 4.

Przemysłowców, którzy otrzymali konsens na zasadzie §. 16. L. 13 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) a względnie na zasadzie §. 15. L. 14 ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), upoważnia się do objęcia w zakres przemysłu swego trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów, wymienionych w §. 3. niniejszego rozporządzenia.

---

*) Według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. grudnia 1895, L. 20.587 (Dz. u. p. Nr. 188), także w grubosproszkowanym stanie do celów weterynarnych.

**) Tem samem rozporządzeniem wciągnięto także *folia taraxaci* do wykazu artykułów wymienionych w §. 2.

§. 5.

Przedsiębiorcom handlu materyałów, a w miejscach, gdzie handlu materyałów nie ma, także przedsiębiorcom innych handlów może Władza przemysłowa I. instancyi dać upoważnienie do trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów wymienionych w §. 3-im niniejszego rozporządzenia.

Przy nadawaniu upoważnienia należy mieć na względzie stosunki i potrzeby miejscowe.

Celem uzyskania upoważnienia, ubiegający się winien udowodnić albo świadectwem instytutu publicznego, w którym towaroznawstwo jest wykładane, albo w braku tegoż, złożeniem egzaminu przed lekarzem powiatowym rządowym, że zdoła przerzeczone przedmioty niewątpliwie poznać i od siebie odróżnić.

§. 6.

Sprzedawcy obowiązani są trzymać na składzie przedmioty lekarskie w §. 3. niniejszego rozporządzenia przytoczone, tak w lokalu sprzedaży jak i w magazynach, oddzielnie od innych towarów, w stosownych naczyniach, chroniących je od pyłu i wszelkiego zanieczyszczenia, opatrzonych właściwymi i wyraźnymi napisami, zawsze tylko niezepsute i dobre.

Przedmioty roślinne wolno trzymać w zapasie i sprzedawać tylko nierozdrobione lub grubo pokrajane, żeby na pierwszy rzut oka można było poznać czem są. Na opakowaniu powinna być napisana wyraźnie nazwa wydanego przedmiotu

§. 7.

Władza przemysłowa utrzymywać ma wykaz lokalów sprzedaży i nadzorować je jak najostrzej (§. 8. lit. *a)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68). Mianowicie lekarze urzędowi winni odbywać w nich niekiedy rewizye a przytem baczyć na to, czy sprzedawcy trzymają się granic swego upoważnienia i czy zachowują ściśle przepisy powyższe.

§. 8.

Ze względu na szczególne stosunki, panujące w siedzibach gorączek w Pobrzeżu i Dalmacyi, upoważnia się c. k. Namiestnictwa w Tryeście i Zadarze dozwalać przemysłowcom zaufania godnym trzymania na składzie i sprzedawania siarczanu chiny z aptek wziętego i w aptekach podzielonego na dawki po 0·5 i 1·0 grama.

Torebki, w których dawki te muszą być zachowane, powinny być przez aptekarza zapieczętowane i opatrzone wyraźnymi napisami, podającymi dokładnie ilość dawki; nadto na obwinięciu powinna być wyrażona firma aptekarza, od którego dawki siarczanu chiny zostały nabyte.

Przemysłowiec, który uzyskał upoważnienie do wydawania siarczanu chiny, obowiązany jest nabywać go w sposób wyżej przepisany wyłącznie tylko z aptek i udowodnić, że go tak nabywa osobną książeczką poborczą, w której ilość nabytych dawek i czas nabycia ma być wyrażony i podpisem aptekarza potwierdzony.

§. 9.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają postanowieniom karnym, podanym w §. 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152).

§. 10.

Upoważnienia, dane na zasadzie §§. 5. i 8. niniejszego rozporządzenia, mogą być cofnięte przez Władzę, która dała upoważnienie, także w przypadkach nieprzewidzianych w §. 9., jeżeli co do osoby, której dano upoważnienie, powstaną wątpliwości.

---

b) Co do sprzedaży odręcznej w aptekach.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulujące sprzedaż bez przepisu lekarskiego w aptekach publicznych.

Odnośnie do przepisów §§. 16. i 17. postanowienia kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808 L. 16.135, które wciągnięte zostały także do instrukcyj dla aptek, przez Władze krajowe wydanych i zrewidowanych, rozporządza się celem dokładniejszego oznaczenia tych leków, których w aptekach nie wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego, co następuje:

1. Następujące leki i przetwory, jakoto:

Aloë, Amylum nitrosum, Chloroformium, Euphorbium, Elaterium, Gutti, Ipecacuanha, Jalapa, Sabina, Scammonium, Syrupus Diacodii;

2. Wszystkie w farmakopei austryackiej „Editio sexta“ i w cenniku lekarstw † oznaczone środki lekarskie.

3. Wszelkie leki, które wprawdzie nie są oznaczone krzyżykiem w farmakopei i cenniku lekarstw, lecz wyszczególnione są w tablicy dawek nieprzekraczalnych, przydanej do cennika lekarstw na rok 1884, — wydawać wolno z aptek tylko za pisemnymi przepisami lekarzy i chirurgów, upoważnionych do wykonywania praktyki lekarskiej.

Podobnież wszelkie przetwory lekarskie, które stosownie do rozporządzenia z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tylko w aptekach wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać, jeżeli w skład ich wchodzi jeden ze środków lekarskich, przytoczonych w powyższych ustępach, wydawać wolno tylko za przepisem lekarskim.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. p. p. Nr. 131), zawierające wyjaśnienie do rozporządzenia z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulującego sprzedaż w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Ponieważ przepisy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34), mianowicie względem wyłączenia pewnych lekarstw od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego niewłaściwie zostały pojęte, przeto wydają się następujące wyjaśnienia do powyższego rozporządzenia:

1. Przerzeczone rozporządzenie nie tyczy się tych wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych, co do przyrządzania których nie ma szczególnych przepisów w farmakopei z r. 1869 a względnie w Dodatku do tejże z r. 1878 i które nie są oznaczone krzyżykiem ani w farmakopei, ani w obowiązującym pod tę porę cenniku lekarstw a oraz nie są podług nazw wymienione w wykazie dawek najwyższych do cennika lekarstw przydanym i przedmioty te nie są wyłączone od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Nie podlega więc bynajmniej zarzutowi wydanie bez przepisu lekarskiego „Acetum i Oxymel Scillae, Emplastrum cantharidum, Oleum hyoscyami foliorum coctum, Spiritus sinapis, Pilulae laxantes, Pulvis Doveri, Trochisci Ipecacuanhae i Santonini“ i t. d., o ile przedmioty te zrobione są ściśle podług przepisów, które podaje „Pharmakopea austriaca editio VI“.

2. Również wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego kwas karbolowy i inne przedmioty w wykazie dawek najwyższych wymienione, n. p. *Cuprum sulfuricum, Zincum sulfuricum,* o ile nie mają być użyte jako lekarstwa lecz bądź same, bądź rozpuszczone lub z czemś zmięszane, jedynie jako środek odwietrzający; jednakowoż naczynie powinno być opatrzone sygnaturą „Do odwietrzania“ o tem ich przeznaczeniu ostrzegającą.

Pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego chloroform w postaci maści lub balsamu; wszakże ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20 od sta całej mięszaniny.

4. Co do środków leczniczych nie wymienionych w farmakopei austryackiej, w cenniku lekarstw i w wykazie dawek najwyższych, trzymać się należy przy ich wydawaniu ściśle przepisów §§. 16. i 17. dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808, L. 16.135.

5. Do wydawania leków dla zwierząt, rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34) nie stosuje się wcale.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 239), zawierające postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2. lit. *e)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68) Ministerstwo spraw wewnętrznych, biorąc za podstawę opinię techniczną c. k. Najwyższej Rady Zdrowia, uznaje za stosowne uregulować a względnie rozszerzyć upoważnienia dla aptekarzy pod względem odręcznej sprzedaży środków leczniczych, tudzież pod względem wyrobu i sprzedaży specyfików farmaceutycznych, następującemi postanowieniami:

1. Upoważnienia nadane aptekarzom rozporządzeniami z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34) i z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) pod względem sprzedaży odręcznej wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych rozszerzają się w ten sposób, że pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego z aptek publicznych nietylko wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wymienione w obowiązującem siódmem wydaniu farmakopei austryackiej z r. 1889, lecz także te, które zawierają trzy poprzednie wydania farmakopei austryackiej z wyjątkiem tych, co do których przepisy przyrządzenia zostały zmienione w obowiązującem VII wydaniu onejże, tudzież

tych, które w odnośnych wydaniach farmakopei austryackiej oznaczone są jako środki lecznicze, jakie wolno wydawać tylko na przepis lekarza.

Nadto pozwala się, żeby wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wyrabiane według przepisów aptekarskich podanych w obowiązujących farmakopeach państw europejskich a co do których rozporządzenia tutejsze nie wymagają przepisu lekarskiego, były w aptekach publicznych odręcznie sprzedawane.

Jednakże rzeczonych aptekarskich wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych krajowych i zagranicznych nie wolno wprowadzać w obrót pod żadnem innem, lecz tylko pod autentycznem aptekarskiem oznaczeniem.

O ile w obrocie aptecznym krajowych wytworów farmaceutycznych aptekarskich sprzedawane są także takie, które zawierają leki, same przez się wyłączone od sprzedaży odręcznej, n. p. *Pulvis Ipecacuanhae opiatus* i t. p., wolno wydawać je odręcznie tylko w takich dawkach pojedynczych i w takich ilościach całodziennych, żeby dawki dla dorosłych nigdy nie dochodziły aż do granicy oznaczonej w tablicy dawek maksymalnych i żeby dla dzieci były odpowiednio zmniejszane. Nadto przy sprzedaży tych ostatnich przedmiotów farmaceutycznych stosować należy odpowiednio obowiązujące postanowienia rozporządzeń do farmakopei i cenników lekarstw i zachowywać wszelkie ostrożności, potrzebne do zapobieżenia nadużyciom przy kupowaniu lekarstw.

2. Wydany rozporządzeniem z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) zakaz samowolnego kilkakrotnego wydawania lekarstw z apteki na receptę lekarską utrzymuje się w mocy obowiązującej; jednakże te wytwory lekarskie, które zanim rozporządzenie powyższe nabyło mocy prawa, wyrobione zostały jako przedmioty sprzedaży odręcznej według uwierzytelnionych dawniejszych, we własnym posiadaniu aptek zachowywanych recept lekarskich, jak również wytwory farmaceutyczne, służące z dawiendawna za środki ludowe, o ile nie zawierają materyałów od sprzedaży odręcznej wyłączonych, pozwala się także i nadal sprzedawać w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Atoli tak te jak i wszelkie inne wytwory farmaceutyczne w aptekach przyrządzone i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymane, wolno sprzedawać tylko pod takiem oznaczeniem, jakie że względu na składniki i działanie okazuje się właściwem, iżby nie dawało powodu do mylnego rozumienia i niewprowadzało w błąd.

Pod innemi a przeto niewłaściwemi oznaczeniami nie wolno wydawać nawet doświadczonych lub aptecznych leków n. p. aptecznych „*Pillulae purgantes*“ (pigułek na przeczyszczenie) pod nazwą „Wiedeńskich pigułek świętej Elżbiety czyszczących krew“, *Spiritus Sinapis* (spirytusu gorczycznego) pod nazwa „Algophonu“ i t. p.

O ile dotychczas nie trzymano się tego zakazu przy wydawaniu poszczególnych przedmiotów sprzedaży odręcznej w handlu aptecznym, zastosować się należy do niego najpóźniej od dnia 31. grudnia 1895.

3. Pozwala się aptekarzom sprzedawać specyfiki farmaceutyczne pod oznaczeniami odpowiedniemi do przepisów punktu 2-go i z wyraźnem na naczyniu umieszczonem wyszczególnieniem składu substancyi leczniczej, jakoteż z dokładnem zachowaniem przepisów, dotyczących się handlu środków lekarskich.

Za specyfiki farmaceutyczne można jednak uważać tylko takie wytwory farmaceutyczne, w których istoty za środek lekarski uznane. jak n. p. *Balsamum Copaivae, Oleum Santali* i t. p., lub przetwory farmaceutyczne, n. p. *Extractum filicis maris, Extractum Cubebae* i inne przetwory farmaceutyczne lub proste ich mięszaniny otrzymały tylko nową postać w sposobie przyrządzenia, która pod względem stosowania bardziej celowi odpowiada lub czyni lekarstwo znośniejszem dla zmysłów widzenia, powonienia smaku n. p. *Capsulae gelatinosae* lub *amylaceae,* Dragées, pigułki powleczone lakiem, klejem i t. p., rozczyny do wstrzykiwania sterelizowane, *Gelatinae medicatae, Suppositoria medicata, Sapones medicati* i t. p.

4. Wszelkie wytwory farmaceutyczne tych rodzajów, które w punktach poprzedzających są oznaczone, w aptece hurtownie przyrządzane i na sprzedaż przeznaczone, zapisywać należy w książce laboratorskiej, podając w niej czas i sposób przyrządzenia jakoteż ilość użytych składników i całego wytworu.

Każde naczynie zawierające odmierzoną dawkę wytworu farmaceutycznego w aptece zrobionego i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, opatrzone być powinno sygnaturą podającą firmę apteki, oznaczenie farmaceutyczne środka lekarskiego, cenę i według okoliczności prosty sposób użycia bez ordynacyi lekarskiej.

Każdą dawkę przetworu farmaceutycznego na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, gdy się ją stronie wydaje, opatrywać należy takimi samymi dopiskami na sygnaturze, jakich wymagają przepisy, tyczące się w ogóle wydawania lekarstw.

Ceny jednej dawki środków lekarskich w aptece w większej ilości wyrabianych, na dawki podzielonych i na sprzedaż w zapasie trzymanych, stosować należy do manipulacyj farmaceutycznych na większy rozmiar uskuteczniamych a więc nie ceny taksy receptowej, ustanowionej za zrobienie oddzielne jednego lekarstwa, lecz zniżonej drogą obrachunku z wzięciem za podstawę cen hurtownych, czasu pracy i t. p. podług zasad powszechnych, według których obliczane są stopy cennika lekarstw.

W aptece znajdować się powinno szczegółowe obliczenie ceny każdego w mowie będącego wytworu farmaceutycznego, w tejże aptece sporządzanego i w zapasie trzymanego, uskutecznione podług przeciętnej ilości materyałów leczniczych naraz przetwarzanych, a Władza administracyjna ma rzetelność tego obrachunku sprawdzać.

5. Aptekarz winien utrzymywać zupełne, porządne wykazy wszystkich zapasowych, trzymanych w aptece na sprzedaż nie aptekarskich, krajowych,

jakoteż wszystkich zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych, których autentyczne przepisy wyrobu stosownie do postanowienia §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) każdego czasu w aptece znajdować się powinny; wykazy te utrzymywać należy oddzielnie dla własnych wyrobów a oddzielnie dla przedmiotów zkądinąd sprowadzonych i okazywać je przy wizytacyi aptek, jakoteż na żądanie Władzy.

Nadto apteka powinna posiadać zbiór egzemplarzy winiet, przepisów użycia i t. p. używanych przy sprzedaży tych wyrobów farmaceutycznych, tudzież ogłoszeń i publikacyj wszelkiego rodzaju przez aptekę wydanych w interesie sprzedaży rzeczonych przedmiotów, ażeby na wezwanie urzędowe mogła je każdego czasu pokazać.

*) 6. Władza administracyjna obowiązana jest nadzorować sporządzania i sprzedaży rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem odwołania się — zabraniać sporządzania i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę administracyjną I. instancyi.

Jeżeli Władza ta uzna, że nie może we własnym zakresie działania zabronić wyrobu i sprzedaży, przeciw czemu stronie odwołać się wolno, winna przesłać uwiadomienie Władzy administracyjnej krajowej.

Sprzedaż oznajmionego przedmiotu rozpocząć się może w aptece dopiero wtedy, gdy aptekarz otrzyma zawiadomienie urzędowe, że Władza administracyjna krajowa nie uznała za potrzebne zabronić wyrobu i sprzedaży tego przedmiotu.

Przy sprzedaży przedmiotu nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie, że gdyby kiedykolwiek dostrzeżonem zostało nie zgodne z przepisami postępowanie pod względem wyrobu i sprzedaży przedmiotu w mowie będącego, w takim razie, na podstawie zasięgniętej opinii Najwyższej Rady Zdrowia, zabroni wyrabiania tego przedmiotu.

7. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile do nich nie mają być stosowane postanowienia ustawy karnej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

---

*) Punkt 6. został zmieniony rozporządzeniem ministeryalnem z 16. kwietnia 1901 Dz. u. p. Nr. 40.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z 16. kwietnia 1901 (Dz. u. p. Nr. 40), którem zmienia się punkt 6. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 239, zawierającego postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych, będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2.. lit. e) ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68 Ministerstwo spraw wewnętrznych uznaje za stosowne wydać w miejsce punktu 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 239 następujące postanowienia:

6. Władza polityczna pierwszej instancyi obowiązana jest nadzorować sporządzenie i sprzedaż rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem rekursu — zabraniać sporządzenia i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, jakoteż o objęciu na sprzedaż zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych (punkt 5), winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę polityczną pierwszej instancyi.

Jeżeli Władza ta nie uzna za stosowne zabronić we własnym zakresie działania wyrobu lub sprzedaży, winna owo uwiadomienie z dołączeniem autentycznej recepty wytworu i dwóch próbek tego wytworu w oryginalnym wygotowaniu, przesłać do Władzy politycznej krajowej, która, gdyby także nie uznała za stosowne zabronić we własnym zakresie działania wyrobu lub sprzedaży, posłać ma to wszystko do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Przedmiot oznajmiony można w aptece zacząć sprzedawać dopiero w trzy miesiące po oznajmieniu, albo, jeżeli od oznajmiającego zażądano dalszych wyjaśnień co do tego przedmiotu, dopiero w trzy miesiące po wniesieniu ostatniego wyjaśnienia, jeżeli aptekarz nie został pierwej urzędownie zawiadomiony, że Ministerstwo spraw wewnętrznych nie uznało za potrzebne zakazać wyrobu a względnie sprzedaży owego wyrobu.

Przy sprzedaży nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Gdyby potrzebne było badanie wyrobu farmaceutycznego lub zagranicznego wytworu lub specyfiku farmaceutycznego, koszta ponosi aptekarz, który ów przedmiot oznajmił.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Badanie wyrobów farmaceutycznych przez komisyę zawodową najwyższej rady zdrowia.

Według postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. kwietnia 1901 Dz. u. p. Nr. 40 wyroby farmaceutyczne, które dla powszechnej sprzedaży są przeznaczone t. j. takie, które mogą być sprzedawane w odręcznej sprzedaży nietylko w tej jednej aptece w której je sporządzono, lecz także po za obrębem tejże lub w obcych aptekach, można dopuścić dopiero wówczas do obrotu aptekarskiego, jeżeli przedłożone Ministerstwu spraw wewnętrznych, ocenione przez osobną na ten cel ustanowioną komisyę fachową najwyższej rady zdrowia i przez orzeczenie ministeryalne w przeciągu 3 miesięcy doręczyć się mające, otrzymają pozwolenie warunkowego lub bezwarunkowego obrotu.

Komisya fachowa najwyższej rady zdrowia postępuje przy ocenianiu tem według regulaminu ustanowionego przez najwyższą radę zdrowia, którego treść jest ważną także dla interesowanych kół producentów aptekarskich i dlatego podaje się go powszechnej wiadomości.

Postanowienia ogólne.

1. Wyroby farmaceutyczne dopuszczone do ogólnego obrotu aptekarskiego mogą być:

a) pojedyncze leki i przetwory farmaceutyczne obowiązującej farmakopei austryackiej wydanie VII. z r. 1889 dopuszczone do odręcznej sprzedaży;

b) teżsame leki i przetwory trzech poprzednich wydań (IV., V. i VI.) farmakopei austryackiej z wyjątkiem przetworów, których przepis sporządzania zmieniono w wydaniu VII.;

c) leki nieobowiązkowe dopuszczone do odręcznej sprzedaży;

d) mieszaniny proste pod *a)*, *b)* i *c)* wyszczególnionych artykułów przeznaczonych do odręcznej sprzedaży, które mogą być wydane bez przepisu lekarskiego;

e) przetwory farmaceutyczne, które zostały sporządzone według innych obowiązujących farmakopei europejskich i według postanowień tutejszo-krajowych rozporządzeń mogą być wydawane także i bez przepisu lekarskiego.

Wyszczególnione jednak tutejszo-krajowe i zagraniczne przetwory farmaceutyczne nie mogą być wprowadzane w handel pod żadną inną nazwą, jak tylko pod pierwotną oficynalną względnie dokładnie przetłumaczoną nazwą;

f) artykuły przeznaczone do odręcznej sprzedaży wyszczególnione w rozporządzeniu ministeryalnem z dnia 17. grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 239 punkt 2. a sporządzone według dawniejszych przepisów lekarskich i od da-

wna używane jako środki ludowe. Te jednakowoż mogą być sprzedawane tylko pod nazwą odpowiadającą ich składowi i działaniu, któraby nie mogła dać powodu do mylnego zrozumienia lub do wprowadzenia w błąd. W końcu:

g) specyfika farmaceutyczne to jest artykuły uznane za leki (balsamy, etery, oleje i t. p.) albo przetwory farmaceutyczne (ekstrakty, tinktury i t. p.) albo pojedyncze mieszaniny tychże przyrządzone w nowej pod względem użycia stosowniejszej albo zmysłom powonienia, wzroku i smaku więcej odpowiadającej formie (kapsułki żelatynowe, dragées, pigułki keratynowe, czopki, mydła, żelatyny lecznicze, płyny do wstrzykiwań i t. p.).

2. Przetwory farmaceutyczne wyszczególnione pod *b)* do *g)* mogą być puszczone przez aptekarzy do ogólnego obrotu aptekarskiego przy zastosowaniu rozporządzeń ministeryalnych z 17. grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 239 i z 16. kwietnia 1901 Dz. u. p. Nr. 40 tyczących się obrotu lekami w ogólności a tak zwanych specyfików farmaceutycznych w szczególności, jeżeli zostały przedtem do władzy politycznej zgłoszone i dotyczący aptekarz otrzymał urzędowe zawiadomienie, że Ministerstwo spraw wewnętrznych nie znalazło powodu do ich zakazania.

Zagraniczne artykuły tego rodzaju mają być w ten sam sposób zgłoszone a mianowicie przez tego aptekarza austryackiego, który je przyjął na skład.

3. Przetwory farmaceutyczne z dopuszczonych do odręcznej sprzedaży artykułów, które wydaje się wyłącznie w obrębie apteki w odręcznej sprzedaży, a więc nie są przeznaczone do ogólnego obrotu, nie należą do kategoryi takich przetworów farmaceutycznych, które w myśl powołanego rozporządzenia ministeryalnego potrzebują zgłoszenia i szczególnego urzędowego zezwolenia; jednakże spis i sposób użycia tych artykułów do odręcznej sprzedaży muszą znajdować się w aptece, aby je mógł przejrzeć lekarz urzędowy względnie komisya rewidująca. Nieprawne artykuły do odręcznej sprzedaży winny być zakazane przez nadzorującą władzę polityczną.

Regulamin

dla ocenienia i opiniowania zgłaszanych specyfików i innych przetworów farmaceutycznych.

A. Specyfika.

I. Badanie pod względem formy.

1. Nazwanie specyfiku farmaceutycznego.

Nazwa musi być wybraną odpowiednio tak co do zawartości jak i do formy według przepisu sporządzenia zgłoszonego artykułu (II. 3) względnie podawać główny albo najważniejszy składnik tegoż artykułu.

Nazwy oficynalne nie mogą być używane dla specyfików farmaceutycznych.

Nazwy fantazyjne, które w Austryi są zastrzeżone marką ochronną, mogą być używane tylko obok nazwy przepisanej z wyraźnem wskazaniem na ich znaczenie jako marki ochronnej.

2. Na naczyniu (pudełku, flaszce, słoiku etc.) musi być nalepioną do wydawania leków przepisana sygnatura, zawierająca nazwę (p. 1.) firmę apteki, cenę i prosty sposób użycia, wykluczający wszelką ordynacyę lekarską.

Przytem należy także zwrócić uwagę na rodzaj opakowania jakoteż na dołączone drukowane atesta, polecenia skuteczności i dzielności specyfiku etc.

II. Badanie przepisu przyrządzania.

3. Przepis przyrządzania mający być dołączonym do zgłoszenia farmaceutycznego specyfiku musi być autentyczny, to znaczy musi być własnoręcznie podpisany przez proszącego (aptekarza, odpowiedzialnego zarządcę apteki) albo przez producenta specyfiku.

Przepis przyrządzania sam może być także drukowanym, data jednak i podpis muszą być pisane.

4. Treść przepisu sporządzenia musi we wszystkich punktach odpowiadać postanowieniom rozporządzeń ministeryalnych z 17. grudnia 1894 r. i 16. kwietnia 1901 r. to jest winien zawierać co do artykułów przeznaczonych do ogólnej wolnej sprzedaży tylko pojedyncze leki albo preparaty farmaceutyczne dopuszczone do odręcznej sprzedaży w aptekach albo co najwyżej pojedyncze mieszanki tychże; zgłoszony specyfik farmaceutyczny musi być rzeczywistą nowością i przedstawiać coś stosownego, pożytecznego, przyjemnego i t. d. pod względem formy, barwy, zapachu, smaku i t. d. a nie może być kombinacyą, któraby robiła wrażenie artykułu obliczonego na wyzysk publiczności.

Specyfiki farmaceutyczne, które są sporządzone na podstawie skomplikowanego przepisu leczniczego, albo które zawierają składniki mogące być wydane tylko na przepis lekarski, muszą być uwierzytelnione przez dołączony prawidłowy i autentyczny przepis lekarski.

Co do tych artykułów musi być na sygnaturze mającej być umieszczoną na każdem naczyniu (patrz p. 1. i 2.) podane także dokładne dawkowanie składnika silnie działającego, zawartego w specyfiku, albo składników tego rodzaju w nim zawartych jakoteż uwaga, że artykuł ten może być wydanym w aptekach tylko na przepis lekarski.

5. Przepis sporządzania musi być badany ze stanowiska czysto chemicznego, farmakologicznego, farmaceutycznego i sanitarno-

policyjnego i musi odpowiadać wymogom i regułom racyonalnego sposobu przepisywania leków i leczenia pod względem jakości i ilości poszczególnych a przedewszystkiem działających składników.

6. Cena ustanowiona dla zgłoszonego specyfiku farmaceutycznego musi być umiarkowaną.

Osądzenie ceny zgłoszonego specyfiku ma nastąpić na podstawie szczegółowego obliczenia cen sporządzania we wielkich ilościach według dat zawartych w przepisanej księdze laboratoryjnej (p. 4. rozporządzenia ministeryalnego z 17. grudnia 1894), które mają być przedłożone przez proszącego w uwierzytelnionym odpisie.

III. Badanie techniczne specyfiku.

7. Badanie techniczne specyfiku farmaceutycznego odbywa się z reguły w laboratoryach stojących do dyspozycyi c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych względnie najwyższej radzie zdrowia.

Wyniki chemicznego i farmakognostycznego badania, uzyskane w każdym razie przy pomocy doświadczenia farmakologicznego muszą tak co do jakości jak i ilości we wszystkich punktach zgadzać się z przedłożonym autentycznym przepisem sporządzania.

Gdyby nie było możliwem przeprowadzić dokładny ilościowy i jakościowy rozbiór artykułu zgłoszonego jako specyfik farmaceutyczny, należy dla kontroli sporządzić go według przedłożonego przepisu *lege artis*, a tak przyrządzony artykuł ma pod względem fizykalnych i chemicznych własności, pod względem formy i działania odpowiadać artykułowi przedłożonemu jako specyfik farmaceutyczny.

IV. Opiniowanie specyfiku farmaceutycznego na podstawie od I—III.

Przy opiniowaniu specyfiku farmaceutycznego winny być na podstawie wyników badań według I—III. przeprowadzonych przestrzegane następujące zasady:

8. *A limine* nie mogą być uznane za specyfika takie przetwory zgłoszone do sprzedaży, które nie okażą się jako specyfika w myśl rozporządzenia ministeryalnego z 17. grudnia 1894 lecz bezsprzecznie jako *arcana* (p. 4.) albo jako naśladownictwa artykułów nie podane w nowej formie dyspenzacyjnej a które zawarte są już w obowiązującej farmakopei austryackiej z r. 1889 (wyd. VII.) wraz z dodatkiem albo w jednem z trzech poprzednich wydań farmakopei austryackiej, albo w jakiejś obecnie obowiązującej farmakopei europejskiej, albo też nie należą do kategoryi artykułów od dawna jako popularnych w ręcznej sprzedaży używanych a określonych w powołanem rozporządzeniu ministeryalnem.

9. Odmówić uznania zgłoszonego specyfiku należy:

a) jeżeli składniki znalezione przy technicznem badaniu (p. 7.) artykułu zgłoszonego jako specyfik farmaceutyczny nie odpowiadają dołączonemu autentycznemu przepisowi przyrządzania mianowicie, gdy znaleziono składniki, które w przepisie przyrządzania nie są wymienione, lub odwrotnie, gdy przy badaniu technicznem nie znaleziono w tym przepisie podanych składników;

b) jeżeli w przepisie sporządzania wymienione składniki w ogólności a szczególnie silnie i bardzo silnie działające nawzajem się wyłączają z chemicznego stanowiska obok siebie istnieć nie mogą, lub jeżeli one tworzą połączenie bezskuteczne albo o działaniu niepożądanem, bardzo silnem lub nawet wprost niebezpiecznem i t. d.;

c) jeżeli składniki wyszczególnione w przepisie przyrządzania pod względem swej istoty i podanej w nim stosunku ilościowego a więc przedłożonej formie specyfiku bezwarunkowo jakościowo i ilościowo odpowiadać nie mogą, jeżeli należy przypuszczać, że ze zmięszania składników podanych w przepisie przyrządzania co do jakości i ilości ich, nie można się spodziewać uzyskania tej formy specyfiku farmaceutycznego, w której został przedłożony;

d) jeżeli dawkowanie składników specyfiku farmaceutycznego w ogólności, szczególnie zaś zawartych w nim składników działających, nie odpowiada przyjętym dawkom normalnym i to tak pod względem dawek pojedynczych jak i zbiorowych;

e) jeżeli cena ustanowiona dla specyfiku farmaceutycznego jest niestosunkowo wysoką.

10. Wyniki badania technicznego przedłoży dotyczący kierownik laboratoryum na posiedzeniu komitetu farmaceutycznego i na podstawie tego badania jakoteż na podstawie zasad pod IV. określonych zostanie zaopiniowany specyfik.

Wynik tego badania, orzeczenie końcowe i wniosek komitetu na pozwolenie lub wzbronienie wciąga się do drukowanego formularza.

Ten ostatni ma zawierać następujące rubryki: przedmiot, nazwa, forma, opakowanie, sygnatura, przepis przyrządzania, cena, uwaga, wynik badania, opinia, wniosek komitetu.

Przewodniczący przedkłada następnie wypełniony formularz wraz z referatem o technicznem badaniu i jego wyniku z krótkiem sprawozdaniem c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych.

B. Artykuły lecznicze, które nie są specyfikami.

11. Pod względem uzyskania pozwolenia na ogólną sprzedaż artykułów, do takiej sprzedaży przeznaczonych a nie kwalifikujących się jako specyfika farmaceutyczne obowiązują przepisy, tyczące się sprzedaży artykułów przeznaczonych do odręcznej sprzedaży.

Zgłaszając przyrządzone leki i przetwory farmaceutyczne do ogólnej sprzedaży zawarte w dawnych wydaniach farmakopei austryackiej albo w farmakopeach innych państw europejskich (uwaga wstępna 1.) winien proszący powołać się na dotyczące wydanie austryackiej lub zagranicznej farmakopei jakoteż przedłożyć autentyczny przepis sporządzania uskuteczniony według dotyczącej farmakopei.

Pod względem postępowania przy fachowo technicznem badaniu wszystkich takich artykułów obowiązują postanowienia wydane dla specyfików farmaceutycznych.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 Dz. u. p. Nr. 85, którem ogłasza się przepisy dla aptek, mające na celu zapobieżenie jak najskuteczniejsze zamianie lekarstw przy ich przygotowywaniu i wydawaniu*).

Celem jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw w aptekach przy ich przygotowywaniu i wydawaniu, Ministerstwo spraw wewnętrznych na zasadzie opinii Najwyższej Rady zdrowia uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

1. Naczynia zapasowe na środki lekarskie silnie działające, w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej Ed. VII. wymienione, w izbie ekspedycyjnej (oficynie) aptecznej zachowywane, powinny mieć zatyczki szklane na krzyż wycięte i oszlifowane (systemu Frankego) i przy zakładaniu nowych aptek, tudzież przy odkupowaniu i dokupowaniu naczyń zapasowych, tylko takie trzeba nabywać.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie wyznaczenie terminu, aż do którego we wszystkich aptekach naczynia zapasowe opatrzone być muszą zatyczkami powyższego rodzaju.

2. Wszelkie naczynia zapasowe na rzeczone środki lekarskie silnie działające powinny być opatrzone na czelnej stronie sygnaturą, to jest napisem

---

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 L. 15.533 wezwano polityczne Rządy krajowe, aby zwróciły uwagę wszystkich aptekarzy w swym obrębie, względnie gremia aptekarskie, jakoteż wszystkich praktykę wykonujących lekarzy i chirurgów na to rozporządzenie i wezwały ich do ścisłego wykonywania odnośnych przepisów. Polityczne władze zostały zobowiązane przekonywać się o wykonaniu tych zarządzeń przez lekarzy urzędowych przy okazyi dorocznej wizytacyi w wszystkich aptekach publicznych i domowych.

albo utrwalonym tak, żeby się nie starł, albo wypalonym. Na wzmiankowanych powyżej zatyczkach szklanych krzyżowych podobnież napisana być powinna sygnatura i nadto dawka największa dotyczącego leku (tablica III. farmakopei austryackiej, Ed VII.).

Sygnatura ta na naczyniach zapasowych i na zatyczkach szklanych powyższej postaci wykonana być powinna dla środków lekarskich w tablicy I. wymienionych białem pismem na tle czarnem, dla leków w tablicy II. wymienionych czerwonem pismem na tle białem.

Podobne sygnatury powinny mieć także naczynia i pudła na dotyczące środki lekarskie zachowywane w innych lokalach aptecznych (w izbie materyałów, w piwnicy, na strychu).

3. Przepisane powyżej sygnatury na naczyniach zapasowych i pudłach wykonać należy we wszystkich aptekach bez wyjątku najpóźniej aż do 31. grudnia b. r.

4. Właścicielom i samodzielnym kierownikom aptek przypomina się przepisy farmakopei, Ed. VII., tyczące się zachowywania środków lekarskich wymienionych w tablicach I. i II., z tą uwagą, że za ścisłe i sumienne wykonywanie tych przepisów i trzymanie się takowych są ciągle odpowiedzialni.

5. Przepisy powyższe co do zachowywania i sygnatur stosują się według postanowień §. 3. *Normae et Regulae generales* farmakopei austryackiej, Ed. VII., także do środków lekarskich nie objętych farmakopeą (nie oficynalnych), które ze względu na działanie swoje należą do środków lekarskich, wymienionych w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej.

6. Przy wydawaniu lekarstw do zewnętrznego użycia naczynia i pudełka takowych opatrywać należy etykietami z czerwonego papieru, przy przygotowywaniu lekarstw do wewnętrznego użycia etykietami z białego papieru.

7. Posiadacze i samodzielni kierownicy aptek obowiązani są najsurowiej przestrzegać, żeby przygotowujący lekarstwo dołożył niezwłocznie odpowiednią etykietę do recepty, podług której robi lekarstwo i z nią do wyszukanego naczynia lub pudełka, tudzież żeby sygnaturę natychmiast po zrobieniu lekarstwa napisał i przytwierdził do naczynia.

8. Przepisy powyższe stosują się także do wszystkich aptek domowych.

9. Lekarzom praktykującym zaleca się dla jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw, żeby w takich razach, gdy jednocześnie zapisują recepty na lekarstwa do wewnętrznego i na lekarstwa do zewnętrznego użycia, które wydane być mają w podobnych naczyniach i mogłyby dać powód do zamiany, nie pisali takich recept na takiej samej kartce, lecz każdą na osobnej i żeby sposób użycia (sygnaturę) dotyczącego lekarstwa podawali zawsze ściśle a unikali oznaczenia „Jak wiadomo“.

Co do ryczałtowego zapisywania recept dla zakładów leczniczych lub ordynacyjnych, przyczem recept nie wręcza się każdemu z osobna choremu,

lecz takowe w formie tak zwanych ekstraktów posyła się do apteki w celu przygotowania, stosować należy środki zarządzeniom powyższym odpowiednie, żeby przez bijące w oczy i wyraźne oznaczenie na naczyniach przeznaczenia lekarstw do wewnętrznego i zewnętrznego użycia, zapobiedz ile możności zamianie lekarstw.

10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 2. lutego 1899 L. 18.559 z roku 1898 wydane do wszystkich politycznych Władz krajowych tyczące się sprzedaży przetworów organo-leczniczych.

W ostatnich czasach zauważono kilkakrotnie, że tak zwane przetwory organo-lecznicze bywają stronom odręcznie sprzedawane w publicznych aptekach a także drogueryach.

Władza krajowa zwróci uwagę lekarzy praktykujących, aptekarzy i droguistów przez podwładne sobie starostwa względnie magistraty, że przetwory organo-lecznicze należą do tych środków leczniczych, które według postanowień §. 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 107, którem ogłoszono dla powszechnego stosowania się „normae et regulae generales“ zawarte w Pharmacopea austr. Ed. VII. mogą być wydawane stronom tylko w aptekach publicznych i na podstawie recepty lekarza do praktyki lekarskiej uprawnionego.

Te środki lecznicze są więc od sprzedaży odręcznej całkowicie wykluczone a aptekarze powinni je pobierać z hurtownych składów aptecznych tylko w opakowaniu oryginalnem, na którem wyraźnie podaną jest firma fabryki.

Aptekarz odpowiedzialny jest za to, by w swej aptece tylko takie środki organo-lecznicze sprzedawał, które są wyrabiane przez całkiem zaufania godne firmy fabryczne.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 2. stycznia 1900 z r. 1899*) do wszystkich krajowych Władz politycznych, tyczące się zakazu używania przetworów farmaceutycznych (ekstraktów) zamiast obowiązkowych lub przez lekarzy zapisywanych lekarstw.

Zrobiono spostrzeżenie, że bywają wprowadzane w handel i ogłaszane jako specyalności farmaceutyczne płynne i suche wyciągi z przetworów leczniczych, jak wywary, napary, nastoje i t. p. a to w tym celu, ażeby przez rozpuszczenie ich w łatwiejszy i szybszy sposób zastąpić przetwór właściwy.

Z uwagi na okoliczność, że takie w ten sposób sporządzone rozczyny ekstraktowe tak pod względem swej zawartości, jakoteż siły działania nie mogą być uważane za równoznaczne i równodziałające z przetworami właściwymi leczniczymi, które mają zastępować, c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych po zasięgnięciu opinii Najwyższej Rady zdrowia zakazuje, aby podobnego rodzaju przetwory w publicznych i domowych aptekach używane bywały do zastępowania obowiązkowych przetworów leczniczych lub przez lekarzy zapisywanych, stosując do tego zakazu główne postanowienia §. 2. „normae et regulae generales Pharmakopea austr. Ed. VII.", według których aptekarz obowiązany jest trzymać się przy wydawaniu leków ściśle przepisów austryackiej Pharmakopei, jak niemniej każdorazowego przepisu recepty lekarza.

O tem zechce c. k. . . . . wszystkich aptekarzy i lekarzy uprawnionych do prowadzenia apteki domowej zawiadomić, celem ścisłego przestrzegania niniejszego rozporządzenia.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. lipca 1898 L. 5877 do wszystkich politycznych Rządów krajowych w sprawie zarządzeń przeciw zakazanemu handlowi lekarstwami i szalbierczemu zachwalaniu środków leczniczych.

Zrobiono spostrzeżenie, że szalbiercze zachwalania środków lekarskich i metod leczniczych w dziennikach i publikacyach (pismach ulotnych, kalendarzach i t. p.) przybrały w ostatnich czasach ponownie pożałowania godne rozmiary.

---

*) Z powodu specyalnego wypadku przypomniano rozporządzeniem ministeryalnem z 17. maja 1901 L. 12.491.

I tak zachwalane bywają często takie środki, które w myśl §. 1. al. 2., rozporządzenia Min. z 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152) należą do środków tajemnych, i dlatego wykluczone są w ogólności od handlu, — dalej takie artykuły, których sprzedaż ze względów sanitarnych szczegółowemi postanowieniami wyraźnie została zabronioną.

Prócz tego usiłują osoby prywatne lub przedsiębiorstwa zagraniczne, — jak n. p. instytut przyrodo-leczniczy w Sanjana dra Chas Thomasa, którego środek tajemny zakazany został rozporządzeniem Min. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Öst. San. Wesen T. II., str. 60), — nietylko ofiarować publiczności żądnej leczenia pomoc lekarską z odległości w sposób niedozwolony przez oszukańcze zachwalania w publicznych dziennikach lub przez bezpośrednie nadsyłanie reklam, lecz nadto zachwalają do leczenia różnych chorób środki lekarskie, których skład utrzymują w tajemnicy, i uwodzą publiczność do wzbronionego ich nabywania.

W taki sposób osoby lub przedsiębiorstwa do tego nieuprawnione wykonują w sposób przemysłowy z zagranicy praktykę lekarską i sprzedaż lekarstw, a nawet środków tajemnych w kraju, przez co przekraczają nietylko postanowienia ustawy (§. 343—345), lecz także odnośne przepisy sanitarne gdyż wykonanie praktyki lekarskiej przysłuża tylko osobom mającym prawo obywatelstwa austryackiego i aprobowanym w kraju, sprowadzanie zaś lekarstw zagranicznych dla osób prywatnych nie jest dozwolone bez osobnego pozwolenia krajowej władzy politycznej a sprzedaż środków tajemnych w kraju w ogólności jest zakazana.

Ponieważ te osoby, względnie instytucye, prowadzą partactwo i wzbroniony handel lekarstwami z zagranicy, przeto trudno jest bezpośrednio przeciw nim występywać. — Mimo tego można zapobiedz postępowaniu, które się przyczynia do spełniania wymienionych czynów lub je popiera.

Celem położenia tamy takim nadużyciom, po porozumieniu się z wys. c. k. Ministerstwem sprawiedliwości, które wydało podwładnym nadprokuratoryom państwa odpowiednie polecenia,*) wzywa się c. k. Rząd krajowy do wydania władzom politycznym I. instancyi polecenia żądania w danym przypadku interwencyi sądów, które też skutecznie popierać należy.

Dlatego dołącza się spis tych artykułów, których sprzedaży już dawniej osobnymi reskryptami zakazano i poleca się przez odpowiednie ogłoszenie w urzędowych i nieurzędowych czasopismach podać ten spis do szerokiej wiadomości, a nadto nakazać władzom powiatowym, aby czuwały nad sprzedażą lekarstw tak w aptekach, jak i poza ich obrębem, a zwłaszcza co do sprzedaży tak zwanych specyfików zagranicznych.

---

*) Reskrypt c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. lipca 1898, L. 14.924.

Spis

I. środków tajemnych i przetworów lekarskich, których sprzedaż zakazana została rozporządzeniami sanitarnemi.

1. Dekretem kanc. nadw. z 15. września 1883 L. 21.227.

Schneebergera proszek do niuchania, eleksir szwedzki, pigułki Santa-Fosca, esencya życia Franza, esencya życia Augsburga, pigułki paprociowe, pigułki czyszczące krew, krople Jenajskie, norymberski balsam na rany, balsam Seehofera, esencya życia, balsam esencyjny życia, pigułki Haasego, balsam Spykera, pigułki frankfurckie, pigułki Redlingera, eliksir przeciwgnilcowy Vergangnego, balsam Schauera, esencya życia Kiesowa, przylepiec Bauera, olejek wzmacniający słuch, angielski papier przeciw dnie.

2. Reskryptem c. k. Ministerstwa państwa z 29. października 1865 L. 20.069.

Lecznicze cygarety ziołowe dr. Löwyego w Wiedniu.

3. Reskryptem c. k. Min. spraw wewn. z 18. marca 1882 (Nam. L. 18.116 ex 1892).

Środek tajemny: Karpacki eliksir ziołowy B. Fuchsa w Malacce.

4. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 25. kwietnia 1882 Dz. p. p. L. 46 (Nam. L. 35.663 ex 1882).

Cygarety konopne albo indyjskie firmy Grimaulta et Comp. w Paryżu.

5. Reskr. c. k. Min spraw wewn. z 2. czerwca 1885 L. 8599 (Nam. L. 3346 z 1885).

Pigułki Antropinowe Jägera.

6. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 7. kwietnia 1886 Dz. p. p. L. 53 (Nam. L. 51.217 z 1885).

Środki lecznicze elektrohomeopatyczne hr. Mattei.

7. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 7. kwietnia 1886 Dz. p. p. L. 126 (Nam. L. 47.508 z 1886).

Środek tajny: Hoppeïna i Hoppeïn-Beer.

8. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 2. października 1886 L. 14.741 (Nam. L. 65.223 z 1886).

Specyfiki aptekarza Józefa Fürsta w Pradze: Gastrophan, karolinentalska herbata Dawida i proszek przeciw bolowi gardła aptekarza Praskowitza.

9. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 13. października 1888 L. 12.965 (Nam. L. 62.620 z 1888).

Homeriana.

10. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Nam. L. 2609 z 1890).

Środek tajny: Sanjana.

11. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 8. kwietnia 1890 L. 5312 (Nam. L. 26.645 z 1890).

Artykuły: Safe-Cure-Warnera.

12. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 29. lipca 1890 L. 14.582 (Nam. L. 58.050 z 1890).

Przetwór leczniczy: Maść cieplic Aacheńskich.

13. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. sierpnia 1890 L. 16.115 (Nam. L. 63.167 z 1890).

Środek tajemny: Biscuits depuratifs Olliviera w Paryżu.

14. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 15. października 1890 L. 11.511 (Nam. L. 78.784 z 1890).

Przetwór leczniczy: Parai.

15. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 7. kwietnia 1891 L. 1404 (Nam. L. 27.624 z 1891).

Marienbadzkie pigułku redukcyjne.

16. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. maja 1891 L. 2066 (Nam. L. 37.179 z 1891).

Środek tajemny. Mentolinowy proszek do niuchania.

17. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 16. sierpnia 1891 L. 16.460 (Nam. L. 65.980 z 1891).

Marienbadzkie pigułki przeciw otyłości.

18. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 4. lutego 1892 L. 9876 z 1891.

Przetwory złożone, wyrabiane przez firmę F. A. Richtera et Comp. w Rudolstadzie, zaopatrzone kotwiczną marką ochronną: Pain Expeller z kotwicą, Stomakal z kotwicą, Loxa pigułki z kotwicą, miód betelowy z kotwicą, Tamaroni z kotwicą, pigułki Kongo z kotwicą, pigułki Kafir z kotwicą, proszek żołądkowy z kotwicą, Sarsaparillian z kotwicą, Ferola z kotwicą, pastylki z Inga z kotwicą, pigułki Makva z kotwicą, Krakolos z kotwicą, pastylki Penango z kotwicą, maść Lagosa z kotwicą, maść Bolamo z kotwicą, maść przeciwliszajowa z kotwicą.

19. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 29. września 1892 Dz. p. p. L. 179.

Weissmanna „Schlagwasser, olej Baunscheidta i instrument skaryfikacyjny pod nazwą „Lebenswecker".

20. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. grudnia 1893 L. 30.469 i z 20. września 1894 L. 20.067 (Nam. L. 1052 i 78.492 z 1894).

Balsam cudowny i angielska maść cudowna A. Thierryego w Pregrada (Kroacya).

21. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 9. maja 1894 L. 9003.

Balsam życia dr. Spudäus.

22. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 17. czerwca 1894 Dz. p. p. L. 135.

Pigułki szwajcarskie Brandta wszelkiego rodzaju.

23. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. listopada 1894 L. 28.011 (Nam. L. 96.223 z 1894).

Przylepiec porowaty Williamsa.

24. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. marca 1895 L. 6577 (Nam. L. 28.078 z 1895).

Przylepiec leczniczy i przyranny Ringelhard-Plöcknera.

25. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 13. października 1897 Dz. p. p. L. 239.

Japoński anyż gwiaździsty (owoce Skimmi) do celów aptekarskich i użytkowych wszelkiego rodzaju.

26. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 17. czerwca 1898 L. 15.478.

Przetwory lecznicze wprowadzone w handel przez firmę „The Koenig“ Medicine Co“ w Chicago.

27. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. maja 1899 L. 8972.

Środek tajemny: „Dr. Schiffmanna proszek na astmę“.

28. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 24. czerwca 1899 L. 14.968.

Środki lecznicze, mające przeszkadzać zapłodnieniu.

29. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. sierpnia 1899 L. 23.276.

Środek leczniczy: I. H. Nicholsona przeciw cierpieniom uszu.

30. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 16. marca 1900 L. 5840.

Zachwalany środek uniwersalny dla chorych piersiowo A. Wolffskyego w Berlinie.

31. Rozp. c. k. Min. skarbu, spraw wewn. i handlu z 5. kwietnia 1900 Dz. p. p. Nr. 78.

Dr. K. Schiffmanna proszek przeciw astmie.

32. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 5. lipca 1900 L. 16.764.

Środek tajemny: „Sanol“.

33. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 1. września 1900 L. 27.904.

„Sautera elektrohomeopatyczny środek leczniczy (Sternheilmittel)“ wprowadzony w handel przez elektrohomeopatyczny instytut „Paracelsia“ niejakiego Dr. Imfelda w Genewie.

34. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 9. października 1900 L. 33.708.

„Antiseptyczny środek“ przeciw chorobom zakaźnym, zachwalany przez firmę H. I. Rawischer w Berlinie.

35. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 4. grudnia 1900 L. 42.147.

„Dr. Spitzera pomada na twarz“.

36. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 23. lipca 1901 Dz. u. p. Nr. 117.

„Dr. Williams Pinkpillen“.

37. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 20. czerwca 1902 L. 18.798.
Środek tajemny firmy W. Kornpointera Następcy w Rheineck w Szwajcaryi.

II. kosmetyków i innych środków, których sprzedaż zabroniona została przez osobne rozporządzenia.

1. Reskrypt c. k. Min. spraw wewn. z 30. czerwca 1900 L. 4955.
„Amerykańska woda na włosy“ prof. Whitego.

2. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 13. listopada 1900 L. 18.329.
Środek do farbowania włosów: „Hair Restorer nazionale ristarotare del Capelli Sistema Rosster die Nuora Jork“ preparato (wyrobu) dra A. Guerra in Padova.

3. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 17. lipca 1891 Dz. p. p. Nr. 103).
Środki do farbowania włosów: „Aqua amarella“ wyrobu Dr. Williama Bootha i Jana Gosnela et Comp. — „Amerykańska woda na włosy“ Wilhelma Seegersa, — „Hair Restorer“ prof Whitego i Rossetera.

4. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. października 1891 L. 21.015.
„Balsam do farbowania włosów“ wyrobu firmy Th. Dahmea-Krölys w Kolonii.

5. Reskr. c k. Min. spraw wewn. z 23. listopada 1891 L. 23.665.
„Balsam na włosy“ zawierający ołów, wyrobu firmy Hanger i Löber w Berlinie.

6. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 27. stycznia 1902 L. 662.
Środek do farbowania włosów wprowadzony w handel pod nazwą „Musbrat“.

7. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 2. marca 1893 L. 18.694.
„Hair Lotion“ środek do farbowania włosów wyrobu Roberta & Co. w Paryżu i Londynie.

8. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 28. maja 1895 L. 12.989.
Środek do farbowania włosów „Krinochrom“ I. Barthola z Berlina.

9. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 11. czerwca 1895 L. 15.615.
Kosmetyki: „Flora Hair Milken i Eau de Lys“ Jana Grolicha w Bernie.

10. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. marca 1896 L. 8101.
Środek do farbowania włosów „Regenerator“ wyrobu H. Kielhausera w Gracu.

11. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 26. czerwca 1896 L. 18.497. „Glycerin-Schönheitsmilch“ kosmetyk wyrobu Jonasza w Wiedniu.

12. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 8. listopada 1897 L. 22.757. Woda na włosy „Melrose“ aptekarza Ludwika Buttina w Lozannie.

13. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 21. maja 1898 L. 16.179, tyczący się wskazówek co do donoszenia przez urzędy cłowe o wprowadzaniu mechanicznych aparatów prof. Leona lub tym podobnych przeciw osłabieniu męskiemu.

14. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 18. kwietnia 1899 L. 21.117 ex 1898.

Sprzedaż i reklamowanie tak zwanego „Krzyża-Volty“ jako środka leczniczego i ochronnego przeciw słabościom.

15. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. sierpnia 1899 L. 26.476. „Galwano-elektryczne łańcuchy“ wyrobu Adolfa Wintera.

16. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 2. października 1899 (Dz. u. p. Nr. 201).

Przyrząd pod nazwą „Occlusiv pessar“ wprowadzony w handel a zarazem „Tutelol“ jako prezerwatywa dla kobiet.

17. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 3. grudnia 1899 (Dz. p. p. Nr. 257).

Sprowadzanie i sprzedaż galwanicznych aparatów służących rzekomo do celów leczniczych i zdrowotnych.

18. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. listopada 1900 L. 38.972.

Sprzedaż opaski zwanej „elektromotorisches Zahnhalsband“ firmy braci Gehring w Berlinie.

19. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 27. sierpnia 1901 (Dz. u. p. Nr. 135).

Sprowadzanie aparatów wprowadzonych w handel przez firmę Rukin & Albrecht w Lipsku pod nazwą „Oxydonor Victory“, „Panaxora“ i „Animator“,

20. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 26. maja 1902 L. 9337.

Środek do farbowania włosów „Fo“ wyrobu firmy Robert Fischer w Wiedniu.

Spis

przetworów leczniczych (farmaceutyczne specyfika), które na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z 16. kwietnia 1901 Dz. u. p. Nr. 40 dopuszczono do powszechnej sprzedaży w publicznych aptekach.

I. Wyroby krajowe.

A. Do wolnej sprzedaży.

1. Pillole ferro-res-chinate antimalarische Marca Rosa aptekarza Guiseppe Salvi w Dernis.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. marca 1902 L. 4787.

2. Reichenhaller Soole-Pastillen aptekarza A. Molla w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 25. marca 1902 L. 7488.

3. Linimentum mentholi chloroformatum compositum i Stärkungsliniment dla koni, aptekarza Franciszka Sedlaczka w Gaya.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. czerwca 1902 L. 20.253.

B. Na przepis lekarski.

4. Capsulae i Syrupus guajacoli compos. aptekarza Gustawa Hella w Opawie.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. maja 1902 L. 6796.

5. Formanpräparate (Forman-Pastillen) firmy R. A. Lingner w Bodenbach.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 28. maja 1902 L. 10.001.

II. Wyroby zagraniczne.

A. Do wolnej sprzedaży.

1. Cascarine-Leprince-Pillen. Skład w aptece F. Wisingera w Wiedniu.

Reskrypt c. k. Min. spraw wewn. z 12. listopada 1901 L. 37.383.

B. Na przepis lekarski.

2. Augsburger Magenessenz I. G. Kiesowa. Skład w aptece A. Molla w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 27. listopada 1901 L. 38.078.

3. Paglianosyrup firm Girolamo Pagliano we Florencyi i Ernesto Pagliano w Neapolu.

Reskr. c. k. Minist. spraw wewn. z 31. lipca 1902 L. 30.268.

Cennik lekarstw farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalne przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	**Acetphenetidinum** . .	1	5
—	—	—	—	—	I	Acetum	100	6
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Scillae . . .	10	5
—	—	—	—	I	—	Acidum aceticum concentr. .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutum .	100	24
—	—	—	I	—	—	**Acidum arsenicosum pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Acidum benzoicum . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ boricum . . .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	6
—	—	—	—	I	—	**Acidum carbolicum** *) .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ **liquef.** *)	„	8
—	—	—	—	I	—	„ **chromicum** . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Acidum citricum . . .	10	16
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	20
—	—	—	—	I	—	„ hydrochloricum concentr.	„	4
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	4
—	—	—	—	—	I	„ lacticum . . .	1	6
—	—	—	—	I	—	„ nitrico-nitrosum . .	10	10
—	—	—	—	I	—	„ nitricum concentr. .	„	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ pyrogallicum . .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum . .	10	20
—	—	—	—	I	—	„ sulfuricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	2

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.
[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Acidum tannicum . . .	10	24
—	—	—	—	—	I	„ tartaricum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	—	—	—	I	—	Aether	„	4
—	I	—	—	—	—	„ aceticus . . .	„	14
—	I	—	—	—	—	**Aloë pulv.** . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Alumen . . .	100	15
—	—	—	—	—	I	„ pulv. . . .	10	3
I[1])	—	—	—	—	—	„ ustum pulv. . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Aluminium aceticum solut. .	100	35
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum .	10	4
—	—	—	—	I	—	Ammonia	„	3
—	I	—	—	—	—	Ammoniacum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Ammonium aceticum solut. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum .	„	36
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ chloratum . .	„	5
—	—	—	—	—	I	Amygdalae amarae . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ dulces . . .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ decortic. .	„	8
—	I	—	—	—	—	**Amylium nitrosum** . .	1	5
—	—	—	—	—	I	Amylum Marantae pulv. . .	100	65
—	—	—	—	—	I	„ Oryzae pulv. . .	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Tritici pulv. . .	„	30
I	—	—	—	—	—	Antidotum Arsenici albi . .	Dawka	230
—	I	—	—	—	—	**Antifebrinum** . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum** . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ **Coffeino-citricum***)	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: officynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory; których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel trucizznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum salicylicum** *)	10	50
—	I	—	—	—	—	**Apomorphin. hydrochlor.**	0·01	4
I	—	—	—	—	—	**Aqua Amygdal. amar. conc.**	10	14
I	—	—	—	—	—	Aqua Amygdal. amar. diluta .	„	2
I	—	—	—	—	—	„ aromatica spirituosa .	100	32
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii florum . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Calcis	100	6
I	—	—	—	—	—	„ carbolisata . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ carminativa . . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Chlori	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi simplex .	100	22
I	—	—	—	—	—	„ „ spirituosa	„	50
—	—	—	—	—	I	„ destillata . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ „ . . .	1000	30
I	—	—	—	—	—	„ Foeniculi . . .	100	16
I	—	—	—	—	—	„ Goulardi . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I	—	—	—	—	—	„ kresolica . . .	100	12
—	I	—	—	—	—	**Aqua Laurocerasi** . .	10	8
I	—	—	—	—	—	Aqua Melissae . . .	100	24
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piperitae . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ plumbica . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosae	100	20
I	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Salviae . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	Araroba depurata . . .	1	8
—	—	—	—	I	—	**Argentum nitric. crystall.** .	„	16

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami								
I	—	—	—	—	—	**Argentum nitric. fusum** .	1	20
I	—	—	—	—	—	Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	10
—	—	I	—	—	—	Asa foetida pulv. . . .	10	20
—	I	—	—	—	—	**Atropinum sulfuric.** . .	0·1	34
—	—	—	—	—	I	Axungia Porci . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ „ benzoata . .	10	8
—	—	—	—	—	I	Balsamum Copaivae . .	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Peruvianum . .	„	38
—	—	—	—	—	I	„ Tolutanum . .	„	22
—	—	—	—	—	I	Benzoë pulv. . . .	„	20
—	I	—	—	—	—	**Bismuthum subgallicum** *).	„	60
I	—	—	—	—	—	Bismuth. subnitric. . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Bolus alba pulv. . . .	100	35
—	I	—	—	—	—	Bulbus Scillae sicc. pulv. .	1	3
—	—	—	—	—	I	Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	18
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	24
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	28
—	—	—	—	—	I	„ hypochlorosum .	100	12
—	—	—	—	—	I	„ oxydatum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ oxysulfurat. solutum .	„	40
I	—	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	10	60
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum ustum .	100	5
—	—	—	—	—	I	Camphora	10	14
—	I	—	—	—	—	**Cantharides pulv.** . .	„	24
—	—	—	—	—	I	Carbo Ligni depurat. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Carrageen sciss. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	Caryophylli pulv. . . .	„	15
—	I	—	—	—	—	Castoreum pulv. . . .	0·1	10
—	—	—	—	—	I	Catechu pulv.	10	14

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Caules Dulcamarae sciss. .	100	10
—	—	—	—	—	I	Cera alba	10	10
—	—	—	—	—	I	„ flava	„	8
I	—	—	—	—	—	Ceratum Cetacei . . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ fuscum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Cetaceum	„	10
I	—	—	—	—	—	Charta sinapisata . . .	1 sztuka	8
—	I	—	—	—	—	Chininum bisulfuric. . .	1	15
I	—	—	—	—	—	„ ferro-citricum .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ hydrochloricum .	„	18
—	I	—	—	—	—	„ sulfuricum . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ tannicum . .	„	15
—	I	—	—	—	—	**Chloralum hydratum** . .	„	3
—	I	—	—	—	—	**Chloroformium** *) . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Cocainum hydrochloricum**	0·1	18
—	I	—	—	—	—	**Codeinum hydrochloricum**	„	12
—	I	—	—	—	—	**Coffeinum**	1	22
I	—	—	—	—	—	„ **Natrio-benzoicum**	„	20
I[1])	—	—	—	—	—	Collemplastrum adhaesivum .	500 cm^2	60
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum .	„	80
—	—	—	—	—	I	Collodium	10	10
I	—	—	—	—	—	„ elasticum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	Collyrium adstringens luteum .	„	6
—	—	—	—	—	I	Colophonium	„	2
—	I	—	—	—	—	Cortex Cascarillae rudit. tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Chinae rudit. tus. .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	20

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Cortex Cinnamomi rudit. tus. .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Condurango rudit. tus. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ Frangulae sciss. . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Fructus Aurantii sciss. .	„	12
—	—	—	—	—	I	„ „ Citri sciss. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Granati rudit tus.	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Quebracho rudit. tus.	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Quercus sciss. . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani rud. tus.	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Salicis sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Crocus	1	26
—	—	—	—	—	I	„ pulv.	„	30
—	—	—	—	I	—	**Cuprum sulfuricum** *) .	10	6
I	—	—	—	—	—	Decoct Sarsapar. comp. fortius	Cennik robót aptek. (Nr. 5, 8 i 50)	
I	—	—	—	—	—	„ „ „ mitius	Cennik robót aptek. (Nr. 5 i 50)	
I	—	—	—	—	—	Elaeosacchara . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 32)	
I	—	—	—	—	—	Electuarium aromaticum . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ lenitivum . .	„	12
—	—	—	—	—	I	Elemi	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	Emplastrum adhaesivum . .	500 cm^2	30
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anglicanum . .	100 cm^2	40
I	—	—	—	—	—	„ Cantharidum .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ „ perpet.	„	30
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Conii . . .	„	10

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.
[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zestrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Emplastrum Diachylon composit.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ simplex .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500$^{cm^2}$	80
I	—	—	—	—	—	„ Meliloti . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Minii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ oxyceroceum . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ saponatum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500$^{cm^2}$	60
I	—	—	—	—	—	Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 11)	
—	I	—	—	—	—	**Euphorbium pulv.** . .	10	14
I	—	—	—	—	—	**Extractum Aconiti radicis**	1	15
I	—	—	—	—	—	„ **Aloës** . . .	10	24
I	—	—	—	—	—	„ **Belladonn. fol.**	1	18
I	—	—	—	—	—	Extractum Calami aromatici .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Calumbae . .	„	32
I	—	—	—	—	—	**Extractum Cannabis Indic.**	„	40
I	—	—	—	—	—	Extractum Centaurii minoris .	10	60
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	1	18
I	—	—	—	—	—	**Extractum Colocynthidis** .	„	38
I	—	—	—	—	—	„ **Condurango fluidum**	10	34
I	—	—	—	—	—	**Extractum Conii herbae** .	1	15
I	—	—	—	—	—	Extractum Cubebae . .	„	22
I	—	—	—	—	—	**Extractum Filicis maris** .	„	25
I	—	—	—	—	—	Extractum Gentianae . . .	10	35
I	—	—	—	—	—	„ Graminis . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Granati** . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ **Hydrastidis fluidum** .	10	62
I	—	—	—	—	—	„ **Hyoscyami foliorum** .	1	16
I	—	—	—	—	—	Extractum Liquiritiae . .	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Malatis Ferri .	„	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Extractum Opii** . . .	1	25
I	—	—	—	—	—	Extractum Quassiae . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Quebracho fluidum	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Ratanhiae . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Pursh. fluid.	10	40
I	—	—	—	—	—	„ Rhei . . .	1	12
I	—	—	—	—	—	**Extractum Scillae** . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ **Secalis cornuti**	„	24
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** .	„	28
I	—	—	—	—	—	Extractum Taraxaci . .	10	34
I	—	—	—	—	—	„ Trifolii fibrini .	„	36
I	—	—	—	—	—	Ferrum carbonic. saccharat. .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ citricum ammoniat. .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ hydrooxyd. dialys. liqu.	10	8
—	I	—	—	—	—	„ lacticum . . .	1	4
—	I	—	—	—	—	„ et Natrium pyrophosph.	„	4
I	—	—	—	—	—	„ oxydatum saccharatum	10	20
—	—	—	—	—	I	„ pulveratum . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ reductum . .	1	5
I	—	—	—	—	—	„ sesquichlorat. crystall.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solutum	„	8
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	15
—	I	—	—	—	—	Flores Arnicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Chamomillae Romanae	„	6
—	—	I	—	—	—	„ „ vulgaris .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ Chamom. vulg. rudit. tus.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Cinae	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą: na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	Flores Koso sciss.	10	10
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	15
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae	„	14
—	—	I	—	—	—	„ Malvae	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Rhoeados sciss.	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Rosae sciss.	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Sambuci	„	5
—	—	I	—	—	—	„ Tiliae sciss.	„	5
—	—	I	—	—	—	„ Verbasci	„	15
—	—	I	—	—	—	Folia Althaeae sciss.	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Aurantii „	10	4
—	I	—	—	—	—	**Folia Belladonnae sciss.**	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Folia Coca sciss.	10	14
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	25
—	I	—	—	—	—	**Folia Digitalis sciss.**	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	„ **Hyoscyami sciss.**	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit tus.**	„	8
—	—	I	—	—	—	Folia Malvae sciss.	100	30
—	—	I	—	—	—	„ Melissae „	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Menthae-crispae sciss.	„	6
—	—	I	—	—	—	„ „ piperitae sciss.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Rosmarini sciss.	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Salviae „	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Sennae Alexandr. sciss.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: za koncesyą na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	Folia Sennae de Tinnev. scis.	10	5
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	8
—	I	—	—	—	—	" " " sine resina	"	16
—	I	—	—	—	—	**Folia Stramonii sciss.**	"	4
—	—	I	—	—	—	Folia Taraxaci sciss.	100	22
—	—	—	—	—	I	" Theae	10	25
—	—	I	—	—	—	" Trifolii fibrini sciss.	100	28
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	10	8
—	I	—	—	—	—	" Uvae ursi	100	28
—	—	—	—	I	—	**Formaldehydum solutum**	10	8
—	I	—	—	—	—	Fructus Anisi stellati rudit. tus	"	10
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	15
—	—	—	—	—	I	" Anisi vulgaris	100	34
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	10	10
—	—	—	—	—	I	" Capsici pulv.	"	8
—	—	—	—	—	I	" Cardamomi rudit. tus	1	10
—	—	—	—	—	I	" Carvi	100	28
—	I	—	—	—	—	" " pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	" Cassiae Fistulae sciss.	100	22
—	I	—	—	—	—	**Fructus Colocynthid. pulv.**	1	8
—	—	—	—	—	I	Fructus Coriandri	100	16
—	I	—	—	—	—	" Cubebae pulv	10	12
—	—	—	—	—	I	" Foeniculi	100	28
—	I	—	—	—	—	" " pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	" Juniperi rudit. tus	100	14
—	—	—	—	—	I	" Lauri " "	"	30
—	I	—	—	—	—	**Fructus Papaver. rud. tus.**	10	10
—	—	—	—	—	I	Fructus Piperis nigri pulv.	"	10
—	—	I	—	—	—	" Tamarindi	"	3
—	—	—	—	—	I	" Vanillae	1	22
—	—	—	—	—	I	Fungus igniarius	10	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekamt						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel trucizznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Galbanum pulv . . .	10	16
—	—	—	—	—	I	Gallae rud. tus. . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Gelatina animalis . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae pellucida .	„	10
—	I	—	—	—	—	Glandulae Lupuli . . .	1	4
I	—	—	—	—	—	Globuli martiales . . .	1 sztuka	40
—	—	—	—	—	I	Glycerinum	10	6
—	I	—	—	—	—	Guarana pulv. . . .	1	5
—	—	—	—	—	I	Gummi Acaciae . . .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Herba Absinthii sciss. . .	100	25
—	I	—	—	—	—	Herba Absinthii pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	**Herba Cannab. Ind. sciss.** .	„	20
—	—	I	—	—	—	Herba Capilli Veneris sciss. .	„	4
—	—	I	—	—	—	„ Centaurii minoris sciss	100	50
—	I	—	—	—	—	„ Chenopodii sciss. .	10	6
—	I	—	—	—	—	**Herba Conii sciss.** . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit. tus.** .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	8
—	I	—	—	—	—	Herba Galeopsidis sciss. .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Herniariae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Herba Lobeliae sciss.** .	„	8
—	—	I	—	—	—	Herba Meliloti sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Millefolii sciss. . .	100	24
—	—	I	—	—	—	„ Origani „ . .	„	28
—	I	—	—	—	—	**Herba Sabinae sciss.** . .	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	I	—	—	—	Herba Serpylli sciss. . .	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Spilanthis „ . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Violae tricoloris sciss.	100	36
—	—	—	—	I	—	Hydrargyrum	10	15
I	—	—	—	—	—	**Hydrargyrum bichloratum ammoniat.**	1	5
—	—	—	I	—	—	**„ bichlor. corros. pulv.** .	„	4
I	—	—	—	—	—	**„ bijodatum rubrum** .	„	8
I	—	—	—	—	—	**„ chlor. mite praecip. par.**	„	8
—	I	—	—	—	—	**„ chlor. mite sublim. parat.**	„	4
I	—	—	—	—	—	**„ jodatum flavum** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**„ oxydatum flavum** . .	„	6
—	I	—	—	—	—	**„ tannicum oxydulat.** .	„	15
I	—	—	—	—	—	Hydromel Infantum . .	10	10
—	—	—	—	—	I	Ichthyocolla	„	56
I	—	—	—	—	—	Infusum Sennae cum Manna .	100	60
—	I	—	—	—	—	**Jodoformium cryst. et pulv.**	1	10
—	—	—	—	I	—	**Jodum**	„	8
I	—	—	—	—	—	Kalium acetic. solutum . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum crudum .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solut. .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ chloricum . .	„	5
—	—	—	—	I	—	„ „ pulv. .	„	6
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ hydrotartaricum pulv.	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalne przyrzą leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość (gramy)	Cena (halerzy)
—	—	—	—	—	I	Kalium hypermanganicum .	10	15
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	50
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	„	54
—	—	—	—	—	I	„ Natrio-tartaricum .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ „ pulv.	„	8
—	—	—	—	—	I	„ nitricum . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ „ pro balneo	100	30
—	I	—	—	—	—	Kamala	1	5
—	—	—	—	I	—	**Kresolum**	10	30
I	—	—	—	—	—	„ **liquefactum** .	„	30
—	—	—	—	I	—	**Kreosotum**	1	4
—	I	—	—	—	—	**Lactucarium**	„	16
—	—	—	—	—	I	Lanolinum	10	15
—	—	I	—	—	—	Lichen Islandicus sciss. .	100	20
—	—	—	—	—	I	Lignum Guajaci „ .	10	2
—	—	—	—	—	I	„ Haematoxyli sciss. .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi „ .	„	2
—	—	I	—	—	—	„ Quassiae „ .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Santali rubrum sciss.	„	2
I	—	—	—	—	—	Linimentum ammoniatum .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ saponato-camphor.	100	64
I	—	—	—	—	—	**Liquor acidus Halleri** .	10	10
I	—	—	—	—	—	Liquor Ammoniae anisat. .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Capsici compositus .	„	10
—	I	—	—	—	—	Lithium carbonicum . .	1	15
—	—	I	—	—	—	Lycopodium	10	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Macis	10	18
—	—	—	—	—	I	Magnesium carbonicum pulv .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ citricum . .	„	35
I	—	—	—	—	—	„ „ effervescens	„	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ oxydatum . .	„	26
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	6
—	—	—	—	—	I	Maltum	100	24
—	—	I	—	—	—	Manna cannulata . . .	10	18
—	—	I	—	—	—	„ communis electa . .	„	10
I	—		—	—	—	Massa Pilularum Ruffi . .	„	45
—	—		—	—	I	Mastiche pulv. . . .	„	24
I[1])	—		—	—	—	Mel depuratum . . .	100	54
I	—		—	—	—	„ rosatum . . .	10	10
—	—	I	—	—	—	Mentholum	1	14
I	—	—	—	—	—	Mixtura gummosa . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2)	
I	—	—	—	—	—	„ oleoso-balsamica .	10	16
—	I	—	—	—	—	**Morphinum hydrochloric.**	0·1	6
I	—	—	—	—	—	Mucilago Cydoniae . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Gummi Acaciae .	„	8
—	—	—	—	—	I	Myrrha pulv. . .	„	14
—	—	—	—	—	I	Naphtalinum	„	12
—	I	—	—	—	—	β-Naphtolum	„	18
—	I	—	—	—	—	Natrium benzoicum . .	„	30
—	—	—	—	—	I	„ boracicum pulv. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum . .	100	24
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. – chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami – za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość – gramy	Cena – halerzy
—	—	—	—	—	I	Natrium chloratum pulv.	10	5
—	—	—	—	—	I	„ hydrocarbonic. pulv.	„	4
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum	„	20
—	I	—	—	—	—	„ jodatum	„	64
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ siccum pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum pulv	„	15
—	—	—	—	—	I	„ silicicum	100	34
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum cryst.	„	22
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Amygdalarum	10	15
—	—	—	—	—	I	„ Anisi	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii corticis	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ florum	0·1	12
—	—	—	—	—	I	„ Bergamottae	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Cacao	10	12
—	—	—	—	—	I	„ cadinum	„	4
I	—	—	—	—	—	„ camphoratum	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	1	8
—	—	—	—	—	I	„ Caryophyllorum	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Citri	„	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Crotonis**	„	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Foeniculi	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Hyoscyami folior. coctum	10	8
—	—	I	—	—	—	„ Jecoris Aselli	100	35
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi	10	22
—	—	I	—	—	—	„ Lauri	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae	1	6

Wyłącznie do celów leczniczych używane — oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane — chemiczne przetwory	chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą	Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz. — chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą			Nazwa leku	Ilość	Cena
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Oleum Lini	100	28
—	—	—	—	—	I	„ Macidis . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Menthae piperitae .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ Myristicae expressum .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Olivae	100	50
I	—	—	—	—	—	**Oleum phosphoratum** .	10	30
—	—	—	—	—	I	Oleum Pini Pumilionis . .	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Resinae empyreumatic.	100	25
—	—	—	—	—	I	„ Ricini	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Rosae	0·1	18
—	—	—	—	—	I	„ Rosmarini . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ Santali . . .	„	10
—	I	—	—	—	—	**Oleum Sinapis aethereum** .	„	20
—	—	—	—	—	I	Oleum Terebinthinae . .	100	26
—	—	—	—	—	I	„ „ rectificatum	10	4
—	I	—	—	—	—	„ Valerianae . . .	1	14
—	—	—	—	—	I	Olibanum pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Opium pulv.** . . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Oxymel Scillae . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Paleae haemostaticae . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Pasta gummosa . . .	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae flava . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi** 2-gram.	10 sztuk	70
						„ 1- „	„	60
I	—	—	—	—	—	Pastilli e Natrio hydrocarbonico	„	20
—	I	—	—	—	—	Pepsinum	1	6
—	—	—	I	—	—	**Phosphorus**	0·1	5

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	**Physostigminum salicylic.**	0·01	22
—	I	—	—	—	—	**Pilocarpinum hydrochlor.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Pilulae Ferri carbonici . .	10	50
I	—	—	—	—	—	Pilulae laxantes . . .	„	40
—	—	—	—	—	I	Pix liquida	100	20
—	—	—	—	—	I	Placenta seminum Lini pulv. .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Plumbum aceticum** . . .	10	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **sicc. pulv.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Plumbum aceticum basic. solut.	„	3
—	—	—	—	I	—	„ carbonicum pulv. .	„	8
—	—	—	—	I	—	„ hyperoxyd. rubr. pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	„ oxydatum pulv. .	„	6
I	—	—	—	—	—	Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	100
I	—	—	—	—	—	Pulpa Cassiae Fistulae . .	10	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ Prunorum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Tamarind. depurata .	„	10
I	—	—	—	—	—	Pulvis aërophorus . . .	10 dawek	60
I	—	—	—	—	—	„ „ Seidlitzensis	„	160
I[1])	—	—	—	—	—	„ dentifricius albus .	10	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ niger .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ gummosus . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Ipecacuanhae opiatus .	1	3
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae compositus .	10	12
—	I	—	—	—	—	**Radix Aconiti pulv.** . .	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Althaeae sciss. . .	100	40
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Angelicae sciss. . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12

[1]) Odnosi tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: officynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Arnicae sciss. . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Bardanae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Radix Belladonnae pulv.** .	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Calami aromatici sciss.	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Calami aromatici pulv. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Calumbae sciss. . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Filicis maris pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Gentianae sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Graminis sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	**Radix Hydrastidis rud. tus.**	10	25
—	I	—	—	—	—	„ **Ipecacuanh. rud. tus.**	1	10
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	„	12
—	—	—	—	—	I	Radix Iridis pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Radix Jalapae pulv.** . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Radix Liquiritiae sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ mundata pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Ononidis sciss. . .	100	32
—	I	—	—	—	—	„ Pyrethri „ . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Ratanhiae „ . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	—	—	„ Rhei . .	„	30
—	I	—	—	—	—	„ „ rudit. tus. . .	„	32
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	40
—	I	—	—	—	—	„ Salep rudit. tus. . .	„	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	„ Sarsaparillae sciss. .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ Sassafras sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Senegae „ . .	„	18

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.						
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory					Nazwa leku	Ilość	Cena
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Taraxaci sciss. . .	10	3
—	—	I	—	—	—	„ Valerianae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Zedoariae „ . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Zingiberis „ . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Dammar . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ elastica depurata . .	„	45
—	—	—	—	—	I	„ Guajaci pulv. . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Resina Jalapae** . . .	1	30
—	I	—	—	—	—	„ **Podophylli** . .	„	20
—	I	—	—	—	—	**Resorcinum**	10	50
I	—	—	—	—	—	Roob Juniperi . .	„	16
I	—	—	—	—	—	„ Sambuci . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	Rotulae Menthae piperitae .	„	10
—	I	—	—	—	—	Saccharinum	1	15
—	—	—	—	—	I	Saccharum pulv. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	„ Lactis pulv. .	„	10
—	—	—	—	—	I	Sandaraca pulv. . . .	„	20
—	I	—	—	—	—	**Santoninum** . . .	0·1	3
—	—	—	—	—	I	Sapo kalinus	100	20
I	—	—	—	—	—	„ medicinalis pulv. .	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Venetus pulv. . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Sebum ovile	100	44
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum . . .	10	18
—	I	—	—	—	—	**Secale cornutum rudit. tus.**	„	15
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	3
—	I	—	—	—	—	**Semen Colchici** . . .	10	10
—	—	—	—	—	I	Semen Cydoniae . . .	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisów farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Semen Lini	100	15
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . . .	„	32
—	—	—	—	—	I	„ Myristicae pulv. . .	10	26
—	—	—	—	—	I	„ Quercus tostum pulver.	100	30
—	I	—	—	—	—	**Semen Sabadillae pulv.** .	10	12
—	—	—	—	—	I	Semen Sinapis pulverat. .	100	35
—	I	—	—	—	—	**Semen Strophanthi** . .	1	4
—	I	—	—	—	—	**Semen Strychni pulv.** .	„	2
I	—	—	—	—	—	Serum Lactis . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 16)	
I	—	—	—	—	—	**Solutio arsenicalis Fowleri**	1	3
I	—	—	—	—	—	Species Althaeae . . .	100	30
I	—	—	—	—	—	„ amaricantes . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ aromaticae . .	„	74
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	92
I	—	—	—	—	—	„ emollientes . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	48
I	—	—	—	—	—	„ laxantes St. Germain.	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Lignorum . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ pectorales . . .	„	32
I	—	—	—	—	—	Spiritus Aetheris . . .	10	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anisi . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ aromaticus . . .	„	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ camphoratus . .	100	54
I[1])	—	—	—	—	—	„ Carvi . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Ferri sesquichlor. aether	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	„ Juniperi . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Lavandulae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piper. . .	„	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane — oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane — chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesya — na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	za koncesya — na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Spiritus Rosmarini . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	,, saponatus . . .	100	52
I	—	—	—	—	—	,, Saponis kalini . .	"	65
I	—	—	—	—	—	,, Sinapis . . .	10	10
—	—	—	—	—	I	,, Vini concentratus .	100	36
—	—	—	—	—	I	,, ,, dilutus . .	"	30
—	—	—	—	—	I	,, ,, Cognac (Gallicus)	10	18
—	—	—	—	—	I	Stearinum	"	6
—	I	—	—	—	—	**Stibium Kalio-tartar. pulv.**	1	3
I	—	—	—	—	—	**,, sulfuratum aurant.**	"	10
—	—	—	—	—	I	Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	6
—	I	—	—	—	—	**Strychninum nitricum** .	0·01	2
—	I	—	—	—	—	Styrax liquidus . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Succus Liquirit. depur. pulv.	"	14
—	I	—	—	—	—	**Sulfonalum**	"	55
I	—	—	—	—	—	Sulfur depuratum . . .	"	6
I	—	—	—	—	—	,, praecipitatum . .	"	15
—	—	—	—	—	I	,, sublimatum . . .	"	2
I	—	—	—	—	—	Suppositoria Glycerini 3-gram.	1 sztuka	10
I	—	—	—	—	—	" " 2- "	"	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Althaeae . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	,, amygdalinus . .	"	8
I	—	—	—	—	—	,, Aurantii corticis .	"	5
I	—	—	—	—	—	,, Capilli Veneris .	"	8
I	—	—	—	—	—	,, Cinnamomi . .	"	12
I	—	—	—	—	—	,, Citri . . .	"	12
I	—	—	—	—	—	,, Ferri jodati . .	"	15
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Ipecacuanhae** .	"	12
I	—	—	—	—	—	Syrupus Menthae . . .	"	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	… za koncesyą na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Syrupus Mororum . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Papaveris** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Rhei . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Ribium . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Senegae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Sennae cum Manna .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ simplex . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	Talcum pulv. . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	Terebinthina	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Veneta . .	10	5
—	I	—	—	—	—	**Theobrominum** . . .	1	34
I	—	—	—	—	—	„ **Natriosalicylic.***)	10	255
—	I	—	—	—	—	Thymolum	1	15
I	—	—	—	—	—	Tinctura Absinthii compos. .	10	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Aconiti radicis** .	„	10
I	—	—	—	—	—	Tinctura Aloës composita .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ amara . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Arnicae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Belladonnae fol.**	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	Tinctura Benzoës . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Calami aromatici .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Cantharidum** .	„	14
I	—	—	—	—	—	Tinctura Cascarillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Castorei . . .	1	20

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Tinctura Catechu . . .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Chinae composita .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Colchici seminis**	„	12
I	—	—	—	—	—	„ **Digitalis** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Gallarum . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Guajaci . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Ipecacuanhae** .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ **Jodi** . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ **Lobeliae** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Malatis Ferri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Myrrhae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Opii crocata**	1	4
I	—	—	—	—	—	„ „ **simplex**	„	2
I	—	—	—	—	—	Tinctura Ratanhiae . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Rhei aquosa . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ vinosa Darelli .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Spilanthis composita	„	16
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Strophanthi** . .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Valerianae . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Vanillae . . .	1	5
—	I	—	—	—	—	**Trionalum** . . .	10	240
I	—	—	—	—	—	Trochisci Ipecacuanhae . .	10 sztuk	12
I	—	—	—	—	—	„ Santonini . .	„	20
I	—	—	—	—	—	Unguentum Acidi borici .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum .	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Unguentum Cerussae . .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon . .	100	120
I	—	—	—	—	—	„ emolliens . .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ Glycerini . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Juniperi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Plumbi acetici .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ Sabadillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Zinci oxydati	„	16
—	—	—	—	—	I	Vaselinum	10	6
—	I	—	—	—	—	**Veratrinum**	0·1	6
—	—	—	—	—	I	Vinum album	100	40
—	—	—	—	—	I	„ „ z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	100	100
I	—	—	—	—	—	„ „ ferratum . .	„	120
I	—	—	—	—	—	**Vinum Colchici seminis** .	10	20
I	—	—	—	—	—	Vinum Condurango . .	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Malagense . . .	100	80
—	—	—	—	—	I	„ Marsalense . . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ Pepsini . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani .	„	24
—	—	—	—	—	I	„ rubrum . . .	100	40
—	—	—	—	—	I	„ „ z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	**Vinum Stibii Kalio-tartar.**	10	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	I	—	**Zincum chloratum** . .	10	14
I[1])	—	—	—	—	—	Zincum oxydatum . . .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Zincum sulfuricum** *) . .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **pulv.** *)	„	6
						Dodatek.		
—	—	—	—	I	—	**Kresolum** (Trikresol) *) .	10	16
—	—	—	—	I	—	„ „ . .	50	60
I	—	—	—	—	—	Aqua Kresoli (1%) . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysolum** *)	10	8
—	—	—	—	I	—	**Lysol** *) wraz z naczyniem .	100	70
—	—	—	—	I	—	„ „ „ .	500	200
I	—	—	—	—	—	Aqua Lysoli (2%) . . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysitol** *) wraz z naczyniem .	100	60
—	—	—	—	I	—	„ „ „	500	180
I	—	—	—	—	—	Aqua Lisitoli (2%) . .	100	6

1) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

Uwaga.

Za środki nieobowiązkowe fabrycznie wyrabiane o zastrzeżonych nazwach jak: Dermatol, Diuretin, Migraenin i Salipyrin, w miejsce których umieszczono w dodatku do farmakopei preparata obowiązkowe: Bismuthum subgallicum, Theobrominum Natrio-salicylicum, Antipyrinum Coffeino-citricum i Antipyrinum salicylicum, można pobierać te ceny, jakie są podane w cenniku dla nieobowiązkowych środków, wydanym przez związek ogólny aptekarzy austryackich a zatwierdzonym przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Ceny

sprzedaży w aptekach surowicy przeciwbłoniczej z c. k. seroterapeutycznego instytutu w Wiedniu*).

a) za jedną flaszeczkę zwykłej surowicy w ilości 6—10 centim. sześc.

sorty 1	o 700	jednostkach antitoxynowych	1 K	80 h
„ 2	„ 1000	„ „	2 „	60 „
„ 3	„ 1500	„ „	4 „	— „

b) za jedną flaszkę więcejwartościowej surowicy w ilości 2—5 centim. sześc.

sorty A.	o 1000	jednostkach antitoxynowych	. 4 K
„ B.	„ 1500	„ „	. 5 „
„ C.	„ 2000	„ „	, 6 „

---

*) Te same ceny służą dla podobnych gatunków surowicy pochodzącej z seroterapeutycznego instytutu w Krakowie.

Cen uwidocznionych na sygnaturze każdej flaszeczki nie wolno zmieniać. Gdyby aptekarzowi powstały jakie wydatki w wypadku osobnego zamówienia preparatów surowicy, w takim razie wydatki te należy oddzielnie wykazać i zarachować.

Za nadesłanie surowicy z państwowego instytutu nie ponosi aptekarz żadnych wydatków — ponosi je sam instytut. Jeżeli zaś aptekarz odsyła długo leżącą surowicę dla wymiany do instytutu, wtedy ponosi on koszta przesyłki. (Reskrypt c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 23. listopada 1902 L. 48.146 do c. k. Namiestnictwa w Wiedniu).

Cennik robót receptowych.

		halerzy
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	20
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	15
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 15 h tylko raz policzyć. *b)* W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. *c)* Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2. w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i woskomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
2	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	40
	Bacilli vide Nr. 46 i 48.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 18.	
	Komprymowanie.	
3	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	10
	Odwary i napary.	
4	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem aż do 200 gramów włącznie	40
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów . .	5

		rzy hale-
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy za to wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	50
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	5
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem	35
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	5
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	10
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
	Wydanie leków (Dispensacya).	
10	Za wydanie artykułu leczniczego lub leku na przepis lekarski (receptę) wraz zatyczką, sygnaturą i opakowaniem	20
	Za wydanie na rachunek publicznych funduszów i kas chorych urządzonych na podstawie ustawy o zabezpieczeniu chorych z 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33 .	10
	Uwaga: Przy zarachowaniu ustanowionych w pozycyach 33, 36, 37 i 40 robót nie wolno za dyspenzacyę nic liczyć.	
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 32.	
	Mleczanki (emulsio).	
11	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	25

		halerzy
	Przesączenie (filtratio).	
12	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie wyjąwszy przy odwarach i naparach (poz. 5).	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	5
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	10
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	5
	Uwaga: Rozczyny do wstrzykiwań podskórnych należy tylko przesączone wydawać.	
	Galarety. (gelatina).	
13	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	50
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	20
	Gałki (globuli) vide Nr. 46 i 47.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
14	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	30
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	10
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 41, 42 i 43.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
15	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	20
16	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie	60
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	30
	Pastylki vide Nr. 21 i 29.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
17	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	5

		halerzy
18	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domieszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	10
19	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	30
	za każde następne 100 □ cm.	10
20	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	5
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100 □ cm.	20
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
21	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	20
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	10
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 14.	
22	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	10
23	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	20
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
24	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem wraz z tymże	30
25	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	50
26	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	100
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 40 h i t. d.	

		halerzy
27	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	2
28	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	10
29	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	5
	ponad 10 sztuk za każdą następną	2
	Proszki i ziółka (species).	
30	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie we formie proszków i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku, należy porachować aż do 10 gramów włącznie	10
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	2
31	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	20
	powyżej 100 gramów	30
32	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
33	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po . .	5
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
34	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każdą 1 sztukę policzyć więcej o	1
35	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć za każdą dawkę .	5

		halerzy
36	Za wydanie leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, aż do 30 dawek za za każdą dawkę po	5
	wyżej 30 dawek za każdą następną po . . .	2
37	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każdy 1 proszek . .	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv." w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
38	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	5
39	Za zmięszanie ziółek w każdej ilości	5
40	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	5
	Maści i mazidła (linimenta).	
41	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	20
	za większe ilości	30
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 11.	
	b) Za sporządzenie mięszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 10 halerzy za stopienie. Za mięszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 43.	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	30
	za większe ilości	40
43	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	40
	za większe ilości	50

		halerzy
44	Za podzielenie albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, za każdą dawkę	5
	Saturacya.	
45	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego roztworami za każdą ilość	30
	Ziółka (species) vide Nr. 10, 39 i 40.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
46	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	20
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . . .	10
47	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po . .	10
48	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	20
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	10
	Pieczętowanie.	
49	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	5
	Ważenie lub liczenie kropel.	
50	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te wypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, do 5 decigramów włącznie . .	5
	za każde inne podobne ważenie jakoteż liczenie kropli	2
51	Za odliczenie każdej ilości zawartych w cenniku lekarstw lub na składzie utrzymywanych pigułek, pastylek i kołaczyków (trochisci) dla których sporządzenie nie zarachowano jako robotę receptową	2
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d.“ poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mięszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyncze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 5 hal.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	halerzy
Zwykłe zielone flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	7
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	9
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	10
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	15
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	6
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o . . .	3
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	8
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	15
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	20
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	3
Grube białe flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	12
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	20
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	25
„ „ „ „ 500 „ „ za każdą następną pojemości aż znowu do 500 gramów więcej	8
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	20
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	25
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	30
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	10
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	5

	halerzy
Żółte, niebieskie lub czarne flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	20
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklaną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem:	
za flaszkę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	30
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	45
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	55
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	65
„ „ „ „ 200 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do gramów 100 więcej	10
Zakroplerice patentowane:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	40
„ „ „ nad 20 „ do 50 gramów włącznie .	50

	halerzy
Zwykłe szklane słoiki na maści z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	14
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	24
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	40
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	20
Słoiki porcelanowe z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie	15
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	35
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	55
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej	15
Pudełka tekturowe bez falcu:	
za pudełko o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	15
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	2
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem:	
za pudełko o pojemności do 20 gramów włącznie . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	15
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	5
Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.	

	halerzy
Pudełka zasuwane do proszków:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za pudełko	12
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	4
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	15
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	5
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Za pudełka zasuwane z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	

Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena.

Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody.

Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny, z wyjątkiem, jeżeli to lekarstwo wydawane bywa na rachunek funduszów publicznych, lub na rachunek kas chorych *).

Cennik środków opatrunkowych.

Wata Bruns'a, zwykłej jakości, krótko włóknista:

w fabryce opakowana, szczelnie zamknięta i sterylizowana z uwidocznieniem firmy fabrycznej.

W pakietach 10 i 15 gramowych pokrajana w 10 cm. szerokie paski, w pakietach 50, 100 i 250 gramowych w 20 cm. szerokie paski:

	halerzy
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 " " 25 "	20
1 " " 50 "	30
1 " " 100 "	54
1 " " 250 "	120

*) Patrz rozporządzenie Minist. z dnia 4. grudnia 1902 (Dz. u. p. Nr. 225).

	halerzy
Wata Bruns'a doborowej jakości:	
długowłóknista, pokrajana, opakowana, sterylizowana jak wata zwykłej jakości:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	16
1 „ „ 25 „	26
1 „ „ 50 „	40
1 „ „ 100 „	70
1 „ „ 250 „	140
Wata Bruns'a karbolizowana:	
napojona rozczynem z 10 % kwasu karbolowego i pokrajana i opakowana jak zwykła wata.	
Zwykła krótkowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	20
1 „ „ 25 „	30
1 „ „ 50 „	50
1 „ „ 100 „	90
Doborowa długowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	26
1 „ „ 25 „	40
1 „ „ 50 „	64
1 „ „ 100 „	110
Gaza biała odwodniona (hydrophile):	
$^{10}/_{9}$ nitek w każdym kwadratowym centimetrze, 80 cm. szerokości, w ośmioro złożona, opakowana i sterylizowana jak zwykła wata.	
1 pakiet zawierający 1 metr	36
1 „ „ 5 „	160
Gaza karbolizowana:	
sporządzona z powyższej białej gazy odwodnionej przez napojenie rozczynem 10 % kwasu karbolowego złożona i opakowana jak gaza biała:	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	20
1 „ „ $^1/_2$ „	36
1 „ „ 1 „	50
Gaza jodoformowa: *)	
$^{10}/_{9}$ nitek, 80 centimetrów szeroka, w ośmioro złożona. Każdy meter impregnowany taką ilością procentową jodoformu, która odpowiada ciężarowi gazy, przez fabrykanta opakowany i szczelnie zaklejony z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	

*) **Uwaga.** Wedle zazwyczaj używanej metody impregnowania, każdy meter gazy bywa nasycony emulzyą sporządzoną przez równomierne rozdzielenie procentowej ilości jodoformu w mieszaninie z 50 gramów alkoholu i gliceryny (w ilości równającej 2 do 7 krotnemu ciężarowi jodoformu).

	halerzy
10%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	30
1 „ „ 1/2 „	46
1 „ „ 1 „	80
1 „ „ 5 „	350
20%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	36
1 „ „ 1/2 „	60
1 „ „ 1 „	100
1 „ „ 5 „	450
30%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	40
1 „ „ 1/2 „	64
1 „ „ 1 „	120
1 „ „ 5 „	540
50%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	50
1 „ „ 1/2 „	80
1 „ „ 1 „	150
1 „ „ 5 „	700
Opaski (mulowe) odwodnione:	
10/9 nitek na kwadratowy centimeter:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 5 „ „ 12 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50
„ 10 „ „ 12 „ „ . .	60
Opaski organtynowe:	
sztywne (zwane niebieskie opaski) 10/9 nitek na 1 □centimetr.:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50

	halerzy
Opaski kalikotowe:	
nieblichowane $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centim.:	
Opaska 5 metr. długa, 4 centimetr. szeroka . . .	16
„ 5 „ „ 6 „ „ . . .	20
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	30
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 14 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 4 „ „ . . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	60
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 14 „ „ . . .	100
Opaski muselinowe:	
blichowane (odwodnione) $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centimetr.:	
Opaski 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . . .	26
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	80
Opaski gipsowe:	
sztywne opaski organtynowe impregnowane sproszkowanym gipsem, złożone w gipsie i zamknięte w blaszanych puszkach:	
5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	50
5 „ „ 8 „ „	60
Płótno guttaperchowe:	
90 centimetrów szerokie, 1 meter ważący 80 do 85 gramów.:	
W ilości do 50 gramów, 1 gram . . .	4
W ilości nad 50 gramów, każde 2 gramy . . .	6
Batyst Billrotha:	
85 centimetrów szeroki, I-ej jakości:	
za $^1/_4$ metra	60
„ $^1/_2$ „	110
„ 1 „	200
85 centimetrów szeroki II-ej jakości:	
za $^1/_4$ metra	50
„ $^1/_2$ „	90
„ 1 „	170

	halerzy
Jedwab karbolizowany:	
na wałeczkach zwinięty, sterelizowany i przechowany w zakorkowanym flakonie w rozczynie 5% kwasu karbolowego. Koniec nitki do wyciągania przez korek wystający:	
1 flakon zawierający 1 gram jedwabiu grubości od Nr. 0 do 3 włącznie	80
Karbolizowany katgut:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon z dwoma zwojami, $2^1/_2$ metr. długości, grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	130
Karbolizowane sączki (dreny) gumowe:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon w czterych grubościach 5, 6, 7 i 8, milimetrów średnicy, $^1/_4$ metr. po	160

Przybory potrzebne akuszerkom

w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216).

Pozycya		Cena halerzy
1	Jedna koneweczka (irrigator) **pojemności** 1 litra, z poniklowanej blachy	160
	do tego $1\frac{1}{2}$ metra czerwonego **gumowego węża** .	180
	Jeden **kurek z twardej gumy** z oliwkami na obu końcach	100
2	Jedna **kanka maciczna** z grubego szkła . . .	30
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	12
3	Jedna **kanka stolcowa** z twardej gumy dla dorosłych .	34
	„ „ „ „ „ „ dzieci .	34
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	8
4	Jeden **cewnik** kobiecy z srebra chińskiego z pełnem zakończeniem	120
5	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kanki macicznej	4
	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kateteru .	4
6	Jedne **nożyczki pępowinowe** z zaokrąglonymi końcami	210
7	Jedna wiązka **tasiemek pępowinowych** 9 metrów .	24
	do tego **puszka metalowa**	46
8	Jedne nożyczki **do paznogci**	144
9	Jeden **pilnik do paznogci**	46
10	Jedna szczotka ze sierści do **mycia rąk** 10 cm. długa a 4 cm. szeroka	104
	do tego **puszka metalowa**	68
11	Jeden słoik szklany na 50 gm. **szarego mydła** . .	108
12	Jedna niebieska lub żółta **flaszka** na **kwas karbolowy, Lysol** lub **Kresol** z wypalonym napisem, objętości 150 gm.	160
13	Jeden **cylinder szklany do mierzenia** objętości 50 gm., z wyrytą podziałką, która oznacza zawartość 10, 20, 30 gramów	100
14	Jeden **słoik szklany** z zatyczką szklaną i wypalonym napisem na 50 gm. **waseliny**	100
15	Jedna **flaszka** z korkiem szklanym i wypalonym napisem na 25 gm. **kropli Hofmanna**	100

Pozycya		Cena halerzy
16	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 25 gm. **tynktury cynamonowej** . . .	100
17	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 10 gm. **nadmanganezianu potaszu** (Kali hypermanganicum	90
18	Jeden **ciepłomierz do kąpieli** według Celsiusa . .	136
	Jeden **ciepłomierz** (maksymalny) do mierzenia **ciepłoty ciała** według Celsiusa	220
	Uwaga. Od powyższych cen należy się akuszerkom 10% opustu.	

Cennik środków leczniczych dla zwierząt*).

	Ilość	Cena
	gramy	halerzy
Acetum pyrolignos. crudum	1000	54
Acidum carbolicum crud. flav. 100%	100	10
Acidum hydrochloricum concentr. crud.	„	6
„ nitricum concentr. crud	„	12
„ sulfuricum Anglic.	„	6
Aloë gross. pulv.	„	30
Ammoniacum gross. pulv.	„	50
Ammonium chloratum sublim.	„	20
Argentum nitric. fus. venale	1	12
Asa foetida	100	85
„ „ gross. pulv.	„	110
Carbo Ligni depurat.	„	15
Cortex Quercus gross. pulv.	„	14
Euphorbium gross. pulv.	10	8
Ferrum sulfuricum venale	100	4
Flores Chamomillae vulgaris (IIda) gross. pulv. . .	„	30
„ Cinae gross. pulv.	„	35
Folia Sennae de Tinnevelly gross. pulv.	„	35
Fructus Anisi vulgaris gross. pulv.	„	30
„ Carvi gross. pulv.	„	28
„ Foeniculi gross. pulv.	„	30
„ Juniperi gross. pulv.	„	12
„ Lauri „ „	„	20
Gallae gross. pulv.	„	50
Gummi Acaciae elect. (IIda)	„	42
Kalium sulfuricum pulv.	„	24
Magnesium sulfuricum	„	8
Natrium carbonic. cryst. venale	„	5
„ sulfuric. cryst. venale	„	4
Oleum Olivae (IIda)	„	30
Radix Althaeae elect. (IIda) gross. pulv.	„	30
„ Angelicae gross. pulv.	„	36
„ Calami aromat. gross. pulv.	„	20
„ Filicis maris gross. pulv.	„	40
„ Gentianae gross. pulv.	„	28
Radix Jalapae gross. pulv.	„	60
Radix Liquiritiae decort. gross. pulv.	„	40
„ Valerianae gross. pulv.	„	34
„ Zingiberis „ „	„	45
Semen Sinapis pulveratum	„	20

*) Porównaj §. 23. Minist. rozp. z dnia 4. grudnia 1902 (Dz. u. p. Nr. 225).

	Ilość gramy	Cena halerzy
Stibium sulf. aur. pulv. venale	10	8
Stibium sulfurat. nigrum pulv. venale	100	30
Styrax liquidus venalis	„	40
Sulfur sublimat. lotum venale	„	10
Vaselinum	„	30
Zincum oxydatum purum venale	„	60

Spis środków leczniczych

farmakopei zawierających wyskok, przy wydawaniu których za zezwoleniem krajowej władzy politycznej dozwoloną jest podwyżka do ustanowionej ceny w cenniku leków po myśli §. 15. rozporządzenia z dnia 4. grudnia 1902 Dz. u. p. Nr. 225 co do taksy.

Extractum Condurango fluidum
„ Hydrastidis fluidum
Extractum Quebracho fluidum
„ Rhamni Purshiani fluid.
Linimentum saponato-camphor.
Liquor Capsici compos.
Mixtura oleoso-balsamica
Spiritus Aetheris
„ Anisi
„ aromaticus
„ camphoratus
„ Carvi
„ Ferri sesquichlor. aeth.
„ Juniperi
„ Lavandulae
„ Menthae piper.
„ Rosmarini
„ saponatus
„ Saponis kalini
„ Sinapis
„ Vini concentratus
„ „ dilutus
Tinctura Absinthii compos.
Tinctura Aconiti radicis
Tinctura Arnicae
„ Aloës composita
„ Aurantii cortic.
Tinctura Belladonnae fol.
Tinctura Benzoës
„ Calami aromatic.
Tinctura Cantharidum
Tinctura Cascarillae
„ Catechu
„ Chamomillae
„ Chinae compos.
„ Cinnamomi
Tinctura Colchici semin.
„ Digitalis
Tinctura Gallarum
„ Guajaci
Tinctura Ipecacuanhae
„ Jodi
„ Lobeliae
Tinctura Myrrhae
„ Ratanhiae
„ Spilanthis composita
Tinctura Strychni
Tinctura Valerianae

Dodatek.

T a b l i c a I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

T a b l i c a II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acetphenetidinum.
Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeïno-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentr ata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeïnum hydrochloricum.
Coffeïnum.
Coffeïnum Natrio-benzoïcum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.

Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kresolum.
Kresolum liquefactum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Natrium hydrooxydatum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Sulfonalum.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.

Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego*) użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa	
	dawka pojedyńcza	dawka dzienna
	w gramach	
Acetphenetidinum (Phenacetinum)	1·0	3·0
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Antifebrinum (Acetanilidum)	0·5	2·0
Antipyrinum	2·0	6·0
Antipyrinum Coffeïno-citricum	1·5	3·0
Antipyrinum salicylicum	2·0	6·0
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata . .	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Chloroformium	0·5	1·0
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Codeïnum hydrochloricum	0·05	0·3
Coffeïnum	0·20	0·60
Coffeïnum Natrio-benzoïcum	0·5	1·5
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. lutego 1892 L. 27.167 z 1891 winna być powyższa tabela zastosowaną także przy zapisywaniu zawartych w niej artykułów do zewnętrznego użytku stosownie do ilości wessanego dzielnie skutkującego leku.

	Największa	
	dawka pojedyncza	dawka dzienna
	w gramach	
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . . .	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·20	1·0
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10
Oleum phosphoratum	1·0	5·0
Opium	0·15	0·50
Phosphorus	0·001	0·005
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Resina Podophylli (Podophyllinum)	0·05	0·2
Resorcinum	0·5	3·0
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·20	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Sulfonalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Theobrominum Natrio-salicylicum	1·0	6·0
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00

	Największa	
	dawka pojedyncza	dawka dzienna
	w gramach	
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1.00	5·00
Tinctura Opii crocata	1·50	5·00
Tinctura Opii simplex	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	0·5	2·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Trionalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0·80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acetphenetidinum.
Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeïno-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Bismuthum subgallicum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeïnum hydrochloricum.
Coffeïnum.
Coffeïnum Natrio-benzoïcum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Condurango fluidum.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.

Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Kresolum.
Kresolum liquefactum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.

Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Sulfonalum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

U w a g a!

W §. 24. rozporządzenia c. k. Minist. spraw wewn. z dnia 4. grudnia 1902 (Dz. u. p. Nr. 225) na stronicy 16 opuszczono ustęp trzeci, który brzmi:

Aptekarze obowiązani są również mieć na składzie najmniej dwie flaszeczki surowicy przeciwbłonicowej o 1000 jednostkach antitoxynowych, odpowiadające sorcie 2 surowicy przeciwbłonicowej wyrobu państwowego seroterapeutycznego instytutu.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 28. lutego 1903. **Część III.**

Nr. 9.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. lutego 1903 L. 11.686.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie §. 42. części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności c. i k. ruchomych komisyi poborowych dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego w r. 1903.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
W okręgu c. i k. Komendy			
13.	I.	Kraków powiat	Kraków
		Podgórze	Podgórze
		Bochnia	Bochnia
		Kraków miasto	Kraków
		Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
	II.	Chrzanów	Chrzanów
			Jaworzno
			Krzeszowice
20.	I.	Grybów	Grybów
		Gorlice	Gorlice
			Biecz
		Nowy Sącz	Nowy Sącz
			Muszyna
		Limanowa	Limanowa
			Mszana dolna
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
56.	I.	Żywiec	Żywiec
		Biała	Oświęcim
			Biała
			Kęty
		Wadowice	Zator
			Wadowice
			Kalwarya
		Myślenice	Maków
			Jordanów
			Myślenice

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
I. korpusu w Krakowie.		
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.		
11. 12. 13. 14.		
16. 17. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 26. 27. 28. 30. 31.		
	2. 3. 4. 6. 15. 16. 17. 18.	
	20. 21. 22. 23. 24.	
	27. 28. 29. 30.	
2. 3. 4. 5. 6. 7.		
9. 10.		
11. 12. 13. 14.		
2. 3. 4. 5. 6. 7.		
9. 10. 11. 12. 13. 14.		
16. 17. 18.		
20. 21. 23. 24. 26. 27. 28. 30. 31.	1.	
	3. 4. 6.	
	15. 16. 17. 18. 20.	
	21. 22.	
	23. 24. 25. 27. 28.*	
	29. 30.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12. 13. 14.		
16. 17. 18.		
20. 21. 23. 24.		
26. 27. 28. 30.		
	1. 2.	
	4. 6. 7. 8. 14.	
	15. 16. 17. 18.	
	20. 21.	
	23. 24. 25.	
	27. 28. 29. 30.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
57.	I.	Pilzno	Pilzno
			Brzostek
		Jasło	Jasło
		Tarnów	Tarnów
			Tuchów
		Brzesko	Wojnicz
			Zakliczyn
			Brzesko
	II.	Dąbrowa	Dąbrowa
W okręgu c. i k. Komendy			
9.	I.	Kałusz	Kałusz
		Dolina	Rożniatów
			Dolina
			Bolechów
		Stryj	Skole
			Stryj
		Żydaczów	Żurawno
			Żydaczów
			Mikołajów
10.	I.	Brzozów	Dynów
			Brzozów
		Dobromil	Dobromil
			Bircza
		Przemyśl	Krzywcza
			Przemyśl

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
2. 3. 4.		
6. 7.		
9. 10. 11. 12. 13. 14. 16. 17. 18. 19. 20.		
23. 24. 26. 27. 28. 30. 31.		
	2. 3. 4. 6.	
	15. 16.	
	18. 20.	
	22. 23. 24. 25. 27. 28. 29. 30.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11.		

X. korpusu w Przemyślu.

2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12.		
13. 14. 16.		
17. 18. 19. 20. 21.		
23. 24. 26. 27.		
28. 30. 31.	1.	
	2. 3. 4. 6. 8. 22.	
	23. 24. 25.	
	27. 28.	
	29. 30.	
2. 3. 4. 5.		
7. 9. 10. 11. 12. 13. 14.		
16. 17. 18. 19.		
21. 23. 24. 26. 27.		
30. 31.	1.	
	3. 4. 6. 22. 23. 24. 25. 27. 28.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
40.	I.	Strzyżów	Strzyżów
		Rzeszów	Rzeszów
	II.	Tarnobrzeg	Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
		Ropczyce	Dębica
			Ropczyce
		Kolbuszowa	Sokołów
			Kolbuszowa
45.	I.	Lisko	Lutowiska
			Ustrzyki dolne
			Baligród
			Lisko
		Krosno	Krosno
		Sanok	Rymanów
			Sanok
			Bukowsko
77.	I.	Drohobycz	Drohobycz
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Turka	Turka
		Sambor	Sambor
89.	I.	Mościska	Mościska
			Sądowa Wisznia
		Gródek	Gródek
			Janów
		Rawa ruska	Rawa ruska
	II.	Rudki	Komarno
			Rudki
		Jaworów	Jaworów
			Krakowiec

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11.		
12. 13. 14. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 26. 27. 28.		
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.		
11. 12. 13. 14. 16. 17. 18. 19. 20.		
21. 23. 24.		
26. 27. 28. 30. 31.	1.	
	3. 4. 6.	
	16. 17. 18. 20. 21. 22.	
2. 3.		
5. 6. 7.		
9. 10. 11. 12.		
13. 14. 16. 17.		
18. 19. 20. 21. 23. 24. 26. 27. 28.		
30. 31.	1. 2.	
	4. 6. 22. 23. 24. 25.	
	27. 28. 29. 30.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 16. 17.		
18. 19. 20. 21. 23. 24.		
26. 27. 28. 30. 31.	1. 2. 3.	
	6. 8. 22. 23. 24. 25. 27. 28. 29. 30.	
2. 3. 4. 5. 6. 7.		
9. 10. 11. 12.		
13. 14. 16. 17. 18.		
20. 21. 23.		
	22. 23. 24. 25. 27. 28. 29. 30.	1. 2. 4. 5.
16. 17. 18. 19.		
20. 21. 23. 24.		
26. 27. 28. 30. 31.		
	1. 2. 3.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
90.	I.	Nisko	Nisko
		Łańcut	Leżajsk
			Łańcut
		Jarosław	Jarosław
			Sieniawa
	II.	Cieszanów	Cieszanów
			Lubaczów
		Przeworsk	Przeworsk

W okręgu c. i k. Komendy

15.	I.	Trembowla	Trembowla
		Skałat	Skałat
		Tarnopol	Tarnopol
	II.	Zbaraż	Zbaraż
24.	I.	Śniatyn	Śniatyn
		Peczeniżyn	Peczeniżyn
	II.	Kosów	Kosów
			Żabie
		Kołomyja	Kołomyja
30.	I.	Sokal	Sokal
		Lwów miasto	Lwów
		Lwów powiat	Lwów
	II.	Żółkiew	Mosty wielkie
			Żółkiew

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.		
12. 13. 14. 16. 17. 18. 19.		
21. 23. 24. 26. 27. 28.		
30. 31.	1. 2. 3. 4. 6. 22. 23. 24.	
	27. 28. 29. 30.	
18. 19. 20. 21.		
23. 24. 26. 27. 28.		
30. 31.	1. 2. 3.	

XI. korpusu we Lwowie.

2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12.		
14. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 26.		
28. 30. 31.	1. 2. 3. 4. 6. 22. 23. 24. 25. 27. 28.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.		
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11.		
28. 30. 31.	1.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.		
12. 13.		
16. 17. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 26. 27. 28. 30. 31.		
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12. 13.		
16. 17. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 26. 27. 28. 30. 31.		
	1. 2. 3. 4. 6. 22. 23. 24. 25. 27. 28. 29. 30.	
2. 3. 4. 5.		
7. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 16.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
55.	I.	Przemyślany	Gliniany
			Przemyślany
		Bóbrka	Bóbrka
		Rohatyn	Rohatyn
			Bursztyn
	II.	Podhajce	Podhajce
		Brzeżany	Brzeżany
58.	I.	Horodenka	Horodenka
			Obertyn
		Bohorodczany	Bohorodczany
		Nadwórna	Nadwórna
		Stanisławów	Stanisławów
			Halicz
	II.	Tłumacz	Tłumacz
80.	I.	Brody	Brody
			Załoźce
		Złoczów	Zborów
			Złoczów
	II.	Kamionka strumiłowa	Kamionka strumiłowa
95.	I.	Buczacz	Buczacz
		Husiatyn	Kopyczyńce
			Husiatyn
		Czortków	Czortków
	II.	Borszczów	Borszczów
			Mielnica
		Zaleszczyki	Zaleszczyki
			Tłuste

Lwów, dnia 7. lutego 1903.

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
2. 3. 4. 5.		
6. 7. 9. 10. 11.		
12. 13. 14. 16. 17. 18. 19. 20. 21.		
23. 24. 26. 27. 28. 30.		
31.	1. 2. 3. 4. 6.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12.		
14. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 26. 27.		
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9.		
11. 12. 13. 14.		
16. 17. 18. 19. 20. 21.		
23. 24. 26. 27. 28. 30. 31.	1.	
	2. 3. 4. 6. 22. 23. 24.	
	25. 27. 28. 29. 30.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12. 13. 14.		
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12. 13. 14.		
16. 17. 18. 19. 20.		
23. 24. 26. 27. 28. 30.		
	1. 2. 3. 4. 6. 22. 23. 24. 25. 27. 28.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 16.		
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 16. 17. 18. 19.		
21. 23. 24. 26. 27. 28.		
30. 31.	1. 2. 3.	
	6. 22. 23. 24. 25. 27. 28. 29. 30.	
2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.		
12. 13. 14. 16. 17. 18.		
20. 21. 23. 24. 26.		
28. 30. 31.	1.	

Nr. 10.

Ustawa

z dnia 27. grudnia 1902, nadająca szpitalowi w Krośnie charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Krośnie zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny ma się składać:
a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z prezesa miejscowej Rady powiatowej lub jego zastępcy;
c) z burmistrza miasta Krosna i
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części, odnośnie do postanowień §. 15. ustawy z dnia 28. lipca 1897 roku Dz. u. kr. Nr. 47. ponosić będą strony, które się do tego aktem fundacyjnym zobowiązały, względnie fundusz powiatowy i gmina miasta Krosna po połowie.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 27. grudnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 11.

U s t a w a

z dnia 27. grudnia 1902, nadająca szpitalowi w Gorlicach charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Gorlicach zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny ma się składać:

a) z delegata Wydziału krajowego;

b) z prezesa miejscowej Rady powiatowej lub jego zastępcy;

c) z delegata Wydziału powiatowego i

d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy, odbudowy lub rozszerzenia gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części pokryje fundusz powiatowy stosownie do postanowienia §. 15. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 27. grudnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 12.

U s t a w a

z dnia 4. stycznia 1903, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca postanowienie §. 69. krajowej ustawy wodnej w brzmieniu określonem ustawą z 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43., oraz §. 71. krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

§. 69. krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 Nr. 38. w brzmieniu ustawy z 10. czerwca 1892 Nr. 43. określonem, oraz §. 71. krajowej ustawy wodnej zostają uchylone i mają opiewać jak następuje:

§. 69. Wszelkie uszkodzenia i nadwerężenia urządzeń wodnych, przekroczenia ustaw, regulujących prawo wodne, jakoteż rozporządzeń i zarządzeń wydanych w celu przeprowadzenia tychże, w szczególności zakładanie budowli wodnych dla ochrony lub pożytku, użycie wód bez pozwolenia władzy, o ile to pozwolenie jest potrzebnem, przestawienie albo samowolna zmiana znaków do oznaczenia wysokości wody, wreszcie szkodliwe zdrowiu zanieczyszczanie wody, o ile te czyny nie podpadają pod powszechne prawo karne, uznane zostają za przekroczenie wodne i mają być karane przez władzę polityczną grzywną od 1 korony do 300 koron, lub aresztem do jednego miesiąca.

§. 71. W razie niemożności uiszczenia, zamienioną będzie kara pieniężna na karę aresztu od 24 godzin do 1 miesiąca.

Zamiast kary pieniężnej do 10 koron może być orzeczoną kara aresztu do 24 godzin, nigdy jednak poniżej 6 godzin.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, sprawiedliwości, handlu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 4. stycznia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Call** w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. stycznia 1903 L. 4437, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Brzeżan na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Brzeżan na pobór 10% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina przez lat pięć począwszy od roku 1903.

We Lwowie, dnia 20. stycznia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 14.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. stycznia 1903 L. 6509, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Czortkowa na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Czortkowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć od roku 1903 począwszy.

We Lwowie, dnia 27. stycznia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 15.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1903 L. 9255, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku, maliniaku i dereniaku w gminie miasta Gorlice.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 87. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Gorlic pobierać następujące dozwolone jej początkowo ustawą z dnia 7. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 68. opłaty gminne:

1. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h przez czas do końca r. 1903;

2. od napojów, od których dalszy pobór opłat przyzwolony został gminie rozporządzeniem tutejszem z dnia 4. stycznia 1902 Dz. u. kr. Nr. 4. po koniec r. 1907 według następującej podwyższonej taryfy:

a) od jednego litra palonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 h;

b) od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych po 11 h;

c) od jednego hektolitra miodu, wiszniaku, dereniaku i maliniaku bez zmiany po 8 K.

Gminie nie przysługuje jednak prawo pobierania powyższej opłaty od piwa i podwyższonej opłaty od napojów poszczególnionych wyżej pod a) i b) za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Tem samem zostaje częściowo zmienione tutejsze rozporządzenie z dnia 4. stycznia 1902 L. 90.884/01 Dz. u. kr. Nr. 4.

We Lwowie, dnia 3. lutego 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1903 L. 9259 w przedmiocie opłaty gminnej od piwa w gminie Sądowa Wisznia.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór przyzwolonej ustawą z dnia 28. listopada 1898 Dz. u. kr. Nr. 61. opłaty gminnej od piwa w wysokości po 2 korony 40 groszy od jednego hektolitra na rok 1903.

Lwów, dnia 3. lutego 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 17.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. stycznia 1903 r. L. 7109, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stanisławowie.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47., ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Stanisławowie dla dorosłych na 1 K 14 h, a dla dzieci do lat siedmiu na 60 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1903 r.

We Lwowie, dnia 29. stycznia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 18.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. stycznia 1903 L. 7110, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kołomyi.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47., ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę leczenia i pielęgnowania chorych w publicznym szpitalu powszechnym

w Kołomyi dla dorosłych na 1 K 28 h a dla dzieci do lat siedmiu na 64 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1903 roku.

We Lwowie, dnia 29. stycznia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 19.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. lutego 1903 r. L. 8480, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślu.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47., ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślu dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat siedmiu na 60 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1903 roku.

Lwów, dnia 7. lutego 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 20.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. lutego 1903 r. L. 9215, dotyczące zniżenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stryju.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47., ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Stryju dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat siedmiu na 60 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1903 roku.

Lwów, dnia 7. lutego 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 26. marca 1903 **Część IV.**

Nr. 21.

Rozporządzenie

Ministerstwa rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu z 18. stycznia 1903 o komasacyi gruntów rolnych (czynności agrarnej) w Galicyi.

Na podstawie ustaw z 7. czerwca 1883, Nr. 92. Dz p. p. i z 9. grudnia 1899. Nr. 18. Dz. ust. i rozp. kr. z r. 1900 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o komasacyi gruntów rolnych oraz na podstawie porozumienia z Wydziałem krajowym, rozporządza się, co następuje:

Postanowienia ogólne.

Czynność agrarna.

§. 1.

Gdzie w tem rozporządzeniu używa się wyrażenia „czynność agrarna", należy przez to rozumieć tak samą komasacyę gruntów rolnych, jakoteż komasacyę w połączeniu z dzieleniem gruntów wspólnych i regulacyą odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu.

Cytowanie ustaw i tegoż rozporządzenia.

§. 2.

W czynnościach urzędowych, mających się przeprowadzać na podstawie tego rozporządzenia należy niżej wymienione ustawy i to rozporządzenie cytować w następującej skróconej formie, używanej także już i w niniejszem rozporządzeniu:

1. Ustawę z 7. czerwca 1883, Nr. 92. Dz. p. p. o komasacyi gruntów rolnych: „p. u. k.“ (państwowa ustawa komasacyjna).

2. Ustawę z 9. grudnia 1899, Nr. 18. Dz. u. k. z r. 1900 o komasacyi gruntów rolnych: „kr. u. k.“ (krajowa ustawa komasacyjna).

3. To rozporządzenie do ustawy pod 2. wyszczególnionej „r. k.“ (rozporządzenie komasacyjne).

O władzach.

Organizacya i tok czynności władz.

Władze agrarne.

§. 3.

Władzami dla spraw czynności agrarnych („władzami agrarnemi“) są:

1. Zaprzysiężeni komisarze miejscowi;
2. Komisya krajowa przy Namiestnictwie;
3. Komisya ministeryalna przy Ministerstwie rolnictwa (§. 13. kr. u. k.).

Gdzie w tem rozporządzeniu jest mowa o władzach bez bliższego oznaczenia, należy przez nie rozumieć władze agrarne.

Wszystkie inne władze i urzędy mają według możności popierać władze agrarne w spełnianiu ich zadań, a w szczególności przez możliwie najspieszniejsze załatwienie rekwizycyj, wystosowanych na podstawie ustaw i niniejszego rozporządzenia.

Wolność od opłaty pocztowej, przysługująca władzom agrarnym.

§. 4.

Urzędowym korespondencyom i przesyłkom władz agrarnych służy wolność od opłaty pocztowej w myśl art. II. l. 1. i 3., art. IV., VII. i VIII. ustawy z 2. października 1865, Nr. 108. Dz. pr. p.

Władzom tym wolno także dodawać własne rewersy zwrotne do pism urzędowych, na pocztę nadawanych.

O zaprzysiężonych komisarzach miejscowych.

Mianowanie, przeznaczenie i stosunek służbowy.

§. 5.

Komisarzy miejscowych mianuje Namiestnik po porozumieniu się z Wydziałem krajowym i z obu Prezydentami wyższych sądów krajowych, a kra-

jowa komisya agrarna przeznacza ich do czynności agrarnych jednego lub kilku okręgów, lub ich części, albo tylko do pewnych czynności agrarnych.

Gospodarze rolni lub lasowi, którzyby chcieli być zamianowani komisarzami miejscowymi, mają przez złożenie egzaminu udowodnić znajomość czynności agrarnych i odnoszących się do nich ustaw i rozporządzeń, o czem bliżej postanowi osobne rozporządzenie.

Komisarze miejscowi, którzy już jako urzędnicy państwowi, nie złożyli przysięgi służbowej, winni po nominacyi złożyć przysięgę w charakterze komisarzy miejscowych w ręce przewodniczącego komisyi krajowej według roty przysięgi zawartej w dodatku (§. 18. kr. u. k.)

Komisarze miejscowi, przeznaczeni do czynności agrarnych, podlegają w stosunku służbowym i dyscyplinarnym komisyi krajowej, a w ostatniej instancyi komisyi ministeryalnej.

Przeznaczenie dwóch komisarzy miejscowych.

§. 6.

Jeżeli w wypadkach trudniejszych wyznaczono osobnych komisarzy miejscowych dla części prawnej i ekonomicznej czynności, wtedy jednemu z nich komisya krajowa powinna poruczyć kierownictwo (§. 18. kr. u. k.)

W razie wątpliwości, czy pewną czynność ma załatwić jeden lub drugi komisarz miejscowy, jak niemniej w razie kolizyi, która czynność ma najpierw nastąpić, rozstrzyga kierujący komisarz miejscowy.

Komisarze miejscowi mają się nawzajem o stanie obopólnych czynności ustawicznie zawiadamiać, a w razie potrzeby porozumiewać się co do ich załatwienia.

Przepisane w §. 12. r. k. sprawozdania z czynności, względnie sprawozdania roczne należy wspólnie przedkładać.

Jeżeli jeden komisarz miejscowy załatwił czynność, wchodzącą w zakres działania drugiego, to nie jest ona z tego powodu nieważną.

Pomocnicy komisarza miejscowego.

§. 7.

Przewodniczący komisyi krajowej może dodać komisarzowi miejscowemu pomocników (asystentów) dla załatwiania poruczonych mu czynności urzędowych. Pomocnicy ci mają wykonywać zlecenia komisarza miejscowego.

Siedziba urzędowa.

§. 8.

Miejsce siedziby urzędowej komisarza miejscowego wyznacza każdorazowo przewodniczący komisyi krajowej, uwzględniając przytem najodpowiedniejsze przeprowadzenie czynności agrarnych, dla których ustanowiono komisarza miejscowego.

Komisarz miejscowy powinien obwieścić siedzibę urzędu, a jeżeli zachodzi potrzeba, także bliżej oznaczyć lokal kancelaryjny w gminach, w obrębie których mają się przeprowadzać czynności agrarne i zawiadomić o tem właściwe władze polityczne i sądowe I. instancyi, urząd podatkowy, odnośnego urzędnika ewidencyi, jakoteż Wydział krajowy i Wydział powiatowy.

Korespondencya i pieczęć urzędowa.

§. 9.

Komisarz miejscowy koresponduje w sprawach swego zakresu działania bezpośrednio z odnośnemi władzami, urzędami i stronami interesowanemi.

Ma on używać pieczęci urzędowej, zaopatrzonej w c. k. orła i napis w otoku: C. k. miejscowy komisarz agrarny.

Pieczęć urzędową wydaje komisarzowi miejscowemu przewodniczący komisyi krajowej przy jego ustanowieniu.

Protokół czynności.

§. 10

Każdy komisarz miejscowy ma prowadzić protokół czynności, w którym należy uwidoczniać wszystkie akta, oraz datę ich wpływu, jakoteż datę i sposób ich załatwienia.

Akta należy wpisywać w porządku chronologicznym pod liczbami bieżącemi, które z każdym rokiem na nowo mają się rozpoczynać, a przy każdym akcie należy nadto zaznaczyć liczbę, jaką akt ten otrzymuje w fascykule, dla każdej czynności agrarnej założyć się mającym.

Zbiór aktów (fascykuł).

§. 11.

Dla każdej poszczególnej czynności agrarnej należy założyć fascykuł i składać w nim wszystkie, odnoszące się do tej czynności akta, dokumenta i t. p.

Należy je tak samo jak mapy, rejestry i plany zaopatrzyć w bieżące liczby i pod temi liczbami wciągnąć do spisu z podaniem liczb protokołu i krótkiem objaśnieniem przedmiotu.

Przesłanie, lub wydanie aktów, dokumentów, planów i t. p. należy zanotować w fascykule.

Plany i mapy, zaopatrzone w napis obszaru czynności agrarnych, należy przechowywać odrębnie od fascykułu w sposób odpowiedni, któryby je całkowicie chronił od uszkodzenia.

Jeżeli do jednej czynności agrarnej przeznaczono dwóch komisarzy miejscowych, natenczas ma założyć i prowadzić fascykuł ten komisarz miejscowy, któremu poruczono kierownictwo.

Sprawozdanie z czynności i sprawozdanie roczne.

§. 12.

Komisarz miejscowy ma w miesiącach styczniu i lipcu składać komisyi krajowej ze swej czynności sumaryczne sprawozdanie o postępie każdej czynności agrarnej z osobna, jakoteż o szczególniejszych zdarzeniach, jakieby się w ubiegłem półroczu do czynności tej odnosiły.

Do sprawozdania z czynności w miesiącu styczniu przedkładanego, ma komisarz miejscowy dołączyć sprawozdanie roczne za ubiegły rok kalendarzowy.

Sprawozdanie to ma zawierać:

a) stadyum, w jakiem się znajdują poszczególne czynności agrarne;

b) wszystkie daty, tyczące się rozmiaru i ważności poszczególnych czynności agrarnych i osiągniętych, lub osiągnąć się mających rezultatów gospodarczych;

dalej wszystkie daty, służące do założenia odnośnej statystyki według wskazówek, które osobno będą wydane;

c) wyjaśnienie szczególnych zdarzeń i stosunków, które miały lub prawdopodobnie mieć będą wpływ na przeprowadzenie poszczególnych czynności agrarnych.

Do sprawozdania rocznego należy dołączyć sprawozdanie roczne kierownika oddziału technicznego (§. 19.)

Z każdego sprawozdania rocznego komisya krajowa udzieli odpisu Wydziałowi krajowemu.

Dziennik.

§. 13.

Komisarz miejscowy obowiązany jest prowadzić dziennik swych czynności w poszczególnych czynnościach agrarnych.

Dziennik ten należy przedłożyć komisyi krajowej na każde jej żądanie.

O organach działających przy boku komisarza miejscowego.

1. Wydział uczestników.

Liczba członków.

§. 14.

Jeżeli liczba bezpośrednich uczestników wynosi więcej jak sto, natenczas komisarz miejscowy ma oznaczyć liczbę członków wydziału na 15; a jeżeli niema więcej jak dwunastu uczestników bezpośrednich, natenczas ma ją oznaczyć na 6. We wszystkich innych wypadkach liczba członków wydziału ma według uznania komisarza miejscowego wynosić nie mniej jak 6 i nie więcej jak 15, a w każdym razie liczbę tę należy w taki sposób oznaczyć, ażeby wydział mógł być złożony po myśli postanowień §. 70. kr. u. k.

Powołanie do wydziału.

§. 15.

Komisarz miejscowy ma powoływać do wydziału uczestników takie osobistości, które są obznajomione ze stosunkami obszaru komasacyjnego i przez swoje stanowisko do sprawowania tych funkcyj szczególnie są uzdolnione.

Wybór do wydziału.

§. 16.

Komisarz miejscowy ma zaprosić bezpośrednich uczestników, jakoteż Wydział powiatowy do wyboru po jednej trzeciej części tej liczby członków wydziału, którą sam oznaczył. Jeżeli więcej osób, aniżeli miało być wybranych, otrzymało równą liczbę głosów, natenczas rozstrzyga los, którego z nich

należy uważać za wybranego. Wybrani mają niezwłocznie komisarzowi miejscowemu oświadczyć, czy wybór przyjmują. W razie nieprzyjęcia wyboru należy zarządzić nowy wybór.

Obrady wydziału.

§. 17.

Przy obradach wydziału, tyczących się wyłącznie przedmiotów natury technicznej, komisarz miejscowy może w przewodnictwie dać się zastąpić przez kierownika lub innego członka oddziału technicznego (§. 19.)

Z każdej obrady wydziału ma być spisany protokół, w którym należy zamieścić treść obrady.

Komisarz miejscowy może dodatkowo zasięgnąć zdania członków wydziału nieobecnych na posiedzeniu, w którym to razie odnośne oświadczenia mają być spisane w dodatku do protokołu.

2. Delegat Wydziału krajowego.

Udział w obradach wydziału.

§. 18.

Ustanowiony przez Wydział krajowy po myśli §. 69. ustęp 3. kr. u. k. delegat ma prawo brania udziału także w obradach wydziału uczestników i w tym celu ma go komisarz miejscowy na te obrady zaprosić.

3. Personal techniczny dla prac geometrycznych.

§. 19.

Potrzebne dla czynności agrarnych prace geometryczne, uskutecznia oddział techniczny, przydzielony komisarzowi miejscowemu. Oddział ten pozostaje pod bezpośredniem osobistem kierownictwem technika, którego ustanowi przewodniczący komisyi krajowej po porozumieniu się z Wydziałem krajowym.

Resztę personalu technicznego Wydział krajowy na koszt kraju odda do dyspozycyi przewodniczącego komisyi krajowej, który go przydzieli do oddziału technicznego.

Bliższe postanowienia co do urządzenia służby przy oddziale technicznym wyda w drodze rozporządzenia Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

4. Inni technicy fachowi i znawcy.

Inżynierowie kultury względnie melioracyi.

§. 20.

Rolniczo-techniczne i melioracyjne prace w ogóle (regulacya wód, zakłady dla osuszania, nawodniania, drenowania i t. p.) ma z reguły wykonywać oddział techniczny, względnie jego odpowiednio uzdolnione siły, o ile to jest możliwe ze względu na fachowe uzdolnienie personalu oddziału technicznego i jego rozporządzalność dla takich prac. Pod tymi warunkami należy z reguły sił tych używać także jako znawców do objawienia zdania w kwestyach rolniczo-melioracyjno-technicznych.

O ileby techników, do oddziału technicznego przydzielonych, nie można użyć do prac rolniczo- i melioracyjno-technicznych, albo jako znawców w tego rodzaju sprawach, ma komisarz miejscowy wydać właściwe zarządzenia co do użycia tego celu odpowiednio uzdolnionych osób fachowych.

Technicy leśni.

§. 21.

Postanowienia §. 20. ustęp 1. mają analogiczne zastosowanie, jeśli chodzi o wykonanie robót leśnych, lub użycie znawców do objawienia zdania w sprawach leśnych.

O ileby techników, do oddziału technicznego przydzielonych, nie można użyć do prac leśnych, albo jako znawców w sprawach leśnych, ma komisarz miejscowy powołać techników leśnych ze służby państwowej, albo ze służby prywatnej, jeżeli ci ostatni wykażą się uzdolnieniem do samoistnego prowadzenia gospodarstwa leśnego przez złożenie egzaminu państwowego dla gospodarzy leśnych, albo uzdolnieniem, uprawniającem w myśl istniejących przepisów do otrzymania posady z pewną klasą rangi w państwowej służbie leśno-technicznej.

Znawcy dla wskazywania granic.

§. 22.

Jako znawców do wskazywania granic ma komisarz miejscowy ustanowić osoby, obeznane z biegiem granic w obszarze czynności agrarnej.

Boniterzy.

§. 23.

Jako znawców do oznaczenia wartości gruntów czynnościami agrarnemi objętych i ich wydatności (boniterów) należy ustanowić takie osoby, które na podstawie swych wiadomości w zakresie rolnictwa, są w stanie dokładnie ocenić wszystkie stosunki, wpływające na wydatność gruntów.

Jeżeli przy bonitacyi chodzi o lasy, natenczas należy dla nich powołać techników leśnych, jako boniterów (§. 21. r. k.), o ile czynności szacunkowe nie ograniczają się tylko na obszary do wykorczowania przeznaczone.

Klasyfikatorzy.

§. 24.

Jako znawców do klasyfikacyi (klasyfikatorów) należy wyznaczać odpowiednie osoby z reguły z pośród bezpośrednich uczestników, ich dzierżawców, urzędników, lub pomocników gospodarczych. Komisarz miejscowy może wszakże, jeżeli to uważa za korzystniejsze, używać do klasyfikacyi także boniterów, albo innych osób od uczestników niezawisłych.

Klasyfikatorzy muszą być dokładnie obeznani z właściwościami gruntów obszaru czynności agrarnej.

Inne osoby fachowe i znawcy.

§. 25.

Jeżeli zachodzi potrzeba użycia osób fachowych, lub znawców w innych sprawach, aniżeli §§. 20—24. r. k. wyszczególnionych (n. p. techników budowniczych i t. p.) a odpowiednio uzdolnionych techników oddziału technicznego użyć nie można, natenczas komisarz miejscowy, gdy chodzi o kwestye, wchodzące w zakres państwowych, lub krajowych organów technicznych, ma poczynić odpowiednie kroki celem powołania tych organów, jako osób fachowych lub znawców, we wszystkich innych zaś wypadkach ma używać osób odpowiednio uzdolnionych, głównie z pośród osób fachowych przez władzę upoważnionych.

Zasięganie zdania wydziału uczestników.

Zaprzysiężenie osób fachowych i znawców.

§. 26.

W myśl §. 74. kr. u. k. należy z wyjątkiem nagłych wypadków, wysłuchać zdania wydziału uczestników co do powołania osób fachowych

i znawców w wypadkach przewidzianych w §§. 20. ustęp 2., 21. ustęp 2, 22—24. r. k. To samo tyczy się wypadku w §. 25. r. k. przewidzianym, o ile nie można użyć techników oddziału technicznego.

To samo z wyjątkiem nagłych wypadków, należy porozumieć się z Wydziałem krajowym co do powołania w wypadkach wymienionych w §§. 20. ustęp 2., 21., ustęp 2. i 25.

Co się tyczy użycia znawców w sporach między stronami, zarzutach, zażaleniach, uwagach lub odwołaniach winien komisarz miejscowy uwzględniać §§. 38. i 39. r. k.

Od osób fachowych i znawców odbiera przysięgę komisarz miejscowy według roty przysięgi zawartej w dodatku, o ile przysięga ta w myśl §. 74. kr. u. k. nie jest zbędną z powodu, że znawcy ci są stałymi znawcami sądowymi, względnie już zaprzysiężonymi technikami oddziału technicznego.

O komisyi krajowej.

Stanowisko i tytuł.

§. 27.

Komisya krajowa przy Namiestnictwie złożona w myśl §§. 19., 20. i 22. kr. u. k. jest samoistną władzą krajową, podlegającą bezpośrednio komisyi ministeryalnej i ma tytuł: „C. k. krajowa komisya agrarna w Galicyi". (§. 13. kr. u. k.).

Wyznaczenie zastępców i doradców.

§. 28.

Dla przewodniczącego należy wyznaczyć dwóch, dla referenta i delegata Wydziału krajowego po jednym, dla członków stanu sędziowskiego dwóch zastępców.

Gospodarzy lub techników kultury krajowej, jakoteż i inne osoby fachowe, których zdania należy zasięgać w kwestyach gospodarczych, wyznaczy przewodniczący stale, lub dla poszczególnego wypadku.

Siły pomocnicze i służba manipulacyjna.

§. 29.

Urzędników konceptowych, potrzebnych referentowi, względnie komisyi krajowej przydzieli Namiestnik z personalu Namiestnictwa; geometrę rewi-

zyjnego i potrzebnych mu pomocników, jakoteż inne organa techniczne przydzieli komisyi krajowej Minister rolnictwa.

Urzędy pomocnicze Namiestnictwa mają spełniać także służbę dla komisyi krajowej. Akta wpływające do komisyi krajowej należy wciągać do protokołu i rejestrów odrębnie od aktów Namiestnictwa.

Korespondencya i pieczęć urzędowa.

§. 30.

Komisya krajowa w sprawach swego zakresu działania koresponduje bezpośrednio ze wszystkiemi władzami i urzędami.

Komisya ta używa pieczęci urzędowej, zaopatrzonej w c. k. orła i napis w otoku: „C. k. krajowa komisya agrarna w Galicyi“.

O zebraniu się komisyi krajowej.

§. 31.

Komisya krajowa zbiera się albo w stałych terminach, które wyznaczy przewodniczący, lub na każdorazowe wezwanie.

O mających się odbyć posiedzeniach komisyi krajowej należy każdym razem zawiadomić zastępców przewodniczącego i służy im prawo nawet i wtenczas uczestniczyć w posiedzeniach, gdy na nich nie przewodniczą, jednakże w tym wypadku nie mogą brać udziału w rozprawach.

Komisya, względnie jej przewodniczący mają obowiązek załatwiać sprawy, wchodzące w ich zakres działania z możliwym pospiechem.

Przygotowanie do powzięcia uchwał.

§. 32.

Co do każdej sprawy, o której rozstrzyga, lub uchwala komisya krajowa, ma referent wygotować pisemny wniosek, w ważniejszych i trudniejszych wypadkach stanem sprawy i osobnem uzasadnieniem poprzedzony. Po wygłoszeniu referatu na posiedzeniu ma przewodniczący zarządzić debatę nad sprawą, w razie potrzeby przejrzenie aktów, planów i t. p. złożenie opinii, względnie bliższe uzasadnienie wydanej już opinii doradców i wysłuchanie organów technicznych komisyi krajowej.

Głosowanie.

§. 33.

Gdy przewodniczący uważa, że sprawa gotową jest do orzeczenia, zarządza głosowanie.

Najpierw głosuje referent a na ostatku przewodniczący. Po referencie głosują członkowie ze stanu sędziowskiego według rangi, następnie delegat Wydziału krajowego.

Dopokąd przewodniczący nie skonstatuje, co ma być uważane za orzeczenie lub uchwałę komisyi, może każdy z głosujących odstąpić od swego pierwotnego zdania i wyrazić nowe, lub przychylić się do zdania innego głosującego.

Jako orzeczenie, lub uchwałę komisyi należy przedewszystkiem uważać zdanie, za którem głosowała większa część głosujących, albo, jeżeli liczba głosów jest równą, za którem głosował przewodniczący.

W razie, jeżeli żadna z tych ewentualności nie zachodzi, i uchwały komisyi nie można osięgnąć także przez rozdzielenie sprawy na części i powtórne głosowanie, natenczas ma przewodniczący kwestyę, będącą przedmiotem uchwały, rozdzielić na poszczególne dla orzeczenia ważne punkta i przez zarządzenie odrębnego nad nimi głosowania w właściwy sposób doprowadzić do osiągnięcia większości głosów co do sprawy, będącej przedmiotem debaty.

Jeżeli i w ten sposób nie można osięgnąć potrzebnego stosunku głosów, wówczas to zdanie należy uważać za orzeczenie, lub uchwałę komisyi, za którem oświadczyło się najwięcej głosów, albo do którego w razie równości głosów przyłączył się przewodniczący.

Głosowanie co do kompetencyi władz.

§. 34.

Jażeli zachodzi kwestya, czy spór, który ma być rozstrzygniętym należałby w razie, gdyby nie chodziło o czynność agrarną, do sądów zwyczajnych, natenczas pytanie to należy najpierw poddać pod głosowanie.

W razie równości głosów po stronie głosujących ze stanu sędziowskiego i po stronie reszty głosujących, ma głosowanie powtórzyć się w obecności czterech członków ze stanu sędziowskiego.

Zapiski na referatach.

§. 35.

Prowadzący protokół ma zaznaczyć na referatach dzień posiedzenia, obecnych, głosowanie i orzeczenie lub uchwałę i zapiski te stwierdzić pod-

pisem. Jeżeli prowadzący protokół ma wątpliwość co do uskutecznić się mających zapisków, winien jeszcze podczas posiedzenia zażądać wyjaśnienia od przewodniczącego, lub głosującego. Każdemu głosującemu służy prawo, swoje zdanie i jego uzasadnienia przedstawić na piśmie i dołączyć do referatu.

Sprawozdanie roczne i statystyka.

§. 36.

Komisya krajowa ma najpóźniej do końca lutego złożyć sprawozdanie roczne komisyi ministeryalnej na podstawie sprawozdań rocznych, przedkładanych przez komisarzy miejscowych i własnej działalności w ubiegłym roku kalendarzowym.

Referent winien zbierać dotąd potrzebne do założenia odnośnej statystyki fachowej według osobnych w tym celu wydać się mających wskazówek i corocznie w przejrzystej formie je zestawiać. Daty te należy przedłożyć komisyi ministeryalnej wraz ze sprawozdaniem rocznem komisyi krajowej. Odpisu statystycznego zastawienia należy udzielić Wydziałowi krajowemu.

O wykluczeniu osób urzędowych.

Wykluczenie komisarza miejscowego.

§. 37.

Komisarz miejscowy jest wykluczony od dochodzeń przygotowawczych w sprawach spornych między stronami, tudzież w wypadkach korzystania ze środka prawnego, niemniej też od wydania orzeczenia w pierwszej instancyi w tych wszystkich wypadkach, w których w myśl §§. 19. i 20. normy jurysdykcyjnej sędzia może być w sprawach cywilnych usunięty, względnie wykluczony od wykonywania sędziowskiego urzędu.

Wykluczenie technicznych funkcyonaryuszów, osób fachowych i innych znawców.

§. 38.

Technicy oddziału technicznego, osoby fachowe i znawcy mają być wykluczeni od czynności w §. 37. wyszczególnionych z tych samych powodów, które uprawniają do usunięcia znawcy w myśl §. 355. procedury cywilnej.

Postępowanie w razie wykluczenia komisarzy miejscowych, technicznych funkcyonaryuszów, osób fachowych i innych znawców.

§. 39.

Jeżeli komisarz miejscowy jest wykluczony, natenczas winien się wstrzymać od dalszej czynności w dotyczącym wypadku i zdać relacyę komisyi krajowej, która zarządzi odpowiednie zastępstwo komisarza dla tej czynności urzędowej.

Jeżeli technik oddziału technicznego, osoba fachowa lub znawca są wykluczeni, komisarz miejscowy winien postarać się o odpowiedniego zastępcę.

Jeżeli technik oddziału technicznego, osoba fachowa, lub znawca zna powody, wykluczające go od czynności urzędowej, ma o nich donieść komisarzowi miejscowemu.

O okoliczności, że komisarz miejscowy, technik oddziału technicznego, osoba fachowa, albo znawca są wykluczeni, mogą strony wnieść doniesienie u komisarza miejscowego nawet w tym razie, gdy z powodu tego nie korzystano ze środka prawnego.

Jeżeli wykluczony komisarz miejscowy, technik oddziału technicznego, osoba fachowa, lub znawca brali udział w którejkolwiek czynności, wymienionej w §. 37. r. k. to władze mają prawo stosownie do §§. 59. i 61. kr. u. k. zarządzić stosowne bliższe rozpoznanie czynności urzędowej nawet w tym razie, gdyby z tego powodu nie korzystano ze środka prawnego.

Wykluczenie członków, doradców i technicznych organów komisyi krajowej i ministeryalnej.

§. 40.

Przewodniczący komisyi krajowej i ministeryalnej winni starać się o to, ażeby członkowie, doradcy i organa techniczne komisyi nie brali udziału w przygotowaniu orzeczenia, lub uchwały, a względnie w naradzie, orzeczeniu, lub uchwale co do wszystkich spraw, podlegających rozpoznaniu komisyi o tyle, o ile ich bezstronność mogłaby się okazać wątpliwą przez wzgląd na jeden z powodów wymienionych w §. 37. r. k., a głównie z powodu, iż już poprzednio współdziałali w charakterze urzędowym w niższej instancyi w sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia. Wzmiankowane osoby winny o istnieniu takich przyczyn zawiadomić przewodniczącego, który w takim razie, jak niemniej gdy sam posiada wiadomość o tem, zadecyduje o wyłączeniu odnośnych osób.

O dotychczasowem wykonywaniu praw i tymczasowych zarządzeniach.

Postanowienia ogólne.

§. 41.

Dotychczasowe wykonywanie praw wstrzymuje się lub zmienia w myśl §. 44. kr. u. k. w czasie postępowania przy czynnościach agrarnych co do gruntów temi czynnościami objętych, co do nieruchomości, majątku ruchomego i praw, tylko o tyle, o ile władza w celu stosownego przejścia do nowego ukształtowania posiadania gruntowego, wydała w tym kierunku tymczasowe zarządzenia.

Takie tymczasowe zarządzenie można wydać nie tylko w ogólności co do wszystkich przedmiotów postępowaniem objętych w czasie przejściowym do nowego gospodarstwa, lecz także co do poszczególnych przedmiotów, o ile zachodzi tego potrzeba dla zabezpieczenia istoty lub stanu gospodarstwa. Te najpierw wspomniane ogólne tymczasowe zarządzenia winny ile możności ograniczać się na czas między wytyczeniem ekwiwalentów a objęciem ich w posiadanie.

Dopuszczalność wpisów do ksiąg gruntowych w czasie komasacyi.

§. 42.

Od chwili zawiadomienia sądu hipotecznego o ustaleniu obszaru czynności agrarnych (§§. .76. i 179. r. k.) nie może w księdze gruntowej, a względnie w wykazach hipotecznych dotyczącego obszaru czynności agrarnych nastąpić żaden wypis hipoteczny, który nie jest zgodny z mającą się przeprowadzić czynnością agrarną.

W tym celu należy wszystkie, do obszaru czynności agrarnych odnoszące się podania hipoteczne, które od tego czasu wpływają, lub weszły wcześniej, lecz jeszcze nie zostały załatwione, przed sprostowaniem księgi gruntowej wraz z projektem uchwały sądowej udzielić komisarzowi miejscowemu do spiesznego zaopiniowania.

Wyjątek od tego stanowią te podania hipoteczne, które sąd hipoteczny odrzuca z przyczyny opartej na prawie cywilnem, albo które się tyczą jedynie wpisów hipotecznych prawa zastawu, ekstabulacyi i zapisków w myśl §§. 20. a., 52. i 59. ustawy z 25. lipca 1871, Nr. 95. Dz. p. p.

Rozstrzyganie podań hipotecznych w czasie komasacyi. Odwołanie przeciw uchwałom.

§. 43.

Jeżeli komisarz miejscowy oświadczy, że zamierzony wpis i projektowana przez sąd uchwała, zezwalająca na wpis hipoteczny, nie da się pogodzić z czynnością agrarną, natenczas sąd hipoteczny powinien do uchwały swej dodać oznajmienie, że dozwolony wpis wedle oświadczenia komisarza miejscowego jest sprzeczny z czynnością agrarną, przeto w razie jej przeprowadzenia i utrzymania w mocy oświadczenia komisarza miejscowego, wpis ten przy sprostowaniu księgi gruntowej będzie uważany jako nie mający skutku, że jednak wolno stronom interesowanym przeciw temu oświadczeniu komisarza miejscowego odwołać się do komisyi krajowej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia.

Odwołanie należy wnieść do sądu hipotecznego, który je prześle komisarzowi miejscowemu celem przedłożenia komisyi krajowej.

Jeżeli wpis hipoteczny przez jedną z niższych instancyi nie dozwolony, ma być dozwolony w drodze rekursu, wówczas w analogicznem zastosowaniu tych postanowień winien Sąd drugiej instancyi, względnie Sąd najwyższy zasięgnąć zdania komisyi krajowej, względnie ministeryalnej co do dopuszczalności tego wpisu ze stanowiska czynności agrarnej i według tego powziąć decyzyę.

Jeżeli zakończenie postępowania obwieszczono przed sprostowaniem księgi gruntowej; wówczas ma Sąd hipoteczny w drodze Sądu drugiej instancyi zasięgnąć zdania komisyi krajowej co do dopuszczalności wpisu hipotecznego.

Odwołanie w takim razie idzie do komisyi ministeryalnej.

Wpisy hipoteczne w czasie komasacyi w połączeniu z dzieleniem i regulacyą.

§. 44.

Jeżeli komasacyę przeprowadza się w połączeniu z dzieleniem lub regulacyą, wówczas co do przedmiotu dzielenia i regulacyi, jakoteż co do nieruchomości, z których posiadaniem połączone są hipoteczne prawa udziałowe, mają zastosowanie postanowienia §§. 37 i 38. rozp. min. z 18. stycznia 1903 Nr. 22. Dz. u. kr.

Postępowanie.

A. O postępowaniu przy czynnościach agrarnych w ogóle.

Ogłoszenie obwieszczeń w gminach.

§. 45.

Ogłoszenie obwieszczeń w gminach uskutecznia się za pomocą przybicia w urzędzie gminnym przez czas na to przeznaczony, ewentualnie i w inny w miejscu praktykowany sposób.

Indywidualne zawiadomienia.

§. 46.

Indywidualne zawiadomienia, o ile nie są wyraźnie przypisane, należy wystosowywać we wszystkich tych wypadkach, w których jawienie się pewnych osób przy rozprawach, lub zawiadomienie o pewnym stanie rzeczy, szczególnie o wydanych orzeczeniach potrzebne jest ze względu na interesa stron, albo ze względu na tok postępowania.

Do organów władz (znawców, członków wydziału uczestników, delegatów Wydziału krajowego) należy wszystkie zawiadomienia indywidualnie wystosowywać.

O ile indywidualne zawiadomienie w myśl szczególnego przepisu, lub obowiązkowego zdania komisarza miejscowego nie ma nastąpić na piśmie, można je uskutecznić także w drodze protokolarnej.

Treść wezwań.

§. 47.

Przy dochodzeniach, lub przy rozprawach, które prawdopodobnie kilka dni trwać mogą, należy w wezwaniach o tem wspomnieć. Jeżeli rozprawa nie ukończy się w dniu dla niej ustanowionym, wezwanie jest ważne także na dalszy jej ciąg w dnie bezpośrednio następujące nawet i wtedy, gdy o tem wyraźnie nie nadmieniono w wezwaniu (§. 48. kr. u. k.). Jeżeli rozprawa ma się przeprowadzić osobno z różnemi stronami w ten sam dzień, należy je według możności wezwać na różne godziny. Przy dochodzeniach w sprawach spornych między stronami należy w wezwaniu wymienić przeciwne strony.

Doręczenie pisemnych zawiadomień.

§. 48.

Jeżeli pisemne zawiadomienie następuje w formie okólnika, może komisarz miejscowy w razie, gdy przez to dla odbiorcy nie urosną koszta, lub znaczna strata czasu, w okólniku zarządzić, aby pierwszy odbiorca, względnie każdy bezpośrednio poprzedni, okólnik ten przesłał następnemu, a ostatni adresat władzy.

Tej formy zawiadomienia należy głównie używać względem członków wydziału uczestników.

Gdy pisemnego zawiadomienia nie uskutecznia się przez pocztę, następuje doręczenie do rąk dorosłego domownika, jeżeli adresata nie można zastać, lub jeżeli on zawiadomienia tego nie może odebrać z powodu przeszkód.

Jeżeli niema takiej osoby, lub jeżeli ta osoba wzbrania się przyjąć zawiadomienie, następuje doręczenie do rąk naczelnika gminy i o tem zawiadamia się adresata przez przybicie na drzwiach domu lub mieszkania.

Potwierdzenie odbioru.

§. 49.

Odbiór pisemnego zawiadomienia należy stwierdzić podpisem na dołączonym rewersie, albo, jeżeli doręczenie uskutecznia posłaniec, na arkuszu doręczeń, albo też na okólniku. Jeżeli zawiadomienie nastąpiło ustnie w drodze protokolarnej, należy to stwierdzić podpisem w protokole (§. 46. kr. u. k.) Jeżeli doręczenie uskutecznia się pocztą, należy do przesyłki dołączyć blankiet rewersu zwrotnego, należycie wypełniony, pozostawiając miejsce wolne dla daty i podpisu.

Urząd pocztowy ma wpisać numer recepisu tak na tym rewersie, jakoteż na rewersie nadawczym, który wystawia dla władzy. Rewers zwrotny, wypełniony przez odbiorcę datą i podpisem należy wydać władzy za zwrotem recepisu nadawczego. Tego rodzaju przesyłki z recepisem zwrotnym można zresztą wystosowywać, tylko do osób przebywających w miejscu, gdzie jest urząd pocztowy, pisma doręczający.

Jeżeli doręczenie następuje w drodze rekwizycyi przez inne władze, do których należy zaliczyć i urzędy gminne, mają one, wypełniony przez stronę datą i podpisem rewers odbiorczy zwrócić władzy.

Dowody doręczeń, względnie protokoły uskutecznionych zawiadomień ma komisarz miejscowy zachować w odnośnym akcie. To samo tyczy się numerów urzędowej gazety krajowej, zawierających publiczne edykta i obwieszcze-

nia, tudzież ogłoszeń w urzędzie gminnym, które naczelnik gminy po zdjęciu ma zaopatrzyć potwierdzeniem o trwaniu przybicia i przesłać komisarzowi miejscowemu.

Zatwierdzenie złożonych oświadczeń, zawartych ugód i układów.

§. 50.

O wymagane po myśli §. 42. kr. u. k. zatwierdzenie przez komisyę krajową oświadczeń, złożonych w imieniu osób pod opieką zostających i zawartych układów, względnie o potrzebne w myśl §. 42. kr. u. k. zatwierdzenie przez Wydział powiatowy ugód lub układów zawartych przez ustanowionych zastępców imieniem gmin, części gminy, lub zakładów gminnych, należy z reguły postarać się równocześnie z przedłożeniem do zatwierdzenia planu czynności agrarnych.

Jeżeli jednak wcześniejsza decyzya komisyi krajowej, albo wydziału powiatowego co do potrzebnego zatwierdzenia leży w interesie osób, pozostających pod opieką, gminy, części gminy, lub zakładu gminnego, albo jeżeli tej decyzyi wymaga prawidłowy dalszy tok postępowania, komisarz miejscowy ma postarać się o zatwierdzenie komisyi krajowej, względnie wydziału powiatowego zaraz po złożeniu dotyczącego oświadczenia, lub po zawarciu ugody, lub układu.

Wyznaczenie delegata Wydziału krajowego i zastępcy Wydziału powiatowego.

§. 51.

O komasacyi, w której biorą udział jako bezpośredni uczestnicy gmina, część gminy, lub zakład gminny, jako właściciele gruntów do komasacyi włączonych, albo też ze względu na grunta w §. 7. kr. u. k. wymienione, ma komisarz miejscowy bezzwłocznie zawiadomić Wydział krajowy celem wysłania delegata (§. 69. ustęp 3. kr. u. k.), jakoteż Wydział powiatowy celem ustanowienia zastępcy (§. 42. ustęp 3. kr. u. k.).

Ustanowienie pełnomocników przez komisarza miejscowego.

§. 52.

Prawo komisarza miejscowego do zamianowania pełnomocnika dla uczestników, mieszkających poza okręgiem sądowym, w którym odbywają się czynności agrarne (§. 46. kr. u. k.) jak i dla osób mających wspólny interes (§. 51. kr. u. k.) celem przyjmowania doręczeń, wchodzi w życie po upływie

terminu, który komisarz miejscowy wyznaczył uczestnikom, względnie osobom, mającym wspólny interes do ustanowienia pełnomocnika.

O ustanowieniu pełnomocnika ma komisarz miejscowy zawiadomić uczestników.

Legitymacye zastępców i pełnomocników.

§. 53.

Sądownie ustanowieni opiekunowie, kuratorowie i zarządcy masy konkursowej mają się należycie wykazać swoim mandatem, a komisarz miejscowy winien odpisy dotyczących dekretów przechować w aktach. Inne osoby wymienione w §. 49. kr. u. k., jakoteż i małżonek (§. 52. kr. u. k.) mają na żądanie komisarza miejscowego w odpowiedni sposób udowodnić swoje uprawnienie do występywania w dotyczącej sprawie.

Komisarz miejscowy winien rozpatrzeć pełnomocnictwa zastępców, jawiących się przy rozprawie (§. 52. kr. u. k.) i jeżeli przeciw dopuszczeniu pełnomocnika żadna nie zachodzi wątpliwość, załączyć pełnomocnictwo do aktów w oryginale, lub w odpisie.

Jeżeli komisarz miejscowy ma uzasadnioną wątpliwość co do tożsamości mocodawcy, lub pełnomocnika, to może zażądać udowodnienia tożsamości w odpowiedni sposób, a mianowicie co do mocodawcy w razie potrzeby przez sądowe lub notaryalne legalizowanie podpisu mocodawcy.

Kierownictwo i forma dochodzeń i rozpraw.

§. 54.

Dochodzenia i rozprawy prowadzi komisarz miejscowy. W razach, gdy chodzi tylko o ustalenie momentów natury technicznej, może komisarz miejscowy prowadzenie dochodzenia i rozprawy poruczyć kierownikowi oddziału technicznego, albo innemu funkcyonaryuszowi tego oddziału. Dokumentów potrzebnych do rozprawy należy według możności dostarczyć przed jej rozpoczęciem. Porządek przedmiotów, które ma się omówić podczas rozprawy, oznacza jej kierownik. Przy tem należy, o ile na to stosunki pozwalają, zważać, ażeby na początku rozprawy załatwić te przedmioty, co do których ma się przeprowadzić rozprawę z osobami, nie mieszkającemi w tej samej miejscowości.

Ewentualne wnioski uczestników, co do których można rozprawę natychmiast wdrożyć, należy załatwić po załatwieniu tych spraw, dla których wyznaczono rozprawę.

Rozprawy ze stronami, przesłuchanie ich, jakoteż świadków, pamiętników i znawców mają z reguły być ustne. Prowadzący rozprawę może jednak zezwolić na wnoszenie pisemnych oświadczeń.

Odroczenie dochodzeń i rozpraw.

§. 55.

Odroczenie terminu, wyznaczonego do dochodzenia lub rozprawy, należy zarządzić z urzędu we wszystkich wypadkach, w których to odroczenie leży w interesie postępowania. Wyjąwszy takie wypadki należy na odroczenie wskutek żądania strony tylko wtedy zezwolić, jeżeli strona może podać dostateczne ku temu powody.

Przeprowadzenie dochodzeń i rozpraw.

§. 56.

Dochodzenia i rozprawy należy przeprowadzać na podstawie przesłuchania stron, przejrzanych dokumentów, orzeczeń i aktów rządowych i autonomicznych władz i organów na podstawie wpisów do ksiąg publicznych, operatów podatku gruntowego, względnie operatów katastralnych, na podstawie przesłuchania świadków, lub pamiętników i znawców, jakoteż na podstawie naocznych oględzin.

Władze mają we wszystkich stadyach postępowania starać się z urzędu o rzeczowe przeprowadzenie czynności agrarnych, o strzeżenie praw i interesów bezpośrednio i pośrednio interesowanych, a głównie zapobiegać poszkodowaniom przy zawieraniu układów, jakoteż dbać o prawidłowy i szybki tok postępowania. Władze mają prawo uzupełniać, a względnie zarządzać odpowiednie uzupełnienia w każdem stadyum postępowania przez nowe dochodzenia i rozprawy, a w szczególności przez nowe opinie, ewentualnie innych znawców (§§. 59. i 61. kr. u. k.).

Dochodzenia wspólne lub oddzielne.

§. 57.

Komisarz miejscowy ma przeprowadzić dochodzenie co do sporów między stronami, zażaleń, zarzutów i odwołań, o ile to się przyczynia do uproszczenia lub przyspieszenia postępowania, oddzielnie według kategoryi powodów zażalenia, zarzutów lub odwołania, według grupuczestników, lub dla poszczególnych uczestników.

Przeprowadzenie dowodu.

§. 58.

Co do przeprowadzenia dowodu dla orzeczeń, które ma wydać komisarz miejscowy w pierwszej instancyi i co do dochodzeń w sprawach spornych między stronami, zarzutów, zażaleń i odwołań mają analogiczne zastosowanie postanowienia zawarte w §§. 266—389 procedury cywilnej, o ile w ogóle zastosowanie tych postanowień w postępowaniu przy przeprowadzeniu czynności agrarnych okazuje się możliwem. Przeprowadzenie dowodu przez przesłuchanie stron jako świadków może nastąpić tylko w sprawach spornych między stronami.

Wezwanie znawców i funkcyonaryuszy oddziału technicznego w poszczególnych wypadkach.

§. 59.

Przy rozpatrzeniu uwag po myśli §. 80. kr. u. k. przeciw datom wynikającym z planu bonitacyjnego i rejestru stanu posiadania, a odnoszącym się do ocenienia gruntu lub części gruntu, należy z reguły wezwać boniterów, którzy oceniali grunta przy bonitacyi, a mianowicie tak pod względem klasyfikacyi jak i oznaczenia taryf; funkcyonaryusza zaś oddziału technicznego co do przeprowadzonej klasyfikacyi.

Przy rozpatrzeniu zarzutów przeciw planowi komasacyjnemu (§. 94. kr. u. k.), o ile one są skierowane przeciw oszacowaniu gruntów, i jeżeli z powodu na wstępie wspomnianego rozpatrzenia nie odpadnie potrzeba nowego dochodzenia, należy z reguły również wezwać boniterów lub innych znawców, którzy szacowali grunta.

Przy rozpatrzeniu sporów granicznych, co do których należy postępować według §§. 850—853. pow. ust. cywil., jakoteż przy rozpatrzeniu zarzutów przeciw datom zawartym w rejestrze posiadania, a szczególnie przeciw zawartym w nim wymiarom powierzchni (§. 80. ustęp 3. kr. u. k.) i przeciw planowi czynności agrarnych (§. 94. kr. u. k.), o ile zarzuty odnoszą się do pokrzywdzenia przy wyznaczeniu ekwiwalentów, ma komisarz miejscowy z reguły użyć kierownika oddziału technicznego.

Wnoszenie zarzutów i zażaleń.

§. 60.

Wszystkie zarzuty, uwagi, zażalenia, odwołania i prośby stron, skierowane do władz w toku postępowania należy podawać na ręce komisarza

miejscowego, a można je wnosić bez wyjątku także protokolarnie u tegoż komisarza. Jeżeli postępowanie już zakończono, pretensye z §. 105. kr. u. k. należy wnosić do komisyi krajowej.

Spisywanie protokołów.

§. 61.

Z powodu wszelakich dochodzeń, rozpraw i zawartych ugód, należy spisać protokoły. W protokołach należy zwięźle i w skróceniu, a przytem dokładnie i gruntownie uwidocznić: przedmiot, miejsce, dzień, i godzinę dochodzenia lub rozprawy, obecnych i nieobecnych, główną treść przesłuchań, zeznań, i opinie, czynione wnioski, orzeczenia i wydane zarządzenia, zawarte ugody, odroczone rozprawy lub dochodzenia i tego powody i w ogóle wszelkie ważne zdarzenia, tyczące się postępowania. Szczególnie należy zaznaczyć w protokole, czy i z jakiego powodu nie nastąpiło przesłuchanie strony, jak również czy świadka zaprzysiężonono lub nie.

Jeżeli jest większa liczba uczestników, należy przed rozprawą sporządzić ich imienny spis, zeszyć go z protokołem i zanotować w tym spisie obecność, lub nieobecność wezwanych osób.

Poprawki w tekście protokołu winien stwierdzić prowadzący rozprawę. Jeżeli protokół składa się więcej jak z jednego arkusza, należy poszczególne stronice bieżącemi liczbami oznaczyć, a przy końcu protokołu podać ilość stron. Arkusze należy zeszyć, a końce nici przypieczętować urzędową pieczęcią.

Kary pieniężne i porządkowe.

§. 62.

W wydawanych obwieszczeniach i rezolucyach może władza, o ile to leży w interesie postępowania, za niewykonanie wydanych tymczasowych i innych zarządzeń, zagrażać karami pieniężnemi do wysokości 200 K.

Jeżeli strony, których jawienia się wymagał interes postepowania, dalej świadkowie lub pamiętnicy mimo należytego wezwania nie jawili się bez uzasadnionego powodu przy dochodzeniu, lub rozprawie, albo nie mając do tego prawa, nie chcą złożyć zeznań, można na nich kilkakrotnie nałożyć kary pieniężne, najwyżej po 100 K.

Na wszystkie osoby, które przeszkadzają prawidłowemu tokowi postępowania przez nieprzyzwoite zachowanie się, albo widocznie swawolne uwagi, lub czynności, można nałożyć kary porządkowe najwyżej po 50 K.

Orzeczenia władz agrarnych.

§. 63.

Orzeczenia władz winny zawierać ustępy z ustawy, na których się opierają, oznaczenie koniecznych zmian w elaboratach wskutek wydanych orzeczeń, orzeczenie co do ewentualnych kosztów postępowania, wymienienie środków prawnych, przysługujących uczestnikom przeciw orzeczeniom, tudzież termina do ich wniesienia, nakoniec uzasadnienie orzeczenia; przyczem szczególnie należy przytoczyć okoliczności, które na przekonanie władzy wywarły wpływ decydujący (§. 17. kr. u. k.).

Jeżeli orzeczenie ma być wykonane tylko w razie ostatecznego zatwierdzenia planu, to w myśl § 62. kr. u. k. należy w orzeczeniu umieścić odpowiednie zastrzeżenie.

Jeżeli w sprawie głównej decyduje się także i o kosztach postępowania, to można zastrzec, iż cyfrowe ich oznaczenie nastąpi później.

Do wydania decyzyi komisyi krajowej lub ministeryalnej należy zakończone dochodzenia z dołączeniem wszystkich odnośnych aktów, protokoły, opinie, plany, mapy i t. p. wraz z wyczerpującem sprawozdaniem przedłożyć komisyi krajowej, względnie w tej drodze komisyi ministeryalnej. Sprawozdanie to ma zawierać opisanie stanu rzeczy, jakoteż przeprowadzonych dochodzeń i rozpraw.

Oznajmienie orzeczeń.

§. 64.

Orzeczenia wraz z uzasadnieniem należy doręczyć wszystkim uczestnikom, których one się tyczą, lub ogłosić protokolarnie. Decyzye komisyi krajowej i ministeryalnej komunikuje komisarz miejscowy.

Przywrócenie do poprzedniego stanu.

§. 65.

Jeżeli jeszcze nie upłynał termin odwołania się do komisyi krajowej lub ministeryalnej, należy wnieść podanie o przywrócenie do poprzedniego stanu w ciągu terminu przepisanego do odwołania a jeżeli odwołanie się jest jeszcze możliwe, należy wywód o przywrócenie do poprzedniego stanu połączyć z wywodem odwołania.

Odwołania się należy rozstrzygnąć dopiero wtedy, gdy orzeczenie, którem nie uwzględniono podania o przywrócenie do poprzedniego stanu, stało się prawomocne.

Jeżeli już upłynął termin odwołania, należy wnieść podanie o przywrócenie do poprzedniego stanu w ciągu 14 dni od tego dnia, w którym ustała przeszkoda powodująca spóźnienie.

Liczenie terminów oznaczonych w postępowaniu agrarnem.

§. 66.

Przy liczeniu terminów bieżących, względnie oznaczonych na podstawie kr. u. k. i r. k., nie należy uwzględniać dni biegu pocztowego; jeżeli jednak ostatni dzień terminu, choćby był według dni kalendarzowych oznaczony, przypada na niedzielę lub święto, kończy się termin dopiero w następnym dniu powszednim.

Wykonanie zarządzeń i orzeczeń władz.

§. 67.

Komisarz miejscowy ma w każdym poszczególnym wypadku oznaczyć, o ile odwołania przeciw zarządzeniom i orzeczeniom w myśl §. 58. kr. u. k. mają moc wstrzymującą. Wykonanie prawomocnych orzeczeń i zawartych układów następuje w myśl §. 24. kr. u. k.

Jeżeli wykonanie prawomocnego orzeczenia lub zawartego układu wskazane jest w interesie postępowania, ma komisarz miejscowy zarządzić ich wykonanie z urzędu, we wszystkich zaś innych wypadkach w czasie trwania jego działalności urzędowej tylko na prośbę stron, do niego wniesioną.

Prawomocnie nałożone kary pieniężne mają ściągać władze polityczne na rekwizycyę komisarza miejscowego.

B. O postępowaniu w poszczególnych rodzajach czynności agrarnych.

I. O komasacyi urzędowej.

Postępowanie wstępne.

Wdrożenie postępowania, ustalenie obszaru komasacyjnego, uczestników i ich praw.

Wnioski i ich badanie.

§. 68.

Jeżeli przynajmniej połowa właścicieli gruntów rolnych, należących do obszaru komasacyjnego, chce żądać komasacyi, to mają uczynić wniosek

pisemnie lub protokolarnie u władzy politycznej, u Wydziału powiatowego, naczelnika gminy, u komisarza miejscowego, urzędującego w tym powiecie politycznym, u adwokata, lub c. k. notaryusza.

Wniosek ma zawierać:

a) przynajmniej ogólne oznaczenie obszaru, na który ma się rozciągać komasacya;

b) w przybliżeniu liczbę bezpośrednich uczestników;

c) nazwiska wnioskodawców.

Wniosek należy natychmiast przedłożyć przewodniczącemu komisyi krajowej, który poleci przeprowadzić dochodzenie władzy politycznej, komisarzowi miejscowemu, lub osobnemu delegatowi, w razie potrzeby na miejscu w takim rozmiarze, jaki komisyi krajowej jest potrzebny dla podjęcia badania, wspomnianego w §. 69. r. k.

Przy dochodzeniu należy w miarę potrzeby szczególnie wyjaśnić, czy między gruntami, które mają być włączone do komasacyi, znajdują się grunta, będące dobrem gminnem, których dzielenie może nastąpić tylko na wniosek Wydziału krajowego na podstawie uchwały sejmowej (§§. 7. i 8. kr. u. k.), a gdyby podział dobra gminnego wcale nie miał być przeprowadzony, lub tylko częściowo (§. 65. kr. u. k. ustęp 2.) czy za obszar mający pozostać wspólnym można wyszukać ekwiwalent w innem położeniu, oraz czy przyznanie ekwiwalentu w tem samem położeniu uniemożliwiłoby ułożenie planu komasacyjnego, korzystnego pod względem gospodarczym.

Badanie wniosków i orzeczenie.

§. 69.

Wniosek wraz z dochodzeniem należy przedłożyć komisyi krajowej, która ma go zbadać tak ze względu na ustawową dopuszczalność komasacyi, jak i ze względu na korzyści gospodarcze, które ona może przynieść, ile zaś chodzi o kwestye w sprawach lasowych w myśl §. 2. l. 2., §. 3. l. 6. i §. 8. kr. u. k. ma komisya krajowa wezwać krajowego inspektora lasowego w charakterze doradcy.

Jeżeli między gruntami, które mają być włączone do komasacyi, znajdują się grunta będące dobrem gminnem, a nie ma jeszcze uchwały sejmowej co do ich dzielenia (§§. 7. i 8. kr. u. k.), wówczas winna komisya krajowa celem wydania orzeczenia w §. 65. ustęp 2. kr. u. k. przewidzianego, porozumieć się z Wydziałem krajowym.

Jeżeli komisya krajowa nie przychyli się do przedłożonego wniosku na komasacyę, należy o tem zawiadomić wnioskodawców z podaniem powodów

do rąk tego organu, u którego złożono wniosek, ewentualnie odsyłając ich do postanowień §. 67. kr. u. k. ze wzmianką, iż dodatkowe oświadczenia o przystąpieniu do wniosku należy wnieść na ręce przewodniczącego komisyi krajowej.

Jeżeli się odmówi wnioskowi w wypadku w §. 65. ustęp 2. kr. u. k. przewidzianym, należy o tem zawiadomić Wydział krajowy.

Jeżeli natychmiast, lub w skutek dodatkowego oświadczenia o przystąpieniu przychylono się do wniosku na wdrożenie komasacyi, ma komisya krajowa po prawomocności odnośnego orzeczenia wyznaczyć komisarza miejscowego, ogłosić obwieszczenie przepisane §. 68. kr. u. k. i udzielić je przewodniczącemu komisyi ministeryalnej, Wydziałowi krajowemu, Wydziałowi powiatowemu, właściwemu sądowi hipotecznemu i urzędowi ewidencyi katastru.

Wyznaczenie funkcyonaryuszów.

§. 70.

W toku postępowania wstępnego należy wyznaczyć, względnie przeprowadzić wybór członków wydziału uczestników i wspólnego rachmistrza, dalej o ile to już w tem stadyum jest wskazane, postarać się o wyznaczenie potrzebnych osób fachowych i znawców.

Jeżeli komisarz miejscowy uważa to za stosowne, może wezwać wydział uczestników do wyboru z grona swego względną większością głosów przewodniczącego.

Dokonany wybór wydziału bezpośrednich uczestników należy ogłosić na obszarach dworskich i w gminach komasacyą objętych, podając nazwiska i miejsce zamieszkania członków wydziału, a ewentualnie i przewodniczącego z nadmienieniem, że przeciw postanowieniu komisarza miejscowego co do liczby członków wydziału, jakoteż przeciw powołaniu do wydziału, którego dokonał on sam lub wydział powiatowy, zażalenie nie jest dopuszczalne.

Komisarz miejscowy ma wspólnemu rachmistrzowi udzielić potrzebnych wskazówek co do prowadzenia kasy i rachunków.

Kierowanie pracami przez komisarza miejscowego.

§. 71.

Dodane komisarzowi miejscowemu lub przez niego wyznaczone osoby fachowe i znawcy podlegają mu o tyle, o ile chodzi o zarządzenie, zmierzające

do zabezpieczenia ustawowego i prawidłowego toku postępowania. W powyższych granicach osoby te pod względem swojej fachowej działalności są niezawisłe od komisarza miejscowego, w każdym razie jednak są one związane tymi przepisami, które jako ogólnie obowiązujące instrukcye w sprawach komasacyjnych, lub też w poszczególnych wypadkach przez komisyę krajową wydane zostały.

Jeżeli potrzeba więcej osób tego samego zawodu dla jednego obszaru komasacyjnego, ma komisarz miejscowy w taki sposób uskutecznić ich podział pracy, ażeby każdy za dokładność poruczonej mu pracy mógł być osobiście odpowiedzialnym.

W szczególności prace przygotowawcze około ustalenia stanu posiadania można oddzielić od prac około nowego rozdziału pól. Te ostatnie prace należy przydzielić przedewszystkiem technikom, którzy do tego rodzaju prac wykazują szczególną wprawę i do praktycznego ich przeprowadzenia byli już ze skutkiem używani.

Dostarczanie pomocników do prac geometrycznych, rekwizytów i lokalności.

§. 72.

Komisarz miejscowy ma wydać potrzebne zarządzenia co do tego, w jaki sposób bezpośredni uczestnicy mają dostarczyć pomocników do prac geometrycznych, dalej kołków do pomiarów, tyk sygnałowych i innych rekwizytów, jakoteż ewentualnie potrzebnych podwód.

Należy również wydać zarządzenia co do dostarczenia lokalności dla komisarza miejscowego i funkcyonaryuszów przy nim współdziałających, jakoteż co do utrzymania, opalania i oświetlania tych lokalności.

Jeżeli wybrany został przewodniczący Wydziału uczestników, może komisarz miejscowy jemu poruczyć, ażeby w myśl danych mu wskazówek postarał się o pomocników do prac geometrycznych, rekwizyta i lokalności.

Przedmiot komasacyi.

§. 73.

W obrębie obszaru komasacyjnego, po myśli §. 5 kr. u k. mają przedmiot komasacyi stanowić wszystkie te grunta, które należą do kategoryi gruntów w §. 2 kr. u. k wymienionych, albo do komasacyi zostają włączone za zgodą posiadacza, jeśli podpadają pod postanowienia §. 3. kr. u. k.

Od komasacyi pozostają wyłączone tylko te grunta obszaru komasacyjnego, które nie należą do żadnej kategoryi w §. 2. kr. u. k. wymienionych,

dalej te, co do których posiadacze w myśl §. 3. kr. u. k. nie udzielą swego zezwolenia, a wreszcie te grunta, które w myśl §. 4. kr. u. k. są wyłączone (§. 75. r. k.).

Środki pomocnicze do ustalenia obszaru komasacyjnego.

§. 74.

Celem ustalenia obszaru komasacyjnego należy zamówić w archiwum map katastralnych przynajmniej jeden egzemplarz sprostowanej, sprawdzonej i liczbami parcel katastralnych zaopatrzonej, drukowanej odbitki mapy całego obszaru gminy i to nawet w takim razie, jeśli obszar komasacyjny stanowi tylko część obszaru gminnego.

Potrzebne ponadto egzemplarze należy zamówić bez sprostowania, sprawdzenia i oznaczenia liczbami.

Sprostowanie powinno obejmować wszystkie od czasu litografowania zaszłe, a na mapie katastralnej przedstawione zmiany. Sprostowanie należy stwierdzić z podaniem czasu, kiedy przedsięwzięto ostatnią rewizyę ewidencyi.

Za sprostowanie, sporządzenie i zaopatrzenie liczbami map ma archiwum map katastralnych zaliczyć taryfową opłatę.

Jeżeli dla poszczególnych gmin nie ma potrzebnych drukowanych odbitek, wówczas ma się odnieść komisarz miejscowy do krajowej Dyrekcyi skarbu o zarządzenie ich wylitografowania i to o ile możności na dwa miesiące przedtem, nim będą potrzebne.

Za sporządzenie tych egzemplarzy należy zwrócić koszta nakładu.

W razie, jeżeli cały obszar na nowo przemierza się (§ 82. r. k.), wówczas do sprostowania, sprawdzenia i numerowania mogą posłużyć także i starsze odbitki mapy, sporządzone przed zaprowadzeniem postępowania co do druku odbitek.

Obchód granic, ustalenie i oznaczenie obszaru komasacyjnego.

§. 75.

Następnie należy obejść zewnętrzne granice obszaru komasacyjnego przy współudziale wydziału uczestników i funkcyonaryuszów oddziału technicznego, zastosowując postanowienia §. 75. kr. u. k. i uwzględniając §. 6 kr. u. k.

Dalej należy ustalić, względnie orzec, które grunta w myśl §. 3. kr. u. k wbrew woli ich posiadacza nie mają być włączone do komasacyi, względnie które grunta w myśl §. 4 kr. u. k. mają być z niej wyłączone. Posiadaczy gruntów, wymienionych w §. 3. ustęp 1. do 9. kr. u. k. ma komisarz miej-

scowy wezwać do oświadczenia się w pewnym oznaczonym czasie co do włączenia ich gruntów do komasacyi.

Posiadacze tych gruntów, które wedle postanowienia komisarza miejscowego mają być włączone do obszaru komasacyjnego, mają być o tem zawiadomieni. Jeśli w przewidzianym w §. 42. ustęp 3. kr. u. k. wypadku uczestniczy w postępowaniu gmina, część gminy, lub zakład gminy, należy o tem zawiadomić Wydział powiatowy.

Jeżeli do komasacyi wciąga się grunta, leżące w obrębie rejonu fortyfikacyjnego miejsc warownych, wówczas należy zasięgnąć zezwolenia dotyczącej władzy wojskowej a to tak do przedsięwzięcia potrzebnych prac geometrycznych, jakoteż do wykonania wspólnych urządzeń w obrębie fortyfikacyjnego rejonu.

Wszystkie grunta, które leżą w obrębie ustalonych granic obszaru komasacyjnego, a w myśl §§. 3. i 4. kr. u. k. nie mają być wyłączone, stanowią obszar komasacyjny. W obrębie obszaru komasacyjnego położone, dobro publiczne stanowiące drogi, jakoteż wody należą o tyle do obszaru komasacyjnego, o ile ulegną regulacyi, lub zmianom.

Dla obszaru komasacyjnego ma komisarz miejscowy ustanowić krótką, miejscowym stosunkom odpowiadającą nazwę, której należy używać na wszystkich dotyczących aktach, planach i mapach.

Jeżeli przy ustaleniu obszaru komasacyjnego znaleziono istotną różnicę co do tych stosunków, które służyły komisyi krajowej przy wydaniu orzeczenia w myśl §. 69. r. k., winien komisarz miejscowy o tem natychmiast donieść komisyi krajowej.

Podanie obszaru czynności agrarnych do wiadomości sądu hipotecznego.

§. 76.

Skoro ustalono obszar komasacyjny, ma komisarz miejscowy podać do wiadomości sądu hipotecznego grunta włączone do czynności agrarnej z nadmienieniem, że od chwili nadejścia tego zawiadomienia do sądu wchodzą w zastosowanie postanowienia §§. 42—44. r. k.

W podobny sposób należy zawiadomić sąd hipoteczny o tych gruntach, które w toku postępowania dodatkowo do komasacyi będą włączone.

Załatwianie podań hipotecznych w czasie trwania czynności agrarnej.

§. 77.

Skoro wejdzie zawiadomienie, przepisane §. 76. r. k. ma sąd hipoteczny to zawiadomienie, tudzież wydane po myśli §. 68. kr. u. k. obwieszczenie wciągnąć do dziennika, affigować w urzędzie hipotecznym i na tablicy są-

dowej i równocześnie, powołując się na zawiadomienie i obwieszczenie, przy odnośnych wykazach hipotecznych uwidocznić wdrożenie postępowania.

W podobny sposób należy postąpić, jeżeli sąd hipoteczny zawiadomiony zostanie o nieruchomościach, które dodatkowo do komasacyi włączono.

Począwszy od chwili nadejścia tego zawiadomienia aż do zakończenia postępowania, należy wszystkie podania hipoteczne, odnoszące się do dotyczących ciał hipotecznych, bez wyjątku po wciągnięciu do dziennika, wpisywać do osobno na ten cel założonego wykazu, który komisarzowi miejscowemu na każde żądanie należy okazać.

Z każdego załatwienia, które nastąpiło w skutek podania, wciągniętego do wyżej wspomnianego wykazu, należy przesłać urzędowy odpis komisarzowi miejscowemu i zanotować to w osobnej rubryce tego samego wykazu z podaniem dnia ekspedycyi i doręczenia.

W razie otwarcia nowego wykazu hipotecznego winien sąd hipoteczny treść nowoutworzonego wykazu zakomunikować komisarzowi miejscowemu, przesyłając urzędowy wykaz hipoteczny. Jeżeli otwarcie nowego wykazu hipotecznego spowoduje podział parcel, należy komisarzowi miejscowemu udzielić nadto dołączony do podania plan podziału, ewentualnie zastępujący go po myśli §. 1. ustawy z 23. maja 1883 Nr. 82. Dz p. p. względnie po myśli rozp. z 7. lipca 1890 Nr. 149. Dz. pr. p. opis. Załączniki te ma komisarz miejscowy bezzwłocznie sądowi zwrócić.

Regulacya granic od komasacyi wyłączonych gruntów.

§. 78.

Jeżeli regulacya granic, względnie częściowe oddzielenie gruntów wyłączonych od komasacyi dla braku zezwolenia ich posiadaczy, są wskazane ze względu na korzystne wykonanie wspólnych urządzeń i rozdziału pól, ma komisarz miejscowy starać się o przyprowadzenie do skutku zgody odnośnych posiadaczy gruntowych co do regulacyi granic i odstąpienia gruntów za wynagrodzeniem.

Zbadanie obszaru czynności agrarnej.

§. 79.

Po obejściu zewnętrznych granic obszaru komasacyjnego ma komisarz miejscowy polecić funkcyonaryuszowi oddziału technicznego zbadanie obszaru komasacyjnego we wszystkich częściach przy współudziale znawców dla wskazywania granic, a w razie potrzeby także przy współudziale uczestników

i porównanie poszczególnych gruntów z ich przedstawieniem w mapie katastralnej. Wszelkie przy tem rozpoznaniu i badaniu wykryte mylne wpisy do mapy katastralnej, nie przeprowadzone zmiany granic parcel i uprawy i inne dla czynności agrarnych ważne szczegóły, jakoteż zaznaczenie gruntów od komasacyi wyłączonych, należy w mapach sprostować, względnie wkreślić, albo o ile by zachodziła potrzeba zdjęcia geometrycznego, zanotować.

Co do tych dat, których ewidencya w operatach katastru podatku gruntowego i w księgach hipotecznych jest przepisana, należy organa ewidencyi katastru podatku gruntowego (geometrę ewidencyjnego) i urzędy hipoteczne zawiadomić o błędach, jakie znaleziono przy tych dochodzeniach, jakoteż w dalszym toku postępowania.

Organa ewidencyi katastru podatku gruntowego (geometrzy ewidencyjni) mają zawiadamiać komisarza miejscowego o wszystkich zmianach w stanie posiadania, które u nich w czasie postępowania ogłoszono, lub które były przedmiotem ich czynności w obszarze komasacyjnym.

Użycie arkuszów posiadłości gruntowych.

§. 80.

Co do użycia arkuszów posiadłości gruntowych przez komisarza miejscowego, względnie działających z jego polecenia funcyonaryuszów, obowiązują następujące postanowienia:

1. Przejrzenie arkuszów posiadłości gruntowych dozwolone jest w urzędowym lokalu urzędu podatkowego w czasie godzin urzędowych, jednakże tylko o tyle, o ile arkusze te nie pozostają właśnie w użyciu geometrów ewidencyjnych z powodu wykonywania czynności, przepisanych im ustawą z dnia 23. maja 1883 Nr. 83. Dz. pr. p.

2. Przejrzenie tych arkuszów może nastąpić albo w urzędowym lokalu urzędu podatkowego tego powiatu, do którego należy odnośna gmina, albo także w urzędowym lokalu urzędu podatkowego, znajdującego się w siedzibie komisarza miejscowego.

W ostatnim wypadku ma odnośny urząd podatkowy przesłać arkusze posiadłości gruntowych do urzędu podatkowego, znajdującego się w siedzibie komisarza miejscowego a to w myśl jego żądania, wystosowanego do urzędu podatkowego, lub geometry ewidencyjnego.

3. Wydanie arkuszów posiadłości gruntowych, względnie ich użycie poza obrębem urzędowego lokalu urzędu podatkowego nie jest dozwolone.

Użycie map katastralnych i szkic indykacyjnych.

§. 81.

Użycie map katastralnych i szkic indykacyjnych przez komisarza miejscowego, względnie działających z jego polecenia funkcyonaryuszów dozwolone jest w urzędowym lokalu geometry ewidencyjnego a ewentualnie w lokalu urzędu podatkowego, lub w archiwum map katastralnych.

Używając tych operatów, należy je chronić od uszkodzenia, a w szczególności nie wolno przekłówać map.

Przesyłanie w mowie będących operatów dla użytku komisarza miejscowego, względnie działających z jego polecenia funkcyonaryuszów, nie jest dozwolone.

Ustalenie podstawy pomiaru.

§. 82.

W toku postępowania przedwstępnego należy także postanowić, czy i o ile dla komasacyi, względnie dla sporządzenia mapy oryginalnej (§. 87. r. k.) mogą służyć istniejące katastralne operaty pomiarowe, czy też ma być przedsięwzięty nowy pomiar. O tem decyduje komisarz miejscowy w porozumieniu z kierownikiem oddziału technicznego, a w braku ich porozumienia ostatecznie komisya krajowa.

W tym celu należy istniejące operaty katastralne zbadać i na podstawie zbadania ma kierownik oddziału technicznego przedłożyć komisarzowi miejscowemu wnioski co do użycia katastralnych operatów. Jeżeli komisarz miejscowy nie zgadza się z tymi wnioskami, ma zasięgnąć decyzyi komisyi krajowej, w przeciwnym zaś razie donieść przewodniczącemu komisyi krajowej o swojem postanowieniu wydanem w porozumieniu z kierownikiem oddziału technicznego.

Jeżeli do komasacyi używa się katastralnych operatów pomiarowych w całości lub w części, należy mapy starannie zbadać i wciągnąć w nie wszystko, co jest potrzebne dla prac komasacyjnych, względnie znalezione błędy sprostować.

Jeżeli się uskutecznia nowy pomiar, należy co do postępowania, względnie co do sporządzenia planów na podstawie nowego pomiaru, o ile one mają służyć do użytku Sądu hipotecznego, względnie dla celów ewidencyi katastru podatku gruntowego — zastosować przepisy, wydane dla sporządzenia planów w tych celach.

Udzielenie wyciągów z dat tryangulacyjnych.

§. 83.

O ile potrzebne są daty trygonometrycznej tryangulacyi, ma komisarz miejscowy, podając odnośne punkta i czynność agrarną, dla których te daty są potrzebne, przez komisyę krajową odnieść się do komisyi ministeryalnej, która zarządzi sporządzenie wyciągów z operatów znajdujących się w biurze dla obliczeń tryangulacyjnych.

Jeżeliby jednak potrzebne były daty dawnej graficznej tryangulacyi, może także ich odpis sporządzić upoważniony funkcyonaryusz w lokalu archiwum map katastralnych.

Oznaczenie uczestników i ich praw.

§. 84.

W miarę postępu prac około ustalenia obszaru komasacyjnego, ma komisarz miejscowy zająć się zestawieniem wszystkich uczestników i ich praw, jakoteż bliższem oznaczeniem faktycznych i prawnych stosunków w obszarze komasacyjnym. W tym celu ma on polecić oddziałowi technicznemu sporządzenie dokładnej kopii mapy księgi gruntowej i przez założenie sumarycznych wyciągów hipotecznych z każdego wykazu hipotecznego oznaczyć stan hipoteczny, przy czem w razie potrzeby ma być pomocny urzędnik prowadzący księgi hipoteczne.

Do tych wyciągów hipotecznych, a według okoliczności i do kopii mapy księgi gruntowej należy wciągać zmiany stanu hipotecznego, o których komisarz miejscowy otrzymał wiadomość z doręczonych mu rezolucyj hipotecznych.

Prócz tego należy potrzebne daty zebrać za pomocą przejrzenia arkuszów katastralnych posiadłości grutowych, głównej księgi opłat podatku gruntowego i domowo-klasowego, księgi kolejowej, jakoteż w razie potrzeby innych publicznych ksiąg, aktów i planów, jako to; ksiąg i kart wodnych, dokumentów tyczących się wykupna ciężarów gruntowych i ich regulacyi, katastru lasowego, rachunków gminnych i t. p.

Jeżeli komisarz miejscowy nie jest w stanie zebrać potrzebne daty sam, lub przez swoje pomocnicze organa, może ich zażądać od właściwych władz. W tym celu może komisarz miejscowy przesłać im odpowiednie formularze

do wypełnienia, a w szczególności może za opłatą taryfowych należytości sprowadzać odpisy arkuszów posiadłości gruntowych, sprostowanych wedle wyników ewidencyi.

Główny wykaz uczestników.

Dalsze dochodzenia.

§. 85.

Bezpośrednich i pośrednich uczestników należy wraz z ważnemi dla postępowania datami, dotyczącemi ich udziału, zestawić w głównym wykazie uczesników, który ma się składać z dwóch części. W tych wykazach należy bezpośrednich uczestników oznaczyć literami.

Zaszłe w toku postępowania zmiany, tyczące się uczestników i ich praw należy utrzymywać w ewidencyi i baczyć na wszystkie dla późniejszego postępowania ważne momenta tak, aby na czas były załatwione. Szczególnie należy baczyć na to, aby na czas ustanowiono wspólnie głosujących w myśl §. 30. ustęp. 4. kr. u. k. i kuratorów w myśl §. 50. kr. u. k.

O ile to już w tem stadyum postępowanie jest możliwe, ma komisarz miejscowy w szczególności zbadać, które służebności i ciężary gruntowe w myśl §§. 32. 33. i 34. kr. u. k. odpadają, mogą być przeniesione na ekwiwalenta, lub pozostać na gruncie służebnym; względnie winien on rozpocząć układy celem wykupna ciężarów gruntowych w gruntach, lub pieniądzach i wdrożyć ewentualne zmodyfikowanie ciężarów gruntowych.

Tymczasowe zarządzenia.

§. 86.

Komisarz miejscowy ma w toku postępowania wstępnego wydać takie zarządzenia, które są potrzebne do zapewnienia prawidłowego nawożenia i uprawy gruntów, do utrzymania miejsc zasadzonych drzewami i ogrodzeń do ochrony lasów, jakoteż do ochrony istoty gruntu przed kopaniem darni, wykopywaniem materyału ziemnego i t. p. a to aż do ukończenia komasacyi.

Postępowanie główne.

O przygotowaniu planu komasacyjnego

Sporządzenie oryginalnej mapy.

§. 87.

Obszar komasacyjny należy w myśl postanowień §. 82. r. k. przedstawić na mapie oryginalnej. Ma ona z reguły zawierać:

1. Granice zewnętrzne obszaru komasacyjnego;

2. granice gruntów w obrębie obszaru komasacyjnego się znajdujących a od komasacyi wyłączonych;

3. granice dróg i biegu wód;

4. granice poszczególnych rodzajów uprawy, tudzież granice oddziałów bonitacyjnych (wartościowych) (§§. 89. i 92. r. k.);

5. punkta sieci pomiarowej, które służyły do prac pomiarowych, względnie nowo ustawione, o ile w miejscu są ustalone i mogą być użyte do wytyczenia nowych granic po uskutecznieniu rozdziału pól;

6. granice poszczególnych kompleksów gruntowych. Jako kompleks gruntowy należy uważać wszystkie grunta tego samego posiadacza, ograniczone gruntami innych właścicieli gruntowych, drogami, rurami i t. p. bez względu na to, czy te grunta składają się z jednej, lub więcej parcel katastralnych, albo z części parcel, albo czy należą do jednego, lub rozmaitych rodzajów uprawy. Kompleksy gruntowe należy oznaczyć bieżącemi liczbami i literami odnośnych właścicieli gruntowych.

Jeżeli do sporządzenia oryginalnej mapy można użyć w całości operatów katastralnych, należy mapę katastralną na podstawie potrzebnego pomiaru stosownie do postanowień od 1. do 6. poszczególnionych, uzupełnić i uważać ją jako mapę oryginalną.

Jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy ma się przeprowadzić zupełnie nowy pomiar, należy, z wyjątkiem wypadków w ustępie 5. tego §. przewidzianych, mapę oryginalną założyć wyłącznie na podstawie dat uzyskanych przy nowym pomiarze odpowiednio do postanowień pod l. 1—6. poszczególnionych.

Jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy operaty katastralne tylko częściowo użyte być mogą, należy mapę oryginalną założyć na podstawie potrzebnego nowego pomiaru, zresztą zaś z wyjątkiem wypadków w ustępie 6. przewidzianych na podstawie przeniesienia odpowiednich części mapy katastralnej, stosownie do postanowień pod l. 1—6. wyszczególnionych.

Jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy potrzebny jest całkiem nowy pomiar (ustęp 3.), można również odstąpić od szczegółowego zdjęcia granic poszczególnionych kompleksów gruntowych (l. 6.), względnie od przedstawienia ich na oryginalnej mapie pod tym warunkiem, jeżeli w myśl postanowień instrukcyi technicznej dla przeprowadzenia czynności agrarnych katastralną powierzchnię tych kompleksów można przyjąć za podstawę do żądania ekwiwalentów przez bezpośrednio interesowanych. W tym wypadku należy także wspomniane pod l. 3. granice gościńców, dróg i t. p. tylko o tyle zdjąć i na oryginalnej mapie przedstawić, o ile granice te w skutek czynności agrarnej prawdopodobnie nie ulegną zmianie. Z drugiej strony należy granice pod l. 4. wspomniane wciągnąć do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej i przeprowadzić w nim przepisane pod l. 6. oznaczenie liczbami i literami kompleksów, a następnie egzemplarz ten uważać jako integralną część składową oryginalnej mapy.

Postanowienia poprzedniego ustępu mają i wtenczas analogiczne zastosowania, jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy częściowo używa się operatów katastralnych (ustęp 4.).

Przy wszystkich pracach pomiarowych, które mają się uskuteczniać w stadyum przygotowania planu i w późniejszych stadyach postępowania, należy wydać zarządzenia, aby znajdujące się w obszarze czynności agrarnej, jakoteż na sąsiednich gruntach drzewa, winne latorośle, ogrodzenia i t. p. jak niemniej i płody polne ile możności nie były narażone na uszkodzenia.

Jeżeli dla dokładnego wykonania prac geodetycznych uszkodzenia są nieuniknione, lub jeżeli przedmioty znajdujące się na gruntach muszą być uprzątnięte, należy o tem zawiadomić właścicieli.

Szczególnie w stadyum przygotowania planu mają wyższe władze zarządzić badanie prac geodetycznych. Badania te mogą obejmować wszystkie, lub poszczególne elaborata. Przy rewizyi należy z reguły robić próby wyrywkowe.

Ustalenie stosunków wartości w ogóle.

§. 88.

Po sporządzeniu oryginalnej mapy ma komisarz miejscowy zająć się oznaczeniem wartości gruntów, komasacyą objętych. Oznaczenie to następuje w myśl §§. 76—78. kr. u. k. na podstawie porozumienia się bezpośrednich uczestników, albo na podstawie opinii znawców.

Celem ustalenia wartości gruntów, do komasacyi włączonych, należy sporządzić potrzebne szkice według oryginalnej mapy, albo gdyby opracowanie jej jeszcze odpowiednio nie postąpiło, według mapy katastralnej.

Oznaczenie wartości na podstawie porozumienia.

§. 89.

Oznaczenie wartości na podstawie porozumienia, wymaga zatwierdzenia komisarza miejscowego. Jeżeli komisarz miejscowy ma powód uważać, że porozumienie co do oszacowania wartości prawdopodobnie przyjdzie do skutku winien wdrożyć właściwe rokowania. W przeciwnym razie, jakoteż i wtedy, gdy komisarz miejscowy nie udzieli zatwierdzenia (§. 76. kr. u. k.), lub gdy porozumienie nie przyjdzie do skutku, ma komisarz miejscowy przedsięwziąć oznaczenie wartości na postawie opinii znawców.

Oznaczenie wartości na podstawie porozumienia odbywa się przez ustanowienie klas wartości dla poszczególnych rodzajów uprawy, przez ustanowienie oddziałów gruntu (oddziałów wartości), które mają być zaliczone do rozmaitych klas wartości w poszczególnych rodzajach uprawy i przez zgodne ustanowienie czystego dochodu z jednego hektara każdej klasy wartości i każdego rodzaju uprawy. Umówiony czysty dochód ma komisarz miejscowy dla każdej poszczególnej klasy wartości i dla każdego rodzaju uprawy zestawić w taryfie klasyfikacyjnej. Dwudziestokrotny czysty dochód należy przyjąć jako wartość kapitału i zaokrąglić go na całe korony od hektara.

Granice poszczególnych oddziałów wartości należy oznaczyć palikami, wymiar tych oddziałów przedstawić w szkicach (§. 88. r. k.), a następnie wraz z ich bieżącemi liczbami i klasą odnośnych rodzajów uprawy wciągnąć do oryginalnej mapy, względnie do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej (§. 87. r. k.).

Oznaczenie wartości na podstawie opinii znawców.

§. 90.

Oznaczenie wartości gruntów, do komasacyi włączonych, na podstawie opinii znawców odbywa się w drodze bonitacyi, którą przeprowadzają klasyfikatorzy i boniterzy i składa się:

a) z ułożenia szematu bonitacyjnego,
b) z klasyfikacyi i
c) z ułożenia taryfy.

Jako boniterów we wszystkich sprawach trudniejszych należy ustanowić najmniej dwie, a najwięcej trzy osoby; w zwyczajnych wypadkach wystarcza ustanowienie jednego bonitera.

Jako klasyfikatorów należy z reguły ustanowić najmniej dwie, a najwięcej pięć osób, które mają wspólnie pracować. Jeżeli jednak obszar komasacyjny jest rozleglejszy, można go celem przeprowadzenia klasyfikacyi podzielić na oddziały i równocześnie przez kilka takich grup klasyfikatorów w rozmaitych miejscach przeprowadzić klasyfikacyę.

Jeżeli bonitacya wymaga tylko krótkiego czasu, albo jeżeli to jest z innych powodów wskazanem, należy do klasyfikacyi wezwać natychmiast także boniterów, którzy mają postępować w myśl ostatniego ustępu §. 92. k. r.

Po ustanowieniu boniterów i klasyfikatorów ma komisarz miejscowy ustanowić sposób postępowania przy bonitacyi ze względu na zachodzące szczególne stosunki, w każdym wypadku dalej ma on postanowić, o ile przedsięwzięte przy banitacyi dochodzenia należy rozszerzyć; wreszcie ma on wydać potrzebne zarządzenia co do kierownictwa poszczególnych robót.

W razie potrzeby ma komisarz miejscowy wydać boniterom i klasyfikatorom wskazówki na piśmie.

Ułożenie szematu bonitacyjnego.

§. 91.

Celem ustanowienia szematu bonitacyjnego mają boniterzy przy współudziale klasyfikatorów ustanowić potrzebne klasy bonitacyjne wedle stopnia dochodu z gruntów, mianowicie dla następujących rodzajów uprawy:

a) dla ról,
b) łąk,
c) ogrodów,
d) pastwisk,
e) lasów,
f) dla gruntów, które mają być poddane uprawie.

Dla nieużytków nie należy ustanawiać klas bonitacyjnych.

Jeżeli poszczególne pod a) do d) pomienione grunta pozostają czasowo w użytku zmiennym n. p. ogrody jako role, łąki jako pastwiska, albo odwrotnie i t. p., należy grunta te zaliczyć do tego rodzaju uprawy, w którym przeważnie są używane.

Grunta, które nie należą do żadnego z powyżej pod a) do f) wymienionych rodzajów uprawy i nie są nieużytkami, należy zaliczyć do najwięcej im zbliżonego rodzaju uprawy.

Jeżeli pośród poszczególnych gruntów, lub w połączeniu z nimi znajdują się przestrzenie gruntowe, należące do innego rodzaju uprawy, aniżeli części główne tych gruntów n. p wąskie ochronne pasma ziemi, lub miedze, małe kamieniste wypukłości i t. p., należy je zal czyć do rodzaju uprawy głównych części tych gruntów o ile są tak nieznaczne, iż nie można ich dosyć wyraźnie oznaczyć na mapie.

Dla każdej klasy bonitacyjnej ma być z reguły oznaczony grunt wzorowy, który należy stosownie odgraniczyć i na szkicach bonitacyjnych (§ 88. r. k.) wyraźnie uwidocznić. Jeżeli przy klasyfikacyi używa się bonitrów. można odstąpić od oznaczenia gruntu wzorowego.

Ustanowione klasy należy wciągnąć do szematu bonitacyjnego, w którym także grunta wzorowe bliżej określone być mają.

Szemat bonitacyjny mają podpisać kierujący bonitacyą, boniterzy i klasyfikatorzy i doszyć go do dotyczącego protokołu rozprawy, w którym należy podać w krótkości charakterystyczne znamiona każdej klasy bonitacyjnej. Odpisu szematu bonitacyjnego należy na żądanie udzielić boniterom i klasyfikatorom.

Klasyfikacya.

§. 92.

Po ułożeniu szematu bonitacyjnego mają klasyfikatorzy, a te bez względu na granice kompleksów, znajdujących się w obszarze komasacyjnym, przeprowadzić klasyfikacyę, to jest oznaczenie i odgraniczenie na miejscu tych części obszaru czynności agrarnej, które muszą być zaliczone do jednej i tej samej klasy, względnie do poszczególnych klas szematu bonitacyjnego.

W tym celu należy poszczególne oddziały pól i oddziały każdego rodzaju uprawy, które są ograniczone drogami, rowami i t. p. lub innymi rodzajami uprawy, starannie zbadać pod względem gleby, dokładnie porównać z gruntem wzorowym i podzielić na tyle pojedynczych części (oddziałów bonitacyjnych) ile potrzeba dla odgraniczenia między sobą istniejących klas bonitacyjnych.

Granice poszczególnych oddziałów bonitacyjnych należy oznaczyć palikami, z reguły w czasie robót klasyfikacyjnych wkreślić do szkic bonita-

cyjnych a następnie przenieść je z bieżącemi ich liczbami i klasą dotyczącego rodzaju uprawy do mapy oryginalnej, względnie do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej (§. 87. r. k.).

Po ukończeniu klasyfikacyi należy protokół klasyfikacyjny w obecności znawców porównać ze szkicami i notatkami, które co do klasyfikacyi mają prowadzić znawcy i protokół ten zakończyć

Przed ułożeniem taryfy mają boniterzy w obecności kierownika bonitacyi i klasyfikatorów przeprowadzoną klasyfikacyę tak ze względu na możliwe różnice zdań i wątpliwości klasyfikatorów, jakoteż i z innych względów dokładnie zbadać i w razie potrzeby poczynić wnioski na sprostowanie klasyfikacyi. Sprostowanie to ma następnie przeprowadzić kierownik urzędowej czynności.

Ułożenie taryfy.

§. 93.

Po ukończeniu klasyfikacyi ma komisarz miejscowy przystąpić do ułożenia taryfy t. j. do obliczenia czystego dochodu w pieniądzach z jednego hektara każdej klasy bonitacyjnej w rozmaitych rodzajach uprawy. Przy wymiarze czystego dochodu nie bierze się za podstawę czystego dochodu katastralnego. Ułożenie taryfy następuje na podstawie opinii, którą boniterzy mają złożyć protokolarnie.

Obliczony czysty dochód dla każdej poszczególnej klasy bonitacyjnej w każdym rodzaju uprawy wraz z datami odnoszącemi się do obliczenia ma komisarz miejscowy zestawić w taryfie klasyfikacyjnej.

Dwudziestokrotny czysty dochód należy przyjąć jako wartość kapitału i zaokrąglić go na całe korony od hektara.

Inne oznaczenia wartości.

§. 94.

Jeżeli mają być oszacowane ciężary gruntowe, których przy bonitacyi nie można było uwzględnić, ma komisarz miejscowy, ile możności w tem

stadyum postępowania, przeprowadzić odnośne oszacowanie na podstawie opinii znawców. Jako znawców można przy tem, o ile to odpowiada celowi, użyć boniterów.

Przy bonitacyi należy dalej zasięgnąć zdania boniterów co do tego, czy i które grunta posiadają niezwykle wysoki, albo przez zaniedbanie niski stan kultury i nawożenia i mają oni objawić swoją opinię co do ewentualnych wyrównań.

Jeżeli na obszarze czynności agrarnej, lub na pewnej jego części, gospodarstwo prowadzi się w sposób jednakowy, mogą boniterzy już w tem stadyum postępowania objawić swoje zdanie co do wysokości ewentualnych wyrównań pieniężnych za nie wyzyskane jeszcze przy odbiorze nowych ekwiwalentów, ostatnie nawożenie, jakoteż co do wysokości nakładów wyłożonych na peryodyczne użytkowania (§§. 78 i 89. kr. u. k.).

Obliczenie powierzchni.

§. 95.

Po wciągnięciu oddziałów wartości lub bonitacyjnych do oryginalnej mapy, względnie do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej (§. 87. r. k.), należy stosownie do postanowień służbowej i technicznej instrukcyi dla przeprowadzenia czynności agrarnych na podstawie szczegółów zawartych w oryginalnej mapie, względnie w sprostowanym egzemplarzu mapy katastralnej, zająć się obliczeniem powierzchni poszczególnych kompleksów gruntowych, oddziałów wartości lub bonitacyjnych.

Wyniki obliczeń powierzchni należy wciągnąć do protokołu obliczeń.

Ułożenie rejestru stanu posiadania.

§. 96.

Na podstawie protokołu obliczeń należy sporządzić rejestr stanu posiadania. Rejestr ten składa się z trzech części:

Pierwsza część (rejestr stanu posiadania) ma zawierać, prócz ogólnego opisania obszaru komasacyjnego, wykaz wszystkich kompleksów gruntowych wedle ich liczb bieżących; — druga część (wyciąg z rejestru stanu posiadania) ma zawierać wykaz wszystkich kompleksów gruntowych, należących do każdego poszczególnego bezpośredniego uczestnika; — trzecia część (rejestr klasyfikacyjny) ma zawierać wykaz poszczególnych oddziałów wartości lub bonitacyjnych.

Przy pojedynczych komasacyach można zaniechać ułożenia pierwszej części rejestru stanu posiadania, należy jednak w tym wypadku do drugiej części dołączyć ogólny opis obszaru komasacyjnego.

Ewentualne zmiany w rejestrze stanu posiadania, które później się uskutecznia, należy uwidocznić czerwonym atramentem, a uskuteczniający zmianę ma stwierdzić jej rzeczywistość.

Wyłożenie planu bonitacyjnego i rejestru stanu posiadania.

§. 97.

Po ukończeniu bonitacyi i ułożeniu rejestru stanu posiadania należy wyłożyć plan bonitacyjny i rejestr stanu posiadania i wyłożenie to w myśl §. 79. kr. u. k. ogłosić.

Równocześnie należy każdemu bezpośredniemu uczestnikowi doręczyć dotyczący go wyciąg z rejestru stanu posiadania z odwołaniem się na postanowienia §. 80. kr. u. k.

Operaty, które należy wyłożyć, są następujące:

a) druga część rejestru stanu posiadania (§. 96. r. k.);

b) szemat bonitacyjny (§. 91. r. k.);

c) taryfę klasyfikacyjną (§. 93. r. k.).

Jeżeli oszacowanie nastąpiło w drodze porozumienia (§. 89. r. k.), należy wyłożyć operaty tylko pod a) i c) wymienione.

Wyłożenie wymienionych operatów należy uskutecznić w urzędowym lokalu, dla celów komasacyi przeznaczonym, albo w kancelaryi gminnej właściwej gminy.

Komisarz miejscowy ma ile możności starać się o to, ażeby bądź to on sam, bądź też asystent, lub funkcyonaryusz oddziału technicznego był obecnym przez cały czas publicznego wyłożenia tych operatów. Osobom, operaty przeglądającym, należy je na żądanie objaśnić i zezwolić na przejrzenie protokołów bonitacyjnych i szkic.

Jeżeli komisarz miejscowy, asystent, albo funkcyonaryusz oddziału technicznego nie mogą być w dotyczącej miejscowości stale obecni w czasie wyłożenia operatów, należy w obwieszczeniu podać dnie, w których wyłożone operata będą objaśniane, a przewodniczącemu wydziału uczestników, albo innej zaufanej osobie poruczyć czuwania nad całością operatów.

Uwagi i zarzuty przeciw planowi bonitacyjnemu i rejestrowi stanu posiadania.

§. 98.

Przeciw datom, odnoszącym się do planu bonitacyjnego i rejestru stanu posiadania pod względem oznaczenia wartości gruntu lub części gruntu, dopuszczalne są uwagi, przeciw innym datom rejestru stanu posiadania, a w szczególności przeciw zawartym w nim wymiarom powierzchni dopuszczalne są zarzuty.

Co do wniesionych uwag nie ma postępowania w toku instancyi; komisarz miejscowy jednakże obowiązany jest sprawdzić, czy uwagi te są uzasadnione i utrzymywać je w ewidencyi celem sprostowania operatów przy ułożeniu planu komasacyjnego.

Z powodu wniesionych zarzutów należy wydać orzeczenie w toku instancyi. Jeżeli z powodu orzeczeń następują zmiany w elaboratach, ma je komisarz miejscowy uskutecznić. Sprostowanie wydanych wyciągów i odpisów należy zarządzić w krótkiej drodze (§. 80. kr. u. k.).

O ułożeniu planu komasacyjnego.

Projektowanie wspólnych urządzeń.

§. 99.

Po ukończeniu rozprawy co do planu bonitacyjnego i rejestru stanu posiadania, ma komisarz miejscowy przez oddział techniczny, w razie potrzeby przy współudziale innych osób fachowych (§§. 20. 21. i 25. r. k.) zarządzić zaprojektowanie tych wszystkich wspólnych urządzeń, które są konieczne

celem umożliwienia, ile możności wolnego od służebności. dostępu do ekwiwalentów i odpowiedniego ich wykorzystania pod względem gospodarczym.

Do tych urządzeń należą: budowa, względnie przełożenie lub regulacya dróg, przepędów, potoków, rowów, mostów, przepustów, tam, zakładów osuszających i nawadniających, drenów, ochrony brzegów i t. p jakoteż placów, przeznaczonych na wydobycie, lub skład materyałów, potrzebnych dla wspólnych urządzeń.

Wspólne urządzenia należy z reguły najpierw na mapie zaprojektować, i dopiero potem, o ile to jest potrzebnem do ocenienia ich sytuacyi, wytyczyć na miejscu, a następnie na mapie zaznaczyć wraz z ich liniami granicznemi. Rowy poboczne dróg należy tylko wtedy osobno zaznaczyć, jeżeli to się okazuje potrzebnem dla zoryentowania się w kierunku odpływu wody, albo jeżeli z odpływem wody połączona jest służebność.

O rozpoczęciu robót, tyczących się projektu, ma komisarz miejscowy wcześnie donieść Przewodniczącemu komisyi krajowej i bliżej podać wspólne urządzenia a to celem ewentualnego wysłania delegata, lub organu technicznego.

Zarazem ma on o tem zawiadomić Wydział krajowy, który może wysłać organ celem przejrzenia projektowanych robót i przesłać o nich komisarzowi miejscowemu swoją opinię.

Jeżeli wskazane jest przeprowadzenie takich rolniczo-technicznych lub melioracyjnych robót, co do których wedle zdania komisarza miejscowego zachodzą warunki uzyskania subwencyi z funduszówpaństwowych, lub krajowych, ma on — i to natychmiast o ile to jest możliwe — zarządzić wypracowanie generalnego projektu i kosztorysu i przedłożyć je wraz z odnośnymi wnioskami komisyi krajowej do dalszego zarządzenia celem uzyskania subwencyi z funduszów państwowych i krajowych. Generalny projekt i kosztorys nie powinny wychodzić poza to, co jest konieczne do dostarczenia dostatecznego dla celów subwencyjnych poglądu na istotę, rozmiar, spodziewane skutki i najważniejsze koszta robót

Należy przy tem zważać, ażeby przez wypracowanie projektu postęp innych robót komasacyjnych nie doznał istotnej zwłoki

Zasięganie decyzyi władz, właściwych dla kolei żelaznych, dróg i budowli.

§. 100.

O ile projektowane wspólne urządzenia wymagają zmian w zakładach kolejowych, lub drogach publicznych, albo jeśli się projektuje takie urządzenia, co do których ustawa budowlana ma zastosowanie, komisarz miejscowy

ma postarać się w tym względzie o decyzyę kompetentnych władz, względnie tych organów, do których w myśl istniejących ustaw należy powzięcie decyzyi co do takich zmian.

Jeżeli kompetentne władze i organa nie czynią zadość żądaniu komisarza miejscowego, ma on odnieść się do przewodniczącego komisyi krajowej i prosić o pouczenie co do dalszego postępowania.

Ostatecznie decyzye kompetentnych władz i organów należy uwzględnić w planie komasacyjnym.

Jeżeli projektowane wspólne urządzenia wymagają takich zmian w rolniczo-technicznych, lub melioracyjnych zakładach, które całkowicie lub częściowo wykonane były z funduszów publicznych, ma komisarz miejscowy co do tych zmian postępować ile możności w porozumieniu z kompetentną władzą, lub z kompetentnym organem.

Służebności i ciężary realne.

§. 101.

Jeżeli odpowiednie użytkowanie ekwiwalentu nie jest możliwe bez ustanowienia służebności na innym do komasacyi włączonym gruncie, ma komisarz miejscowy stosunek służebności oznaczyć. Ma on dalej przeprowadzić względnie ukończyć teraz czynności, przepisane w §. 85. ustęp 3. r. k. o ile ich nie mógł przeprowadzić przy sposobności oznaczenia uczestników i ich praw.

We wszystkich przypadkach, w których służebność na gruncie musi być ustanowioną i w których służebność lub ciężar realny na obciążonym gruncie pozostaje, odpada lub zostaje wykupioną, ma komisarz miejscowy na podstawie opinii znawców wcześnie zbadać, jaką zmianę w wartości gruntów to sprowadzi, a to dlatego, ażeby wartości te uwzględnić już przy układaniu obrachunku ekwiwalentów celem wynagrodzenia ich w gruntach.

We wszystkich wypadkach, w których grunt tylko w części podlega służebności lub ciężarowi realnemu, należy dokładnie oznaczyć tę część przy projektowaniu wspólnych urządzeń, względnie po ukończeniu projektu podziałowego na mapie uwidocznić i o ile to jest potrzebne do ocenienia sytuacyi, wytyczyć na miejscu.

Ustalone zmiany wartości należy zestawić w osobnym wykazie celem przeprowadzenia w obliczeniu ekwiwalentów.

Stosunek udziału względnie stosunek datków do wspólnych urządzeń.

§. 102.

Przy sposobności projektowania wspólnych urządzeń należy także oznaczyć stosunek datków, w jakim bezpośredni uczestnicy mają się przyczynić do gruntów potrzebnych dla tych wspólnych urządzeń, względnie oznaczyć stosunek udziału, co do użycia większej lub mniejszej przestrzeni gruntu.

Postanowienia §. 84. kr. u. k. co do całkowitego, lub częściowego uwolnienia poszczególnych uczestników od dostarczenia potrzebnego gruntu na wspólne urządzenia i od ponoszenia kosztów na zaprowadzenie i utrzymywanie tych urządzeń, — mają zastosowanie w następujących wypadkach:

1. względem małych właścicieli gruntowych, którzy uczestniczą tylko z małymi obszarami gruntów;

2. względem tych właścicieli gruntowych, którzy nowych urządzeń do gospodarowania na swoich przyszłych gruntach wcale nie potrzebują, lub tylko w nieznacznym stopniu, chyba, że wyznaczenie właśnie tych gruntów w korzystnem położeniu zależy od wykonania tych urządzeń.

Jeżeli poszczególne części obszaru komasacyjnego są miejscowo od siebie oddzielone, można części te pod względem wspólnych urządzeń o tyle osobno i niezawiśle jedne od drugiej traktować, o ile urządzenia te dotyczą tylko poszczególnych części obszaru komasacyjnego.

Inne rozprawy.

§. 103.

W tem stadyum postępowania ma komisarz miejscowy:

1. w wypadku, jeśli wskazanem jest dodatkowo całkowicie lub częściowo włączyć do komasacyi grunta, potrzebne do stosownego wykonania wspólnych urządzeń, lub korzystniejszgo ukształtowania ekwiwalentów, przeprowadzić z właścicielami gruntowymi rozprawę, względnie wydać potrzebne orzeczenie, wyznaczyć na każdy wypadek należące się odszkodowania i odpowiednio uzupełnić rejestr stanu posiadania, tudzież plan bonitacyjny.

2. przeprowadzić rozprawę co do ewentualnego przeniesienia budynków mieszkalnych i gospodarczych i oznaczyć wydatki, jakieby z tego powodu mieli ponieść uczestnicy (§. 27. kr. u. k.).

3. przeprowadzić rozprawę z uczestnikami co do tego, czy i które grunta mają być sprzedane celem pokrycia lub zmniejszenia kos tów komasacyi (§. 93. kr. u. k.), czy i które grunta mają uczestnicy przeznaczyć na pewne wspólne cele n. p. na miejsca do stanowienia, na wygony, na miejsca do trzymania wspólnego bydła rozpłodowego, na założenie budynków dla pomieszczenia wspólnych maszyn rolniczych, do czyszczenia lnu i konopi, na uprawę wiklin i t. p.

W razie gdy nie wszyscy bezpośredni uczestnicy zgodzą się na wyłączenie gruntów, przeznaczonych na sprzedaż, lub na wspólne gospodarcze cele, obciąża to wyłączenie tych, którzy się na to zgodzili i stosunek udziału w wyłączonych gruntach należy oznaczyć odpowiednio do stosunku, w którym się uczestnik do tego przyczynił.

O ile już teraz można osądzić, że zmiana granicy gminy lub obszaru dworskiego jest pożądaną, należy zarządzić, co wypada po myśli §. 108. kr. u. k. Jeżeli przy tem chodzi tylko o zmianę granic gminy katastralnej, ma komisarz miejscowy, przedkładając szkic sytuacyjny, przedstawiający zmianę granicy, za pośrednictwem krajowej Dyrekcyi skarbu zasięgnąć na to pozwolenie Ministerstwa skarbu. Jeżeli jednak chodzi o zmianę granic gminy katastralnej, a zarazem i gminy miejscowej (obszaru dworskiego), winien komisarz miejscowy najpierw postarać się o pozwolenie w sposób wyżej podany, a skoro je otrzyma, postarać się o zezwolenie do zgodnej zmiany granic gminy miejscowej (obszaru dworskiego) w myśl §. 4. ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866, Nr. 19. Dz. u. kr., względnie ustawy z 13. marca 1889, Nr. 24. Dz. u. kr. i z 3. czerwca 1896 Nr. 51. Dz. u. kr.

Sporządzenie obliczenia wynagrodzeń (ekwiwalentów).

§. 104.

Następnie ma komisarz miejscowy zarządzić sporządzenie obliczenia wynagrodzeń. Obliczenie to ma zawierać cyfrowe oznaczenie ekwiwalentu w gruntach, do którego ma prawo każdy poszczególny bezpośredni uczestnik.

Jeżeli bezpośredni uczestnik posiada kilka gospodarstw (zagród, obejść i t. p.), dla których stan posiadania nie może być hipotecznie połączony, należy obliczenia uskutecznić dla każdego gospodarstwa z osobna. Należy je-

dnak umieścić odpowiednią uwagę o istniejącym stosunku własności celem uwzględnienia go przy wyznaczeniu wynagrodzeń.

Jeżeli uczestnik oprócz gruntów do jego posiadłości należących i jako jej część składową hipotecznie zapisanych, posiada jeszcze inne grunta, dla których istnieją osobne wykazy hipoteczne, nie należy dla tych ostatnich obliczać osobnych wynagrodzeń; należy je raczej doliczyć do głównej posiadłości.

Jeżeli dotyczący właściciel ma kilka posiadłości, może on oznaczyć, do której posiadłości mają być wynagrodzenia doliczone.

Obliczenie wynagrodzeń ma komisarz miejscowy zbadać co do dokładności pod względem treści i cyfer i w razie potrzeby sprostować. Przeprowadzenie rewizyi należy uwidocznić na elaboracie.

Zarys do ułożenia projektu podziału.

§. 105.

Po ukończeniu obliczenia wynagrodzeń ma komisarz miejscowy kazać ułożyć na mapie projekt nowego ukształtowania gruntów (projekt podziału), stosując się do postanowień, zawartych w dalszych §§. 106—112.

Gdy zarysy podziału postąpią o tyle, że mogą służyć do ocenienia słuszności ewentualnych życzeń bezpośrednich uczestników co do wyznaczyć się im mających ekwiwalentów, ma komisarz miejscowy dla poinformowania się wysłuchać uczestników co do ich życzeń.

Komisarzowi miejscowemu pozostawia się do ocenienia, czy do odnośnego omówienia ma zaprosić doświadczonych agronomów celem udzielenia wyjaśnień co do urządzenia przyszłego gospodarstwa.

Wyrażone życzenia poszczególnych uczestników należy ile możności uwzględnić, o ile one dadzą się pogodzić z celem czynności agrarnej.

Obszar ekwiwalentów.

§. 106.

Obszar ekwiwalentów, które mają być przydzielone bezpośrednim uczestnikom, ma pozostawać w takim samym stosunku do ich wartości, w jakim pozostaje obszar gruntów do komasacyi oddanych do ich wartości.

Odstąpienie od tej reguły aż do włącznie $^1/_5$ części tego stosunku w takim razie jest dozwolone, gdyby w inny sposób nie można osiągnąć odpowiedniego połączenia ekwiwalentów lub pomyślnego pod względem gospodarczym ich ukształtowania i położenia, albo gdyby nie można uczynić zadość postanowieniom §. 112 r. k. co do oddalenia ekwiwalentów od budynków gospodarskich, albo wreszcie, gdyby odpowiednie wykonanie wspólnych urządzeń do osuszania lub nawodniania było niemożliwe.

Przekroczenie ponad jednę piątą część tego stosunku jest tylko wtedy dopuszczalne, jeżeli dotyczący bezpośredni uczestnik z tem się zgadza, a u innych bezpośrednich uczestników z tego powodu nie przekracza się jednej piątej części tego stosunku.

Rodzaj uprawy ekwiwalentów.

§. 107.

Ekwiwalenta, które mają być oddane każdemu poszczególnemu bezpośredniemu uczestnikowi jako ogrody, role i łąki winny z reguły pozostawać w tym samym stosunku do jego ogólnej sumy ekwiwalentu, w jakim pozostają jego do komasacyi oddane grunta tego rodzaju uprawy do jego ogólnej sumy gruntów do komasacyi oddanych. Jeżeli od tej reguły koniecznie potrzeba odstąpić, wówczas należy to w odpowiedni sposób wynagrodzić, uwzględniając przytem szczególne stosunki gospodarskie poszczególnych bezpośrednich uczestników. Przytem należy na to zważać, ażeby u tych uczestników, których łąki znajdowały się dotąd w niekorzystnym stosunku do gruntów ornych, stosunek ten z powodu nowego podziału nie stał się jeszcze niekorzystniejszym; dalej ażeby tacy uczestnicy, których ekwiwalent w jednym z wyżej wymienionych rodzajów uprawy musi ulec uszczupleniu, otrzymali dostateczne wynagrodzenie w gruntach, któreby można przemienić w dotyczący rodzaj uprawy.

Położenie i kształt ekwiwalentów.

§. 108.

Każdemu bezpośredniemu uczestnikowi należy wyznaczyć ekwiwalent w połączonem ile możności położeniu i w kształcie dla gospodarstwa korzystnym. Przytem należy szczególnie na to zważać, ażeby poszczególne ekwiwalenta znajdowały się w odpowiedniem ze sobą połączeniu, ażeby ekwiwa-

lenta w roli nie były zbyt długie w stosunku do swej szerokości, ażeby je urządzano ile możności w dotychczasowym kierunku parcel i z uwzględnieniem ukształtowania terenu tak, żeby odpowiednio mogły być zagospodarowane.

Drogi i odpływ wody.

§. 109.

Ekwiwalenta należy ile możności tak urządzać, ażeby przynajmniej z jednej strony graniczyły z publiczną lub wspólną drogą, ogrody zaś przynajmniej z taką ścieżką. Przy wyznaczeniu ekwiwalentów należy dalej na to zważać, ażeby woda miała ile możności bezpośredni naturalny odpływ do zbiorników istniejących, lub mających się założyć jako wspólne urządzenia.

Wyrównania pieniężne za nieznaczne różnice.

§. 110.

Wyrównania pieniężne za nieznaczne różnice (§§. 26. i 28. kr. u. k.) nie powinny wynosić więcej niż czterdziestą część wartości tego gruntu, którego bezpośredni uczestnik ma prawo żądać z reguły za grunta do komasacyi oddane. Wyrównania pieniężne mogą być podwyższone do dwudziestej części podanej wartości, jeżeli w inny sposób nie można osiągnąć lepszego ukształtowania lub arondacyi gruntów. W obu wypadkach wyrównania pieniężne dopuszczalne są tylko pod warunkiem, przewidzianym w §. 26. ustęp 2. kr. u. k.

Przekroczenie ponad dwudziestą część wartości przy wyrównaniu pieniężnem jest tylko wtedy dozwolone, jeżeli dotyczący bezpośredni uczestnik z tem się zgadza, a u innych bezpośrednich uczestników z tego powodu wyrównanie pieniężne nie przekracza dwudziestej części wartości tych gruntów, których mają prawo żądać.

Połączenie większych kompleksów; wynagrodzenie małych właścicieli gruntowych.

§. 111.

Jeżeli bezpośredni uczestnik posiada w jednej części obszaru komasacyjnego większy kompleks połączonych ze sobą gruntów, należy wyznaczyć ekwiwalent, ile możności w tych samych gruntach

Jeżeli grunta do komasacyi włączone, całkowicie lub w większej części otoczone są większym kompleksem ze sobą połączonych gruntów innego właściciela, należy je, o ile inne względy na to pozwalają, z reguły przydzielić właścicielowi tego połączonego kompleksu gruntów i to nawet wówczas, jeżeli kompleks ten jest wyłączony od komasacyi, pod warunkiem jednakże, iż właściciel tego kompleksu uczestniczy w komasacyi z innymi gruntami.

Takim bezpośrednim uczestnikom, których pretensya co do ekwiwalentu jest nieznaczna i którzy dla zagospodarowania swego gruntu nie mogą trzymać zaprzęgu, należy wyznaczyć ekwiwalent ile możności blisko ich domów, o ile przez to innych nie naraża się na szkodę. Także ile możności o to należy się starać, ażeby ekwiwalentów tych małych właścicieli gruntowych, nie otaczały grunta, należące do większych gospodarstw.

Oddalenie ekwiwalentów od zabudowań gospodarskich.

§. 112.

Ekwiwalentów nie należy wyznaczać bezpośrednim uczestnikom w większej przeciętnej odległości od budynków gospodarskich, aniżeli znajdują się od tych budynków ich grunta, do komasacyi włączone. Wyjątek jest tylko wtedy dozwolony, jeżeli dotyczący bezpośredni uczestnik z tem się zgadza, lub jeżeli uszczerbek z tego wynikający można wyrównać przez lepsze połączenie ze sobą ekwiwalentów, lepsze założenie dróg lub przez inne korzyści.

Ułożenie projektu podziałowego.

§. 113.

Po ukończeniu robót, tyczących się projektu, należy wypośrodkowane ekwiwalenty i pozostałe w dawniejszym stanie kompleksy gruntowe obszaru oznaczyć na mapie bieżącemi liczbami i literami tych właścicieli gruntowych, którym ma się je przydzielić.

Wspólne urządzenia należy również oznaczyć bieżącemi liczbami.

Wspólne urządzenia, których potrzeba później się okazuje. Służebności.

§. 114.

Po ukończeniu projektu podziałowego ma komisarz miejscowy oznaczyć, względnie kazać zaprojektować, te wspólne urządzenia i służebności celem stosownego korzystania z ekwiwalentów, których wykonanie i urządzenie później okazało się potrzebne.

Wyrównanie za zmiany wartości stąd powstałe uskutecznia się w myśl §§. 82. i 87. kr. u. k. w pieniądzach (§. 116 r. k.), o ile tego nie można przez dodatkową zmianę projektu podziałowego uskutecznić w gruntach.

Ułożenie rejestru wynagrodzeń i odmierzenie ekwiwalentów i wspólnych urządzeń.

§. 115.

Następnie ma komisarz miejscowy na podstawie istniejących obliczeń kazać ułożyć rejestr wynagrodzeń.

W rejestrze tym ma się przejrzyście zestawić należące się każdemu uczestnikowi powierzchnie gruntów i wartości wedle obliczenia wynagrodzeń, tudzież wyznaczone poszczególne ekwiwalenta.

Następnie należy na miejscu odmierzyć i oznaczyć granice ekwiwalentów, tudzież wspólnych urządzeń. W tym celu trzeba wcześnie sporządzić osobne szkice polowe.

Wyznaczając czas do robót mierniczych, należy uwzględnić stan płodów polnych, tudzież czas prawdopodobnego objęcia w posiadanie ekwiwalentów, i stosownie do tego należy roboty przyspieszyć.

Dodatkowe wyrównania pieniężne i zmiany wartości.

§. 116.

Po ułożeniu rejestru wynagrodzeń ma komisarz miejscowy oznaczyć odszkodowania pieniężne, które należy uiścić za grunta potrzebne do wykona-

nia dodatkowych wspólnych urządzeń, za nieznaczne różnice między ekwiwalentami a gruntami oddanymi do komasacyi, jakoteż za zmiany wartości, które nastąpiły w skutek dodatkowo powstałych służebności.

Wyrównania pieniężne należy zestawić w wykazie osobno co do każdego bezpośredniego uczestnika i czerwonym atramentem uwidocznić w rejestrze wynagrodzeń tę sumaryczną kwotę, którą dotyczący uczestnik ma otrzymać lub ją złożyć.

Dodatkowo ustalone zmiany wartości należy umieścić w wykazie wspomnianym w §. 101. ustęp 4. r. k. Zmiany wartości, o ile one dotyczą poszczególnych ekwiwalentów, należy zanotować w rejestrze wynagrodzeń z podaniem wchodzącego w rachubę rodzaju kultury.

Częściowe wynagrodzenia i postanowienia o wspólnych urządzeniach.

§. 117.

W tem stadyum postępowania ma komisarz miejscowy oznaczyć częściowe wynagrodzenia za te grunta oddane do komasacyi, które mają różny stan ciężarów, lub które są sporne. Przytem mają analogiczne zastosowanie zasady, obowiązujące w ogóle przy oznaczeniu wynagrodzeń i ustaleniu ekwiwalentów, a częściowe wynagrodzenia należy oznaczyć ile możności stosownie do obszaru i wartości gruntów oddanych do komasacyi, tudzież ile możności w tym samym rodzaju uprawy. Przy tem należy odpowiednio uwzględnić przyrost lub zmniejszenie się obszaru z powodu wspólnych urządzeń.

Grunta, za które ma się oznaczyć wynagrodzenie częściowe, jakoteż same wynagrodzenia częściowe, należy wykazać w osobnych obliczeniach według powierzchni i wartości (obliczenie częściowych wynagrodzeń).

Częściowe wynagrodzenia należy oznaczyć na mapie i zaopatrzyć liczbami w ułamkach dotyczących ekwiwalentów. Pomiar miejscowy uskutecznia się tylko wyłącznie na żądanie dotyczącego bezpośredniego lub pośredniego uczestnika.

Dalej ma komisarz miejscowy wydać rozporządzenia, potrzebne ze względu na przyszłe używanie i zarząd wspólnych urządzeń, tudzież oznaczyć udział w kosztach wykonania i utrzymywania wszystkich, lub poszczególnych wspólnych urządzeń w procentach od ogólnej sumy.

O ile zarząd wspólnych urządzeń nie przysługuje reprezentacyi gminnej, należy z reguły ustanowić osobny wydział do zarządu.

Prawa i obowiązki tego wydziału, wybór i czas trwania funkcyi jego członków, ich odpowiedzialność względem władz i uczestników i t. p. należy stosownie określić.

Jeżeli wspólne urządzenia mają większe znaczenie, można dla zarządu ustanowić osobny statut.

Części składowe planu komasacyjnego. Sprawdzenie robót geodetycznych.

§. 118.

Po ukończeniu miejscowych pomiarów i czynności, przepisanych w §§. 116. i 117. r. k ma komisarz miejscowy wygotować plan komasacyjny do wyłożenia.

Plan komasacyjny obejmuje następujące części składowe:

a) rejestr stanu posiadania (§. 96. r. k.);

b) obliczenie wynagrodzeń (§. 104. r. k.);

c) rejestr wynagrodzeń (§. 115. r. k.);

d) oryginalną mapę wraz z jej kopią, przedstawiającą nowy stan posiadania;

e) akt generalny, który ma zawierać oprócz potrzebnych objaśnień części składowych planu pod a) do d) wyliczonych, także przedstawienie tych wszystkich stosunków — szczególnie prawnych — które nie zupełnie lub nie dość jasno wynikają z tych składowych części planu.

Przed wyłożeniem planu komasacyjnego mają wyższe władze zarządzić sprawdzenie robót geodetycznych.

W każdym razie ma geometra rewizyjny komisyi krajowej jeszcze przed wyłożeniem i wytyczeniem planu komasacyjnego dokładnie zbadać oryginalną mapę, uzupełnioną według wyniku miejscowego dochodzenia i oznaczenia granic ekwiwalentów w tym mianowicie kierunku, czy trafnie jest przedstawiony nowy stan posiadania, z komasacyi wynikający.

O terminie zamierzonej rewizyi należy wczas zawiadomić krajową Dyrekcyę skarbu.

We wszystkich przypadkach, w których krajowa Dyrekcya skarbu uzna za potrzebne zarządzenie przez funkcyonaryusza ustanowionego dla nadzoru nad

służbą ewidencyjną wyrywkowej rewizyi robot pomiarowych celem przekonania się o użyteczności operatu pomiarowego dla celów katastru podatku gruntowego i ksiąg gruntowych, należy za przybyciem tego funkcyonaryusza oddać mu do dyspozycyi podręczne notatki, szkice polowe, mapy i inne akta i udzielić potrzebnych wyjaśnień.

O wyłożeniu i wytyczeniu planu komasacyjnego i powzięciu o nim ostatecznej uchwały.

Wyłożenie i wytyczenie planu.

§. 119.

Po wygotowaniu planu komasacyjnego ma komisarz miejscowy w myśl postanowień §. 94. kr. u. k. wydać edykt, wyłożyć plan komasacyjny, objaśnić go uczestnikom, tudzież wytyczyć na miejscu.

Plan należy wyłożyć w urzędowym lokalu, lub w kancelaryi gminnej. Jeżeli kilka gmin jednakowo uczestniczy w komasacyi, albo jeśli poszczególne uczestniczące gminy lub miejscowości są bardzo oddalone od miejsca wyłożenia planu komasacyjnego, można zarządzić, ażeby plan był wyłożony w dwóch lub więcej miejscach. W takim razie jednak musi się oznajmić dnie, których wyłożony będzie plan w każdej poszczególnej gminie w ciągu 30 dni.

W czasie wyłożenia planu komasacyjnego do publicznego przeglądu wszystkich uczestników, ma komisarz miejscowy przynajmniej dwa razy w rozmaitych czasach, a łącznie przynajmniej pięć dni być obecnym w miejscu wyłożenia planu i na życzenia uczestników dawać wyjaśnienia. Dotyczące dnie i godziny urzędowe należy podać w edykcie.

Jeżeli komisarz miejscowy z powodu zachodzących przeszkód nie może sam udzielać wyjaśnień w oznaczonych dniach, może go zastąpić asystent, lub funkcyonaryusz oddziału technicznego. Do czuwania całością nad elaboratów planu w czasie nieobecności komisarza miejscowego i wspomnianych funkcyonaryuszów należy wyznaczyć odpowiednią osobę.

Podczas pierwszej połowy terminu wyznaczonego na wyłożenie planu komasacyjnego należy w obecności funkcyonaryusza oddziału technicznego na miejscu przedsięwziąć i ukończyć wytyczenie planu komasacyjnego.

Wytyczenie planu komasacyjnego na miejscu uskutecznia się przez wbicie palika w odpowiednim punkcie w obrębie odmierzonych granic każdego ekwiwalentu.

Palik naznacza się nazwiskiem i literami tego uczestnika, któremu ekwiwalent ma być przydzielony.

Przyjmowanie zarzutów przeciw planowi i ich wyjaśnienie.

§. 120.

Zarzuty przeciw planowi komasacyjnemu wniesione w dniach przeznaczonych na wyjaśnienie planu, ma komisarz miejscowy, ewentualnie jego zastępca przyjąć do protokołu.

Zarzuty, których przy tej sposobności nie wniesiono, należy podać w terminie ustawą przepisanym na ręce komisarza miejscowego, lub wnieść do protokołu w jego siedzibie urzędowej.

Zarzuty ma komisarz miejscowy wyjaśnić i przedłożyć komisyi krajowej wraz z elaboratami wyjaśniającymi. W odnośnem sprawozdaniu należy podać, czy i które z podniesionych zarzutów wniesiono już w stadyum wcześniejszem jako uwagi i z jakich powodów uwag tych nie uwzględniono.

Jeżeli przy wyjaśnieniu zarzutów uczestnik żąda konkretnych zmian w planie komasacyjnym, których uskuteczni nie usunęłoby jego zarzuty i gdy zmiany te dopuszczalne są nie tylko ze względów publicznych, lecz także zgodzą się na nie inni bezpośredni uczestnicy, których ekwiwalenta przez to są naruszone, wówczas ma komisarz miejscowy z tego powodu spisać protokół, dołączyć go do elaboratu wyjaśniającego i dotyczące zmiany uwidocznić w dodatku do planu.

Zmiany w elaboracie planu z powodu orzeczeń.

§. 121.

Po prawomocnem rozstrzygnięciu wszystkich przeciw planowi komasacyjnemu wniesionych zarzutów, ma komisarz miejscowy spowodowane temi orzeczeniami zmiany w elaboratach planu uwidocznić, względnie zarządzić

przedstawienie stosownie zmienionego podziału na mapie, odmierzenie zmienionych granic na miejscu i sprostowanie szkic polowych.

Jeżeli z powodu prawomocnej decyzyi następuje zmiana wartości poszczególnych gruntów, w skutek której oznaczone w obliczeniu wynagrodzeń pretensye jednego, lub kilku uczestników inaczej się przedstawiają należy powstające stąd różnice z reguły wyrównać w pieniądzach, o ile różnice te w myśl ustawy i tego rozporządzenia można uważać jako nieznaczne. W przeciwnym razie, jak niemniej wtedy, gdy z powodu orzeczeń wydanych co do innych zarzutów następują zmiany w ekwiwalentach, należy wspomniane różnice wyrównać ile możności w gruncie.

Jeżeliby komisya krajowa w myśl §. 96. kr. u. k. zarządziła ponowne wytyczenie, ma je komisarz miejscowy uskutecznić.

Przygotowanie do głosowania nad planem.

§. 122.

Po ukończeniu czynności wskazanych w §. 121. r. k., względnie jeżeli nie wniesiono zarzutów po upływie przepisanego na to czasu, ma komisarz miejscowy spowodować ostateczną uchwałę bezpośrednich uczestników co do planu komasacyjnego.

W tym celu ma komisarz miejscowy w myśl §. 98. kr. u. k. sporządzić wykaz głosowania, utworzyć pod swojem przewodnictwem komisyę do głosowania przez powołanie dwóch bezpośrednich uczestników, czas i miejsce powszechnego głosowania przynajmniej na trzy dni przed terminem ogłosić w gminach obszaru komasacyjnego i o terminie zawiadomić indywidualnie bezpośrednich uczestników.

Jeżeli komisarz miejscowy uważa za stosowne wyznaczyć dla współwłaścicieli osobne termina do głosowania po myśli §. 99 kr. u. k. (głosowanie odrębne), to należy te termina wyznaczyć w stosowny czas przed powszechnem głosowaniem i zawiadomić o tem współwłaścicieli.

Głosowanie nad planem.

§. 123.

Głosowanie powszechne i odrębne ma się odbywać w urzędowym lokalu, lub w kancelaryi gminnej.

Powszechne głosowanie odbywa się przez wpisywanie nazwisk jawiących się do głosowania bezpośrednich uczestników w rubrykach „za planem komasacyjnym“ lub „przeciw planowi komasacyjnemu“. W czasie tego wpisywania nazwisk ma być obecnym przynajmniej jeden z dwóch do komisyi głosowania, powołanych członków.

Jawiący się do głosowania bezpośredni uczestnicy mogą być obecni przy całym akcie głosowania, o ile nie naruszają spokoju i porządku. Protokolarnie skonstatowany ostateczny rezultat odrębnego głosowania należy także z powołaniem się na protokół zapisać w wykazie głosowania. Po upływie terminu wyznaczonego do powszechnego głosowania ma komisarz miejscowy rezultat powszechnego i odrębnego głosowania uwidocznić przy końcu wykazu głosowania, który mają podpisać członkowie komisyi.

Wreszcie ma komisarz miejscowy w myśl §. 101. kr. u. k. wezwać do dodatkowego oddania głosów tych wszystkich bezpośrednich uczestników, którzy mimo przepisanego zawiadomienia nie od oddali swego głosu w formie przepisanej w terminie, wyznaczonym dla powszechnego lub odrębnego głosowania. Po upływie trzydniowego terminu wyznaczonego tym uczestnikom do pisemnego głosowania ma komisarz miejscowy wykaz głosowania co do tych uczestników uzupełnić po myśli §. 101. kr. u. k. i podając stosunek wszystkich oddanych głosów, wykaz głosowania ostatecznie zamknąć, podpisać i urzędową pieczęcią zaopatrzyć. Następnie ma komisarz miejscowy bezzwłocznie wydać przepisane §. 101. kr. u. k. ogłoszenie.

Przedłożenie planu komisyi krajowej i jej orzeczenie.

§. 124.

Po upływie terminu wyznaczonego do wnoszenia zażaleń przeciw postępowaniu przy głosowaniu i przeciw obliczeniu głosów, ma komisarz miejscowy wszystkie elaborata planu z wniesionemi ewentualnie zażaleniami i wszystkimi aktami przedłożyć generalnem sprawozdaniem komisyi krajowej celem postąpienia po myśli §. 103. kr. u. k.

W razie zatwierdzenia planu komasacyjnego ma komisya krajowa generalny akt i oryginalną mapę zaopatrzyć klauzulą potwierdzenia i urzędową pieczęcią.

Jeżeli komisya krajowa w skutek swego orzeczenia na zażalenie przeciw postępowaniu przy głosowaniu uważa za potrzebne ponowne głosowanie, ma je zarządzić przed wydaniem orzeczenia co do planu. Przy ponownem głosowaniu należy postępować w myśl udzielonych wskazówek i obowiązujących

dla pierwotnego głosowania przepisów, a po upływie terminu wyznaczonego do wnoszenia zażaleń przedłożyć komisyi krajowej wynik głosowania wraz z ewentualnemi ponownemi zażaleniami.

Jeżeli komisya krajowa przy sposobności badania planu uzna za stosowne zmienić go z urzędu (§. 61. kr. u. k.), nawet w takim wypadku, gdy ustawą przepisana większość uczestników za nim się oświadczyła, wówczas to orzeczenie komisyi krajowej należy uważać jakoby było wydane z powodu wniesionych zarzutów i po wyczerpaniu toku instancyi, względnie po przeprowadzeniu sprostowań elaboratów planu, powtórnem jego wytyczeniu i spowodowaniu ponownej uchwały uczestników co do zmienionego planu komasacyjnego, plan ten ponownie przedłożyć do decyzyi komisyi krajowej.

Ogłoszenie orzeczenia komisyi krajowej.

§. 125.

Orzeczenie komisyi krajowej, jakoteż zarządzenia wydane co do wykonania planu, ma komisarz miejscowy w myśl §. 104 kr. u. k. ogłosić w gminach należących do obszaru komasacyjnego, doręczyć je indywidualnie bezpośrednim uczestnikom, jako też osobom trzecim, którym w myśl §. 38. kr. u. k. służy prawo wypowiedzenia i przesłać je właściwym Sądom hipotecznym.

Jeżeli planu komasacyjnego komisya krajowa nie zatwierdziła, winna po myśli §. 110 o kr. u. k. ogłosić zamknięcie postępowania, zastrzegając, iż uregulowanie i orzeczenie co do kosztów dodatkowo nastąpi. Ogłoszenie zamknięcia postępowania należy udzielić przewodniczącemu komisyi ministeryalnej. Następnie ma komisarz miejscowy uregulować kwestyę kosztów i akta przedłożyć komisyi krajowej.

O wykonaniu i stwierdzeniu planu komasacyjnego.

Oddanie w posiadanie.

§. 126.

Po zatwierdzeniu planu winien komisarz miejscowy w myśl danych mu ogólnych poleceń co do wykonania planu wydać potrzebne szczegółowe zarządzenia i plan komasacyjny wykonać.

W tym celu ma komisarz miejscowy przedewszystkiem ogłosić termina do objęcia w posiadanie ekwiwalentów, z których nadejściem mają bezpośredni uczestnicy objąć w posiadanie przyznane im ekwiwalenta i na każdy wypadek ogłosić w odnośnych gminach tymczasowe zarządzenia, regulujące sposób prowadzenia gospodarstwa na gruntach do komasacyi oddanych i na ekwiwalentach.

Z reguły należy przy wyznaczaniu terminów do oddania ekwiwalentów na to zważać, ażeby każdy uczestnik sam zebrał plony na tych gruntach, które ma odstąpić. Jeżeli z powodu wyznaczenia rozmaitych terminów do objęcia w posiadanie, jakoteż z powodu uskutecznionej już uprawy zachodzi potrzeba wyrównań, należy w tym kierunku przeprowadzić rozprawę, a w razie potrzeby po przesłuchaniu znawców wydać orzeczenie w toku instancyi.

Jeżeli to jest wskazanem, ma komisarz miejscowy sam, lub jego zastępca uczestników wprowadzić w posiadanie ekwiwalentów. W razie potrzeby ma komisarz miejscowy odnieść się do właściwego sądu o egzekucyjne wprowadzenie uczestników w posiadanie ekwiwalentów.

Odznaczenie granic.

§. 127.

O ile to jest możliwe i nie wstrzymuje objęcia w posiadanie ekwiwalentów, ma komisarz miejscowy jeszcze przed objęciem w posiadanie granice ekwiwalentów, a ewentualnie także i granice gminy ostatecznie kazać odznaczyć pod dozorem funkcyonaryusza oddziału technicznego.

Odznaczenie granic uskutecznia się z reguły kamieniami, lub palikami. Inne znaki graniczne są tylko wtedy dozwolone, jeżeli są sporządzone z trwałego materyału i tak mogą być urządzone, że samowolne ich przesunięcie nie byłoby łatwe i jeżeli takim znakiem punkt graniczny da się oznaczyć dokładnie. Kamienie graniczne muszą być przynajmniej z grubszego ociosane, tak żeby je można łatwo odróżnić od innych kamieni. Paliki muszą być zrobione ze zdrowego i trwałego drzewa.

Dostarczenie i ustawienie znaków granicznych jest obowiązkiem graniczących ze sobą sąsiadów (§. 121. l. 6. kr. u. k.) i należy ich wcześnie wezwać do dostarczenia takich znaków i niezbędnych robotników. Wybór znaków granicznych pozostawia się wzajemnemu porozumieniu sąsiadów, ze

sobą graniczących. Jeżeli który sąsiad graniczny życzy sobie ustawienia sztucznie obrobionych kamieni, oznaczenia ich literami, liczbami i t. p. ma on sam ponieść powstałą stąd nadwyżkę kosztów.

Jeżeli sąsiedzi graniczni nie mogą się ze sobą porozumieć co do rodzaju znaków granicznych, należy użyć kamieni, z grubszego ociosanych.

Znaki graniczne należy ustawiać na linii granicznej, a mianowicie należy każdy punkt łamania się granicy zaopatrzyć w znak graniczny. Jeżeli granica ciągnie się po stronie nieuregulowanej bieżącej wody, lub drogi, w takim razie wystarczy, jeśli znaki graniczne ustawi się w punktach wybitnie następujących.

Jeżeliby dla dokładnego oznaczenia biegu granicy w myśl powyższych postanowień znaki graniczne miały stanąć na drodze, lub w wodzie bieżącej, należy je umieścić po obu stronach drogi lub wody bieżącej w taki sposób, ażeby się znajdowały po dwa naprzeciw siebie stojące znaki w równych odstępach od linii granicznej.

Między końcowymi punktami prostej linii granicznej należy na niej ustawić tyle znaków granicznych, ile potrzeba dla jej przeglądu. Przy tem należy przyjąć jako regułę, że od jednego znaku granicznego w prostej linii granicznej zawsze musi się widzieć najbliższy znak graniczny. Jeżeli graniczni sąsiedzi nie mogą się porozumieć co do liczby i rozmiarów mających się użyć znaków granicznych, ma o tem zadecydować kierownik czynności wedle własnego fachowego uznania.

W razie potrzeby ma on przekonać się przez powtórny pomiar i porównanie znalezionych miar z miarami na szkicach polnych przedstawionemi, czy ostateczne znaki graniczne ustawiono dokładnie w punktach przy pomiarze oznaczonych. Znaki graniczne, z wyjątkiem znaków w ustępie 6. i 7. wspomnianych, należy uwidocznić na mapie i na szkicach polnych.

O zmianie granic gminy (obszaru dworskiego).

Ustalenie granic gruntów od komasacyi wyłączonych.

§. 128.

Jeżeli nie można było już wcześniej przeprowadzić rozprawy co do ewentualnej zmiany granic gminy (obszaru dworskiego) (§. 103. r. k.) winien komisarz miejscowy obecnie ją wdrożyć.

Jeżeli z powodu komasacyi posiadłość ziemska w obrębie gminy takiej ulega zmianie, że musi się sporządzić nową mapę katastralną, komisarz miejscowy ma o to się starać, aby właściciele gruntów od czynności agrarnych wyłączonych, zgodzili się na przeprowadzenie na ich koszt potrzebnych geometrycznych zdjęć celem przedstawienia na mapie gruntów wyłączonych.

Jeżeli właściciele gruntów od czynności agrarnych wyłączonych żądają oznaczenia granic tych gruntów, należy zarządzić przedstawienie tych gruntów na mapie.

Jeżeli istnieją plany regulacyjne zabudowań (plany sytuacyjne) i jeżeli granice miejscowości lub poszczególnych gruntów w jej obrębie zmieniły się przy sposobności komasacyi, należy uskutecznione zmiany szczegółowo przedstawić i udzielić je dotyczącej władzy budowniczej do dalszego urzędowania.

Jeżeli grunta od komasacyi wyłączone przedstawia się na mapie, w danym razie także na podstawie planu sytuacyjnego, należy ich powierzchnię dokładnie obliczyć i w spisie wykazać.

Wyrównania po myśli §. 89. kr. u. k.

§. 129.

O ile to ze względu na §. 94. ustęp 2. i 3. r. k. jest jeszcze konieczne, należy dalej w tem stadyum postępowania przeprowadzić dochodzenie w myśl §. 89. kr. u. k. co do przedmiotów i stosunków w § 78. l. 1—5. kr. u. k. wspomnianych, a w braku porozumienia wydać orzeczenie w toku instancyi.

Kwoty wyrównawcze za najnowsze jeszcze niewyzyskane nawożenie gruntów należy oznaczyć wedle powierzchni gruntów, jeżeli szczególne stosunki nie wymagają innego postępowania.

Jeżeli przy oznaczeniu wartości podano przeciętną ilość i wartość nawozu od hektaru wedle miejscowego zwyczaju nawożenia, można te dane wziąć za podstawę obliczenia, uwzględniając zmniejszenie wartości zupełnego nawożenia aż do czasu oddania w posiadanie ekwiwalentów.

Jeżeli wartość poszczególnych gruntów zmniejszyła się w skutek tego, że uczestnicy w czasie postępowania nie nawozili gruntów w sposób w miejscu praktykowany, należy stosowne wyrównania oznaczyć, a w razie potrzeby orzec o nich w toku instancyi.

W czasie rozpraw mających się przeprowadzić w wykonaniu §. 89. kr. u. k., ma komisarz miejscowy wezwać bezpośrednich uczestników do oświadczenia się w następujących kierunkach:

1. Czy wspomniane w §. 78. l. 3. kr. u. k. plantacye i pod l. 4. wspomniane rębne drzewostany mają objąć nowi właściciele dotyczących gruntów za zwrotem sumy szacunkowej;

2. czy chcą sami ściąć rębne już drzewostany na swych dotychczasowych gruntach;

3. czy chcą zatrzymać na gruncie urządzenia, wspomniane w §. 78. l. 5. kr. u. k. za zwrotem wartości szacunkowej, lub czy żądają, ażeby je usunęli dotychczasowi właściciele.

Termina do uprzątnięcia drzewostanów należy oznaczyć, uwzględniając ich wiek, jakość materyału i sposobność spieniężenia go, a termina te nie powinny z reguły wynosić więcej, jak dwa lata. Do uprzątnięcia innych przedmiotów należy z reguły wyznaczyć najwyżej termin jednoroczny.

Stosunki dzierżawy, najmu i spółki.

§. 130.

Jeżeli istnieją stosunki dzierżawy, najmu lub spółki, a dzierżawca nie ma objąć w używanie wszystkich wydzierżawiającemu przyznanych ekwiwalentów, ma komisarz miejscowy, o ileby tego zachodziła potrzeba, odnośną część ekwiwalentów prowizorycznie oznaczyć jeszcze przed upływem czasu wypowiedzenia (§. 38. kr. u. k.).

Ewentualne wypowiedzenie należy wnieść do rąk komisarza miejscowego, który ma o tem zawiadomić wydzierżawiającego. Jeżeli wypowiedzenie nie następuje, należy po terminie wypowiedzenia wdrożyć dochodzenie celem uregulowania stosunku dzierżawy w myśl §. 35. kr. u. k. a przy tem w razie potrzeby wydać orzeczenie w toku instancyi.

Przeniesienie budynków mieszkalnych i gospodarskich.

§. 131.

W granicach postanowień zawartych w §. 103. r. k. o ewentualnej pomocy i odszkodowaniach za przeniesienie budynków mieszkalnych i gospodarskich, ma komisarz miejscowy wydać potrzebne, specyalne zarządzenia co do czasu, następstwa i rodzaju wykonać się mających świadczeń, szczególnie co do rozdziału między uczestników robocizny pieszej i ciągłej.

Grunta na sprzedaż przeznaczone.

§. 132.

Co do gruntów, przeznaczonych na sprzedaż dla pokrycia, lub zmniejszenia kosztów komasacyi, ma komisarz miejscowy po porozumieniu się z wydziałem uczestników, wyznaczyć termin do uskutecznić się mającej sprzedaży i ułożyć warunki sprzedaży. Sprzedaż ma się uskutecznić w drodze publicznej licytacyi pod kierownictwem komisarza miejscowego, o ile komisya krajowa nie zgodzi się na inne postępowanie.

Zmiana elaboratów planu w skutek zmian, zaszłych w stanie hipotecznym.

§. 133.

Co do wszelkich, bądź to przez władze za dopuszczalne uznanych, bądź też takiego uznania nie wymagających zmian w stanie hipotecznym, jakie zaszły przed zatwierdzeniem planu, lecz w elaboratach planu nie zostały jeszcze przeprowadzone, albo dopiero po zatwierdzeniu planu nastąpiły, należy przeprowadzić dochodzenie, jakie się okaże potrzebnem celem ewentualnego sprostowania elaboratów planu, ewentualnie wydać orzeczenie w toku instancyi.

Tymczasowe wyrównanie kosztów.

§. 134.

Jeżeli nie wszyscy obowiązani w odpowiednim stosunku przyczynili się do poniesionych w toku postępowania kosztów i świadczeń w naturze, ma komisarz miejscowy w czasie objęcia w posiadanie ekwiwalentów zarządzić tymczasowe wyrównanie tych kosztów między nimi.

Przeciw takiemu, tylko prowizorycznemu wyrównaniu kosztów nie ma środka prawnego.

Wykonanie wspólnych urządzeń.

§. 135.

Celem wykonania wspólnych urządzeń, które nie dotyczą przedmiotów w §. 100. r. k. wspomnianych, ma komisarz miejscowy po porozumieniu się z wydziałem uczestników ułożyć program, względnie jeśli tego zachodzi potrzeba, program szczegółowy dla wykonania robót rolniczo-technicznych i melioracyjnych, albo nawet szczegółowe programy dla poszczególnych urządzeń.

Jeżeli przy ustanowieniu wspólnych urządzeń przyjęto zmiany co do przedmiotów, oznaczonych w §. 100. r. k., ma komisarz miejscowy właściwą władzę, albo zarząd wcześnie zawiadomić o czasie objęcia w posiadanie ekwiwalentów i po porozumieniu się z wydziałem uczestników przedłożyć odpowiednie wnioski co do wykonania budowli tej władzy lub zarządowi, które o tem mają powziąć wymaganą decyzyę.

Jeżeli niektóre z dotychczasowych dróg lub wód bieżących jeszcze przez pewien czas zatrzymane być muszą, należy ten czas określić i oznaczyć wynagrodzenie, należące się uczestnikom, którzy chwilowo nie mogli korzystać w odpowiedni sposób ze swoich ekwiwalentów.

Kierownictwo przy wykonaniu wspólnych urządzeń i bezpośrednie prowadzenie budowy.

§. 136.

Zwierzchnicze kierownictwo przy wykonywaniu wspólnych urządzeń służy komisarzowi miejscowemu albo jego zastępcy, którego w tym celu wyznaczy przewodniczący komisyi krajowej wedle ustanowionego w tym celu programu.

Jeżeli gmina pozostawia budowę, lub zmianę dróg gminnych organom, którym poruczono wykonanie wspólnych urządzeń, należy przy tem postępować w porozumieniu z reprezentacyą gminną i pozostawić jej celem prawidłowego wykonania robót potrzebny wpływ na ich wykonanie.

Jeżeli po myśli §. 121. kr. u. k. dla wykonania wspólnych urządzeń udzielono pożyczek lub subwencyi z funduszów krajowych, wówczas pozostawia się ocenieniu przewodniczącego komisyi krajowej, jakie właściwe wskazówki ma w porozumieniu z Wydziałem krajowym wydać komisarzowi miejscowemu co do użycia tych funduszów.

Bezpośrednie prowadzenie budowy przy rozleglejszych i ważniejszych rolniczo-technicznych i melioracyjnych robotach, należy poruczyć osobom fachowym (§§. 20. 21. i 25. r. k.).

Przy innych wspólnych urządzeniach należy poruczyć bezpośrednie prowadzenie budowli członkom wydziału uczestników, lub innym odpowiednim osobom, w razie potrzeby pod kontrolą osoby fachowej. Gdyby wreszcie miało być dokonane wytyczenie lub oznaczenie poziomu i nie było do dyspozycyi odpowiednio uzdolnionego dozorcy budowlanego, należy przybrać do tych robót funkcyonaryusza oddziału technicznego.

Kolaudacya wspólnych urządzeń i odznaczenie ich granic.

§. 137.

Po ukończonem wykonaniu wspólnych urządzeń, ma komisarz miejscowy zarządzić kolaudacyę. Do czynności tej należy wezwać prócz wydziału ucze-

stników, dotyczące reprezentacye gminy (obszaru dworskiego) i tych, którzy są obowiązani do utrzymywania odnośnych urządzeń.

Kolaudacyi budowli, wspomnianych w §. 100. r. k. ma dokonać odnośna władza fachowa przy współudziale komisarza miejscowego.

Do usunięcia braków, skonstatowanych przy kolaudacyi należy wyznaczyć odpowiedni termin, a po jego upływie w razie potrzeby zarządzić dodatkową kolaudacyę.

Po dokonanej kolaudacyi należy granice wspólnych urządzeń odznaczyć stanowczo znakami granicznymi w myśl postanowień §. 127. r. k.

Dokument dotyczący komasacyi.

§. 138.

Jeżeli stosownie do postanowień §. 107. kr. u. k. co do komasacyi ma być sporządzony osobny dokument, względnie jeżeli dokument ten ma być rozdzielony na główny i dodatkowy dokument, treść tych operatów ma stanowić:

a) krótki i wyraźny opis obszaru komasacyjnego, jego granic, a ewentualnie także wchodzących w rachubę granic gminy (obszaru dworskiego), zwłaszcza sposobu odznaczenia tych granic znakami granicznymi, jakoteż wymienienie ogólnych dat, które się odnoszą do ułożenia, zatwierdzenia i wykonania planu komasacyjnego;

b) przedstawienie nowego stanu posiadania, zestawionego w wykazie, który ma być dołączony do dokumentu jako dodatek.

W tym wykazie należy podać wszystkie grunta na mapie przedstawione, a mianowicie:

1. Ekwiwalenta, jakoteż utworzone z nich częściowe ekwiwalenta poszczególnych bezpośrednich uczestników;

2. wspólne grunta z wymienieniem uprawnionych i ich udziałów;

3. powierzchnie gruntów, wziętych dla wspólnych urządzeń, a to w oddzielnych grupach, wedle tego, czy powierzchnie te, jak dotychczas także

i nadal należą do tej samej gminy (obszaru dworskiego), lub ewentualnie w skutek regulacyi granic przeszły do innej gminy (obszaru dworskiego).

Wykaz należy ułożyć na podstawie rejestru wynagrodzeń i innych dokumentów i ma on zawierać wspomniane grunta wedle liczb parcel, położenia w niwie, obszaru i wartości w poszczególnych rodzajach uprawy i wedle ogólnej sumy obszaru i wartości.

Zanotowane w rejestrze wynagrodzeń w myśl §. 116. r. k. zmiany wartości należy przeprowadzić w wykazie przy poszczególnych rodzajach uprawy.

Przy poszczególnych gruntach należy podać, czy one tworzą część składową gospodarstwa, lub zagrody i jakiej, oraz czy i z jakich powodów od tego gospodarstwa, lub zagrody nie mogą być odłączone;

c) przedstawienie wspólnych urządzeń, stosunku datków, jakimi przyczyniono się do ich wykonania i utrzymania a podaniem istniejących stosunków własności i wydanych ewentualnie zarządzeń co do używania i zarządu wspólnych urządzeń z powołaniem się na statuta, ewentualnie utworzonych spółek wodnych;

d) jeżeli dla dokładności i przejrzystości jest wskazane: opis istniejących w obszarze komasacyjnym gościńców, dróg, oraz wód bieżących, chociażby nawet co do tych przedmiotów nie przedsięwzięto zmian, względnie gdyby ich nie włączono do wspólnych urządzeń a to z podaniem istniejących w obszarze komasacyjnym szczególnych stosunków co do używania, prowadzenia i wstrzymywania wody, dalej istniejących ewentualnie szczególnych urządzeń ochronnych przeciw wypadkom elementarnym;

e) wykaz zmian w stanie ciężarów ekwiwalentów z podaniem stopnia pierwszeństwa nowo-powstałych ciężarów i wykaz części ekwiwalentów. Przy tem należy podać usunięte, nowo-powstałe, zmodyfikowane i pozostałe ciężary gruntowe z podaniem opisu ich położenia i oznaczenia na mapie, dalej nazwiska i miejsce zamieszkania uprawnionych i obowiązanych;

f) przejrzyste zestawienie wyrównań w pieniądzach, które każdy uczestnik ma uiścić, lub otrzymać; przyczem należy uczynić wzmiankę, czy pieniądze mogą być wydane lub nie i z jakiego powodu.

Jeżeli to jest wskazanem, należy sporządzić wedle oryginalnej mapy w odpowiedniej skali szkicę oryentacyjną i z możliwą dokładnością wszystko to w niej przedstawić, co ma służyć jako uzupełnienie tego opisu. Szkicę oryentacyjną należy dołączyć do dokumentu i wspomnieć o niej w opisie.

Wyłożenie dokumentu i rozprawa.

§. 139.

Celem osiągnięcia zgodności między dokumentem a elaboratami planu i aktem generalnym, jakoteż z orzeczeniami i zarządzeniami, wydanemi po zatwierdzeniu planu należy przeprowadzić rozprawę i wydać orzeczenie w toku instancyi.

W tym celu należy go wyłożyć przez 14 dni. Czas i miejsce wyłożenia, jakoteż termin, w którym także po upływie czasu wyłożenia można wnosić zarzuty, należy ogłosić w gminach (obszarach dworskich) obszaru komasacyjnego. Termin ten nie może wynosić więcej jak 14 dni.

Po prawomości wydanych orzeczeń i o ile zajdzie potrzeba po sprostowaniu dokumentu, jak niemniej i wtedy, gdy nie wniesiono zarzutów, należy dokument wraz z aktami sprawy przedłożyć komisyi krajowej do zatwierdzenia i zaopatrzenia pieczęcią urzędową.

Odpis potwierdzonego dokumentu należy udzielić dotyczącej władzy politycznej, jakoteż przełożeństwom gmin (obszarów dworskich), które uczestniczyły w komasacyi.

Postępowanie końcowe.

Sprostowanie ksiąg publicznych. Wyrównanie kosztów i zakończenie postępowania.

Akta do sprostowania księgi gruntowej.

§. 140.

Do sprostowania księgi gruntowej należy sporządzić następujące akta:

1. Kopię mapy, która ma zawierać: wspólne urządzenia, ekwiwalenta i ekwiwalenta częściowe, budynki i wszystkie inne na oryginalnej mapie

przedstawione ważne przedmioty, jak niemniej granice rodzajów uprawy potrzebne dla ewidencyi katastru podatku gruntowego.

W kopii mapy należy wpisać liczby ekwiwalentów, litery właścicieli gruntowych i oryginalne miary, ustanowione przy pomiarze.

Kopię tę należy tak sporządzić, jak kopię dla celów ewidencyi katastru;

2. zestawienie wszystkich wykazów hipotecznych z liczbami katastralnemi parcel, te wykazy tworzących, które włączone były do komasacyi, jak niemniej tych do komasacyi włączonych parcel, które wciągnięto do wykazu, mającego się założyć w myśl §. 33. ustęp 2. ustawy z 20. marca 1874 Nr. 29. Dz. u. kr. wreszcie parcel, dotyczących ekwiwalentów;

3. projekt zmian, które mają być uskutecznione na karcie stanu majątkowego, ewentualnie także i na innych tu należących kartach każdego poszczególnego wykazu hipotecznego, jakoteż w wykazie pod liczbą 2. wymienionym;

4. odpis dokumentu, jeśli go się w ogóle sporządza. W przeciwnym razie należy na podstawie eleboratów planu zestawić te daty, któreby miały stanowić treść dokumentu.

Jeżeli ze względu na obszar komasacyjny zachodzi kompetencya kilku Sądów hipotecznych, należy udzielić każdemu z tych sądów akta pod 1. i 4. wymienione w zupełności, inne zaś akta tylko o tyle, o ile dotyczą poszczególnych sądów.

Akta dla ewidencyi operatów katastralnych.

§. 141.

Dla celów ewidencyi katastru podatku gruntowego należy sporządzić następujące akta:

1. Kopię mapy, sporządzoną w ten sposób, że wszystkie w poprzedzającym paragrafie pod I. 1. wspomniane szczegóły przenosi się z mapy oryginalnej i oznacza tak, by wszystkie zmiany bez poprzedniego pomiaru przez urzędnika pomiarowego mogły być przeprowadzone w operatach katastru gruntowego w drodze ewidencyi (rozp. Min. sprawiedliwości i skarbu z 7. lipca 1890 Nr. 149, Dz. pr. p. i Skarbu z 11. czerwca 1883 Nr. 91. Dz. pr. p.).

Jeżeli poszczególne części przenieść się mającego rysunku są tego rodzaju, że kot do konstrukcyi potrzebnych nie można dość wyraźnie wpisać w kopii mapy, wówczas należy wkreślić tylko granice zewnętrzne tych części, a szczegóły przedstawić w osobnych dodatkowych mapach w skali 1 : 1440 lub jeszcze w większej skali, korzystając przy tem ze szkiców polnych.

Jeżeli granice zewnętrzne obszaru czynności agrarnej, lub granice gminy znaleziono zmienione, lub w mapach katastralnych mylnie przedstawione, wówczas należy co do nich w razie potrzeby sporządzić osobne szkice.

2. Odpis dokumentu, lub wykazu wspomnianego w §. 138. lit. b. r. k.

Należy wreszcie dołączyć także i inne akta, które mają znaczenie dla sporządzenia nowych, lub sprostowania istniejących operatów katastralnych n. p. istniejący ewentualnie plan sytuacyjny, spis rzędnych punktów trygonometrycznych, karty tryangulacyjne, w razie potrzeby także szkice polowe i t. p.

Przedłożenie aktów komisyi krajowej, dalsze sprostowania.

§. 142.

Po zatwierdzeniu dokumentu, lub jeżeli dokument w ogóle nie został sporządzony, po objęciu w posiadanie ekwiwalentów ma komisarz miejscowy akta w §§. 140. i 141. r. k. wymienione przedłożyć komisyi krajowej celem udzielenia wyższemu sądowi krajowemu i krajowej dyrekcyi skarbu.

Jeżeli w razie sporządzenia dokumentu potwierdzenie jego prawdopodobnie mogłoby nastąpić dopiero w dłuższym czasie po wykonaniu planu, należy akta te na podstawie elaboratu planu zebrać i przedłożyć komisyi krajowej po objęciu w posiadanie ekwiwalentów. Po zatwierdzeniu dokumentu należy dodatkowo przedłożyć jego odpisy.

Jeżeli z posiadaniem gruntów do komasacyi włączonych połączony jest obowiązek składania datków na zakłady wodne, lub urządzenia ochronne (lasy ochronne), należy o ile te grunta przy komasacyi uległy zmianom co do właścicieli lub powierzchni, odnośne wykazy udzielić do właściwego uwzględnienia tej władzy, lub przełożeństwu spółki, które mają te datki rozrepartować, ściągnąć i zarachować.

Sprostowanie księgi gruntowej.

§. 143.

Sprostowanie księgi gruntowej uskutecznia się z urzędu.

Skoro nadejdą akta od władz agrarnych, ma wyższy Sąd krajowy natychmiast udzielić wskazówek Sądowi hipotecznemu, czy przeprowadzenie rezultatów komasacyi ma nastąpić w dotychczasowej księdze gruntowej, czy też ma być założoną nowa księga gruntowa.

W ostatnim wypadku ma Sąd hipoteczny na podstawie aktów dostarczonych przez władze agrarne, jakoteż na podstawie dotychczasowych wpisów stosownie do postanowień §§. 31—33. ustawy z 20. marca 1874 Nr. 29. Dz. u kr. założyć nowe wykazy hipoteczne i wykaz w myśl §. 33. tej ustawy.

Prostując księgę gruntową, obowiązany jest sąd hipoteczny trzymać się dat, udzielonych przez władze agrarne.

Jeżeli zachodzą jakie wątpliwości winien Sąd hipoteczny odnieść się o wyjaśnienia do komisarza miejscowego, a gdy postępowanie jest już zamknięte w drodze wyższego Sądu krajowego do komisyi krajowej.

Zmiany co do obowiązku płacenia podatku gruntowego.

§. 144.

Zmiany w stanie posiadania z komasacyi wynikające ma ewidencya katastru podatku gruntowego traktować w myśl postanowień ustawy z 23. maja 1883 Nr. 83. Dz. pr. p. dotyczącej ewidencyi katastru podatku gruntowego i rozporządzenia wykonawczego z 11. czerwca 1883 Nr. 91. Dz. pr. p. względnie ustawy z 12. lipca 1896 Nr. 121. Dz. pr. p.

Uregulowanie kwestyi kosztów. Zamknięcie postępowania.

§. 145.

Po ewentualnem zatwierdzeniu dokumentu, względnie po ukończeniu wykonania wspólnych urządzeń ma komisarz miejscowy przystąpić do ostatecznego uregulowania kwestyi kosztów w myśl postanowień zawartych w następujących paragrafach.

Po ostatecznem uregulowaniu kwestyi kosztów komasacyi należy po myśli §. 110. kr. u. k. ogłosić zamknięcie postępowania i to w danym razie z tym dodatkiem, że pretensye z §. 105. kr. u. k. należy zgłaszać w komisyi krajowej. Ogłoszenie to należy przedłożyć przewodniczącemu komisyi ministeryalnej. Następnie ma komisarz miejscowy przedłożyć akta komisyi krajowej.

Akta sprawy, oryginalne dokumenta, mapy i plany ma komisya krajowa przechować w archiwum i to nawet w tym wypadku, gdyby plan nie miał dojść do wykonania.

Akta przesłane w myśl §. 140. r. k. wyższemu Sądowi krajowemu przechowuje właściwy Sąd hipoteczny.

Plany i dokumenta, sporządzone dla spraw wodnych, należy przesłać politycznej władzy powiatowej.

O kosztach komasacyi.

Należytości członków, organów i doradców komisyi ministeryalnej i krajowej, komisarzy miejscowych i ich asystentów.

§. 146.

Wynagrodzenie komisarza miejscowego i jego asystentów, jakoteż ustanowionych przez Ministra rolnictwa technicznych organów komisyi krajowej i ministeryalnej ustanawia Minister rolnictwa przy nominacyi lub powołaniu, o ile co do tych funkcyonaryuszów nie mają zastosowania postanowienia

ustawy z 15. kwietnia 1873 Nr. 47. Dz. pr. p. względnie z 19. września 1898 Nr. 172. Dz. pr. p. z 23. maja 1883 Nr. 84. Dz. pr. p. i z 28. grudnia 1894 Nr. 6. Dz. pr. p. z r. 1895.

Za urzędowe podróże z siedziby urzędowej do obszarów czynności agrarnej i odwrotnie, dalej za podróże w obrębie tego obszaru, a gdy nominacya lub ustanowienie rozciąga się na kilka czynności agrarnych za podróże z jednego obszaru do drugiego, otrzymują komisarze miejscowi i asystenci zamiast przepisanych dyet i kosztów podróży, ryczałt, który od wypadku do wypadku oznaczy Minister rolnictwa.

Członkowie, organa techniczne i doradcy komisyi ministeryalnej i krajowej, którzy są urzędnikami państwowymi, dalej członkowie, organa techniczne i doradcy komisyi krajowej, którzy pozostają w służbie krajowej, mają w razie delegacyi prawo żądania dyet i kosztów podróży wedle istniejących przepisów. Członkowie, organa techniczne i doradcy, którzy nie pozostają ani w służbie państwowej ani krajowej mają prawo żądania dyet i kosztów podróży, według przepisów istniejących dla urzędników państwowych VIII. klasy rangi.

Należytości organów działających przy boku komisarza miejscowego.

§. 147.

Członkowie wydziału uczestników jako tacy nie mają prawa do wynagrodzenia. Jednak komisarz miejscowy może niektórym z nich przyznać odpowiednie wynagrodzenie (§. 156. r. k.). za poruczone im szczególne czynności, połączone ze znaczną stratą czasu lub trudem.

Co do wynagrodzenia personalu oddziału technicznego — włącznie z jego kierownikiem — jak niemniej co do kosztów podróży i kosztów kancelaryjnych, wydane będą bliższe postanowienia w osobnem rozporządzeniu (§. 19. r. k.).

Co do wynagrodzenia potrzebnych ponadto techników fachowych i znawców ma komisarz miejscowy z nimi zawrzeć umowę. Jeżeli w charakterze osób fachowych lub znawców powołuje się organa państwowe lub krajowe (§§. 20., 21. i 25. r. k.), mają one tylko prawo żądania dyet i kosztów podróży według istniejących dla nich przepisów, bez osobnego wynagrodzenia za poniesione trudy.

Należytości świadków i pamiętników.

§. 148.

Świadkowie i pamiętnicy mają prawo żądania zwrotu niezbędnych kosztów, powstałych z powodu podróży na miejsce przesłuchania, z powodu pobytu tamże, jakoteż podróży z powrotem. Odszkodowania za stratę czasu może świadek, lub pamiętnik tylko wtedy żądać, jeżeli strata czasu spowodowuje dotkliwy ubytek w jego dziennym zarobku.

W wezwaniach należy zwrócić uwagę świadków i pamiętników na okoliczność, że pretensyę swą co do wynagrodzenia kosztów mają zgłosić w ciągu 24 godzin po przesłuchaniu, a to pod utratą tej pretensyi.

Postanowienie co do wynagrodzenia kosztów, jakoteż potrzebne zarządzenia co do ich wypłaty należą do komisarza miejscowego, względnie do sądu przesłuchującego świadków lub pamiętników, przyczem należy wziąć pod słuszną rozwagę wszystkie w rachubę wchodzące stosunki. Przeciw temu orzeczeniu nie ma dalszego środka prawnego.

Na żądanie świadka lub pamiętnika może komisarz miejscowy, względnie sąd przesłuchujący zarządzić wypłacenie mu odpowiedniej zaliczki na pokrycie kosztów podróży.

Lokalności i środki przewozowe dla komisarza miejscowego i działających przy nim organów.

§. 149.

Wymogi co do lokalności prtrzebnych w siedzibie urzędowej komisarza miejscowego (§. 8. r. k.) dla przepisanych ustawą prac jego i dla personalu oddziału technicznego (§. 117. ustęp 1. kr. u. k.), jakoteż 'wymogi co do urządzenia tych lokalności stosują się do rozmiaru robót i liczby pomocników.

Co do tych wymogów decyduje przewodniczący komisyi krajowej, który ma także wydać potrzebne zarządzenia co do dostarczenia tych lokalności i urządzenia, jak niemniej co do utrzymywania, czyszczenia, opalania, oświetlania i usługi.

Lokalności i urządzenia po za siedzibą urzędową komisarza miejscowego potrzebne przy pewnej komasacyi dla niego i dla osób w myśl §. 69. kr. u. k. przy nim działających, mają dostarczyć bezpłatnie bezpośredni uczestnicy odnośnego obszaru komasacyjnego (§. 117. ustęp 2. i 3. kr. u. k.). To samo tyczy się utrzymywania, czyszczenia, opalania, oświetlania, usługi, tudzież środków przewozowych.

Pomocnicy do prac geometrycznych.

§. 150.

Pomocników potrzebnych do prac geometrycznych mają po myśli §. 117. ustęp 2. kr. u. k. dostarczyć bezpłatnie bezpośredni uczestnicy w liczbie, jaką według każdoczesnej potrzeby oznaczy odnośny funkcyonaryusz. Funkcyonaryusz oddziału technicznego ma prawo żądać, ażeby mu na czas robót w polu dodano stale przynajmniej dwóch zdolnych pomocników, z których jeden ma być użyty jako figurant.

Na żądanie kierownika czynności urzędowej obowiązani są bezpośredni uczestnicy również bezpłatnie dostarczyć potrzebnych pomocników, którzy mają być użyci przy bonitacyi, jakoteż do noszenia rekwizytów przy innych czynnościach.

Dostarczenie rekwizytów do prac polnych, narzędzi i materyałów.

§. 151.

Potrzebnych do pomiaru kołków, tyk sygnałowych i innych podobnych do prac polnych potrzebnych, a łatwych do sporządzenia rekwizytów (§. 117. ustęp 2. kr. u. k.) mają bezpłatnie dostarczyć bezpośredni uczestnicy w liczbie, przez odnośnego funkcyonaryusza oznaczonej. Rekwizyta te muszą być

według jego wskazówek obrobione i na czas dostawione na miejsce przeznaczenia.

Tak samo na żądanie organu, któremu poruczono bezpośrednie kierownictwo odnośnego pomiaru lub bonitacyi mają bezpośredni uczestnicy dostarczyć bezpłatnie w potrzebnej liczbie, ilości i jakości pojedynczych narzędzi, potrzebnych przy pracach pomiarowych i bonitacyjnych dla danej komasacyi, jako to: dziobaków, łopat, motyk, młotów i t. p., jakoteż materyałów potrzebnych do pomalowania tyk sygnałowych, tudzież do ustalenia i oznaczenia stałych punktów.

Repartycya świadczeń.

§. 152.

Koszta na potrzeby wymienione w §. 149. ustęp 2. r. k. włącznie z utrzymywaniem lokalności należy rozłożyć w myśl wydać się mających rozporządzeń na komasacye równocześnie się toczące, względnie na odnośnych bezpośrednich uczestników.

Repartycyę świadczeń w §. 149. ustęp 3. i w §§. 150. i 151. r. k. wymienionych między bezpośrednich uczestników, względnie porządek, w którym są obowiązani świadczenia uiszczać, ustanowi komisarz miejscowy po porozumieniu się z wydziałem uczestników.

Niedostateczne świadczenia.

§. 153.

Jeżeli bezpośredni uczestnicy nie uczynią zadość postanowieniom §§. 149. ustęp 3., 150 i 151 r. k. lub nie w sposób odpowiedni, względnie dostarczą pomocników, rekwizytów, narzędzi, lub materyałów, które wedle zdania dotyczącego funkcyonaryusza są nie do użycia, wówczas komisarz miejscowy,

względnie funkcyonaryusz, któremu dostarczono pomocników i t. d. ma w myśl §. 117. ustęp 4 kr. u. k. postarać się o usunięcie braków.

Pokrycie kosztów ze skarbu państwa.

§. 154.

Wspomniane w § 146 r. k. wynagrodzenia, ryczałty, dyety i koszta podróży, jakoteż wydatki kancelaryjne komisarza miejscowego i wydatki na przybory kancelaryjne, komisyi ministeryalnej i krajowej, włącznie z wydatkami na geodetyczne instrumenta potrzebne dla ich technicznych organów ponosi skarb państwa (§ 114. kr. u. k.).

Pokrycie kosztów z funduszów krajowych.

§. 155.

Koszta wysyłania delegata Wydziału krajowego (§. 69. kr. u. k.) ponosi bezpośrednio fundusz krajowy bez prawa regresu do bezpośrednich uczestników.

Wynagrodzenia, koszta podróży i wydatki kancalaryjne oddziału technicznego — z wyjątkiem kierownika tego oddziału, o ile on należy do stanu urzędników państwowych — ponosi w myśl §§. 73. i 116. kr. u. k. przez 15 lat, licząc od wejścia w życie kr. u. k., fundusz krajowy, stosownie do wydać się mających szczegółowych postanowień i bez prawa regresu od bezpośrednich uczestników.

W taki sam sposób mają być dostarczone potrzebne instrumenta dla oddziału technicznego.

Wynagrodzenie i koszta podróży osób fachowych i znawców potrzebnych w myśl §§. 20. ustęp 2. i 21. ustęp 2. r. k. dla robót rolniczo-technicznych

i melioracyjnych. względnie robót leśnych łącznie z ewentualnymi nadzorcami melioracyjnymi (§. 116. l. 3. kr. u. k.), koszta potrzebnych map, dalej wynagrodzenia za inne prace, materyały i narzędzia (n. p. świdry ziemne), potrzebne dla ogólnych celów komasacyi §. 116. l. 4. kr. u. k.) pokrywa się przez 15 lat, licząc od wejścia w życie tej ustawy, z funduszu krajowego, a mianowicie z funduszu podręcznego komisarza miejscowego (§. 119. kr. u. k.) bez prawa regresu do bezpośrednich uczestników.

Wspomniane w §. 117. ustęp 1. kr. u. k., względnie w §. 149. ustęp 1. i 2. i w §. 152. ustęp 1. r. k. na poszczególne komasacye rozrepartowane koszta, dalej wspomniane w §. 118. kr. u. k. koszta znawców dla wskazywania granic, boniterów i klasyfikatorów (§§. 22.—24 r. k.), jak niemniej koszta innych osób fachowych i znawców (§. 25. r. k.), wreszcie wyrównania pieniężne (§§. 26., 87., 89. i 105. kr. u. k. i §§. 110., 116., 121. i 129. r. k.) pokrywa się również z funduszu krajowego, a mianowicie z funduszu podręcznego komisarza miejscowego (§. 119. kr. u. k.), jednakże za zwrotem od bezpośrednich uczestników.

Wspomniane wyżej wyrównania pieniężne pokrywa komisarz miejscowy z funduszu podręcznego tylko na żądanie obowiązanych do zapłaty. Wypłata tych wyrównań pieniężnych uprawnionym następuje po ułożeniu tymczasowego obliczenia kosztów wyrównania (§. 134. r. k.), także tylko co do części sum, przewyższających wyrównania pieniężne, które dotyczący bezpośredni uczestnik ma zapłacić.

Koszta, które mają ponosić uczestnicy według stosunku podanego w §. 118. kr. u. k.

§. 156.

Należytości świadków i pamiętników (§. 148. r. k.); należytości wspólnego rachmistrza; wynagrodzenie członków wydziału uczestników (§. 147. r. k.), koszta odznaczenia granic obszaru komasacyjnego znakami granicznymi (§. 127. r. k.), wreszcie odszkodowania za przedmioty, które przy geometrycznych czynnościach usunięto, lub uszkodzono, mają ponosić bezpośredni uczestnicy w stosunku ustanowionym w §. 118. kr. u. k. bez żądania zaliczki z funduszu podręcznego komisarza miejscowego.

Powyższe postanowienie ma zastosowanie także i co do świadczeń w naturze bezpośrednich uczestników (§. 117. ustęp 2. i 3. kr. u. k. §§. 149.

ustęp 3., 150. i 151. r. k.), które należy w pieniądzach oszacować; jak również w wypadku §. 117. ustęp 4. kr. u. k. względnie §. 153. r. k. co do kwot z podręcznego funduszu komisarza miejscowego (§. 119. kr. u. k.) na pokrycie odnośnych kosztów zaliczonych.

Kwoty, wydane z funduszu podręcznego komisarza miejscowego na pokrycie kosztów w §. 155. ustęp 5. kr. u. k. wspomnianych, które mają być zwrócone funduszowi krajowemu — nie licząc wyrównań pieniężnych — mają również ponieść bezpośredni uczestnicy w stosunku w §. 118. kr. u. k. ustanowionym.

Koszta, które po myśli §. 119. l. 3. i §. 121. kr. u. k. mają ponosić uczestnicy.

§. 157.

Kwoty, wydane z funduszu podręcznego komisarza miejscowego na pokrycie wyrównań pieniężnych w §. 119. l. 3. kr. u. k. względnie w §. 155. ustęp 5. r. k. wspomnianych, które mają być zwrócone funduszowi krajowemu, obowiązani są ponieść ci, na których żądanie i rachunek je liczono.

Koszta wspomniane w §. 121. kr. u. k. mają ponosić dotyczący uczestnicy, względnie winni, a to sami, bezpośrednio bez zaliczki z funduszu podręcznego (§. 119. kr. u. k.) co jednak nie wyklucza udzielenia pożyczek lub subwencyj z funduszów krajowych na pokrycie kosztów i odszkodowań, na wspólne gospodarskie urządzenia i datków pieniężnych w razie przeniesienia budynków.

Koszta za żądane przez strony odpisy protokołów rozpraw, lub innych aktów i kopii planów (§. 121. l. 3. kr. u. k.) ma każdym razem oznaczyć komisarz miejscowy, lub pobierać je wedle taryfy, którą ustanowi komisya krajowa.

Co do kosztów wspomnianych w §. 121. l. 4. i 5. kr. u. k., jeśli się nie orzeka w sprawie głównej, — ma wydać orzeczenie komisarz miejscowy a w razie odwołania ostatecznie komisya krajowa.

Koszta, które urastają dla kilku uczestników w wspólnym ich interesie należy rozdzielić na poszczególnych uczestników.

Koszta odznaczenia granic ekwiwalentów znakami granicznymi mają w myśl §. 121. kr. u. k. ponieść uczestnicy. Koszta odznaczenia granic wspólnych gospodarskich urządzeń znakami granicznymi tworzą część kosztów wykonania tych urządzeń.

Repartycya kosztów, wspomnianych w §. 156. r. k. stosownie do postanowień §. 118. kr. u. k. z wyjątkiem wyrównań pieniężnych.

§. 158.

Gdy komisya krajowa w myśl 2. ustępu §. 103. kr. u. k. zatwierdzi plan komasacyjny, następuje repartycya kosztów w §. 156. r. k. wspomnianych w stosunku wartości udziałów, z jakimi bezpośrednio interesami uczestniczyli w komasacyi (§. 118. kr. u. k.).

Jeżeliby przy tem okazało się stosunkowo nieodpowiednie obciążenie poszczególnych bezpośrednich uczestników, których wszystkie grunta z powodu komasacyi doznały tylko nieznacznej zmiany, wówczas zezwoleniem komisyi krajowej można co do tych bezpośrednich uczestników ustanowić odpowiednią faktycznym stosunkom kwotę z całej rozrepartować się mającej sumy kosztów.

Jeżeli jednak komisya krajowa nie zatwierdziła planu komasacyjnego z powodu braku wymaganej w myśl §. 97. większości głosów (§. 103. ustęp 3. kr. u. k.), mają koszta te ponieść ci bezpośredni uczestnicy, którzy żądali ustanowienia komisarza miejscowego (§. 65. kr. u. k.), względnie, którzy w myśl §. 90. kr. u. k. sami plan komasacyjny ułożyli, a to w stosunku wartości ich gruntów do komasacyi włączonych.

Preliminarz funduszu podręcznego.

§. 159.

Dotacya funduszu podręcznego (§. 119. kr. u. k.) następuje w terminach, które oznaczy przewodniczący komisyi krajowej w porozumieniu z Wy-

działem krajowym. Komisarz miejscowy ma najpóźniej na 14 dni przed każdym z tych terminów przedłożyć przewodniczącemu komisyi krajowej celem przesłania Wydziałowi krajowemu preliminarz kwot potrzebnych na dotacyę funduszu podręcznego do najbliższego terminu.

Pokrycie kosztów, które mają ponosić bezpośredni uczestnicy.

§. 160.

Na pokrycie kosztów i kwot, które mają ponieść po myśli § 156. r. k. bezpośredni uczestnicy, dalej kosztów wykonania wspólnych urządzeń i wydatków pieniężnych w razie przeniesienia budynków można po porozumieniu się z wydziałem uczestników użyć kwot, osiągniętych ze sprzedaży gruntów.

Prócz tego może komisarz miejscowy na pokrycie wspomnianych kosztów nałożyć datki na uczestników.

Wszystkie datki pieniężne mają zobowiązani złożyć do rąk komisarza miejscowego, lub z polecenia jego do rąk wspólnego rachmistrza.

Wyrównania pieniężne, które nie mogą być wydane, ma komisarz miejscowy, względnie z polecenia jego wspólny rachmistrz, złożyć we właściwym sądzie.

Zaliczki dla znawców.

§. 161.

Komisarz miejscowy może udzielić odpowiednich zaliczek na koszta podróży i wynagrodzenia osobom fachowym i znawcom, wspomnianym w §. 69. l. 3. kr. u. k. względnie w §§ 20. ustęp 2., 21. ustęp 2., 22 — 25. r. k.

Prowadzenie rachunków przez komisarza miejscowego.

§. 162.

Komisarz miejscowy ma prowadzić dziennik kasowy co do kwot w przychodach i wydatkach, a dla każdej czynności agrarnej osobny rachunek główny i pamiętnik.

W dzienniku kasowym należy za każdym razem wpisywać po porządku wszystkie wpływające i wypłacone kwoty.

Dziennik ten należy z końcem każdego miesiąca zamknąć i wykazać stan w gotówce. Przy każdej poszczególnej pozycyi dziennika kasowego należy podać liczbę załącznika rachunku i pozycyę odnośnego rachunku głównego, pod któremi odnośne kwoty zapisano.

Dla prowadzenia rachunków głównych należy założyć osobne koszta dla poszczególnych etatów, a to dla udzielonych z funduszów krajowych subwencyi, pożyczek i zaliczek, dalej dla ogółu uczestników, dla poszczególnych ich grup, jak i dla poszczególnych uczestników i zapisywać w tych kontach dotyczące przychody i wydatki.

Te kwoty, które ma się od uczestników ściągnąć, względnie im wypłacić, ma komisarz miejscowy zapisywać w osobnym dla każdej czynności agrarnej pamiętniku, w którym należy uwidocznić tytuł tych kwot i osoby, które je mają złożyć, lub otrzymać. Jeżeli zanotowane kwoty pobierze się, lub wypłaci, należy je w pamiętniku wykreślić z odpowiednią uwagą.

Świadczenia w naturze przez poszczególnych uczestników złożone, należy również wciągnąć do pamiętnika i z ich wartością szacunkową wstawić do głównego rachunku.

Udokumentowanie rachunków.

§. 163.

Komisarz miejscowy ma co do każdej kwoty, którą pobierze, lub wypłaci, wydać względnie odebrać prawidłowe pokwitowanie.

Kwity, które wydaje komisarz miejscowy, mają być wystawione na blankietach, zaopatrzonych bieżącemi liczbami i jukstami. Juksty mają służyć jako załączniki rachunków.

Przy poborach należytości za wydane odpisy aktów należy liczbę ich umieszczać na kwitach i jukstach.

Rachunki, które mają służyć do udokumentowania wydatków muszą być przez odbiorcę pokwitowane.

Na wszystkich załącznikach poborów i wydatków ma komisarz miejscowy zanotować rachunki główne i etaty, jakoteż liczby przypisanych ewentualnie kont specyalnych, na które kwoty mają być zapisane.

Rachunki wspólnego rachmistrza.

§. 164.

Wspólny rachmistrz ma prowadzić dziennik kasowy i pamiętnik. W dzienniku kasowym należy wpisywać wszystkie pobrane i wypłacone pieniądze, a w pamiętniku wszystkie świadczenia w naturze uczestników.

Komisarz miejscowy ma udzielić rachmistrzowi ewentualnie potrzebnych wskazówek co do prowadzenia rachunku i od czasu do czasu wglądać w prowadzenie kasy i rachunków.

Postanowienia §. 163. r. k. co do kwitów i rachunków mają zastosowanie i do rachmistrza.

W odpowiednich odstępach czasu ma komisarz miejscowy daty z dziennika kasowego i pamiętnika rachmistrza przenosić do głównego rachunku i swego pamiętnika.

Przedłożenie rachunków komisyi krajowej.

§. 165.

Jeżeli czynność agrarna trwa dłużej niż rok, albo przez kilka lat, ma komisarz miejscowy rachunki główne z końcem każdego roku zamknąć i z od-

nośnymi załącznikami, tudzież z przeznaczonem dla Wydziału krajowego obliczeniem pokrytych z funduszu krajowego wydatków, przedłożyć przewodniczącemu komisyi krajowej, który po zarządzeniu cyfrowego zbadania i sprostowania zwróci je wraz z załącznikami komisarzowi miejscowemu.

Prowadzenie rachunków w komisyi krajowej.

§. 166.

Kwoty, które przewodniczący komisyi krajowej bezpośrednio asygnuje, należy zarachowywać na poszczególne czynności agrarne i etaty, względnie na przypisane konta specyalne.

Załączniki rachunków przechowuje komisya krajowa.

Zestawienie kosztów w komisyi krajowej.

§. 167.

Komisya krajowa ma koszta wraz z kwotami, które przewodniczący komisyi krajowej bezpośrednio asygnuje, zestawić dla każdej czynności agrarnej wedle poszczególnych etatów, ewentualnie kont specyalnych i wedle ogólnych spraw urzędowych.

Przejrzenie rachunków przez Wydział krajowy.

§. 168.

Wydział krajowy ma prawo każdego czasu przejrzeć w komisyi krajowej, jakoteż u komisarza miejscowego, prowadzenie rachunków i kasy, co do kwot na fundusz krajowy zarachowanych.

Przedłożenie ostatecznego rachunku.

§. 169.

Po zatwierdzeniu dokumentu, względnie jeśli dokumentu nie sporządzono, po ukończeniu wykonania wspólnych urządzeń, albo jeśli plan dla braku wymaganej §. 97. kr. u. k. większości głosów nie został zatwierdzony, po ogłoszeniu zamknięcia postępowania ma komisarz miejscowy przedłożyć komisyi krajowej ostateczny rachunek co do wszystkich z czynności agrarnej urosłych kosztów.

Przedkładając ostateczny rachunek ma komisarz miejscowy równocześnie oświadczyć się, jakie termina należałoby oznaczyć dla spłaty zaliczek, udzielonych na rachunek kraju i ewentualnych pożyczek (§§. 121. i 122 ustęp 2. kr. u. k.).

Ustalenie zwrócić się mających pretensyj.

§. 170.

Komisya krajowa ustaliwszy cyfrowo kwotę udzielonych dla dotyczącej czynności agrarnej na rachunek kraju zaliczek, pożyczek i subwencyj, ma przedstawić Wydziałowi krajowemu wnioski co do terminu spłat zaliczek i pożyczek (§. 122. ustęp 2. i 3. kr. u. k.).

Po oznaczeniu tych terminów spłat, przewodniczący komisyi krajowej zwróci komisarzowi miejscowemu ostateczny rachunek, udzielając mu ewentualnie poleceń co do ułożenia obliczenia wyrównań kosztów.

Ułożenie obliczenia wyrównań kosztów.

§. 171.

W obliczeniu wyrównań kosztów należy wszystkie, na poszczególnych uczestników przypadające koszta według postanowień ustawy i tego rozporządzenia rozrepartować.

Wartości, na podstawie których następuje repartycya kosztów, należy przyjąć wedle danych w obliczeniu wynagrodzeń, ewentualnie z uwzględnieniem później zaszłych zmian w wartości. Grunta, które tylko dla regulacyi granic włączono do komasacyi, lub tylko dla zupełności uwidoczniono w rejestrach i obliczeniach, wyłącza się z rachunku.

Kwotom ustalonym, które mają spłacić uczestnicy, należy przeciwstawić uiszczone już przez nich świadczenia, względnie przypadające udziały ze sprzedanych gruntów. Według tego należy oznaczyć kwoty, które uczestnicy mają zapłacić lub otrzymać, tudzież podać, jaką część tej kwoty mają poszczególni uczestnicy zwrócić krajowi jako pożyczkę.

Przedłożenie obliczenia wyrównań kosztów.

§. 172.

Obliczenie wyrównań kosztów ma komisarz miejscowy uczestnikom przedłożyć i objaśnić. Przytem należy poszczególnych uczestników indywidualnie zawiadomić o terminach, w których po myśli §. 122. kr. u. k. mają spłacić krajowi zaliczki i ewentualnie pożyczki i należy wezwać uczestników do złożenia oświadczenia, czy pretensye te chcą zaspokoić natychmiast, czy też w terminach.

Na żądanie uczestnika należy mu wydać odnoszący się do niego wyciąg z obliczenia wyrównań kosztów.

Rozstrzyganie zarzutów przeciw obliczeniu wyrównań kosztów.

§. 173.

Zarzuty przeciw obliczeniu wyrównań kosztów należy wnosić na ręce komisarza miejscowego w 14 dniach po dniu, w którym ukończono objaśnienie tego obliczenia (§. 172. r. k.).

Co do tych zarzutów orzeka komisarz miejscowy w pierwszej, a komisya krajowa ostatecznie w drugiej instancyi.

Wyrównanie kwot między uczestnikami.

§. 174.

Te kwoty, które uczestnicy między sobą mają wyrównać, należy natychmiast po rozstrzygnięciu zarzutów przeciw obliczeniu wyrównań podać do wiadomości obowiązanych do zapłaty, którzy w oznaczonym przez komisarza miejscowego co najwyżej jednomiesięcznym terminie mają je wyrównać w gotówce za pośrednictwem wspólnego rachmistrza.

Wydanie nakazów zapłaty.

§. 175.

Kwoty, które poszczególni uczestnicy mają zwrócić krajowi wraz z odsetkami (§. 122. kr. u. k.) ma komisarz miejscowy zestawić w osobnych wykazach. W wykazach tych należy podać czas, po którego upływie, względnie termina i miejsce, w których spłaty mają nastąpić.

Odpis takiego wykazu należy przedłożyć komisyi krajowej, Wydziałowi krajowemu i właściwym urzędom podatkowym.

Następnie należy wydać nakazy zapłaty i doręczyć je indywidualnie każdemu obowiązanemu do zapłaty.

Hipoteczny wpis i wykreślenie wierzytelności.

§. 176.

Kwoty, które po myśli §. 122. ustęp 2. kr. u. k. mają zwrócić poszczególni uczestnicy, winien komisarz miejscowy za pomocą odpisu odnośnego

wykazu (§. 175. r. k.) względnie wyciągu z tego wykazu udzielić Sądowi hipotecznemu celem uwidocznienia w księdze gruntowej w myśl §. 123. kr. u. k.

Po zupełnem spłaceniu takiej wierzytelności funduszowi krajowemu wraz z odsetkami wydaje Wydział krajowy poszczególnym uczestnikom kwity ekstabulacyjne i przesyła je do Sądu hipotecznego, który na podstawie kwitu ma z urzędu zarządzić wykreślenie wpisanej wierzytelności i urzędowy odpis kwitu zatrzymać dla zbioru dokumentów, kwit oryginalny zaś zwrócić stronie w kwicie wskazanej.

Zwrot kosztów w razie niedojścia do skutku komasacyi.

§. 177.

Jeżeli komisya krajowa nie zatwierdziła planu komasacyjnego z powodu braku wymaganej §. 97. kr. u. k. większości głosów (§. 103. ustęp 3. kr. u. k.), a przy późniejszem przeprowadzaniu czynności agrarnej używa się tych samych elaboratów planu w części lub w całości, wówczas komisya krajowa ma powziąć decyzyę, w jakiej kwocie koszta należy zwrócić tym, którzy ponieśli koszta pierwszej niedoszłej do skutku czynności agrarnej.

II. O komasacyi pozaurzędowej.

Upoważnienie do przedsięwzięcia robót przygotowawczych.

§. 178.

Jeżeli żąda się orzeczenia komisyi krajowej co do miejscowego rozmiaru zamierzonej komasacyi (§. 90. kr. u. k.), wówczas należy w odnośnem podaniu bliżej określić obszar komasacyjny i do podania dołączyć odcisk mapy katastralnej, zaopatrzony w liczby parcel gruntów, które ma się komasować.

W podaniu należy wymienić liczbę właścicieli gruntowych, uczestniczących w komasacyi i nazwiska tych uczestników, którzy się zgodzili na przeprowadzenie robót przygotowawczych.

Jeżeli w myśl §. 90. ustęp 2. kr. u. k. prosi się o upoważnienie do przeprowadzenia potrzebnych dochodzeń i pomiarów, należy wymienić osoby, którym te czynności mają być poruczone.

Przewodniczący komisyi krajowej ma ewentualnie zarządzić dochodzenia potrzebne dla zbadania wniosku, poczem komisya ma wydać orzeczenie na wniesione podanie.

Upoważnienie do przeprowadzenia dochodzeń i pomiarów należy udzielić z reguły na czas jednego roku.

O udzieleniu upoważnienia do przeprowadzenia dochodzeń i pomiarów ma komisya krajowa zawiadomić dotyczące władze polityczne i gminne.

Jeżeli planu nie przedłożono przed upływem oznaczonego terminu, można termin ten na wniosek dotyczących uczestników odpowiednio przedłużyć; należy jednak przedłożyć wykaz przeprowadzonych już dochodzeń i pomiarów.

Przedłożenie planu komisyi krajowej, wydanie orzeczenia i dalsze postępowanie.

§. 179.

Po ukończeniu robót przedwstępnych i wykonaniu reszty przepisów zawartych w §. 91. kr. u. k. należy plan komasacyjny przedłożyć komisyi krajowej.

Komisyi krajowej należy przedłożyć następujące operaty: mapę oryginalną; sprawdzony i numerami parcel zaopatrzony odcisk mapy katastralnej; główny opis uczestników; odpisy arkuszów posiadłości gruntowych i wyciągi z ksiąg gruntowych; rejestr stanu posiadania; szkice bonitacyjne i taryfę klasyfikacyjną; względnie, jeśli oszacowanie gruntów do komasacyi oddanych nastąpiło w drodze ugodowej, daty do oszacowania tego się odnoszące; ewentualnie potrzebne plany sytuacyjne wspólnych urządzeń, obliczenie wynagrodzeń, rejestr wynagrodzeń i akt generalny.

Przedkładając te elaboraty należy zarazem wykazać, że pomiar ekwiwalentów i przestrzeni przeznaczonych na wspólne urządzenia przeprowadzono na miejscu i że plan w myśl §. 91. kr. u. k. wyłożony był przez 14 dni

do przejrzenia bezpośrednim uczestnikom, że ich o tem indywidualnie zawiadomiono i że większość ich dała na to swoje tymczasowe zezwolenie przez podpisy.

Komisya krajowa ma odnośne elaboraty szczególnie w tym kierunku zbadać, czy są odpowiednio i w myśl postanowień §§. 64. i 91. kr. u. k. i tego rozporządzenia wypracowane i czy w sposób dostateczny usuwa się rozrzucenie gruntów.

Jeżeli przewodniczący komisyi krajowej, lub komisya krajowa uzna za potrzebne zbadanie robót geometrycznych, ma je zarządzić. Przewodniczący komisyi krajowej ma jednak zbadanie robót geometrycznych zarządzić w każdym takim wypadku, gdy elaboratów nie wypracował geometra uzdolniony do czynności agrarnych, albo urzędownie autoryzowany technik cywilny.

Komisya krajowa ma co do planu wydać orzeczenie po myśli §. 92. kr. u. k. Jeżeli się wyznacza komisarza miejscowego, należy oprócz przepisanego ogłoszenia zawiadomić Sąd hipoteczny po myśli §. 76. r. k. o obszarze czynności agrarnych.

Komisarz miejscowy ma w myśl §. 92. kr. u. k. przedewszystkiem co do dokładności, zupełności i stosowności przedłożonych operatów przeprowadzić te wszystkie dochodzenia, które są potrzebne komisyi krajowej do wydania orzeczenia co do natychmiastowego wyłożenia planu, lub uzupełnienia sprawy i wynik dochodzenia przedłożyć komisyi krajowej.

W myśl poleceń komisyi krajowej ma komisarz miejscowy sprawę uzupełnić, a następnie, względnie natychmiast, przystąpić do wyłożenia planu.

Co do mającego się przeprowadzić uzupełnienia sprawy, o ile zachodzi tego potrzeba, co do wyłożenia planu i dalszego postępowania mają zastosowanie postanowienia ustawy komasacyjnej i tego rozporządzenia, tak samo jak przy komasacyi urzędowej.

III. O komasacyi w połączeniu z dzieleniem gruntów i regulacyą.

§. 180.

Przy komasacyi w połączeniu z dzieleniem gruntów i regulacyą należy postępować w myśl §§. 63. 112. i 113. kr. u. k. W toku postępowania

mają przeto zastosowanie wszystkie w tem rozporządzeniu o komasacyi, jakoteż w rozporządzeniu z 18. stycznia 1903 Dz. u kr. Nr. 22. o dzieleniu gruntów i regulacyi wydane szczegółowe postanowienia, które odpowienio do stanu sprawy samoistnie zastosowane być mogą, jednakże z następującymi wyjątkami i zmianami:

1. wierzytelności wspomnianego w §. 40. kr. u. k. rodzaju, które mają być przeniesione na wszystkie ekwiwalenta, utworzone ze spólnych gruntów, należy uwzględnić przy oszacowaniu gruntów (§ 84. kr. u. k.);

2. wykaz powierzchni i wartości, przypadających na prawa udziałowe w rejestrze praw udziałowych ma odpaść i ma w myśl §. 112. kr. u. k. stanowić część składową planu bonitacyjnego;

3 rejestr praw udziałowych ma być wyłożony równocześnie z planem bonitacyjnym;

4. w wykazie głosowania należy przedewszystkiem ogólną liczbę wszystkich tych, których prawa udziałowe w spólnych gruntach do dzielenia wcielonych są zastąpione ekwiwalentami w gruntach w myśl §. 100 kr. u. k. wpisać z urzędu wedle liczby głów i z czystym dochodem katastralnym wspólnych gruntów w rubrykę „za planem komasacyjnym“;

5. co do kosztów mają w myśl §§. 114—124. kr. u. k. zastosowanie postanowienia §§. 146—177. tego rozporządzenia, względnie ostatni ustęp §. 143. rozp. z 18. stycznia 1903 Nr. 22. Dz. u. k.

Postanowienie końcowe.

Wejście w życie tego rozporządzenia.

§. 181.

Rozporządzenie to wchodzi w życie równocześnie z ustawą krajową z 9. grudnia 1899 Nr. 18. Dz. u. kr. z r. 1900 z dniem, oznaczyć się mającym w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Giovanelli w. r.

Dodatek.

A.

Rota przysięgi

dla komisarza miejscowego.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i wszystko wiedzącemu, że poruczone mi jako komisarzowi miejscowemu dla spraw agrarnych czynności spełniać będę na podstawie istniejących ustaw i przepisów wedle najlepszej wiedzy i sumienia, a w szczególności całkiem bezstronnie.

Tak mi Panie Boże dopomóż!

B.

Rota przysięgi

dla osób fachowych, znawców w ogóle i znawców dla wskazywania granic.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i wszystko wiedzącemu, że poruczone mi sprawy, jako (osobie fachowej) (znawcy) (znawcy dla wskazywania granic) przy . . . . (oznaczyć czynność agrarną) spełniać będę sumiennie i żądaną opinię złożę wedle najlepszej wiedzy i sumienia (tu należy ewentualnie dodać i według zasad umiejętności, sztuki, przemysłu).

Tak mi Panie Boże dopomóż!

Sprostowania.

Na stronie 141 w wierszu 2. po słowie „ich“ ma być „obecnej“.
„ „ 145 w §. 36. ustępie 2. zamiast „dotąd“ ma być „daty“.
„ „ 147 w §. 42. ustępie 1. zamiast „wypis“ ma być „wpis“.

Nr. 22.

Rozporządzenie

Ministerstwa rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu z 18. stycznia 1903 o dzieleniu gruntów wspólnych i regulacyi odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu (czynnościach agrarnych) w Galicyi.

Na podstawie ustaw z dnia 7. czerwca 1883, Nr. 94. Dz. pr. p. i z dnia 9. grudnia 1899, Nr. 20. z r. 1900 Dz. ust. i rozp. kr. dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o dzieleniu gruntów wspólnych i regulacyi odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu oraz na podstawie porozumienia z Wydziałem krajowym, rozporządza się, co następuje:

Postanowienia ogólne.

Czynność agrarna.

§. 1.

Gdzie w tem rozporządzeniu używa się wyrażenia „czynności agrarne", należy przez to rozumieć tak dzielenie gruntów wspólnych jak i regulacyę odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu w połączeniu ze sobą, jakoteż samo dzielenie, lub samą regulacyę.

Cytowanie ustaw i tego rozporządzenia.

§. 2.

W czynnościach urzędowych, które mają się przeprowadzić na podstawie tego rozporządzenia, należy niżej wymienione ustawy i to rozporządzenie cytować w następującej skróconej formie, używanej także już i w niniejszem rozporządzeniu:

1. Ustawę z 7. czerwca 1883, Nr. 94. Dz. pr. p. o dzieleniu wspólnych gruntów i regulacyi odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu: „p. u. dz. r." (państwowa ustawa działowo-regulacyjna).

2. Ustawę z 9. grudnia 1899, Nr. 20. z r. 1900 Dz. u. k. o dzieleniu wspólnych gruntów i regulacyi, odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu: kr. u. dz. r. (krajowa ustawa działowo-regulacyjna).

3. Rozporządzenie do ustawy pod 2. wyszczególnionej r. dz. r. (rozporządzenie działowo-regulacyjne).

O władzach.

Organizacya i tok czynności władz.

Władze agrarne.

§. 3.

Władzami dla spraw czynności agrarnych („władzami agrarnemi“) są:

1. Zaprzysiężeni komisarze miejscowi;
2. Komisya krajowa przy Namiestnictwie;
3. Komisya ministeryalna przy Ministerstwie rolnictwa (§. 9. kr. u. dz. r.).

Gdzie w tem rozporządzeniu jest mowa o władzach bez bliższego oznaczenia, należy przez nie rozumieć władze agrarne.

Wszystkie inne władze i urzędy mają według możności popierać władze agrarne w spełnianiu ich zadań, a w szczególności przez możliwie najspieszniejsze załatwienie rekwizycyj, wystosowanych na podstawie ustaw i niniejszego rozporządzenia.

Wolność od opłaty pocztowej, przysługująca władzom agrarnym.

§. 4.

Urzędowym korespondencyom i przesyłkom władz agrarnych służy wolność od opłaty pocztowej w myśl art. II. l. 1. i 3., art. IV., VII. i VIII. ustawy z 2. października 1865, Nr. 108. Dz. pr. p.

Władzom tym wolno także dodawać swoje własne rewersy zwrotne do pism urzędowych, na pocztę nadawanych.

O zaprzysiężonych komisarzach miejscowych.

Mianowanie, przeznaczenie i stosunek służbowy.

§. 5.

Komisarzy miejscowych mianuje Namiestnik po porozumieniu się z Wydziałem krajowym i z obu Prezydentami wyższych sądów krajowych, a krajowa komisya agrarna przeznacza ich do czynności agrarnych jednego lub kilku pewnych okręgów, lub ich części, albo tylko do pewnych czynności agrarnych.

Gospodarze rolni lub lasowi, którzyby chcieli być zamianowani komisarzami miejscowymi, mają przez złożenie egzaminu udowodnić znajomość czynności agrarnych i odnoszących się do nich ustaw i rozporządzeń, o czem bliżej postanowi osobne rozporządzenie.

Komisarze miejscowi, którzy już jako urzędnicy państwowi, nie złożyli przysięgi służbowej, winni po nominacyi złożyć przysięgę w charakterze komisarzy miejscowych w ręce przewodniczącego komisyi krajowej według roty przysięgi, zawartej w dodatku (§. 13. kr. u. dz r.)

Komisarze miejscowi, przeznaczeni do czynności agrarnych, podlegają w stosunku służbowym i dyscyplinarnym komisyi krajowej, a w ostatniej instancyi komisyi ministeryalnej.

Przeznaczenie dwóch komisarzy miejscowych.

§. 6.

Jeżeli w wypadkach trudniejszych wyznaczono osobnych komisarzy miejscowych dla części prawnej i ekonomicznej czynności agrarnych, wtedy jednemu z nich komisya krajowa powinna poruczyć kierownictwo (§. 13. kr. u. dz. r.)

W razie wątpliwości, czy pewną czynność ma załatwić jeden lub drugi komisarz miejscowy, jak niemniej w razie kolizyi, która czynność ma najpierw nastąpić, rozstrzyga kierujący komisarz miejscowy.

Komisarze miejscowi mają się nawzajem ustawicznie o stanie obopólnych czynności zawiadamiać, a w razie potrzeby porozumiewać się co do ich załatwienia.

Przepisane w §. 12. r. dz. r. sprawozdania z czynności, względnie sprawozdania roczne należy wspólnie przedkładać.

Jeżeli jeden komisarz miejscowy załatwił czynność, wchodzącą w zakres działania drugiego, to nie jest ona z tego powodu nieważną.

Pomocnicy komisarza miejscowego.

§. 7.

Przewodniczący komisyi krajowej może dodać komisarzowi miejscowemu pomocników (asystentów) dla załatwiania poruczonych mu czynności urzędowych. Pomocnicy ci mają wykonywać zlecenia komisarza miejscowego.

Siedziba urzędowa.

§. 8.

Miejsce siedziby urzędowej komisarza miejscowego wyznacza każdorazowo przewodniczący komisyi krajowej, uwzględniając przytem najodpowiedniejsze przeprowadzenie czynności agrarnych, dla których ustanowiono komisarza miejscowego.

Komisarz miejscowy powinien obwieścić siedzibę urzędu, a jeżeli zachodzi potrzeba, także bliżej oznaczyć lokal kancelaryjny w gminach, w obrębie których mają się przeprowadzać czynności agrarne i zawiadomić o tem właściwe władze polityczne i sądowe I. instancyi, urząd podatkowy, odnośnego urzędnika ewidencyi, jakoteż Wydział krajowy.

Korespondencya i pieczęć urzędowa.

§. 9.

Komisarz miejscowy koresponduje w sprawach swego zakresu działania bezpośrednio z odnośnemi władzami, urzędami i stronami interesowanemi.

Ma on używać pieczęci urzędowej, zaopatrzonej w c. k. orła i napis w otoku: „C. k. miejscowy komisarz agrarny.“

Pieczęć urzędową wydaje komisarzowi miejscowemu przewodniczący komisyi krajowej przy jego ustanowieniu.

Protokół czynności.

§. 10.

Każdy komisarz miejscowy ma prowadzić protokół czynności, w którym należy uwidoczniać wszystkie akta, oraz datę ich wpływu, jakoteż datę i sposób ich załatwienia.

Akta należy wpisywać w porządku chronologicznym i pod liczbami bieżącemi, które z każdym rokiem na nowo mają się rozpoczynać, a przy każdym akcie należy nadto zaznaczyć liczbę, jaką akt ten otrzymuje w fascykule, dla każdej czynności agrarnej założyć się mającym.

Zbiór aktów (fascykuł).

§. 11.

Dla każdej poszczególnej czynności agrarnej należy założyć fascykuł i składać w nim wszystkie, odnoszące się do tej czynności akta, dokumenta i t. p.

Należy je tak samo jak mapy, rejestry i plany zaopatrzyć w bieżące liczby i pod temi liczbami wciągnąć do spisu z podaniem liczb protokołu i krótkiem objaśnieniem przedmiotu.

Przesłanie, lub wydanie aktów, dokumentów, planów i t. p. należy zanotować w fascykule.

Plany i mapy, zaopatrzone w napis obszaru czynności agrarnych, należy przechowywać odrębnie od fascykułu w sposób odpowiedni, któryby je całkowicie chronił od uszkodzenia.

Jeżeli do jednej czynności agrarnej przeznaczono dwóch komisarzy miejscowych, natenczas ma założyć i prowadzić fascykuł ten komisarz miejscowy, któremu poruczono kierownictwo.

Sprawozdanie z czynności i sprawozdanie roczne.

§. 12.

Komisarz miejscowy ma w miesiącach styczniu i lipcu składać komisyi krajowej ze swej czynności sumaryczne sprawozdanie o postępie każdej czynności agrarnej z osobna, jakoteż o szczególniejszych zdarzeniach, jakieby się w ubiegłem półroczu do czynności tej odnosiły.

Do sprawozdania z czynności w miesiącu styczniu przedkładanego, ma komisarz miejscowy dołączyć sprawozdanie roczne za ubiegły rok kalendarzowy.

Sprawozdanie to ma zawierać:

a) stadyum, w jakiem się znajdują poszczególne czynności agrarne;

b) wszystkie daty, tyczące się rozmiaru i ważności poszczególnych czynności agrarnych i osiągniętych, lub osiągnąć się mających rezultatów gospodarczych; dalej wszystkie daty, służące do założenia odnośnej statystyki według wskazówek, które osobno będą wydane;

c) wyjaśnienie szczególnych zdarzeń i stosunków, które miały lub prawdopodobnie mieć będą wpływ na przeprowadzenie poszczególnych czynności agrarnych.

Do rocznego sprawozdania należy dołączyć roczne sprawozdanie kierownika oddziału technicznego (§. 14.)

Z każdego rocznego sprawozdania komisya krajowa udzieli odpisu Wydziałowi krajowemu.

Dziennik.

§. 13.

Komisarz miejscowy obowiązany jest prowadzić dziennik swych czynności w poszczególnych czynnościach agrarnych.

Dziennik ten należy przedłożyć komisyi krajowej na każde jej żądanie.

O organach działających przy boku komisarza miejscowego.

1. Personal techniczny dla prac geometrycznych.

§. 14.

Potrzebne dla czynności agrarnych prace geometryczne, uskutecznia oddział techniczny, przydzielony komisarzowi miejscowemu. Oddział ten pozostaje pod bezpośredniem technicznem kierownictwem technika, którego ustanowi

przewodniczący komisyi krajowej po porozumieniu się z Wydziałem krajowym.

Resztę personalu technicznego Wydział krajowy na koszt kraju odda do dyspozycyi przewodniczącego komisyi krajowej, który go przydzieli do oddziału technicznego.

Bliższe postanowienia co do urządzenia służby przy oddziale technicznym wyda w drodze rozporządzenia Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

2. Inni technicy fachowi i znawcy.

Inżynierowie kultury, względnie melioracyi.

§. 15.

Rolniczo-techniczne i melioracyjne prace w ogóle (regulacya wód, zakłady dla osuszania, nawodniania, drenowania i t. p.) ma z reguły wykonywać oddział techniczny, względnie jego odpowiednio uzdolnione siły, o ile to jest możliwe ze względu na fachowe uzdolnienie personalu oddziału technicznego i jego rozporządzalność do takich prac. Pod tymi warunkami należy z reguły tych sił używać także jako znawców do objawienia zdania w kwestyach rolniczo- i melioracyjno-technicznych.

O ileby techników, do oddziału technicznego przydzielonych, nie można użyć do prac rolniczo- i melioracyjno-technicznych, albo jako znawców w tego rodzaju sprawach, ma komisarz miejscowy wydać właściwe zarządzenia co do użycia do tego celu odpowiednio uzdolnionych osób fachowych.

Technicy leśni.

§. 16.

Postanowienia §. 15. ustęp 1. r. dz. r. mają analogiczne zastosowanie, jeśli chodzi o wykonanie robót leśnych, lub użycie znawców do objawienia zdania w sprawach leśnych.

O ileby techników, do oddziału technicznego przydzielonych, nie można użyć do prac leśnych, albo jako znawców w sprawach leśnych, ma komisarz miejscowy powołać techników leśnych ze służby państwowej, albo ze

służby prywatnej, jeśli ci ostatni wykażą się uzdolnieniem do samoistnego prowadzenia gospodarstwa leśnego przez złożenie egzaminu państwowego dla gospodarzy leśnych, albo uzdolnieniem, uprawniającem w myśl istniejących przepisów do otrzymania posady z pewną klasą rangi w państwowej służbie leśno-technicznej.

Znawcy dla wskazywania granic.

§. 17.

Jako znawców do wskazywania granic ma komisarz miejscowy ustanowić osoby, obeznane z biegiem granic w obszarze czynności agrarnej.

Boniterzy.

§. 18.

Jako znawców do oznaczenia wartości gruntów czynnościami agrarnemi objętych i ich wydatności (boniterów) należy ustanowić takie osoby, które na podstawie swych wiadomości w zakresie rolnictwa, są w stanie dokładnie ocenić wszystkie stosunki, wpływające na wydatność gruntów.

Jeżeli przy bonitacyi chodzi o lasy, natenczas należy dla nich powołać techników leśnych, jako boniterów (§. 16. r. dz. r.), o ile czynności szacunkowe nie ograniczają się tylko na obszary do wykorczowania przeznaczone.

Klasyfikatorzy.

§. 19.

Jako znawców do klasyfikacyi (klasyfikatorów) należy wyznaczać odpowiednie osoby z reguły z pośród bezpośrednich uczestników, ich dzierżawców, urzędników, lub pomocników gospodarczych. Komisarz miejscowy może wszakże, jeżeli to uważa za korzystniejsze, używać do klasyfikacyi także boniterów, albo innych osób od uczestników niezawisłych.

Klasyfikatorzy muszą być dokładnie obeznani z właściwościami gruntów obszaru czynności agrarnej.

Inne osoby fachowe i znawcy.

§. 20.

Jeżeli zachodzi potrzeba użycia osób fachowych, lub znawców w innych sprawach, aniżeli w §§. 15—19. r. dz. r. wyszczególnionych (n. p. techników budowniczych i t. p.) a odpowiednio uzdolnionych techników oddziału technicznego użyć nie można, natenczas komisarz miejscowy, gdy chodzi o kwestye, wchodzące w zakres państwowych lub krajowych organów technicznych, ma poczynić odpowiednie kroki celem powołania tych organów, jako osób fachowych lub znawców, we wszystkich innych zaś wypadkach ma używać osób odpowiednio uzdolnionych, głównie z pośród osób fachowych przez władzę upoważnionych.

Zasięganie zdania uczestników.

Zaprzysiężenie osób fachowych i znawców.

§. 21.

W myśl §. 64. kr. u. dz. r. należy z wyjątkiem nagłych wypadków, co do powołania osób fachowych i znawców w wypadkach przewidzianych w §§. 15. ustęp 2., 16. ustęp 2, 17—19. r. dz. r. wysłuchać zdania uczestników a to według wyboru komisarza miejscowego zastosowanego do okoliczności w danym wypadku. To samo tyczy się wypadku przewidzianego w §. 20. r. dz. r. o ile nie można użyć techników oddziału technicznego.

Tak samo z wyjątkiem nagłych wypadków, należy porozumieć się z Wydziałem krajowym co do podobnego powołania w wypadkach wymienionych w §§. 15. ustęp 2., 16., ustęp 2. i 20.

Co się tyczy użycia znawców w sporach między stronami, zarzutach, zażaleniach, uwagach lub odwołaniach, winien komisarz miejscowy uwzględnić §§. 33. i 34. r. dz. r.

Od osób fachowych i znawców odbiera przysięgę komisarz miejscowy według roty przysięgi zawartej w dodatku, o ile przysięga ta w myśl §. 64. kr. u. dz. r. nie jest zbędną z powodu, że znawcy ci są stałymi znawcami sądowymi, względnie już zaprzysiężonymi technikami oddziału technicznego.

O komisyi krajowej.

Stanowisko i tytuł.

§. 22.

Komisya krajowa przy Namiestnictwie złożona w myśl §§. 14., 15. i 17. kr. u. dz. r. jest samoistną władzą krajową, podlegającą bezpośrednio komisyi ministeryalnej i ma tytuł: „C. k. krajowa komisya agrarna w Galicyi". (§. 9. kr. u. dz. r.).

Wyznaczenie zastępców i doradców.

§. 23.

Dla przewodniczącego należy wyznaczyć dwóch, dla referenta i delegata Wydziału krajowego po jednym, dla członków stanu sędziowskiego dwóch zastępców.

Gospodarzy lub techników kultury krajowej, jakoteż i inne osoby fachowe, których zdania należy zasięgać w kwestyach gospodarczych, wyznaczy przewodniczący stale, lub dla poszczególnego wypadku.

Siły pomocnicze i służba manipulacyjna.

§. 24.

Urzędników konceptowych, potrzebnych referentowi, względnie komisyi krajowej przydzieli Namiestnik z personalu Namiestnictwa; geometrę rewizyjnego i potrzebnych mu pomocników, jakoteż inne organa techniczne przydzieli komisyi krajowej Minister rolnictwa.

Urzędy pomocnicze Namiestnictwa mają spełniać także służbę dla komisyi krajowej. Akta wpływające do komisyi krajowej należy wciągać do protokołu i rejestrów odrębnie od aktów Namiestnictwa.

Korespondencya i pieczęć urzędowa.

§. 25.

Komisya krajowa w sprawach swego zakresu działania koresponduje bezpośrednio ze wszystkiemi władzami i urzędami.

Komisya ta używa pieczęci urzędowej, zaopatrzonej w c. k. orła i napis w otoku: „C. k. krajowa komisya agrarna w Galicyi“.

O zebraniu się komisyi krajowej.

§. 26.

Komisya krajowa zbiera się albo w stałych terminach, które wyznaczy przewodniczący, albo na każdorazowe wezwanie.

O mających się odbyć posiedzeniach komisyi krajowej należy każdym razem zawiadomić zastępców przewodniczącego i służy im prawo nawet i wtenczas uczestniczyć w posiedzeniach, gdy na nich nie przewodniczą, jednakże w tym wypadku nie mogą brać udziału w rozprawach.

Komisya, względnie jej przewodniczący mają obowiązek załatwiać sprawy, wchodzące w ich zakres działania z możliwym pospiechem.

Przygotowanie do powzięcia uchwał.

§. 27.

Co do każdej sprawy, o której rozstrzyga, lub uchwala komisya krajowa, ma referent wygotować pisemny wniosek, w ważniejszych i trudniejszych wypadkach stanem sprawy i osobnem uzasadnieniem poprzedzony. Po wygłoszeniu referatu na posiedzeniu ma przewodniczący zarządzić debatę nad sprawą, w razie potrzeby przejrzenie aktów, planów i t. p. złożenie opinii, względnie bliższe uzasadnienie wydanej już opinii doradców i wysłuchanie organów technicznych komisyi krajowej.

Głosowanie.

§. 28.

Gdy przewodniczący uważa, że sprawa gotową jest do orzeczenia, zarządza głosowanie.

Najpierw głosuje referent a na ostatku przewodniczący. Po referencie głosują członkowie ze stanu sędziowskiego według rangi, następnie delegat Wydziału krajowego.

Dopokąd przewodniczący nie skonstatuje, co ma być uważane za orzeczenie lub uchwałę komisyi, może każdy z głosujących odstąpić od swego pierwotnego zdania i wyrazić nowe, lub przychylić się do zdania innego głosującego.

Jako orzeczenie, lub uchwałę komisyi należy przedewszystkiem uważać zdanie, za którem głosowała większość głosujących, albo, jeżeli liczba głosów jest równą, za którem głosował przewodniczący.

W razie, jeżeli żadna z tych ewentualności nie zachodzi, i uchwały komisyi nie można osięgnąć także przez rozdzielenie sprawy na części i powtórne głosowanie, natenczas ma przewodniczący kwestyę, będącą przedmiotem uchwały, rozdzielić na poszczególne dla orzeczenia ważne punkta i przez zarządzenie odrębnego nad nimi głosowania w właściwy sposób doprowadzić do osiągnięcia większości głosów co do sprawy, będącej przedmiotem debaty.

Jeżeli i w ten sposób nie można osięgnąć potrzebnego stosunku głosów, wówczas to zdanie należy uważać za orzeczenie, lub uchwałę komisyi, za którem oświadczyło się najwięcej głosów, albo do którego w razie równości głosów przyłączył się przewodniczący.

Głosowanie co do kompetencyi władz.

§. 29.

Jażeli zachodzi kwestya, czy spór, który ma być rozstrzygniętym należałby w razie, gdyby nie chodziło o czynność agrarną, do sądów zwyczajnych, natenczas pytanie to należy najpierw poddać pod głosowanie.

W razie równości głosów po stronie głosujących ze stanu sędziowskiego i po stronie reszty głosujących, ma głosowanie powtórzyć się w obecności czterech członków ze stanu sędziowskiego.

Zapiski na referatach.

§. 30.

Prowadzący protokół ma zaznaczyć na referatach dzień posiedzenia, obecnych, głosowanie i orzeczenie lub uchwałę i zapiski te stwierdzić pod-

pisem. Jeżeli prowadzący protokół ma wątpliwość co do uskutecznić się mających zapisków, winien jeszcze podczas posiedzenia zażądać objaśnienia od przewodniczącego, lub głosującego.

Każdemu głosującemu służy prawo, swoje zdanie i jego uzasadnienie przedstawić na piśmie i dołączyć do referatu.

Sprawozdanie roczne i statystyka.

§. 31.

Komisya krajowa ma najpóźniej do końca lutego złożyć sprawozdanie roczne komisyi ministeryalnej na podstawie sprawozdań rocznych, przedkładanych przez komisarzy miejscowych i własnej działalności w ubiegłym roku kalendarzowym.

Referent winien zbierać daty potrzebne do założenia odnośnej statystyki fachowej według osobnych w tym celu wydać się mających wskazówek i corocznie w przejrzystej formie je zestawiać. Daty te należy przedłożyć komisyi ministeryalnej wraz ze sprawozdaniem rocznem komisyi krajowej.

Odpisu statystycznego zastawienia należy udzielić Wydziałowi krajowemu.

O wykluczeniu osób urzędowych.

Wykluczenie komisarza miejscowego.

§. 32.

Komisarz miejscowy jest wykluczony od dochodzeń przygotowawczych w sprawach spornych między stronami, tudzież w wypadkach korzystania ze środka prawnego, niemniej też wydania orzeczenia w pierwszej instancyi w tych wszystkich wypadkach, w których w myśl §§. 19. i 20. normy jurysdykcyjnej sędzia może być w sprawach cywilnych usunięty, względnie wykluczony od wykonywania sędziowskiego urzędu.

Wykluczenie technicznych funkcyonaryuszów, osób fachowych i innych znawców.

§. 33.

Technicy oddziału technicznego, osoby fachowe i znawcy mają być wykluczeni od czynności w §. 32. wyszczególnionych z tych samych powodów, które uprawniają do usunięcia znawcy w myśl §. 355. procedury cywilnej.

Postępowanie w razie wykluczenia komisarzy miejscowych, technicznych funkcyonaryuszów, osób fachowych i innych znawców.

§. 34.

Jeżeli komisarz miejscowy jest wykluczony, natenczas winien się wstrzymać od dalszej czynności w dotyczącym wypadku i zdać relacyę komisyi krajowej, która zarządzi odpowiednie zastępstwo komisarza dla tej czynności urzędowej.

Jeżeli technik oddziału technicznego, osoba fachowa lub znawca są wykluczeni, komisarz miejscowy winien postarać się o odpowiedniego zastępcę.

Jeżeli technik oddziału technicznego, osoba fachowa, lub znawca zna powody, wykluczające go od czynności urzędowej, ma o nich donieść komisarzowi miejscowemu.

O okoliczności, że komisarz miejscowy, technik oddziału technicznego, osoba fachowa, albo znawca są wykluczeni, mogą strony wnieść doniesienie u komisarza miejscowego nawet w tym razie, gdy z powodu tego nie korzystano ze środka prawnego.

Jeżeli wykluczony komisarz miejscowy, technik oddziału technicznego, osoba fachowa, lub znawca brali udział w którejkolwiek czynności, wymienionej w §. 32. r. dz. r. te władze mają prawo stosownie do §§. 47. i 49. kr. u. dz. r. zarządzić stosowne bliższe rozpoznanie czynności urzędowej nawet w tym razie, gdyby z tego powodu nie korzystano ze środka prawnego.

Wykluczenie członków, doradców i technicznych organów komisyi krajowej i ministeryalnej.

§. 35.

Przewodniczący komisyi krajowej i ministeryalnej winni starać się o to, ażeby członkowie, doradcy i organa techniczne komisyi nie brali udziału

w przygotowaniu orzeczenia, lub uchwały, a względnie w naradzie, orzeczeniu, lub uchwale co do wszystkich spraw, podlegających rozpoznaniu komisyi o tyle, o ile ich bezstronność mogłaby się okazać wątpliwą przez wzgląd na jeden z powodów wymienionych w §. 32. r. dz. r., a głównie z powodu, iż już poprzednio współdziałali w charakterze urzędowym w niższej instancyi w sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia. Wzmiankowane osoby winny o istnieniu takich przyczyn zawiadomić przewodniczącego, który w takim razie, jak niemniej gdy sam posiada wiadomość o tem, zadecyduje o wyłączeniu odnośnych osób.

O dotychczasowem wykonywaniu praw i tymczasowych zarządzeniach.

Postanowienia ogólne.

§. 36.

Dotychczasowe wykonywanie praw wstrzymuje się, lub zmienia w myśl §. 31. kr. u. dz. r. w czasie postępowania przy czynnościach agrarnych co do gruntów temi czynnościami objętych, co do nieruchomości, majątku ruchomego i praw, tylko o tyle, o ile władza w celu stosownego przejścia do nowego ukształtowania posiadania gruntowego, wydała w tym kierunku tymczasowe zarządzenia.

Takie tymczasowe zarządzenie można wydać nie tylko w ogólności co do wszystkich przedmiotów postępowaniem objętych w czasie przejściowym do nowego gospodarstwa, lecz także co do poszczególnych przedmiotów, o ile zachodzi tego potrzeba dla zabezpieczenia istoty lub stanu gospodarstwa. Te najpierw wspomniane ogólne tymczasowe zarządzenia winny ile możności ograniczać się na czas między wytyczeniem ekwiwalentów a objęciem ich w posiadanie.

Dopuszczalność wpisów do ksiąg gruntowych w czasie dzielenia i regulacyi.

§. 37.

Jeżeli dla przedmiotu dzieleniem lub regulacyą objętego istnieje wykaz hipoteczny, albo jeżeli prawa udziałowe są hipotecznie połączone z posiadaniem pewnej nieruchomości, natenczas od chwili zawiadomienia sądu hipotecznego o obszarze czynności agrarnych (§. 69. r. dz. r.), w księdze gruntowej względnie w wykazach hipotecznych, które dotyczą ciał hipotecznych, tworzących obszar czynności agrarnych, lub tych ciał hipotecznych,

z których posiadaniem połączone są prawa udziałowe, nie może nastąpić żaden wpis hipoteczny, któryby nie był zgodny z mającą się przeprowadzić czynnością agrarną.

W tym celu należy wszystkie, do obszaru czynności agrarnych odnoszące się podania hipoteczne, które od tego czasu wpływają, lub weszły wcześniej, lecz jeszcze nie zostały załatwione, przed sprostowaniem księgi gruntowej wraz z projektem uchwały sądowej udzielić komisarzowi miejscowemu do spiesznego zaopiniowania.

Wyjątek od tego stanowią te podania hipoteczne, które sąd hipoteczny odrzuca z przyczyny opartej na prawie cywilnem, albo które się tyczą jedynie wpisów hipotecznych prawa zastawu, ekstabulacyi i zapisków w myśl §§. 20. a, 52 i 59. ustawy z 25 lipca 1871, Nr. 95. Dz pr. p.

Rozstrzyganie podań hipotecznych w czasie dzielenia lub regulacyi. Odwołanie przeciw uchwałom.

§. 38.

Jeżeli komisarz miejscowy oświadczy, że zamierzony wpis i projektowana przez sąd uchwała, zezwalająca na wpis hipoteczny, nie da się pogodzić z czynnością agrarną, natenczas sąd hipoteczny powinien do uchwały swej dodać oznajmienie, że dozwolony wpis wedle oświadczenia komisarza miejscowego jest sprzeczny z czynnością agrarną, przeto w razie jej przeprowadzenia i utrzymania w mocy oświadczenia komisarza miejscowego, wpis ten przy sprostowaniu księgi hipotecznej będzie uważany jako nie mający skutku, że jednak wolno stronom interesowanym przeciw temu oświadczeniu komisarza miejscowego odwołać się do komisyi krajowej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia.

Odwołanie należy wnieść do sądu hipotecznego, który je przeszle komisarzowi miejscowemu celem przedłożenia komisyi krajowej.

Jeżeli wpis hipoteczny przez jedną z niższych instancyi nie dozwolony, ma być dozwolony w drodze rekursu, wówczas w analogicznem zastosowaniu tych postanowień winien Sąd drugiej instancyi, względnie Sąd najwyższy zasięgnąć zdania komisyi krajowej, względnie ministeryalnej co do dopuszczalności tego wpisu ze stanowiska czynności agrarnej i według tego powziąć decyzyę.

Jeżeli zakończenie postępowania obwieszczono przed sprostowaniem księgi gruntowej, wówczas ma Sąd hipoteczny w drodze Sądu drugiej instancyi zasięgnąć zdania komisyi krajowej co do dopuszczalności wpisu hipotecznego.

Odwołanie w takim razie idzie do komisyi ministeryalnej.

Postępowanie.

A. O postępowaniu przy czynnościach agrarnych w ogóle.

Ogłoszenie obwieszczeń w gminach.

§. 39.

Ogłoszenie obwieszczeń w gminach uskutecznia się za pomocą przybicia w urzędzie gminnym przez czas na to przeznaczony, ewentualnie i w inny w miejscu praktykowany sposób.

Indywidualne zawiadomienia.

§. 40.

Indywidualne zawiadomienia, o ile nie są wyraźnie przepisane, należy wystosowywać we wszystkich tych wypadkach, w których jawienie się pewnych osób przy rozprawach, lub zawiadomienie o pewnym stanie rzeczy, szczególnie o wydanych orzeczeniach, potrzebne jest ze względu na interesa stron, albo ze względu na tok postępowania.

Do organów władz (znawców, delegatów Wydziału krajowego) należy wszystkie zawiadomienia indywidualnie wystosowywać.

O ile indywidualne zawiadomienie w myśl szczególnego przepisu, lub zdania komisarza miejscowego nie ma nastąpić na piśmie, można je uskutecznić także w drodze protokolarnej.

Treść wezwań.

§. 41.

Przy dochodzeniach, lub rozprawach, które prawdopodobnie kilka dni trwać mogą, należy w wezwaniach o tem wspomnieć Jeżeli rozprawa nie ukończy się w dniu dla niej ustanowionym, wezwanie jest ważne także na dalszy jej ciąg w dnie bezpośrednio następujące nawet i wtedy, gdy o tem wyraźnie nie nadmieniono w wezwaniu (§. 35. kr. u. dz. r.). Jeżeli rozprawa ma się przeprowadzić osobno z różnemi stronami w ten sam dzień, należy je według możności wezwać na różne godziny Przy dochodzeniach w sprawach spornych między stronami należy w wezwaniu wymienić przeciwne strony.

Doręczenie pisemnych zawiadomień.

§. 42.

Jeżeli pisemne zawiadomienie następuje w formie okólnika, może komisarz miejscowy w razie, gdy przez to dla odbiorcy nie urosną koszta, lub znaczna strata czasu, w okólniku zarządzić, aby pierwszy odbiorca, względnie każdy bezpośrednio poprzedni, okólnik ten przesłał następnemu, a ostatni adresat władzy.

Gdy pisemnego zawiadomienia nie uskutecznia się przez pocztę, następuje doręczenie do rąk dorosłego domownika, jeżeli adresata nie można zastać, lub jeżeli on zawiadomienia tego nie może odebrać z powodu przeszkód. Jeżeli niema takiej osoby, lub jeżeli ta osoba wzbrania się przyjąć zawiadomienie, następuje doręczenie do rąk naczelnika gminy i o tem zawiadamia się adresata przez przybicie na drzwiach domu lub mieszkania.

Potwierdzenie odbioru.

§. 43.

Odbiór pisemnego zawiadomienia należy stwierdzić podpisem na dołączonym rewersie, albo, jeżeli doręczenie uskutecznia posłaniec, na arkuszu doręczeń, albo też na okólniku. Jeżeli zawiadomienie nastąpiło ustnie w drodze protokolarnej, należy to stwierdzić podpisem w protokole (§. 33. kr. u. dz. r.) Jeżeli doręczenie uskutecznia się pocztą, należy do przesyłki dołączyć blankiet rewersu zwrotnego, należycie wypełniony, pozostawiając miejsce wolne dla daty i podpisu. Urząd pocztowy ma wpisać numer recepisu tak na tym rewersie, jakoteż na rewersie nadawczym, który wystawia dla władzy. Rewers zwrotny, wypełniony przez odbiorcę datą i podpisem należy wydać władzy za zwrotem recepisu nadawczego. Tego rodzaju przesyłki z recepisem zwrotnym można zresztą wystosowywać, tylko do osób przebywających w miejscu, gdzie jest urząd pocztowy, pisma doręczający.

Jeżeli doręczenie następuje w drodze rekwizycyi przez inne władze, do których należy zaliczyć i urzędy gminne, mają one, wypełniony przez stronę datą i podpisem rewers odbiorczy zwrócić władzy.

Dowody doręczeń, względnie protokoły uskutecznionych zawiadomień ma komisarz miejscowy zachować w odnośnym akcie. To samo tyczy się numerów urzędowej gazety krajowej, zawierających publiczne edykta i obwieszcze-

nia, tudzież ogłoszeń w urzędzie gminnym, które naczelnik gminy po zdjęciu ma zaopatrzyć potwierdzeniem o trwaniu przybicia i przesłać komisarzowi miejscowemu.

Zatwierdzenie złożonych oświadczeń, zawartych ugód i układów.

§. 44.

O wymagane w myśl §. 28. kr. u. dz. r. zatwierdzenie przez komisyę krajową oswiadczeń, złożonych w imieniu osób pod opieką zostających i zawartych układów, względnie o potrzebne w myśl §. 28. kr. u. dz. r. zatwierdzenie przez Wydział powiatowy ugód i układów zawartych przez ustanowionych zastępców imieniem gminy, części gminy, lub zakładów gminnych, należy z reguły postarać się równocześnie z przedłożeniem do zatwierdzenia planu czynności agrarnych.

Jeżeli jednak wcześniejsza decyzya komisyi krajowej, albo wydziału powiatowego co do potrzebnego zatwierdzenia leży w interesie osób, pozostających pod opieką, gminy, części gminy, lub zakładu gminnego, albo jeżeli tej decyzyi wymaga prawidłowy dalszy tok postępowania, komisarz miejscowy ma zaraz po złożeniu dotyczącego oświadczenia, lub po zawarciu ugody, lub układu, postarać się o zatwierdzenie komisyi krajowej, względnie Wydziału powiatowego.

Wyznaczenie delegata Wydziału krajowego i zastępcy Wydziału powiatowego.

§. 45.

O każdem dzieleniu lub regulacyi, w których biorą udział jako bezpośredni uczestnicy gmina, część gminy lub zakład gminny, ma komisarz miejscowy bezzwłocznie zawiadomić Wydział krajowy celem wysłania delegata (§. 62. kr. u. dz. r.), jakoteż właściwy Wydział powiatowy celem ustanowienia zastępcy (§. 28. ustęp 3. kr. u. dz. r.).

Ustanowienie pełnomocników przez komisarza miejscowego.

§. 46.

Prawo komisarza miejscowego do zamianowania pełnomocnika dla uczestników, mieszkających poza okręgiem sądowym, w którym odbywają się czynności agrarne (§. 33. kr. u. dz. r.) jak i dla osób mających wspólny interes (§. 39. kr. u. dz. r.) celem przyjmowania doręczeń, wchodzi w życie po upływie

termina, który komisarz miejscowy wyznaczył uczestnikom, względnie osobom, mającym wspólny interes do ustanowienia pełnomocnika.

O ustanowieniu pełnomocnika ma komisarz miejscowy zawiadomić uczestników.

Legitymacye zastępców i pełnomocników.

§. 47.

Sądownie ustanowieni opiekunowie, kuratorowie i zarządcy masy konkursowej mają się należycie wykazać swoim mandatem, a komisarz miejscowy winien odpisy dotyczących dekretów przechować w aktach. Inne osoby wymienione w §. 36. kr. u. dz. r., jakoteż i małżonek (§. 40. kr. u. dz. r.) mają na żądanie komisarza miejscowego w odpowiedni sposób udowodnić swoje uprawnienie do występywania w dotyczącej sprawie.

Komisarz miejscowy winien rozpatrzeć pełnomocnictwa zastępców, jawiących się przy rozprawie (§. 40. kr. u. dz. r.) i jeżeli przeciw dopuszczeniu pełnomocnika żadna nie zachodzi wątpliwość, załączyć pełnomocnictwo do aktów w oryginale, lub w odpisie.

Jeżeli komisarz miejscowy ma uzasadnioną wątpliwość co do tożsamości mocodawcy, lub pełnomocnika, może zażądać udowodnienia tożsamości w odpowiedni sposób, a mianowicie co do mocodawcy w razie potrzeby przez sądowe lub notaryalne legalizowanie podpisu mocodawcy.

Kierownictwo i forma dochodzeń i rozpraw.

§. 48.

Dochodzenia i rozprawy prowadzi komisarz miejscowy. W razach, gdy chodzi tylko o ustalenie momentów natury technicznej, może komisarz miejscowy prowadzenie dochodzenia i rozprawy poruczyć kierownikowi oddziału technicznego, albo innemu funkcyonaryuszowi tego oddziału. Dokumentów potrzebnych do rozprawy należy według możności dostarczyć przed jej rozpoczęciem. Porządek przedmiotów, które ma się omówić podczas rozprawy, oznacza jej kierownik. Przy tem należy, o ile na to stosunki pozwalają, zważać, ażeby na początku rozprawy załatwić te przedmioty, co do których ma się przeprowadzić rozprawę z osobami, nie mieszkającemi w tej samej miejscowości.

Ewentualne wnioski uczestników, co do których można rozprawę natychmiast wdrożyć, należy załatwić po załatwieniu tych spraw, dla których wyznaczono rozprawę.

Rozprawy ze stronami, przesłuchiwanie ich, jakoteż świadków, pamiętników i znawców mają z reguły być ustne. Prowadzący rozprawę może jednak zezwolić na wnoszenie pisemnych oświadczeń.

Odroczenie dochodzeń i rozpraw.

§. 49.

Odroczenie terminu, wyznaczonego do dochodzenia lub rozprawy, należy zarządzić z urzędu we wszystkich wypadkach, w których to odroczenie leży w interesie postępowania. Wyjąwszy takie wypadki należy na odroczenie wskutek żądania strony tylko wtedy zezwolić, jeżeli strona może podać dostateczne ku temu powody.

Przeprowadzenie dochodzeń i rozpraw.

§. 50.

Dochodzenie i rozprawy należy przeprowadzać na podstawie przesłuchania stron, przejrzanych dokumentów, orzeczeń i aktów rządowych i autonomicznych władz i organów na podstawie wpisów do ksiąg publicznych, operatów podatku gruntowego, względnie operatów katastralnych, na podstawie przesłuchania świadków, lub pamiętników i znawców, jakoteż na podstawie naocznych oględzin.

Władze mają we wszystkich stadyach postępowania starać się z urzędu o rzeczowe przeprowadzenie spraw czynności agrarnych, o strzeżenie praw i interesów pośrednio i bezpośrednio interesowanych, a głównie zapobiegać poszkodowaniu przy zawieraniu układów, jakoteż dbać o prawidłowy i szybki tok postępowania. Władze mają prawo uzupełniać, a względnie zarządzać odpowiednie uzupełnienia w każdem stadyum postępowania przez nowe dochodzenia i rozprawy, a w szczególności przez nowe opinie, ewentualnie innych znawców (§§. 47. i 49. kr. u. dz. r.).

Dochodzenia wspólne lub oddzielne.

§. 51.

Komisarz miejscowy ma przeprowadzić dochodzenie co do sporów między stronami, zażaleń, zarzutów i odwołań, o ile to się przyczynia do uproszczenia lub przyspieszenia postępowania, oddzielnie według kategoryi powodów zażalenia, zarzutów lub odwołania, według grup uczestników, lub dla poszczególnych uczestników.

Przeprowadzenie dowodu.

§. 52.

Co do przeprowadzenia dowodu dla orzeczeń, które ma wydać komisarz miejscowy w pierwszej instancyi i co do dochodzeń w sprawach spornych między stronami, zarzutów, zażaleń i odwołań mają analogiczne zastosowanie postanowienia zawarte w §§. 266—389. procedury cywilnej, o ile w ogóle zastosowanie tych postanowień w postępowaniu przy przeprowadzeniu czynności agrarnych okazuje się możliwem. Przeprowadzenie dowodu przez przesłuchanie stron jako świadków może nastąpić tylko w sprawach spornych między stronami.

Wezwanie znawców poszczególnych wypadkach.

§. 53.

Przy rozpatrzeniu zażaleń przeciw ustaleniom zawartym w rejestrze praw udziałowych (§. 78. kr. u. dz. r.) o ile one tyczą się oznaczenia wartości gruntów i użytkowania, należy jako znawców wezwać z reguły boniterów lub innych znawców, którzy oceniali grunta a to ewentualnie tak pod względem klasyfikacyi jak i oznaczenia taryf, funkcyonaryusza zaś oddziału technicznego co do przeprowadzonej klasyfikacyi.

Przy rozpatrzeniu sporów granicznych, co do których należy postępować według §§. 850—853. pow. ust. cywil., jakoteż przeciw rozpatrzeniu zarzutów przeciw planowi czynności agrarnych (§. 93. kr. u. dz r.), o ile zarzuty odnoszą się do pokrzywdzenia przy wyznaczeniu ekwiwalentów, ma komisarz miejscowy z reguły wezwać kierownika oddziału technicznego.

Wnoszenie zarzutów i zażaleń.

§. 54.

Wszystkie zarzuty, zażalenia, odwołania i prośby stron, skierowane do władz w toku postępowania, należy wnosić na ręce komisarza miejscowego, a można je wnosić bez wyjątku także protokolarnie. Jeżeli postępowanie już zakończono, pretensye z §. 97. i 98. kr. u. dz. r. należy wnosić u komisyi krajowej.

Spisywanie protokołów.

§. 55.

Z powodu wszelakich dochodzeń, rozpraw i zawartych ugód, należy spisać protokoły. W protokołach należy zwięźle i w skróceniu, a przytem dokładnie i gruntownie uwidocznić: przedmiot, miejsce, dzień, i godzinę dochodzenia lub rozprawy, obecnych i nieobecnych, główną treść przesłuchań, zeznań i opinie, czynione wnioski, orzeczenia i wydane zarządzenia zawarte ugody, odroczone rozprawy lub dochodzenia i tego powody i w ogóle wszelkie ważne zdarzenia, tyczące się postępowania. Szczególnie należy zaznaczyć w protokole, czy i z jakiego powodu nie nastąpiło przesłuchanie strony, jak również czy świadka zaprzysiężonono, lub nie.

Jeżeli jest większa liczba uczestników, należy przed rozprawą sporządzić ich imienny spis, zeszyć go z protokołem i zanotować w tym spisie obecność, lub nieobecność wezwanych osób.

Poprawki w tekście protokołu winien stwierdzić prowadzący rozprawę. Jeżeli protokół składa się z więcej jak jednego arkusza, należy poszczególne stronice bieżącemi liczbami oznaczyć, a przy końcu protokołu podać ilość stron. Arkusze należy zeszyć, a końce nici przypieczętować urzędową pieczęcią.

Kary pieniężne i porządkowe.

§. 56.

W wydawanych obwieszczeniach i rezolucyach może władza, o ile to leży w interesie postępowania, za niewykonanie wydanych tymczasowych i innych zarządzeń, zagrażać karami pieniężnemi do wysokości 200 K.

Jeżeli strony, których jawienia się wymagał interes postępowania, dalej świadkowie lub pamiętnicy mimo należytego wezwania nie jawili się bez uzasadnionego powodu przy dochodzeniu, lub rozprawie, albo nie mając do tego prawa, nie chcą złożyć zeznań, można na nich kilkakrotnie nałożyć kary pieniężne, najwyżej po 100 K.

Na wszystkie osoby, które przeszkadzają prawidłowemu tokowi postępowania przez nieprzyzwoite zachowanie się, albo widocznie swawolne uwagi, lub czynności, można nałożyć kary porządkowe najwyżej po 50 K.

Orzeczenia władz agrarnych.

§. 57.

Orzeczenia władz winny zawierać ustępy z ustawy, na których się opierają, oznaczenie koniecznych zmian w elaboratach wskutek wydanych orzeczeń, orzeczenie co do ewentualnych kosztów postępowania, wymienienie środków prawnych, przysługujących uczestnikom przeciw orzeczeniom, tudzież termina do ich wniesienia; nakoniec uzasadnienie orzeczenia, przyczem szczególnie należy przytoczyć okoliczności, które na przekonanie władzy wywarły wpływ decydujący (§. 12. kr. u. dz. r.).

Do wydania decyzyi komisyi krajowej lub ministeryalnej należy zakończone dochodzenia z dołączeniem wszystkich odnośnych aktów, protokoły, opinie, plany, mapy i t. p. wraz z wyczerpującem sprawozdaniem przedłożyć komisyi krajowej, a względnie w tej drodze komisyi ministeryalnej. Sprawozdanie to ma zawierać opisanie stanu rzeczy, jakoteż przeprowadzonych dochodzeń i rozpraw.

Oznajmienie orzeczeń.

§. 58.

Orzeczenia wraz z uzasadnieniem należy doręczyć wszystkim uczestnikom, których one się tyczą, lub ogłosić protokolarnie. Decyzye komisyi krajowej i ministeryalnej komunikuje komisarz miejscowy.

Przywrócenie do poprzedniego stanu.

§. 59.

Jeżeli jeszcze nie upłynął termin odwołania się do komisyi krajowej lub ministeryalnej, należy wnieść podanie o przywrócenie do poprzedniego stanu

w ciągu terminu przepisanego do odwołania a jeżeli odwołanie się jest jeszcze możliwe, należy wywód o przywrócenie do poprzedniego stanu połączyć z wywodem odwołania.

Odwołania się należy rozstrzygnąć dopiero wtedy, gdy orzeczenie, któremi nie uwzględniono podania o przywrócenie do poprzedniego stanu, stało się prawomocne.

Jeżeli już upłynął termin odwołania, należy wnieść podanie o przywrócenie do poprzedniego stanu w ciągu 14 dni od tego dnia, w którym ustała przeszkoda powodująca spóźnienie.

Liczenie terminów oznaczonych w postępowaniu agrarnem.

§. 60.

Przy liczeniu terminów bieżących, względnie oznaczonych na podstawie kr. u. dz. r. i r. dz. r., nie należy uwzględniać dni biegu pocztowego; jeżeli jednak ostatni dzień terminu, choćby był według dni kalendarzowych oznaczony, przypada na niedzielę lub święto, kończy się termin dopiero w następnym dniu powszednim.

Wykonanie zarządzeń i orzeczeń władz.

§. 61.

Komisarz miejscowy ma w każdym poszczególnym wypadku oznaczyć, o ile odwołania przeciw zarządzeniom i orzeczeniom w myśl §. 46. kr. u. dz. r. mają moc wstrzymującą. Wykonanie prawomocnych orzeczeń i zawartych układów następuje w myśl §. 105. kr. u. dz. r.

Jeżeli wykonanie prawomocnego orzeczenia lub zawartego układu wskazane jest w interesie postępowania, ma komisarz miejscowy zarządzić ich wykonanie z urzędu, we wszystkich zaś innych wypadkach w czasie trwania jego działalności urzędowej tylko na prośbę stron, do niego wniesioną.

Prawomocnie nałożone kary pieniężne mają ściągać władze polityczne na rekwizycyę komisarza miejscowego.

B. O postępowaniu w poszczególnych rodzajach czynności agrarnych.

I. O dzieleniu szczegółowem (specyalnem).

Postępowanie wstępne.

Wdrożenie postępowania, ustalenie obszaru dzielenia, uczestników i ich praw.

Wnioski i ich badanie.

§. 62.

Jeżeli połowa, względnie jedna trzecia część wszystkich uprawnionych do wspólnego użytkowania chce żądać w myśl §. 51. kr. u. dz. r. szczegółowego (specyalnego) dzielenia, ma uczynić wniosek pisemnie lub protokolarnie u władzy politycznej, u komisarza miejscowego, urzędującego w tym powiecie politycznym, u Wydziału powiatowego, naczelnika gminy, adwokata, lub c. k. notaryusza.

Wniosek ma zawierać:

a) przynajmniej ogólne oznaczenie obszaru, na który ma się rozciągać szczegółowe (specyalne) dzielenie;

b) w myśl §. 6 kr. u. dz. r. uwzględnić się mające nieruchomości i majątek ruchomy, jakoteż grunta wyłącznie do poszczególnych uczestników należące, których włączenia do dzielenia ewentualnie żąda się w myśl §. 4. kr. u. dz. r.

c) w przybliżeniu liczbę bezpośrednich uczestników;

d) nazwiska wnioskodawców.

Wniosek należy natychmiast przedłożyć przewodniczącemu komisyi krajowej, który poleci przeprowadzić dochodzenie władzy politycznej, komisarzowi miejscowemu, lub osobnemu delegatowi, w razie potrzeby na miejscu w takim rozmiarze, jaki komisyi krajowej jest potrzebny dla podjęcia badania, wspomnianego w §. 63. r. dz. r.

Organ, któremu poruczono przeprowadzenie dochodzenia z powodu wniosku, ma także zasięgnąć zdania technika leśnego (§. 16. r. dz. r.), o ile chodzi o kwestye lasowe, i zdanie jego dołączyć do swego sprawozdania.

Badanie wniosków i orzeczenie.

§. 63.

Wniosek wraz z dochodzeniem należy przedłożyć komisyi krajowej, która ma go zbadać ze względu na ustawową dopuszczalność, a to o ile chodzi

o kwestye lasowe, przy współudziale krajowego inspektora lasowego w charakterze doradcy.

Jeżeli komisya krajowa nie przychyli się do przedłożonego wniosku należy o tem zawiadomić wnioskodawców z podaniem powodów do rąk tego organu, u którego złożono wniosek, ewentualnie odsyłając ich do postanowień §. 59. kr. u. dz. r. ze wzmianką, iż dodatkowe przystąpienie do wniosku należy wnieść na ręce przewodniczącego komisyi krajowej.

Jeżeli natychmiast, lub w skutek dodatkowego oświadczenia o przystąpieniu przychylono się do wniosku na wdrożenie szczegółowego (specyalnego) dzielenia, ma komisya krajowa wyznaczyć komisarza miejscowego, ogłosić obwieszczenie przepisane §. 60. kr. u. dz. r. i udzielić je przewodniczącemu komisyi ministeryalnej, Wydziałowi krajowemu, Wydziałowi powiatowemu, właściwemu sądowi hipotecznemu i urzędowi ewidencyi katastru.

Jeżeli przy dochodzeniu sprawdzono, że regulacya w myśl §. 55. l. 1. kr. u. dz. r. z urzędu jest konieczną, a wniosku na dzielenie nie uwzględniono, ma przewodniczący komisyi krajowej po prawomocności odnośnego orzeczenia postarać się o orzeczenie politycznej władzy krajowej w tym kierunku, czy regulacya ma nastąpić z urzędu.

Wyznaczenie funkcyonaryuszów.

§. 64.

W toku postępowania wstępnego należy wyznaczyć wspólnego rachmistrza, dalej o ile to już w tem stadyum jest wskazane, postarać się o wyznaczenie potrzebnych osób fachowych i znawców.

Komisarz miejscowy ma wspólnemu rachmistrzowi udzielić potrzebnych wskazówek co do prowadzenia kasy i rachunków.

Kierowanie pracami przez komisarza miejscowego.

§. 65.

Dodane komisarzowi miejscowemu lub przez niego wyznaczone osoby fachowe i znawcy podlegają mu o tyle, o ile chodzi o zarządzenie, zmierzające do zabezpieczenia ustawowego i prawidłowego toku postępowania przy dzieleniu.

W powyższych granicach są osoby te pod względem swej fachowej działalności niezawisłe od komisarza miejscowego, w każdym razie jednak są one związane tymi przepisami, które jako ogólnie obowiązujące instrukcye w sprawach dzielenia, lub też w poszczególnych wypadkach przez komisyę krajową wydane zostały.

Jeżeli potrzeba więcej osób tego samego zawodu dla jednego obszaru dzielenia, ma komisarz miejscowy w taki sposób uskutecznić ich podział pracy, ażeby każdy za dokładność poruczonej mu pracy mógł być osobiście odpowiedzialnym.

W szczególności prace przygotowawcze około ustalenia stanu posiadania można oddzielić od prac około nowego rozdziału pól. Te ostatnie prace należy przydzielić przedewszystkiem technikom, którzy do tego rodzaju prac wykazują szczególną wprawę i do praktycznego ich przeprowadzenia byli już ze skutkiem używani.

Dostarczenie pomocników do prac geometrycznych, rekwizytów i lokalności.

§. 66.

Komisarz miejscowy ma wydać potrzebne zarządzenia co do tego, w jaki sposób bezpośredni uczestnicy mają dostarczyć pomocników do prac geometrycznych, dalej kołków do pomiarów, tyk sygnałowych i innych rekwizytów, jakoteż ewentualnie potrzebnych podwód.

Należy również wydać zarządzenia co do dostarczenia lokalności dla komisarza miejscowego i funkcyonaryuszów przy nim współdziałających, jakoteż co do utrzymania, opalania i oświetlania tych lokalności.

Środki pomocnicze do ustalenia obszaru dzielenia.

§. 67.

Celem ustalenia obszaru dzielenia należy zamówić w archiwum map katastralnych przynajmniej jeden egzemplarz sprostowanej, sprawdzonej i liczbami parcel katastralnych zaopatrzonej, drukowanej odbitki mapy całego obszaru gminy lub poszczególnych jego części według tego, co jest wskazanem ze względu na wielkość, ukształtowanie i położenie obszaru dzielenia.

Potrzebne ponadto egzemplarze należy zamówić bez sprostowania, sprawdzenia i oznaczenia liczbami.

Sprostowanie powinno obejmować wszystkie od czasu litografowania zaszłe, a na mapie katastralnej przedstawione zmiany. Sprostowanie należy stwierdzić z podaniem czasu, kiedy przedsięwzięto ostatnią rewizyę ewidencyi.

Za sprostowanie, sprawdzenie i zaopatrzenie liczbami map ma archiwum map katastralnych zaliczyć taryfową opłatę.

Jeżeli dla poszczególnych gmin nie ma potrzebnych drukowanych odbitek, wówczas ma się odnieść komisarz miejscowy do krajowej Dyrekcyi skarbu o zarządzenie ich wylitografowania i o ile możności na dwa miesiące przedtem, nim będą potrzebne.

Za sporządzenie tych egzemplarzy należy zwrócić koszta nakładu.

W razie, jeżeli cały obszar na nowo przemierza się (§. 74. r. dz. r.) wówczas do sprostowania, sprawdzenia i numerowania mogą posłużyć także i starsze odbitki mapy, sporządzone przed zaprowadzeniem postępowania co do druku odbitek.

Obchód granic, ustalenie i oznaczenie obszaru dzielenia.

§. 68.

Następnie należy przy współudziale funkcyonaryusza oddziału technicznego i z uwzględnieniem postanowień §. 65. kr. u. dz. r. obejść zewnętrzne granice obszaru dzielenia.

Dalej należy ustalić, względnie orzec, które grunta w myśl §. 4. kr. u. dz. r. mają być włączone do dzielenia.

Jeżeli w przewidzianym w §. 28. ustęp 3. kr. u. dz. r. wypadku uczestniczy w postępowaniu gmina, część gminy lub zakład gminny, należy o tem zawiadomić Wydział powiatowy.

Jeżeli znajdują się wspólne grunta, które w skutek swego położenia na szczególne uszkodzenia są narażone, albo które są w taki szczególny sposób obciążone, iż znacznie utrudniają dzielenie, można je w myśl §. 5. kr. u. dz. r. z góry od dzielenia wyłączyć. Częściowe włączenie do postępowania tego rodzaju wyłączonych gruntów jest tylko o tyle dozwolone, o ile jest potrzebne do wykonywania wspólnych urządzeń, regulacyi granic i t. p. i jeżeli można

dokładnie oznaczyć zmniejszenie wartości tych części w skutek niebezpieczeństwa uszkodzenia, lub w skutek ciążących na nich nadzwyczajnych ciężarów.

Granice gruntów, wyłączonych od dzielenia należy dokładnie oznaczyć palikami, albo w inny właściwy sposób.

Jeżeli dla regulacyi granic, lub stosownego wykonania wspólnych urządzeń potrzebne jest częściowe włączenie gruntów, które nie są wspólne, ma komisarz miejscowy postarać się o dojście do skutku zgody między odnośnymi właścicielami gruntowymi.

Jeżeli do dzielenia wciąga się grunta, leżące w obrębie rejonu fortyfikacyjnego miejsc warownych, wówczas należy zasięgnąć zezwolenia dotyczącej władzy wojskowej a to tak do przedsięwzięcia potrzebnych prac geometrycznych, jakoteż do wykonania wspólnych urządzeń w obrębie rejonu fortyfikacyjnego.

Wszystkie grunta, które leżą w obrębie ustalonych granic obszaru dzielenia i nie mają być wyłączone, stanowią obszar dzielenia. W obrębie obszaru dzielenia położone, dobro publiczne stanowiące drogi, jakoteż wody należą o tyle do obszaru dzielenia o ile ulegną regulacyi, lub zmianom.

Dla obszaru dzielenia ma komisarz miejscowy ustanowić krótką, miejscowym stosunkom odpowiadającą nazwę, której należy używać na wszystkich dotyczących aktach, planach i mapach.

Jeżeli przy ustaleniu obszaru dzielenia znaleziono istotną różnicę co do tych stosunków, które służyły komisyi krajowej przy wydaniu orzeczenia w myśl §. 63. r. dz. r., winien komisarz miejscowy o tem natychmiast donieść komisyi krajowej.

Przy sposobności ustalenia obszaru dzielenia należy także oznaczyć względnie orzec, które w dotychczasowem postępowaniu ewentualnie nieuwzględnione nieruchomości i majątek ruchomy w myśl §. 6. kr. u. dz. r. należy włączyć do dzielenia.

Podanie obszaru czynności agrarnych do wiadomości sądu hipotecznego.

§. 69.

Skoro ustalono obszar dzielenia ma komisarz miejscowy podać do wiadomości sądu hipotecznego grunta włączone do czynności agrarnej względnie po uskutecznieniu dotyczącego oznaczenia także i te grunta, z których posiadaniem połączone są prawa udziałowe (§. 77. ust. 5. r. dz. r.) z tem nadmienieniem, że od chwili nadejścia tego zawiadomienia do Sądu wchodzą w zastosowanie postanowienia §§. 37. i 38. r. dz. r.

W podobny sposób należy zawiadomić Sąd hipoteczny o tych gruntach, które w toku postępowania dodatkowo do dzielenia będą włączone.

Załatwianie podań hipotecznych w czasie trwania czynności agrarnej.

§. 70.

Skoro wejdzie zawiadomienie, przepisane §. 69. r. dz. r. ma Sąd hipoteczny to zawiadomienie, tudzież wydane po myśli §. 60. kr. u. dz. r. obwieszczenie wciągnąć do dziennika, affigować w urzędzie hipotecznym i na tablicy sądowej i równocześnie, powołując się na zawiadomienie i obwieszczenie, przy odnośnych wykazach hipotecznych uwidocznić wdrożenie postępowania.

W podobny sposób należy postąpić, jeżeli Sąd hipoteczny zawiadomiony zostanie o nieruchomościach, które dodatkowo do dzielenia włączono.

Począwszy od chwili nadejścia tego zawiadomienia aż do zakończenia postępowania, należy wszystkie podania hipoteczne, odnoszące się do dotyczących ciał hipotecznych, bez wyjątku po wciągnięciu do dziennika, wpisać do osobnego na ten cel założonego wykazu, który komisarzowi miejscowemu na każde żądanie należy okazać.

Z każdego załatwienia, które nastąpiło w skutek podania, wciągniętego do wyżej wspomnianego wykazu, należy przesłać urzędowy odpis komisarzowi miejscowemu i zanotować to w osobnej rubryce tego samego wykazu z podaniem dnia ekspedycyi i doręczenia.

W razie otwarcia nowego wykazu hipotecznego winien Sąd hipoteczny treść nowoutworzonego wykazu zakomunikować komisarzowi miejscowemu, przesyłając urzędowy wykaz hipoteczny. Jeżeli otwarcie nowego wykazu hipotecznego spowoduje podział parcel, należy komisarzowi miejscowemu udzielić nadto dołączony do podania plan podziału, ewentualnie zastępujący go po myśli §. 1. ustawy z 23. maja 1883 Nr. 82. Dz pr. p. względnie po myśli rozp. z 7. lipca 1890 Nr. 149. Dz. pr. p. opis. Załączniki te ma komisarz miejscowy bezzwłocznie sądowi zwrócić.

Zbadanie obszaru dzielenia.

§. 71.

Po obejściu zewnętrznych granic obszaru dzielenia ma komisarz miejscowy polecić oddziałowi technicznemu zbadanie obszaru dzielenia we wszystkich częściach przy współudziale znawców dla wskazywania granic, a w razie potrzeby także przy współudziale uczestników

i porównanie poszczególnych gruntów z ich przedstawieniem w mapie katastralnej.

Wszelkie przy tem rozpoznaniu i badaniu wykryte mylne wpisy do mapy katastralnej, nie przeprowadzone zmiany granic parcel i uprawy i inne dla czynności agrarnych ważne szczegóły, należy w mapach sprostować, względnie wkreślić, albo o ile by zachodziła potrzeba zdjęcia geometrycznego, zanotować.

Co do tych dat, których ewidencya w operatach katastru podatku gruntowego i w księgach hipotecznych jest przepisana, należy organa ewidencyi katastru podatku gruntowego (geometrę ewidencyjnego) i urzędy hipoteczne zawiadomić o błędach, jakie znaleziono przy tych dochodzeniach, jakoteż w dalszym toku postępowania.

Organa ewidencyi katastru podatku gruntowego (geometrzy ewidencyjni) winni zawiadamiać komisarza miejscowego o wszystkich zmianach w stanie posiadania, które u nich w czasie postępowania zgłoszono, lub które były przedmiotem ich czynności w obszarze dzielenia.

Użycie arkuszów posiadłości gruntowych.

§. 72.

Co do użycia arkuszów posiadłości gruntowych przez komisarza miejscowego, względnie działających z jego polecenia funcyonaryuszów, obowiązują następujące postanowienia:

1. Przejrzenie arkuszów posiadłości gruntowych dozwolone jest w urzędowym lokalu urzędu podatkowego w czasie godzin urzędowych, jednakże tylko o tyle, o ile arkusze te nie pozostają właśnie w użyciu geometrów ewidencyjnych z powodu wykonywania czynności, przepisanych ustawą z dnia 23. maja 1883 Nr. 83. Dz. pr. p.

2. Przejrzenie tych arkuszów może nastąpić albo w urzędowym lokalu urzędu podatkowego tego powiatu, do którego należy odnośna gmina, albo także w urzędowym lokalu urzędu podatkowego, znajdującego się w siedzibie komisarza miejscowego.

W ostatnim wypadku ma odnośny urząd podatkowy przesłać arkusze posiadłości gruntowych do urzędu podatkowego, znajdującego się w siedzibie komisarza miejscowego a to w myśl jego żądania, wystosowanego do urzędu podatkowego, lub geometry ewidencyjnego.

3. Wydanie arkuszów posiadłości gruntowych, względnie ich użycie poza obrębem urzędowego lokalu urzędu podatkowego nie jest dozwolone.

Użycie map katastralnych i szkic indykacyjnych.

§. 73.

Użycie map katastralnych i szkic indykacyjnych przez komisarza miejscowego, względnie działających z jego polecenia funkcyonaryuszów dozwolone jest w urzędowym lokalu geometry ewidencyjnego a ewentualnie w lokalu urzędu podatkowego, lub w archiwum map katastralnych.

Używając tych operatów, należy je chronić od uszkodzenia, a w szczególności nie wolno przekłówać map.

Przesyłanie w mówie będących operatów dla użytku komisarza miejscowego, względnie działających z jego polecenia funkcyonaryuszów, nie jest dozwolone.

Ustalenie podstawy pomiaru.

§. 74.

W toku postępowania przedwstępnego należy także postanowić, czy i o ile dla dzielenia, względnie dla sporządzenia mapy oryginalnej (§. 83. r. dz. r.) mogą służyć istniejące katastralne operaty pomiarowe, czy też ma być przedsięwzięty nowy pomiar. O tem decyduje komisarz miejscowy w porozumieniu z kierownikiem oddziału technicznego, a w braku porozumienia ostatecznie komisya krajowa.

W tym celu należy istniejące operaty katastralne zbadać i na podstawie zbadania ma kierownik oddziału technicznego przedłożyć komisarzowi miejscowemu wnioski co do użycia katastralnych operatów. Jeżeli komisarz miejscowy nie zgadza się z tymi wnioskami, ma zasięgnąć decyzyi komisyi krajowej, w przeciwnym zaś razie donieść przewodniczącemu komisyi krajowej o swojem postanowieniu, wydanem w porozumieniu z kierownikiem oddziału technicznego.

Jeżeli do dzielenia używa się katastralnych operatów pomiarowych w całości lub w części, należy mapy starannie zbadać i wciągnąć w nie wszystko, co jest potrzebne dla prac dzielenia, względnie znalezione błędy sprostować.

Jeżeli się uskutecznia nowy pomiar, należy co do postępowania, względnie co do sporządzenia planów na podstawie nowego pomiaru — o ile one mają służyć do użytku Sądu hipotecznego, względnie dla celów ewidencyi katastru podatku gruntowego — zastosować przepisy, wydane dla sporządzenia planów w tych celach.

Udzielenie wyciągów z dat tryangulacyjnych.

§. 75.

O ile potrzebne są daty trygonometrycznej tryangulacyi, ma komisarz miejscowy, podając odnośne punkta i czynność agrarną, dla których te daty są potrzebne, przez komisyę krajową odnieść się do komisyi ministeryalnej, która zarządzi sporządzenie wyciągów z operatów znajdujących się w biurze dla obliczeń tryangulacyjnych.

Jeżeliby jednak potrzebne były daty dawnej graficznej tryangulacyi, może także ich odpis sporządzić upoważniony funkcyonaryusz w lokalu archiwum map katastralnych.

Oznaczenie uczestników i ich praw.

§. 76.

W miarę postępu prac około ustalenia obszaru dzielenia, ma komisarz miejscowy zająć się zestawieniem wszystkich uczestników i ich praw, jakoteż bliższem oznaczeniem faktycznych i prawnych stosunków w obszarze dzielenia, w szczególności także ustaleniem istniejących urządzeń co do zarządu wspólności. W tym celu ma on polecić oddziałowi technicznemu sporządzenie dokładnej kopii mapy księgi gruntowej i przez założenie sumarycznych wyciągów hipotecznych z każdego wykazu hipotecznego oznaczyć stan hipoteczny, przy czem w razie potrzeby ma być pomocny urzędnik prowadzący księgi hipoteczne. Do tych wyciągów hipotecznych, a według okoliczności i do kopii mapy księgi gruntowej należy wciągać zmiany stanu hipotecznego, o których komisarz miejscowy otrzymał wiadomość z doręczonych mu rezolucyj hipotecznych.

Prócz tego należy potrzebne daty zebrać za pomocą przejrzenia arkuszów katastralnych posiadłości gruntowych, głównej księgi wpłat podatku gruntowego i domowo-klasowego, księgi kolejowej, jakoteż w razie potrzeby innych publicznych ksiąg, aktów i planów, jako to: ksiąg i kart wodnych, dokumentów tyczących się wykupna ciężarów gruntowych i ich regulacyi, katastru lasowego, rachunków gminnych i t. p.

Jeżeli komisarz miejscowy nie jest w stanie zebrać potrzebne daty sam, lub przez swoje pomocnicze organa, może ich zażądać od właściwych władz. W tym celu może komisarz miejscowy przesłać im odpowiednie formularze

do wypełnienia, a w szczególności może za opłatą taryfowych należytości sprowadzać odpisy arkuszów posiadłości gruntowych, sprostowanych wedle wyników ewidencyi.

Oznaczenie praw uczestników z §. 23. kr. u. dz. r. i praw udziałowych w ogóle.

§. 77.

Przy oznaczeniu praw uczestników z §. 23. kr. u. dz. r. po myśli §. 74. ustęp 3. kr. u. dz. r. należy także wyjaśnić momenta ważne dla wykupna tych praw w pieniądzach lub ziemi, jednakże w każdym wypadku ma komisarz miejscowy starać się naprzód o przyprowadzenie do skutku ugody o tyle, o ile przez to prawa osób trzecich nie są na szkodę narażone. Dalej ma komisarz miejscowy wyjaśnić wierzytelności w myśl §. 75. kr. u. dz. r.

W szczególności oznaczenie praw udziałowych uczestników należy przeprowadzić po myśli §§. 68. i 69. kr. u. dz. r., przestrzegając postanowień następnych §§. 78. i 79. r. dz. r.

Oznaczoną dla każdego prawa udziałowego wielkość należy brać za podstawę w dalszem postępowaniu.

Jeżeli oznaczenie praw udziałowych ma nastąpić na podstawie potrzeb domowych i gospodarczych, można je odroczyć aż do stadyum oznaczenia stosunków wartości.

Przy oznaczeniu praw udziałowych ma komisarz miejscowy także sprawdzić, czy prawa udziałowe są połączone z posiadaniem gruntów, a jeżeli ten wypadek zachodzi, również i dotyczące grunta oznaczyć.

Oznaczenie praw udziałowych w myśl §. 68. ustęp 4. kr. u. dz. r.

§. 78.

Jeżeli chodzi o oznaczenie praw udziałowych w myśl §. 68. ustęp 4. kr. u. dz. r., należy wykazy co do wyniku faktycznego wykonywania praw użytkowania z każdego roku do przeciętnego obliczenia wliczyć się mającego, porównać z wykazem potrzeb domowych i gospodarczych, jakie w każdem z tych lat istniały.

Ze sumy dla każdego z dziesięciu lat uzyskanych, względnie po myśli §. 69. ustęp 1. kr. u. dz. r. sprostowanych wykazów udziałów w użytkowa-

niu, ma się obliczyć przecięcie, które należy uważać jako wypośrodkowane prawo udziałowe.

Zasady przy oznaczaniu potrzeb domowych i gospodarczych.

§. 79.

Przy oznaczaniu potrzeb domowych i gospodarczych w myśl §. 69. kr. u. dz. r. mają zastosowanie następujące zasady:

1. Przy wymierzeniu potrzeby na dom ma się liczyć jako należących do domu: obecnych rodziców i dzieci i tę w gospodarstwie domowem pozostającą służbę, która w zarządzie gospodarstwa jest trwale potrzebną;

2. celem oznaczenia potrzeby na dom i gospodarstwo w paszy, ściółce i użytkowaniu koszenia trawy, stanowi miarę potrzeba jednej krowy miejscowej rasy w czasie letniego pasania. Jeżeli chodzi o użytkowanie także co do innych rodzajów bydła, należy oznaczyć stosunek potrzeby każdej sztuki tego rodzaju bydła do potrzeby jednej krowy, która się pasie. To samo stosuje się do potrzeby jałownika.

Jeżeli ma się oznaczyć tę liczbę bydła, którą można przezimować paszą, uzyskaną z gruntu odpowiedniego do produkcyi paszy zimowej (§. 68. l. 1. kr. u. dz. r.) wówczas oznaczenie to ma nastąpić z reguły według dochodu brutto tych gruntów. Jeżeli te grunta bonitowano i przy tem stwierdzono, że ich wartość bonitacyjna pozostaje w równym stosunku z dochodem brutto w rozmaitych klasach, wówczas oznaczenie liczby przezimować się mającego bydła może nastąpić także na podstawie wartości bonitacyjnej;

3. jeżeli użytkowanie trzciny służy do dostarczenia ściółki, należy wziąć za podstawę ilość bydła oznaczoną według l. 2. o ile dla wymiaru potrzeby nie stanowi lepszej miary przeciętna ilość bydła, jaką trzyma każdy uczestnik, lub wartość gruntów każdego uczestnika;

4. przy oznaczeniu potrzeby materyału drzewnego na budynki mieszkalne i gospodarcze, należy, o ile co do sposobu ich budowania istnieją rozmaite miejscowe stosunki, oznaczyć odpowiadające tym stosunkom typy z normalną dla każdego typu potrzebą i według tego obliczyć potrzebną dla każdego uczestnika ilość. Przy tem można dla oznaczenia przestrzeni potrzebych do prowadzenia gospodarstwa, wziąć za podstawę wartość wydatności gruntów;

5. innych aniżeli wspólnych praw paszy i koszenia trawy lub własnych pastwisk uczestnika, które mają widocznie inne przeznaczenie, aniżeli utrzymywanie na letniej paszy ilości bydła wspomnianej w §. 69. l. 1. kr. u. dz. r., nie należy uwzględniać w rachunku;

6. do gruntów wspomnianych w §. 69. l. 1., 2. i 5. kr. u. dz. r. a przydatnych do produkcyi paszy zimowej względnie do gruntów darnią znawożonych należy zaliczyć tylko te grunta, które były już zagospodarowane w dziesięcioletnim w §. 69. kr. u. dz. r. wspomnianym okresie gospodarstwa odnośnego uczestnika a zagospodarowanie to trwa jeszcze w czasie rozpoczęcia działalności komisarza miejscowego

To samo tyczy się także wspomnianych pod l. 5. pożytków

Główny wykaz uczestników.

Dalsze dochodzenia.

§. 80.

Bezpośrednich i pośrednich uczestników należy wraz z odnoszącemi się do ich udziału dla postępowania ważnemi datami, zestawić w głównym z dwóch części składającym się wykazie uczestników i oznaczyć w nim bezpośrednich uczestników literami.

Gdyby w toku postępowania co do uczestników i ich praw zaszły zmiany, należy je utrzymywać w ewidencyi a zarazem wziąć pod rozwagę wszystkie dla późniejszego postępowania ważne momenta celem wczesnego ich uwzględnienia. W szczególności należy wcześnie spowodować ustanowienie kuratorów w myśl § 37. kr. u. dz. r.

O ile to już w tem stadyum postępowanie jest możliwe, ma komisarz miejscowy w szczególności zbadać, które prawa osób trzecich w myśl §. 26. kr. u. dz. r. odpadają, względnie przeniesione będą na ekwiwalenta.

Lista bezpośrednich uczestników. Wydanie Edyktu po myśli §. 67. kr. u. dz. r.

§. 81.

Po dokonanem oznaczeniu bezpośrednich uczestników ma komisarz miejscowy w myśl §. 66. ustęp 2. kr. u. dz. r. (o ile nie zachodzą wypadki oznaczone w ustępie 3. i 4. tego §.) wydać ogłoszenie tyczące się listy uczestników i listę tę wyłożyć.

Lista bezpośrednich uczestników ma zawierać prócz ich wymienienia także podanie rodzaju — a nie wielkości — praw każdego poszczególnego uczestnika, przy czem nadto należy nadmienić, czy poszczególni uczestnicy

są uczestnikami w myśl §. 20. kr. u. dz. r. czy bezpośrednimi uczestnikami w myśl §. 23. kr. u. dz. r.

Jeżeli komisarz miejscowy uważa za wskazane wyłożenie listy bezpośrednich uczestników w połączeniu z wyłożeniem rejestru praw udziałowych (§. 76. kr. u. dz. r.) lub wydanie edyktu w myśl §. 67. kr. u. dz. r. ma odnośne wnioski wczesnie przedłożyć komisyi krajowej. Wydając wspomniany edykt, należy go ogłosić także w gminach obszaru dzielenia i przesłać Sądowi hipotecznemu.

W wypadku §. 66. ustęp 4. kr. u. dz. r. należy listę bezpośrednich uczestników wyłożyć równocześnie z planem dzielenia (§§. 111. i 112. r. dz. r.).

Tymczasowe zarządzenia.

§. 82.

Komisarz miejscowy ma w toku postępowania wstępnego wydać takie zarządzenia, które są potrzebne do zapewnienia prawidłowego nawożenia i uprawy gruntów, do utrzymania miejsc zasadzonych drzewami i ogrodzeń do ochrony lasów, jakoteż do ochrony istoty gruntu przed kopaniem darni, wykopywaniem materyału ziemnego i t. p. a to aż do ukończenia dzielenia.

Postępowanie główne.

O przygotowaniu planu dzielenia.

Sporządzenie oryginalnej mapy.

§. 83.

Obszar dzielenia należy w myśl postanowień §. 74. r. dz. r. przedstawić na mapie oryginalnej. Ma ona z reguły zawierać:

1. Granice zewnętrzne obszaru dzielenia;

2. granice gruntów w obrębie obszaru dzielenia się znajdujących a od dzielenia wyłączonych;

3. granice dróg i biegu wód;

4. granice poszczególnych rodzajów uprawy, tudzież granice oddziałów bonitacyjnych (wartościowych) (§§. 85. i 88. r. dz. r.);

5. punkta sieci pomiarowej, które służyły do prac pomiarowych, względnie nowo ustawione, o ile w miejscu są ustalone i mogą być użyte do wytyczenia nowych granic po uskutecznieniu rozdziału pól;

6. granice poszczególnych kompleksów gruntowych. Jako kompleks gruntowy należy uważać wszystkie grunta wspólności względnie w myśl §. 4. kr. u. dz. r. włączone grunta, które są ograniczone gruntami innych właścicieli gruntowych, drogami, rowami i t. p. bez względu na to, czy te grunta składają się z jednej, lub więcej parcel katastralnych, lub z części parcel, albo czy należą do jednego, lub rozmaitych rodzajów uprawy. Kompleksy gruntowe należy oznaczyć bieżącemi liczbami i literami odnośnych właścicieli gruntowych.

Jeżeli do sporządzenia oryginalnej mapy można użyć w całości operatów katastralnych, należy mapę katastralną stosownie do postanowień od 1. do 6. uzupełnić i uważać ją jako mapę oryginalną.

Jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy ma się przeprowadzić zupełnie nowy pomiar, należy, z wyjątkiem wypadków w ustępie 5. tego §. przewidzianych, mapę oryginalną założyć wyłącznie na podstawie dat uzyskanych przy nowym pomiarze odpowiednio do postanowień pod l. 1—6. poszczególnionych.

Jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy operaty katastralne tylko częściowo użyte być mogą, należy mapę oryginalną założyć na podstawie potrzebnego nowego pomiaru, zresztą zaś z wyjątkiem wypadków w ustępie 6. przewidzianych na podstawie przeniesienia odpowiednich części mapy katastralnej, stosownie do postanowień pod l. 1—6. wyszczególnionych.

Jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy potrzebny jest całkiem nowy pomiar (ustęp 3.), można również odstąpić od szczegółowego zdjęcia granic poszczególnych kompleksów gruntowych (l. 6.), względnie od przedstawienia ich na oryginalnej mapie pod tym warunkiem, jeżeli w myśl postanowień instrukcyi technicznej dla przeprowadzenia czynności agrarnych powierzchnię kompleksów gruntowych można wziąć z operatów katastralnych i przyjąć za podstawę w postępowaniu W tym wypadku należy także wspomniane pod l. 3. granice gościńców, dróg i t. p. tylko o tyle zdjąć i na oryginalnej mapie przedstawić, jeżeli granice te w skutek czynności agrarnej prawdopodobnie nie ulegną zmianie. Z drugiej strony należy granice pod l. 4. wspomniane wciągnąć do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej i przeprowadzić w nim przepisane pod l. 6. oznaczenie liczbami i literami kompleksów, a następnie egzemplarz ten uważać jako integralną część składową oryginalnej mapy.

Postanowienia poprzedniego ustępu mają i wtenczas analogiczne zastowanie, jeżeli dla sporządzenia oryginalnej mapy częściowo używa się operatów (ustęp 4.).

Przy wszystkich pracach pomiarowych, które mają się uskuteczniać w stadyum przygotowania planu i w późniejszych stadyach postępowania, należy wydać zarządzenia, aby znajdujące się w obszarze czynności agrarnej, jakoteż na sąsiednich gruntach drzewa, winne latorośle, ogrodzenia i t. p.

jak niemniej i płody polne ile możności nie były narażone na uszkodzenia.

Jeżeli dla dokładnego wykonania prac geodetycznych uszkodzenia są nieuniknione, lub jeżeli przedmioty znajdujące się na gruntach mają być uprzątnięte, należy o tem zawiadomić właścicieli

Szczególnie w stadyum przygotowania planu mają wyższe władze zarządzić badanie prac geodetycznych. Badania te mogą obejmować wszystkie, lub poszczególne elaborata. Przy rewizyi należy z reguły robić próby wyrywkowe.

Ustalenie stosunków wartości w ogóle.

§. 84.

Po sporządzeniu oryginalnej mapy ma komisarz miejscowy zająć się oznaczeniem wartości gruntów, dzieleniem objętych.

Jeżeli komisarz miejscowy pewne znane daty uważa za wystarczające do dokładnego oznaczenia stosunku wartości mających się podzielić gruntów, tak, że możnaby zaniechać osobnego oznaczenia ich wartości, ma się postarać o pozwolenie komisyi krajowej w myśl §. 70. ustęp 3. kr. u. dz. r.

We wszystkich innych wypadkach oznaczenie wartości mających się podzielić gruntów następuje w myśl §§. 71—73. kr. u. dz. r. na podstawie porozumienia bezpośrednich uczestników, albo na podstawie opinii znawców.

Celem ustalenia wartości gruntów, do dzielenia włączonych, należy sporządzić potrzebne szkice według oryginalnej mapy, albo gdyby opracowanie jej jeszcze odpowiednio nie postąpiło, według mapy katastralnej.

Oznaczenie wartości na podstawie porozumienia.

§. 85.

Oznaczenie wartości na podstawie porozumienia, wymaga zatwierdzenia komisarza miejscowego. Jeżeli komisarz miejscowy ma powód uważać, że porozumienie co do oznaczenia wartości prawdopodobnie przyjdzie do skutku winien wdrożyć właściwe rokowania. W przeciwnym razie, jakoteż i wtedy, gdy komisarz miejscowy nie udzieli zatwierdzenia (§. 71. kr. u. dz. r.), lub gdy porozumienie nie przyjdzie do skutku, ma komisarz miejscowy przedsięwziąć oznaczenie wartości na postawie opinii znawców.

Oznaczenie wartości na podstawie porozumienia odbywa się przez ustanowienie klas wartości dla poszczególnych rodzajów uprawy, przez ustanowienie oddziałów gruntu (oddziałów wartości), które mają być zaliczone do

rozmaitych klas wartości w poszczególnych rodzajach uprawy i przez zgodne ustanowienie czystego dochodu z jednego hektara każdej klasy wartości i każdego rodzaju uprawy. Umówiony czysty dochód ma komisarz miejscowy dla każdej poszczególnej klasy wartości i dla każdego rodzaju uprawy zestawić w taryfie klasyfikacyjnej. Dwudziestokrotny czysty dochód należy przyjąć jako wartość kapitału i zaokrąglić go na całe korony od hektara.

Granice poszczególnych oddziałów wartości należy oznaczyć palikami, wymiar tych oddziałów przedstawić w szkicach (§. 84. r. dz. r.), a następnie wraz z ich bieżącemi liczbami i klasą odnośnych rodzajów uprawy wciągnąć do oryginalnej mapy, względnie do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej (§. 83. r. dz. r.).

Oznaczenie wartości na podstawie opinii znawców.

§. 86.

Oznaczenie wartości gruntów, do dzielenia włączonych, na podstawie opinii znawców odbywa się w drodze bonitacyi, którą przeprowadzają klasyfikatorzy i boniterzy i składa się ona:

a) z ułożenia szematu bonitacyjnego,

b) z klasyfikacyi i

c) z ułożenia taryfy.

Jako boniterów we wszystkich sprawach trudniejszych należy ustanowić najmniej dwie, a najwięcej trzy osoby; w zwyczajnych wypadkach wystarcza ustanowienie jednego bonitera.

Jako klasyfikatorów należy z reguły ustanowić najmniej dwie, a najwięcej pięć osób, które mają wspólnie pracować. Jeżeli jednak obszar dzielenia jest rozleglejszy, można go celem przeprowadzenia klasyfikacyi podzielić na oddziały i równocześnie przez kilka takich grup klasyfikatorów w rozmaitych miejscach przeprowadzić klasyfikacyę.

Do klasyfikacyi należy zawsze wezwać boniterów, jeżeli nie chodzi o grunta o bardzo znacznym obszarze.

Po ustanowieniu boniterów i klasyfikatorów ma komisarz miejscowy ustanowić sposób postępowania przy bonitacyi ze względu na zachodzące szczególne stosunki w każdym wypadku; dalej ma on postanowić, o ile przedsięwzięte przy bonitacyi dochodzenia należy rozszerzyć; wreszcie ma on wydać potrzebne zarządzenia co do kierownictwa poszczególnych robót.

W razie potrzeby ma komisarz miejscowy wydać boniterom i klasyfikatorom wskazówki na piśmie.

Jeżeli na poszczególnych przestrzeniach gruntowych wykonywane są rozmaite prawa użytkowania, należy przedewszystkiem części przestrzeni podlegające każdemu z dotyczących rodzajów użytkowania na miejscu odgraniczyć i uważać je jako kompleksy gruntowe (§. 83. tego rozporządzenia). Gdzie to nie jest możliwem, należy w każdym oddziale bonitacyjnym. część przypadającą na każdy poszczególny rodzaj użytkowania oszacować aż do dziesiątej lub dwudziestej części powierzchni oddziału bonitacyi lub wartości.

Wierzytelności rodzaju w §. 27. kr. u. dz. r. wspomnianego, z reguły nie należy uwzględnić przy oszacowaniu i należy co do nich postąpić w myśl §. 75. kr. u. dz. r. Jeżeli jednak wierzytelności rodzaju w §. 27. kr. u. dz. r. wspomnianego, ubezpieczone są tylko na części obszaru dzielenia i jako łączna poręka mają być przekazane na wszystkie z tej części powstałe ekwiwalenta, wówczas należy ile możności przy oszacowaniu oznaczyć powstałe przez to zmniejszenie wartości tej części. Jeżeli zmiejszona wartość nie da się w ten sposób oznaczyć, że dotyczące oddziały bonitacyjne lub wartości zalicza się do mniejszej klasy, należy ją oznaczyć wedle procentu od całej wartości.

Ułożenie szematu bonitacyjnego.

§. 87.

Celem ustanowienia szematu bonitacyjnego mają boniterzy przy współudziale klasyfikatorów ustanowić potrzebne klasy bonitacyjne wedle stopnia dochodu z gruntów, mianowicie dla następujących rodzajów uprawy:

a) dla ról,
b) łąk,
c) ogrodów,
d) pastwisk,
e) lasów,
f) dla gruntów, które mają być poddane uprawie.

Dla nieużytków nie należy ustanawiać klas bonitacyjnych.

Jeżeli poszczególne pod a) do d) pomienione grunta pozostają czasowo w użytku zmiennym n. p. ogrody jako role, łąki jako pastwiska, albo odwrotnie i t. p., należy grunta te zaliczyć do tego rodzaju uprawy, w którym przeważnie są używane.

Grunta, które nie należą do żadnego z powyżej pod a) do f) wymienionych rodzajów uprawy i nie są nieużytkami, należy zaliczyć do najwięcej im zbliżonego rodzaju uprawy.

Jeżeli pośród poszczególnych gruntów, lub w połączeniu z nimi znajdują się przestrzenie gruntowe, należące do innego rodzaju uprawy, aniżeli

części główne tych gruntów n. p. wąskie ochronne pasma ziemi, lub miedze, małe kamieniste wypukłości i t. p., należy je zaliczyć do rodzaju uprawy głównych części tych gruntów, o ile są tak nieznaczne, iż nie można ich dosyć wyraźnie oznaczyć na mapie.

Dla poszczególnych klas bonitacyjnych należy tylko wtedy ustanowić grunt wzorowy, stosownie odgraniczyć i w szkicach bonitacyjnych (§. 84. r. dz r.) wyraźnie uwidocznić, jeżeli chodzi o obszar dzielenia o bardzo znacznej przestrzeni.

Ustanowione klasy należy wciągnąć do szematu bonitacyjnego, w którym także grunta wzorowe bliżej określone być mają.

Szemat bonitacyjny mają podpisać kierujący bonitacyą, boniterzy i klasyfikatorzy i doszyć go do dotyczącego protokołu rozprawy, w którym należy podać w krótkości charakterystyczne znamiona każdej klasy bonitacyjnej. Opisu szematu bonitacyjnego należy na żądanie udzielić boniterom i klasyfikatorom.

Klasyfikacya.

§. 88.

Po ułożeniu szematu bonitacyjnego mają klasyfikatorzy, a te bez względu na granice kompleksów, znajdujących się w obszarze dzielenia, przeprowadzić klasyfikacyę, to jest oznaczenie i odgraniczenie na miejscu tych części obszaru czynności agrarnej, które muszą być zaliczone do jednej i tej samej klasy, względnie do poszczególnych klas szematu bonitacyjnego.

W tym celu należy poszczególne oddziały pól lub oddziały każdego rodzaju uprawy, które są ograniczone drogami, rowami i t. p. lub innymi rodzajami uprawy, starannie zbadać pod względem gleby, dokładnie porównać z gruntem wzorowym i podzielić na tyle pojedynczych części (oddziałów bonitacyjnych), ile potrzeba dla odgraniczenia między sobą istniejących klas bonitacyjnych.

Granice poszczególnych oddziałów bonitacyjnych należy oznaczyć palikami, z reguły w czasie robót klasyfikacyjnych wkreślić do szkic bonitacyjnych a następnie przenieść je z bieżącemi ich liczbami i klasą dotyczącego rodzaju uprawy do mapy oryginalnej, względnie do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej.

Po ukończeniu klasyfikacyi należy protokół klasyfikacyjny w obecności znawców porównać ze szkicami i notatkami, które co do klasyfikacyi mają prowadzić znawcy i protokół ten zakończyć

Kierujący czynnością urzędową ma uskutecznić konieczne poprawki klasyfikacyi, powstałe z powodu różnicy zdań lub wątpliwości zawców. Jeżeli przy klasyfikacyi nie współdziałali boniterzy (§. 86. ustęp 4. r. dz. r.) mają

oni przeprowadzoną klasyfikacyę tak ze względu na ewentualne różnice zdań i wątpliwości klasyfikatorów, jakoteż i w innych kierunkach w obecności kierownika czynności urzędowej i klasyfikatorów przed ułożeniem taryfy dokładnie zbadać a w razie potrzeby poczynić wnioski na sprostowanie. Sprostowanie to ma następnie przeprowadzić kierownik urzędowej czynności.

Ułożenie taryfy.

§. 89.

Po ukończeniu klasyfikacyi ma komisarz miejscowy przystąpić do ułożenia taryfy t. j. do obliczenia czystego dochodu w pieniądzach z jednego hektara każdej klasy bonitacyjnej w rozmaitych rodzajach uprawy. Przy wymiarze czystego dochodu nie bierze się za podstawę czystego dochodu katastralnego. Ułożenie taryfy następuje na podstawie opinii, którą boniterzy mają złożyć protokolarnie.

Obliczony czysty dochód dla każdej poszczególnej klasy bonitacyjnej w każdym rodzaju uprawy wraz z datami odnoszącemi się do obliczenia ma komisarz miejscowy zestawić w taryfie klasyfikacyjnej.

Dwudziestokrotny czysty dochód należy przyjąć jako wartość kapitału i zaokrąglić go na całe korony od hektara.

Oznaczenie wartości praw udziałowych i inne oznaczenia wartości.

§. 90.

Oznaczenie wartości praw udziałowych uskutecznia się bezpośrednio przez porównanie ich z przypadającemi na nie powierzchniami gruntów, względnie powierzchniami i wartościami w każdym rodzaju uprawy. Jeżeli wchodzą w rachunek wierzytelności z §. 23. kr. u. dz. r. i ma się je z ziemi wykupić, należy strącić stosowne ekwiwalenta przed oznaczeniem wartości poszczególnych praw udziałowych.

Oznaczenie wartości praw uczestników z §. 23. kr. u. dz. r. uskutecznia się w myśl §. 74. kr. u. dz. r., oznaczenie zaś wartości nieruchomości i majątku ruchomego ewentualnie do dzielenia w myśl §. 6. kr. u. dz. r. włączonych, uskutecznia komisarz miejcowy a mianowicie o ile tego zachodzi potrzeba, na podstawie opinii znawców.

Jeżeli mają być oszacowane ciężary gruntowe, których przy bonitacyi nie można było uwzględnić, ma komisarz miejscowy, ile możności w tem stadyum postępowania, przeprowadzić odnośne oszacowanie na podstawie opinii znawców. Jako znawców można przy tem, o ile to odpowiada celowi, użyć boniterów.

Przy bonitacyi należy dalej zasięgnać zdania boniterów co do tego, czy i które grunta posiadają niezwykle wysoki, albo przez zaniedbanie niski stan kultury i nawożenia i mają oni objawić swoją opinię co do ewentualnych wyrównań.

Jeżeli na obszarze czynności agrarnej, lub na pewnej jego części, gospodarstwo prowadzi się w sposób jednakowy, mogą boniterzy już w tem stadyum postępowania objawić swoje zdanie co do wysokości ewentualnych wyrównań pieniężnych za nie wyzyskane jeszcze przy odbiorze nowych ekwiwalentów, ostatnie nawożenie, jakoteż co do wysokości nakładów wyłożonych na peryodyczne użytkowania (§§. 73 i 88. kr u. dz. r.).

Obliczenie powierzchni.

§. 91.

Po wciągnięciu oddziałów wartości lub bonitacyjnych do oryginalnej mapy, względnie do sprostowanego egzemplarza mapy katastralnej (§. 83. r dz. r.), należy stosownie do postanowień administracyjnej i technicznej instrukcyi dla przeprowadzenia czynności agrarnych na podstawie szczegółów zawartych w oryginalnej mapie, względnie w sprostowanym egzemplarzu mapy katastralnej, zająć się obliczeniem powierzchni poszczególnych kompleksów gruntowych, oddziałów wartości lub bonitacyjnych.

Wyniki obliczeń powierzchni należy wciągnąć do protokołu obliczeń.

Ułożenie rejestru stanu posiadania.

§. 92.

Na podstawie protokołu obliczeń należy sporządzić rejestr stanu posiadania. Rejestr ten składa się z dwóch części:

Pierwsza część (rejestr stanu posiadania) ma zawierać, prócz ogólnego opisania obszaru dzielenia, wykaz wszystkich kompleksów gruntowych wedle ich liczb bieżących; — druga część (rejestr klasyfikacyjny) ma zawierać wykaz poszczególnych oddziałów wartości lub bonitacyjnych.

Jeżeli w myśl §. 70. ustęp 4. kr. u. dz. r. pomija się osobne oznaczenie wartości praw udziałowych i mających się podzielić gruntów, wówczas odpada także i druga część rejestru posiadania.

Jeżeli w myśl §. 4. kr. u. dz. r. do dzielenia włącza się grunta poszczególnych uczestników, wówczas należy je w pierwszej części rejestru stanu posiadania osobno wykazać.

Jeżeli w rejestrze stanu posiadania później zajdą jakie zmiany, należy je uskutecznić czerwonym atramentem i uskuteczniający je winien stwierdzić jej rzeczywistość.

Ułożenie rejestru praw udziałowych.

§. 93.

Po sporządzeniu rejestru stanu posiadania należy ułożyć rejestr praw udziałowych.

Rejestr ten w pierwszej części ma zawierać:

1. Prawa uczestników z §. 23. kr. u. dz. r. oraz dotyczące oznaczenie wartości, jeżeli te prawa mają być w ziemi wykupione, jak niemniej przy-przypadające na te prawa powierzchnie gruntów i wartości;

2. prawa udziałowe uczestników i to grupami, jak je oznaczono w myśl §. 68. ustęp 1. do 5. kr. u. dz. r.

Do poszczególnych praw udziałowych należy dodać:

a) jeżeli pominięto osobne oznaczenie wartości praw udziałowych i mających się podzielić gruntów w myśl §. 70. ustęp 3. kr. u. dz. r. powierzchnie gruntów w każdym rodzaju uprawy na prawa udziałowe przypadające;

b) jeżeli oznaczono wartość praw udziałowych i mających się dzielić gruntów, powierzchnie gruntów i wartości w każdym rodzaju uprawy, przypadające na prawa udziałowe;

c) w razie potrzeby wzajemny stosunek praw udziałowych ze względu na mające się w ziemi wykupić prawa §. 23. kr. u. dz. r.;

d) w razie potrzeby wzajemny stosunek praw udziałowych ze względu na postanowienia §. 75. kr. u. dz. r.

W drugiej części rejestru należy podać prawa z §. 23. kr. u. dz. r. jeżeli mają być spłacone w pieniądzach i wierzytelności z §. 27. kr. u. dz. r. wraz z odnośnemi oznaczeniami wartości tudzież stosunki datków, jakimi mają się przyczynić uczestnicy. Datki te należy wykazać w pieniądzach, lub jeżeli to nie jest możliwe, w procentach ogólnej wartości.

W trzeciej części rejestru należy wykazać w myśl §. 6. kr. u. dz. r. włączone do dzielenia inne nieruchomości i majątek ruchomy wraz z dotyczącemi oznaczeniami wartości i stosunkami udziałowymi uczestników.

Wyłożenie rejestru praw udziałowych.

§. 94.

Po ułożeniu rejestru praw udziałowych ma go komisarz miejscowy stosownie do §. 76. ustęp 1. kr. u. dz. r. — jeżeli nie zachodzą wypadki

wspomniane w ustępach 3. i 4. tego paragrafu — przez 14 dni do powszechnego przeglądu wyłożyć i wydać wspomniane tam obwieszczenie a zarazem doręczyć bezpośrednim uczestnikom wyciągi z rejestru ich dotyczące. Do rejestru praw udziałowych należy dołączyć jako załączniki rejestr stanu posiadania, a w razie oznaczenia wartości podzielić się mających gruntów, także szemat bonitacyjny i taryfę klasyfikacyjną.

Jeżeli za zezwoleniem komisyi krajowej w myśl §. 66. ustęp 3. kr. u. dz. r. odstąpiono od wyłożenia listy bezpośrednich uczestników, należy ją wyłożyć równocześnie z rejestrem praw udziałowych i postąpić w myśl §. 77. kr. u. dz. r. Jeżeli komisarz miejscowy dopiero w tem stadyum postępowania uważa za stosowne wydać edykt w myśl §. 67. kr. dz. r. u. a ewentualnie przerwać dalsze postępowanie — ma jeszcze przed wyłożeniem rejestru praw udziałowych, dotyczące wnioski przedstawić komisyi krajowej, a w razie wydania edyktu wyłożyć tylko listę uczestników w myśl §. 66. ustęp 2. kr. u. dz. r.

Jeżeli komisarz miejscowy znajduje, iż zachodzą warunki oznaczone w §. 76. ustęp 3. kr. u. dz. r., ma wcześnie postarać się o wskazówki komisyi krajowej.

W wypadku przewidzianym w §. 76. ustęp 4. kr. u. dz. r. ma komisarz miejscowy postarać się o zezwolenie komisyi krajowej w tym celu, ażeby mogło odpaść postępowanie co do rejestru praw udziałowych. Jeżeli komisya krajowa udzieli zezwolenia, należy rejestr praw udziałowych wyłożyć równocześnie z planem dzielenia (§§. 111. i 112. r. dz. r.).

Wyłożenie operatów w ustępie 1. wspomnianych ma nastąpić z reguły w lokalu urzędowym, przeznaczonym dla celów dzielenia, lub w kancelaryi gminnej właściwej gminy.

Komisarz miejscowy ma ile możności starać się o to, ażeby bądź to on sam, bądź też asystent, lub funkcyonaryusz oddziału technicznego był obecnym przez cały czas publicznego wyłożenia tych operatów. Osobom, operaty przeglądającym, należy je na żądanie objaśnić i zezwolić na przejrzenie także protokołów bonitacyjnych i szkic.

Jeżeli komisarz miejscowy, asystent, albo funkcyonaryusz oddziału technicznego nie mogą być w dotyczącej miejscowości stale obecni w czasie wyłożenia operatów, to należy w obwieszczeniu podać dnie, w których wyłożone operaty będą objaśniane, a czuwanie nad całością operatów poruczyć zaufanej osobie.

Zażalenia przeciw ustaleniom w rejestrze praw udziałowych.

§. 95.

Na wniesione zażalenia ma komisarz miejscowy w myśl §. 78. kr. u. dz. r. ze stronami przeprowadzić rozprawę, a następnie w toku instancyi wydać orzeczenie.

Jeżeli ustanowioną wartość praw udziałowych uczestników zakwestyonowano przez wniesienie zażalenia lub odwołania, należy postępowanie tylko o tyle przerwać, o ile to jest koniecznie wskazane ze względu na niewydane jeszcze orzeczenia.

Wynikające w skutek prawomocnych orzeczeń zmiany w elaboratach ma komisarz miejscowy przeprowadzić i spowodować w krótkiej drodze sprostowanie wydanych wyciągów i odpisów.

Zatrzymanie wspólności między poszczególnymi uczestnikami.

§. 96.

W tem stadyum postępowania należy także wydać orzeczenie w myśl §. 79. kr. u. dz. r. o zatrzymaniu wspólności co do poszczególnych uczestników.

Przy ocenieniu kwestyi, czy przeciw zatrzymaniu wspólności przemawiają przeważające interesa kultury krajowej, lub ważne względy publiczne należy szczególnie uwzględnić:

1. Czy ekwiwalent tych uczestników, którzy życzą sobie pozostać we wspólności może wypaść w takiej łączności, że z jednej strony wspólne użytkowanie w racyonalny sposób może być wykonywane, a z drugiej strony ekwiwalenta pozostałych uczestników ze względu na ich położenie, kształt i używanie nie będą na szkodę narażone;

2. czy te grunta, na których ma się wykonywać wspólne użytkowanie, w taki sposób mogą być wykazane, że ewentualny ich późniejszy podział mógłby być odpowiednio przeprowadzony.

Ułożenie planu dzielenia.

Projektowanie wspólnych urządzeń.

§. 97.

Po ukończeniu rozprawy co do rejestru praw udziałowych, ma komisarz miejscowy przez oddział techniczny, w razie potrzeby przy współudziale innych osób fachowych (§§. 15. 16. i 20. r. dz. r.) zarządzić zaprojektowanie tych wszystkich wspólnych urządzeń, które są konieczne celem umożliwienia, ile możności od służebności, wolnego dostępu do ekwiwalentów i odpowiedniego ich wykorzystania pod względem gospodarczym.

Do tych urządzeń należą: budowa, względnie przełożenie lub regulacya dróg, przepędów, potoków, rowów, mostów, przepustów, tam, zakładów osu-

szających i nawodniających, drenów, ochrony brzegów i t. p. jakoteż placów, przeznaczonych na wydobycie, lub skład materyałów, potrzebnych dla wspólnych urządzeń.

Wspólne urządzenia należy z reguły najpierw na mapie zaprojektować, i dopiero potem, o ile to jest potrzebne do ocenienia ich sytuacyi, wytyczyć na miejscu, a następnie na mapie zaznaczyć wraz z ich liniami granicznemi. Rowy poboczne dróg należy tylko wtedy osobno zaznaczyć, jeżeli to się okazuje potrzebnem dla zoryentowania się w kierunku odpływu wody, albo jeśli z odpływem wody połączona jest służebność.

O rozpoczęciu robót, tyczących się projektu, ma komisarz miejscowy wcześnie donieść Przewodniczącemu komisyi krajowej i bliżej podać wspólne urządzenia a to celem ewentualnego wysłania delegata, lub organu technicznego. Zarazem ma on o tem zawiadomić Wydział krajowy, który może wysłać organ celem przejrzenia projektowanych robót i przesłać komisarzowi miejscowemu swoję opinię.

Jeżeli wskazane jest przeprowadzenie takich rolniczo-technicznych lub melioracyjnych robót, co do których wedle zdania komisarza miejscowego zachodzą warunki uzyskania subwencyi z funduszów państwowych, lub krajowych, ma on, — i to natychmiast o ile to jest możliwe — zarządzić wypracowanie generalnego projektu i kosztorysu i przedłożyć je wraz z odnośnymi wnioskami komisyi krajowej do dalszego zarządzenia celem uzyskania subwencyi z funduszów państwowych i krajowych. Generalny projekt i kosztorys nie powinny wychodzić poza to, co jest konieczne do dostarczenia dostatecznego dla celów subwencyjnych poglądu na istotę, rozmiar, spodziewane skutki i najważniejsze koszta robót. Należy przy tem zważać, ażeby przez wypracowanie projektu postęp innych robót dzielenia nie doznał istotnej zwłoki.

Zasięganie decyzyi władz, właściwych dla kolei żelaznych, dróg i budowli.

§. 98.

O ile projektowane wspólne urządzenia wymagają zmian w zakładach kolejowych, lub drogach publicznych, albo jeśli się projektuje takie urządzenia, co do których ustawa budowlana ma zastosowanie, komisarz miejscowy ma postarać się w tym względzie o decyzyę kompetentnych władz, względnie tych organów, do których w myśl istniejących ustaw należy powzięcie decyzyi co do takich zmian.

Jeżeli kompetentne władze i organa nie czynią zadość żądaniu komisarza miejscowego, ma on odnieść się do przewodniczącego komisyi krajowej i prosić o pouczenie co do dalszego postępowania.

Ostateczne decyzye kompetentnych władz i organów należy uwzględnić w planie dzielenia.

Jeżeli projektowane wspólne urządzenia wymagają takich zmian w rolniczo-technicznych, lub melioracyjnych robotach, które całkowicie lub częściowo wykonane były z funduszów publicznych, ma komisarz miejscowy co do tych zmian postępować ile możności w porozumieniu z kompetentną władzą, lub z kompetentnym organem.

Służebności.

§. 99.

Jeżeli odpowiednie użytkowanie ekwiwalentu nie jest możliwe bez ustanowienia służebności na innym do dzielenia włączonym gruncie, ma komisarz miejscowy stosunek służebności oznaczyć. Ma on dalej przeprowadzić, względnie ukończyć teraz czynności, przepisane w §. 80. ustęp 3. r. dz. r. o ile ich nie mógł przeprowadzić przy sposobności oznaczenia uczestników i ich praw.

We wszystkich przypadkach, w których służebność na gruncie musi być ustanowioną i w których służebność na obciążonym gruncie pozostaje, lub odpada, ma komisarz miejscowy na podstawie opinii znawców wcześnie zbadać, jaką zmianę w wartości gruntów to sprowadzi, a to dlatego, ażeby wartości te uwzględnić już przy układaniu obrachunku ekwiwalentów celem wynagrodzenia ich w gruntach.

We wszystkich wypadkach, w których grunt tylko w części podlega służebności, należy dokładnie oznaczyć tę część przy projektowaniu wspólnych urządzeń, względnie po ukończeniu projektu podziałowego na mapie uwidocznić i o ile to jest potrzebne do ocenienia sytuacyi, wytyczyć na miejscu.

Ustalone zmiany wartości należy zestawić w osobnym wykazie celem przeprowadzenia w obliczeniu ekwiwalentów.

Stosunek udziału, względnie stosunek datków do wspólnych urządzeń.

§. 100.

Przy sposobności projektowania wspólnych urządzeń należy także oznaczyć stosunek datków, w jakim bezpośredni uczestnicy mają się przyczynić

do gruntów, potrzebnych dla tych wspólnych urządzeń, względnie oznaczyć stosunek udziału, co do użycia większej lub mniejszej przestrzeni gruntu.

Postanowienia §. 83. kr. u. dz. r. co do całkowitego lub częściowego uwolnienia poszczególnych uczestników od dostarczenia potrzebnego gruntu na wspólne urządzenia i uwolnienia od ponoszenia kosztów na zaprowadzenie i utrzymywanie tych urządzeń, — mają zastosowanie szczególnie do tych właścicieli gruntowych, którzy do zagospodarowania swoich ekwiwalentów wcale nie potrzebują nowych urządzeń lub tylko w nieznacznym stopniu, chyba, że wyznaczenie właśnie tych gruntów w korzystnem położeniu zależy od wykonania tych urządzeń.

Jeżeli poszczególne części obszaru dzielenia są miejscowo od siebie oddzielone, można te części pod względem wspólnych urządzeń o tyle osobno i niezawiśle jednę od drugiej traktować, o ile urządzenia te dotyczą tylko poszczególnych części obszaru dzielenia.

Inne rozprawy.

§. 101.

W tem stadyum postępowania ma komisarz miejscowy:

1. W wypadku, jeśli wskazanem jest dodatkowo, całkowicie lub częściowo włączyć do dzielenia grunta, potrzebne do stosownego wykonania wspólnych urządzeń, lub korzystniejszgo ukształtowania ekwiwalentów, przeprowadzić z właścicielami gruntowymi rozprawę, względnie wydać potrzebne orzeczenie, wyznaczyć na każdy wypadek należące się odszkodowania i rejestr stanu posiadania jakoteż odpowiednio uzupełnić rejestr praw udziałowych;

2. przeprowadzić rozprawę z uczestnikami co do tego, czy i które grunta mają być sprzedane celem pokrycia lub zmniejszenia kosztów dzielenia (§. 107. kr. u. dz. r.), czy i które grunta mają uczestnicy przeznaczyć na pewne wspólne cele n. p. na miejsca do stanowienia, na wygony, na miejsca do trzymania wspólnego bydła rozpłodowego, na założenie budynków dla pomieszczenia wspólnych maszyn rolniczych, do czyszczenia lnu i konopi, na uprawę wiklin i t. p.

W razie gdy nie wszyscy bezpośredni uczestnicy zgodzą się na wyłączenie gruntów, przeznaczonych na sprzedaż, lub na wspólne gospodarcze cele, obciąża to wyłączenie tych, którzy się na to zgodzili i stosunek udziału w wyłączonych gruntach należy oznaczyć odpowiednio do stosunku, w którym się uczestnik do tego przyczynił.

3. oznaczyć, których nieruchomości, względnie gruntów potrzebuje gmina lub część gminy dla publicznych celów w myśl §. 87. kr. u. dz. r. Do tych celów należą między innemi: założenie wodociągów, miejsc do kąpieli, zało-

żenie i regulacya dróg miejscowych i placów (szczególnie targowic), urządzenie ogrodów szkolnych, zakładów ochronnych przeciw wydmom piaskowym, gminnych szkółek drzewek, miejsc do blichowania płótna, publicznych wag, wojskowych domów kwaterunkowych, domów ubogich, szpitali, stajni dla chorych lub o chorobę podejrzanych zwierząt, założenie cmentarzy, rakarni, grzebowisk i t. p.

4. O ile już teraz można osądzić, że zmiana granicy gminy lub obszaru dworskiego jest pożądaną, należy zarządzić, co wypada po myśli §. 101. kr. u. dz. r. Jeżeli przy tem chodzi tylko o zmianę granicy gminy katastralnej, ma komisarz miejscowy, przedkładając szkic sytuacyjny, przedstawiający zmianę granicy, za pośrednictwem krajowej Dyrekcyi skarbu zasięgnąć na to pozwolenie Ministerstwa skarbu. Jeżeli jednak chodzi o zmianę granic gminy katastralnej, a zarazem i gminy miejscowej (obszaru dworskiego), winien komisarz miejscowy najpierw postarać się o pozwolenie w sposób wyżej podany, a skoro je otrzyma, postarać się o zezwolenie do zgodnej zmiany granic gminy miejscowej (obszaru dworskiego) w myśl §. 4. ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866, Nr. 19. Dz. u. kr., względnie ustawy z 13. marca 1889, Nr. 24. Dz. u. kr. i z 3. czerwca 1896 Nr 51. Dz. u. kr.

Sporządzenie obliczenia wynagrodzeń (ekwiwalentów).

§. 102.

Następnie ma komisarz miejscowy zarządzić sporządzenie obliczenia wynagrodzeń. Obliczenie to ma zawierać cyfrowe oznaczenie ekwiwalentu w gruntach, do którego ma prawo każdy poszczególny bezpośredni uczestnik.

Jeżeli bezpośredni uczestnik posiada kilka gospodarstw (zagród, obejść i t. p.), z których posiadaniem połączone są prawa użytkowania, należy w obliczeniu wynagrodzeń, przypadające na każde gospodarstwo wynagrodzenie obliczyć osobno.

Jeżeli uczestnik oprócz gruntów do jego posiadłości należących i jako jej część składową hipotecznie zapisanych, posiada jeszcze inne grunta, z których posiadaniem połączone jest prawo użytkowania, nie należy dla praw udziałowych, przypadających na te grunta w obliczeniu wynagrodzeń obliczać osobnych wynagrodzeń, lecz należy je raczej doliczyć do głównego gospodarstwa.

Jeżeli w myśl §. 4. ustęp 1. kr. u. dz. r. grunta prywatne włączone są do dzielenia, należy je pod względem oznaczenia stosunku datku na drogi, rowy i t. p. według ich wartości doliczyć do praw udziałowych dotyczących uczestników.

Obliczenie wynagrodzeń ma komisarz miejscowy zbadać co do dokładności pod względem treści i cyfer i w razie potrzeby sprostować. Przeprowadzenie rewizyi należy uwidocznić na elaboracie

Ułożenie projektu podziału.

§. 103.

Po ukończeniu obliczenia wynagrodzeń ma komisarz miejscowy kazać ułożyć na mapie projekt nowego ukształtowania gruntów (projekt podziału).

Ekwiwalenta należy w ten sposób oznaczyć, ażeby każdy bezpośredni uczestnik otrzymał według możności oznaczoną w obliczeniu wynagrodzeń powierzchnię gruntową w rodzaju kultury, odpowiadającym naturze prawa udziałowego. Dalej należy oznaczyć ekwiwalenta w formie ile możności dla zagospodarowania stosownej, i w odpowiedniem połączeniu ze sobą, tudzież z posiadaniem prywatnych gruntów, jak nie mniej ile możności najbliżej dotyczących zabudowań gospodarczych. Wreszcie należy zważać, ażeby był stosowny dojazd i dostęp, jakoteż odpływ wody.

Gdy zarysy podziału o tyle postąpią, że mogą służyć do ocenienia słuszności ewentualnych życzeń bezpośrednich uczestników co do wyznaczyć się im mających ekwiwalentów, należy wysłuchać uczestników dla poinformowania się co do ich życzeń

Komisarzowi miejscowemu pozostawia się do ocenienia, czy do odnośnego omówienia ma zaprosić doświadczonych rolników celem udzielenia wyjaśnień co do urządzenia przyszłego gospodarstwa.

Wyrażone życzenia poszczególnych uczestników należy ile możności uwzględnić, o ile one dadzą się pogodzić z celem czynności agrarnej.

Wyrównania pieniężne za nieznaczne różnice.

§. 104.

Wyrównania pieniężne za nieznaczne różnice (§. 4. kr. u. dz. r.) nie powinny wynosić więcej jak czterdziestą część wartości tego gruntu, którego bezpośredni uczestnik ma prawo żądać z reguły za grunta do dzielenia oddane. Wyrównania pieniężne mogą być podwyższone do dwudziestej części podanej wartości, jeżeli w inny sposób nie można osiągnąć lepszego ukształtowania gruntów.

Przekroczenie ponad dwudziestą część wartości przy wyrównaniu pieniężnem jest tylko wtedy dozwolone, jeżeli dotyczący bezpośredni uczestnik z tem

się zgadza, a u innych bezpośrednich uczestników z tego powodu wyrównanie pieniężne nie przekracza dwudziestej części wartości tych gruntów, których mają prawo żądać.

Oznaczenie liczbami ekwiwalentów.

§. 105.

Po ukończeniu robót, tyczących się projektu, należy wypośrodkowane ekwiwalenta i pozostałe w dawniejszym stanie kompleksy gruntowe oznaczyć na mapie bieżącemi liczbami i literami tych właścicieli gruntowych, którym ma się je przydzielić.

Wspólne urządzenia należy również oznaczyć liczbami bieżącemi.

Wspólne urządzenia, których potrzeba później się okazuje. Służebności.

§. 106.

Po ukończeniu projektu podziałowego ma komisarz miejscowy oznaczyć, względnie kazać zaprojektować, te wspólne urządzenia i służebności celem stosownego korzystania z ekwiwalentów, których wykonanie i urządzenie później okazało się potrzebne.

Wyrównanie za zmiany wartości stąd powstałe uskutecznia się w myśl §§. 86. kr. u. dz. r. w pieniądzach (§. 108. r. dz. r.) o ile wyrównania tego nie można przez dodatkową zmianę projektu podziałowego uskutecznić w gruntach.

Ułożenie rejestru wynagrodzeń i odmierzenie ekwiwalentów i wspólnych urządzeń.

§. 107.

Następnie ma komisarz miejscowy na podstawie istniejących obliczeń kazać ułożyć rejestr wynagrodzeń.

W rejestrze tym ma się przejrzyście zestawić należące się każdemu uczestnikowi powierzchnie gruntów i wartości wedle obliczenia wynagrodzeń, tudzież wyznaczone poszczególne ekwiwalenta.

Następnie należy na miejscu odmierzyć i oznaczyć granice ekwiwalentów, i wspólnych urządzeń. W tym celu trzeba wcześnie sporządzić osobne szkice polowe.

Wyznaczając czas do robót mierniczych, należy uwzględnić stan płodów polnych, tudzież czas prawdopodobnego objęcia w posiadanie ekwiwalentów i stosownie do tego należy roboty przyspieszyć.

Dodatkowe wyrównania pieniężne i zmiany wartości.

§. 108.

Po ułożeniu rejestru wynagrodzeń ma komisarz miejscowy oznaczyć odszkodowania pieniężne, które należy uiścić za grunta potrzebne do wykonania dodatkowych wspólnych urządzeń, za nieznaczne różnice między ekwiwalentami a gruntami oddanymi do dzielenia, jakoteż za zmiany wartości, które nastąpiły w skutek dodatkowo powstałych służebności.

Wyrównania pieniężne należy zestawić w wykazie osobno co do każdego bezpośredniego uczestnika i czerwonym atramentem uwidocznić w rejestrze wynagrodzeń tę sumaryczną kwotę, którą dotyczący uczestnik ma otrzymać lub ją złożyć.

Dodatkowo ustalone zmiany wartości należy umieścić w wykazie wspomnianym w §. 99. ustęp 4. r. dz. r. Zmiany wartości, o ile one dotyczą poszczególnych ekwiwalentów, należy zanotować w rejestrze wynagrodzeń z podaniem wchodzącego w rachubę rodzaju kultury.

Gdy wspomniane w §. 86. ustęp 9. r. dz. r. uszczuplenie wartości oznaczono według procentów całej wartości części tam wymienionych, wówczas należy to uszczuplenie wartości uwidocznić w wykazie zmian wartości.

Częściowe wynagrodzenia.

§. 109.

W tem stadyum postępowania ma komisarz miejscowy oznaczyć potrzebne częściowe wynagrodzenia, a mianowicie:

1. dla gruntów obszaru dzielenia, obciążonych różnemi wierzytelnościami, jeżeli w myśl §. 27. kr. u. dz. r. część tego obszaru przydziela się gminie, części gminy, sąsiedztwom lub wspólnościom agrarnym, a wierzytelności tylko na tej części ubezpieczone być mają;

2. dla praw użytkowania niepołączonych z posiadaniem gruntów, jeśli one są rozmaicie obciążone;

3. dla części praw użytkowania przypadających na sporne części składowe tych gruntów, z których posiadaniem połączone są prawa użytkowania;

4. dla praw użytkowania, przypadających na te grunta, dla których w myśl §. 102. ustęp 2. r. dz. r. nie oznaczono osobnych wynagrodzeń.

Przytem mają analogiczne zastosowanie zasady, obowiązujące w ogóle przy oznaczeniu wynagrodzeń i ustaleniu ekwiwalentów, a częściowe wynagrodzenia należy oznaczyć ile możności stosownie do obszaru i wartości gruntów oddanych do dzielenia, tudzież ile możności w tym samym rodzaju uprawy. Przy tem należy odpowiednio uwzględnić przyrost lub zmniejszenie się obszaru z powodu wspólnych urządzeń. Grunta, za które ma się oznaczyć wynagrodzenie częściowe, jakoteż same wynagrodzenia częściowe, należy wykazać w osobnych obliczeniach według powierzchni i wartości (obliczenie częściowych wynagrodzeń).

Częściowe wynagrodzenia należy oznaczyć na mapie i zaopatrzyć liczbami w ułamkach dotyczących ekwiwalentów. Pomiar miejscowy uskutecznia się tylko na żądanie dotyczącego bezpośredniego lub pośredniego uczestnika.

Używanie i zarząd wspólnych urządzeń.

§. 110.

Dalej ma komisarz miejscowy wydać rozporządzenia, potrzebne ze względu na przyszłe używanie i zarząd wspólnych urządzeń, tudzież oznaczyć udział w kosztach wykonania i utrzymywania wszystkich, lub poszczególnych wspólnych urządzeń w procentach od ogólnej sumy wydatków.

O ile zarząd wspólnych urządzeń nie przysługuje reprezentacyi gminnej, wówczas należy z reguły ustanowić osobny wydział do zarządu.

Prawa i obowiązki tego wydziału, wybór i czas trwania funkcyi jego członków, ich odpowiedzialność względem władz i uczestników i t. p należy stosownie określić.

Jeżeli wspólne urządzenia mają większe znaczenie, można dla zarządu ustanowić osobny statut.

Części składowe planu dzielenia. Sprawdzenie robót geodetycznych.

§. 111

Po ukończeniu miejscowych pomiarów i czynności, przepisanych w §§. 108. do 110. r. dz. r. ma komisarz miejscowy wygotować plan dzielenia do wyłożenia.

Plan dzielenia obejmuje następujące części składowe:

a) listę bezpośrednich uczestników (§. 84. r. dz. r.);

b) rejestr stanu posiadania (§. 92. r. dz. r.);

c) rejestr praw udziałowych (§. 93. r. dz. r.);

d) obliczenie wynagrodzeń (§. 102. r. dz. r.);

e) rejestr wynagrodzeń (§. 107. r. dz. r.);

f) oryginalną mapę wraz z jej kopią, przedstawiającą nowy stan posiadania;

g) akt generalny, który ma zawierać oprócz potrzebnych objaśnień części składowych planu pod a) do e) wyliczonych, także przedstawienie tych wszystkich stosunków — szczególnie prawnych — które nie zupełnie lub nie dość jasno wynikają z tych składowych części planu.

Przed wyłożeniem planu dzielenia mają wyższe władze zarządzić sprawdzenie robót geodetycznych.

W każdym razie ma geometra rewizyjny komisyi krajowej jeszcze przed wyłożeniem i wytyczeniem planu dzielenia dokładnie zbadać oryginalną mapę, uzupełnioną według wyniku miejscowego dochodzenia i oznaczenia granic ekwiwalentów w tym mianowicie kierunku, czy trafnie jest przedstawiony nowy stan posiadania, z dzielenia wynikający.

O terminie zamierzonej rewizyi należy w czas zawiadomić krajową Dyrekcyę skarbu.

We wszystkich przypadkach, w których krajowa Dyrekcya skarbu uzna za potrzebne zarządzenie przez funkcyonaryusza, ustanowionego dla nadzoru nad służbą ewidencyjną, wyrywkowej rewizyi robót pomiarowych celem przekonania się o użyteczności operatu pomiarowego dla celów katastru podatku gruntowego i ksiąg gruntowych, należy za przybyciem tego funkcyonaryusza oddać mu do dyspozycyi podręczne notatki, szkice polowe, mapy i inne akta i udzielić potrzebnych wyjaśnień.

O wyłożeniu, wytyczeniu i zatwierdzeniu planu dzielenia.

Wyłożenie i wytyczenie planu.

§. 112

Po wygotowaniu planu dzielenia ma komisarz miejscowy w myśl §. 93. ustęp 1. 2. kr. u. dz. r. wydać edykt, wyłożyć plan dzielenia w wypadku §. 93. ustęp 3. kr. u. dz. r. zawiadomić indywidualnie każdego bezpośredniego uczestnika, dalej objaśnić plan dzielenia uczestnikom, tudzież wytyczyć go na miejscu.

Plan należy wyłożyć w urzędowym lokalu, lub w kancelaryi gminnej. Jeżeli kilka gmin jednakowo uczestniczy w dzieleniu, albo jeśli poszczególne uczestniczące gminy lub miejscowości są bardzo oddalone od miejsca wyłożenia planu dzielenia, można zarządzić, ażeby plan był wyłożony w dwóch lub więcej miejscach. W takim razie jednak musi się oznajmić dnie, w których wyłożony będzie plan w każdej poszczególnej gminie w ciągu owych 14 dni.

W czasie wyłożenia planu dzielenia do publicznego przeglądu wszystkich uczestników, ma komisarz miejscowy przynajmniej trzy dni być obecnym w miejscu wyłożenia planu i na życzenie uczestników dawać wyjaśnienia. Dotyczące dnie i godziny urzędowe należy podać w edykcie.

Jeżeli komisarz miejscowy z powodu zachodzących przeszkód nie może sam udzielać wyjaśnień w oznaczonych dniach, może go zastąpić asystent, lub funkcyonaryusz oddziału technicznego. Do czuwania nad całością elaboratów planu w czasie nieobecności komisarza miejscowego i wspomnianych funkcyonaryuszów należy wyznaczyć odpowiednią osobę.

Podczas pierwszej połowy terminu, wyznaczonego na wyłożenie planu dzielenia, należy w obecności funkcyonaryusza oddziału technicznego na miejscu przedsięwziąć i ukończyć wytyczenie planu dzielenia.

Wytyczenie planu dzielenia na miejscu uskutecznia się przez wbicie palika w odpowiednim punkcie w obrębie odmierzonych granic każdego ekwiwalentu.

Palik naznacza się nazwiskiem i literami tego uczestnika, któremu ekwiwalent ma być przydzielony.

Jeżeli komisarz miejscowy sądzi, iż stosunki są tego rodzaju, że w myśl §. 93. ustęp 1. kr. u. dz. r. można zaniechać wytyczenia i objaśnienia na miejscu, ma się wcześnie postarać o zezwolenie komisyi krajowej.

Przyjmowanie zarzutów przeciw planowi i ich wyjaśnienie.

§. 113.

Zarzuty przeciw planowi dzielenia wniesione w dniach, przeznaczonych na wyjaśnienie planu, ma komisarz miejscowy, względnie jego zastępca przyjąć do protokołu.

Zarzuty, których przy tej sposobności nie wniesiono, należy podać w terminie ustawą przepisanym na ręce komisarza miejscowego, lub wnieść do protokołu w jego siedzibie urzędowej.

Zarzuty ma komisarz miejscowy wyjaśnić i przedłożyć komisyi krajowej wraz z elaboratami wyjaśniającymi.

Jeżeli przy wyjaśnieniu zarzutów uczestnik żąda konkretnych zmian w planie dzielenia, których uskuteczni nie usunęłoby jego zarzuty i gdy zmiany te dopuszczalne są nie tylko ze względów publicznych, lecz także zgodzą się na nie inni bezpośredni uczestnicy, których ekwiwalenta przez to są naruszone, — wówczas ma komisarz miejscowy z tego powodu spisać protokół, dołączyć go do elaboratu wyjaśniającego i dotyczące zmiany uwidocznić w dodatku do planu.

Zmiany w elaboracie planu z powodu orzeczeń.

§. 114.

Po prawomocnem rozstrzygnięciu wszystkich przeciw planowi dzielenia wniesionych zarzutów, ma komisarz miejscowy spowodowane temi orzeczeniami zmiany w elaboratach planu uwidocznić, względnie zarządzić przedstawienie stosownie zmienionego podziału na mapie, odmierzenie zmienionych granic na miejscu i sprostowanie szkic polowych.

Jeżeli z powodu prawomocnej decyzyi następuje zmiana wartości poszczególnych gruntów, w skutek której oznaczone w obliczeniu wynagrodzeń pretensye jednego, lub kilku uczestników inaczej się przedstawiają, należy powstające stąd różnice z reguły wyrównać w pieniądzach, o ile różnice te w myśl ustawy i tego rozporządzenia można uważać jako nieznaczne. W przeciwnym razie, jak niemniej wtedy, gdy z powodu orzeczeń wydanych co do innych zarzutów następują zmiany w ekwiwalentach, należy wspomniane różnice wyrównać ile możności w gruncie.

Zatwierdzenie planu.

§. 115.

Po prawomocnem rozstrzygnięciu wniesionych zarzutów, względnie gdy zarzutów nie wniesiono, po upływie czasu na to wyznaczonego, należy elaboraty planu ze wszystkimi aktami, generalnem sprawozdaniem o dzieleniu przedłożyć komisyi krajowej do zatwierdzenia w myśl §. 94. kr. u. dz. r.

Jeżeli komisya krajowa po zbadaniu planu uznaje za stosowne zarządzić z urzędu zmiany w planie (§. 49. kr. u. dz. r.), wówczas to orzeczenie komisyi krajowej należy uważać, jakoby było wydane z powodu wniesionych zarzutów i po wyczerpaniu toku instancyi, względnie po przeprowadzeniu sprostowania elaboratów planu i ponownem wytyczeniu planu czynności

agrarnej, zmieniony plan dzielenia napowrót przedłożyć komisyi krajowej do decyzyi.

W razie zatwierdzenia planu ma komisya krajowa generalny akt i oryginalną mapę zaopatrzyć w klauzulę potwierdzenia i urzędową pieczęć.

Ogłoszenie orzeczenia komisyi krajowej.

§. 116.

Orzeczenie komisyi krajowej, jakoteż zarządzenia wydane co do wykonania planu, ma komisarz miejscowy w myśl §. 94 kr. u. dz. r. ogłosić w gminach należących do obszaru dzielenia, doręczyć je indywidualnie bezpośrednim uczestnikom, i przesłać właściwym Sądom hipotecznym.

O wykonaniu i stwierdzeniu planu dzielenia.

Oddanie w posiadanie.

§. 117.

Po zatwierdzeniu planu winien komisarz miejscowy w myśl danych mu ogólnych poleceń co do wykonania planu wydać potrzebne szczegółowe zarządzenie i plan dzielenia wykonać.

W tym celu ma komisarz miejscowy przedewszystkiem ogłosić termina do objęcia w posiadanie ekwiwalentów, z których nadejściem mają bezpośredni uczestnicy objąć w posiadanie przyznane im ekwiwalenta i na każdy wypadek ogłosić w odnośnych gminach tymczasowe zarządzenia, regulujące sposób prowadzenia gospodarstwa z jednej strony na gruntach wspólnych i ewentualnie do dzielenia oddanych gruntach prywatnych, z drugiej zaś strony na ekwiwalentach.

Z reguły należy przy wyznaczaniu terminów do oddania ekwiwalentów na to zważać, ażeby każdy uczestnik sam zebrał plony na tych gruntach, które ma odstąpić. Jeżeli z powodu wyznaczenia rozmaitych terminów do objęcia w posiadanie, lub z powodu uskutecznionej już uprawy zachodzi potrzeba wyrównań, to należy w tym kierunku przeprowadzić rozprawę, a w razie potrzeby po przesłuchaniu znawców wydać orzeczenie w toku instancyi.

Jeżeli to jest wskazanem, ma komisarz miejscowy sam, lub jego zastępca uczestników wprowadzić w posiadanie ekwiwalentów. W razie potrzeby ma komisarz miejscowy odnieść się do właściwego sądu o egzekucyjne wprowadzenie uczestników w posiadanie ekwiwalentów.

Odznaczenie granic.

§. 118.

O ile to jest możliwe i nie wstrzymuje objęcia w posiadanie ekwiwalentów, ma komisarz miejscowy jeszcze przed objęciem w posiadanie granice ekwiwalentów, a ewentualnie także i granice gminy ostatecznie kazać odznaczyć pod dozorem funkcyonaryusza oddziału technicznego.

Odznaczenie granic uskutecznia się z reguły kamieniami, lub silnymi palikami. Inne znaki graniczne są tylko wtedy dozwolone, jeżeli są sporządzone z trwałego materyału i tak mogą być urządzone, że samowolne ich przesunięcie nie byłoby łatwe i jeżeli takim znakiem punkt graniczny da się oznaczyć dokładnie. Kamienie graniczne muszą być przynajmniej z grubszego ociosane, tak żeby je można łatwo odróżnić od innych kamieni. Paliki muszą być zrobione ze zdrowego i trwałego drzewa.

Dostarczenie i ustawienie znaków granicznych jest obowiązkiem ze sobą graniczących sąsiadów (§. 114. kr. u. dz. r.) i należy ich wcześnie wezwać do dostarczenia takich znaków i niezbędnych robotników. Wybór znaków granicznych pozostawia się wzajemnemu porozumieniu sąsiadów, ze sobą graniczących. Jeżeli który sąsiad graniczny życzy sobie ustawienia sztucznie obrobionych kamieni, oznaczenia ich literami, liczbami i t. p. ma on sam ponieść powstałą stąd nadwyżkę kosztów.

Jeżeli sąsiedzi graniczni nie mogą się ze sobą porozumieć co do rodzaju znaków granicznych, należy użyć kamieni, z grubszego ociosanych.

Znaki graniczne należy ustawiać na linii granicznej, a mianowicie należy każdy punkt łamania się granicy zaopatrzyć w znak graniczny. Jeżeli granica ciągnie się po stronie nieuregulowanej bieżącej wody, lub drogi, w takim razie wystarczy, jeśli znaki graniczne ustawi się w punktach, wybitnie występujących.

Jeżeliby dla dokładnego oznaczenia biegu granicy w myśl powyższych postanowień znaki graniczne miały stanąć na drodze, lub w wodzie bieżącej, należy je umieścić po obu stronach drogi lub wody bieżącej w taki sposób, azeby się znajdowały po dwa naprzeciw siebie stojące znaki w równych odstępach od linii granicznej.

Między końcowymi punktami prostej linii granicznej należy na niej ustawić tyle znaków granicznych, ile potrzeba dla jej przeglądu. Przy tem należy przyjąć jako regułę, że od jednego znaku w prostej linii granicznej zawsze musi się widzieć najbliższy znak graniczny. Jeżeli graniczni sąsiedzi nie mogą się porozumieć co do liczby i rozmiarów mających się użyć znaków granicznych, ma o tem zadecydować kierownik czynności wedle własnego fachowego uznania.

W razie potrzeby ma on przekonać się przez powtórny pomiar i porównanie znalezionych miar z miarami na szkicach polnych przedstawionemi, czy ostateczne znaki graniczne ustawiono dokładnie w punktach przy pomiarze oznaczonych.

Znaki graniczne, z wyjątkiem znaków w ustępie 6. i 7. wspomnianych, należy uwidocznić na mapie i na szkicach polnych.

Zmiana granic gminy (obszaru dworskiego).

Czynności po myśli §. 96. kr. u. dz. r. Wyrównania po myśli §. 88. kr. u. dz. r.

§. 119.

Jeżeli nie można było już wcześniej przeprowadzić rozprawy co do ewentualnej zmiany granic gminy (obszaru dworskiego) (§. 101. l. 4. r. dz. r. winien komisarz miejscowy obecnie ją wdrożyć.

W tem stadyum postępowania należy przeprowadzić ewentualnie jeszcze potrzebną rozprawę celem osiągnięcia wspomnianego w §. 96. kr. u. dz. r. porozumienia, dalej rozprawę po myśli §. 88. kr. u. dz. r. co do wymienionych w §. 73. l. 1—5. kr. u. dz. r. przedmiotów i stosunków o ile tego zachodzi potrzeba ze względu na §. 90. alinea 4. i 5. r. dz. r., a w braku porozumienia wydać orzeczenie w toku instancyi.

Kwoty wyrównawcze za najnowsze jeszcze niewyzyskane nawożenie gruntów należy oznaczyć wedle powierzchni gruntów, jeżeli szczególne stosunki nie wymagają innego postępowania.

Jeżeli przy oznaczeniu wartości podano przeciętną ilość i wartość nawozu od hektaru wedle miejscowego zwyczaju nawożenia, można te dane wziąć za podstawę obliczenia, uwzględniając zmniejszenie wartości zupełnego nawożenia aż do oddania w posiadanie ekwiwalentów.

Jeżeli wartość poszczególnych gruntów zmniejszyła się w skutek tego, że uczestnicy w czasie postępowania nie nawozili gruntów w sposób w miejscu praktykowany, należy stosowne wyrównania oznaczyć, a w razie potrzeby orzec o nich w toku instancyi.

W czasie rozpraw, mających się przeprowadzić w wykonaniu §. 88. kr. u. dz. r., ma komisarz miejscowy wezwać bezpośrednich uczestników do oświadczenia się w następujących kierunkach:

1. Czy wspomniane w §. 73. l. 3. kr. u. dz. r. plantacye i pod l. 4. wspomniane rębne drzewostany mają objąć nowi właściciele dotyczących gruntów za zwrotem sumy szacunkowej;

2. czy chcą sami ściąć rębne już drzewostany na swych dotychczasowych gruntach;

3. czy chcą zatrzymać na gruncie urządzenia, wspomniane w §. 73. l. 5. kr. u. dz. r. za zwrotem wartości szacunkowej, lub czy żądają, ażeby je usunęli dotychczasowi właściciele.

Termina do uprzątnięcia drzewostanów należy oznaczyć, uwzględniając ich wiek, jakość materyału i sposobność spieniężenia go, a termina te nie powinny z reguły wynosić więcej, jak dwa lata. Do uprzątnięcia innych przedmiotów należy z reguły wyznaczyć najwyżej termin jednoroczny.

Grunta na sprzedaż przeznaczone.

§. 120.

Co do gruntów przeznaczonych na sprzedaż dla pokrycia lub zmniejszenia kosztów dzielenia ma komisarz miejscowy po porozumieniu się z uczestnikami, wyznaczyć termin do uskutecznić się mającej sprzedaży i ułożyć warunki sprzedaży. Sprzedaż ma się uskutecznić w drodze publicznej licytacyi pod kierownictwem komisarza miejscowego, o ile komisya krajowa nie zgodzi się na inne postępowanie.

Zmiana elaboratów planu w skutek zmian zaszłych w stanie hipotecznym.

§. 121.

Co do wszelkich bądź to przez władze za dopuszczalne uznanych, bądź też takiego uznania nie wymagających zmian w stanie hipotecznym, jakie

zaszły przed zatwierdzeniem planu, lecz w elaboratach planu nie zostały jeszcze przeprowadzone, albo dopiero po zatwierdzeniu planu nastąpiły, należy przeprowadzić dochodzenie, jakie się okaże potrzebnem celem ewentualnego sprostowania elaboratów planu, ewentualnie wydać orzeczenie w toku instancyi.

Tymczasowe wyrównanie kosztów.

§. 122.

Jeżeli nie wszyscy obowiązani w odpowiednim stosunku przyczynili się do poniesionych w toku postępowania kosztów i świadczeń w naturze, ma komisarz miejscowy w czasie objęcia w posiadanie ekwiwalentów zarządzić tymczasowe wyrównanie tych kosztów między nimi.

Przeciw takiemu, tylko prowizorycznemu wyrównaniu kosztów nie ma środka prawnego.

Wykonanie wspólnych urządzeń.

§. 123.

Celem wykonania wspólnych urządzeń, które nie dotyczą przedmiotów w §. 98. r. dz. r. wspomnianych, ma komisarz miejscowy po porozumieniu się z najwięcej do tego odpowiednimi uczestnikami ułożyć program, względnie, jeśli zachodzi tego potrzeba, program szczegółowy dla wykonania robót rolniczo-technicznych i melioracyjnych, albo nawet szczegółowe programy dla poszczególnych urządzeń.

Jeżeli przy ustanowieniu wspólnych urządzeń przyjęto zmiany co do przedmiotów, oznaczonych w §. 98. r. dz. r., ma komisarz miejscowy właściwą władzę, albo zarząd wcześnie zawiadomić o czasie objęcia w posiadanie ekwiwalentów i po porozumieniu się ze wspomnianymi uczestnikami przedłożyć odpowiednie wnioski co do wykonania budowli tej władzy lub zarządowi, które o tem mają powziąć wymaganą decyzyę.

Jeżeli niektóre z dotychczasowych dróg lub wód bieżących jeszcze przez pewien czas zatrzymane być muszą, należy ten czas określić i oznaczyć wynagrodzenie należące się uczestnikom, którzy chwilowo nie mogli korzystać w odpowiedni sposób ze swoich ekwiwalentów.

Kierownictwo przy wykonaniu wspólnych urządzeń i bezpośrednie prowadzenie budowy.

§. 124.

Zwierzchnicze kierownictwo przy wykonywaniu wspólnych urządzeń służy komisarzowi miejscowemu albo jego zastępcy, którego w tym celu wyznaczy przewodniczący komisyi krajowej wedle ustanowionego w tym celu programu.

Jeżeli gmina pozostawia budowę, lub zmianę dróg gminnych organom, którym poruczono wykonanie wspólnych urządzeń, należy przy tem postępować w porozumieniu z reprezentacyą gminną i pozostawić jej celem prawidłowego wykonania robót potrzebny wpływ na ich wykonanie.

Bezpośrednie prowadzenie budowy przy rozleglejszych i ważniejszych rolniczo-technicznych i melioracyjnych robotach, należy poruczyć osobom fachowym (§§. 15. 16. i 20. r dz. r.).

Przy innych wspólnych urządzeniach należy poruczyć bezpośrednie prowadzenie budowli osobom do tego uzdolnionym, w razie potrzeby pod kontrolą osoby fachowej Gdyby wreszcie miało być dokonane wytyczenie lub oznaczenie poziomu i nie było do dyspozycyi odpowiednio uzdolnionego nadzorcy budowlanego, należy przybrać do tych robót funkcyonaryusza oddziału technicznego.

Kolaudacya wspólnych urządzeń i odznaczenie ich granic.

§. 125.

Po ukończonem wykonaniu wspólnych urządzeń, ma komisarz miejscowy zarządzić kolaudacyę. Do czynności tej należy wezwać dotyczące reprezentacye gminy (obszaru dworskiego) i tych, którzy są obowiązani do utrzymywania odnośnych urządzeń

Kolaudacyi budowli, wspomnianych w §. 98. r. dz. r. ma dokonać odnośna władza fachowa przy współudziale komisarza miejscowego

Do usunięcia braków, skonstatowanych przy kolaudacyi należy wyznaczyć odpowiedni termin, a po jego upływie w razie potrzeby zarządzić dodatkową kolaudacyę.

Po ukończonej kolaudacyi należy granice wspólnych urządzeń odznaczyć stanowczo znakami granicznymi w myśl postanowień §. 118. r. dz. r.

Dokument dotyczący dzielenia.

§. 126.

Jeżeli stosownie do postanowień §. 100. kr. u. dz. r. co do dzielenia ma być sporządzony osobny dokument, względnie jeżeli dokument ten ma być rozdzielony na główny i dodatkowy dokument, treść tych operatów ma stanowić:

a) krótki i wyraźny opis obszaru dzielenia, jego granic, a ewentualnie także wchodzących w rachubę granic gminy (obszaru dworskiego), zwłaszcza spo obu odznaczenia tych granic znakami granicznymi, jakoteż wymienienie ogólnych dat, które się odnoszą do ułożenia, zatwierdzenia i wykonania planu dzielenia;

b) przedstawienie nowego stanu posiadania, zestawionego w wykazie, który ma być dołączony do dokumentu jako dodatek.

W tym wykazie należy podać wszystkie grunta na mapie przedstawione, a mianowicie:

1. ekwiwalenta, jakoteż utworzone z nich częściowe ekwiwalenta poszczególnych bezpośrednich uczestników;

2. wspólne grunta z wymienieniem uprawnionych i ich udziałów;

3. powierzchnie gruntów, wziętych dla wspólnych urządzeń.

Wykaz należy ułożyć na podstawie rejestru wynagrodzeń i innych dokumentów i ma on zawierać wspomniane grunta wedle liczb parcel, położenia w niwie, obszaru i wartości w poszczególnych rodzajach uprawy i wedle ogólnej sumy obszaru i wartości.

Zanotowane w rejestrze wynagrodzeń w myśl §. 108. r. dz. r. zmiany wartości należy przeprowadzić w wykazie przy poszczególnych rodzajach uprawy.

Przy poszczególnych gruntach należy podać, czy one tworzą część składową gospodarstwa, lub zagrody i jakiej, oraz czy i z jakich powodów od tego gospodarstwa, lub zagrody nie mogą być odłączone;

c) przedstawienie wspólnych urządzeń, stosunku datków, jakimi przyczyniono się do ich wykonania i utrzymania z podaniem istniejących stosunków własności i wydanych ewentualnie zarządzeń co do używania i zarządu wspólnych urządzeń z powołaniem się na statuta, ewentualnie utworzonych spółek wodnych;

d) jeżeli dla dokładności i przejrzystości jest wskazane: opis istniejących w obszarze dzielenia gościńców, dróg, oraz bieżących wód, chociażby nawet co do tych przedmiotów nie przedsięwzięto zmian, względnie

gdyby ich nie włączono do wspólnych urządzeń, a to z podaniem istniejących w obszarze dzielenia szczególnych stosunków co do używania, prowadzenia i wstrzymywania wody, dalej istniejących ewentualnie urządzeń ochronnych przeciw wypadkom elementarnym;

e) wykaz zmian w stanie ciężarów ekwiwalentów z podaniem stopnia pierwszeństwa nowo-powstałych ciężarów i wykaz części ekwiwalentów. Przy tem należy podać usunięte, nowo-powstałe, zmodyfikowane i pozostałe ciężary gruntowe z podaniem opisu ich położenia i oznaczenia na mapie, dalej nazwiska i miejsce zamieszkania uprawnionych i obowiązanych;

f) przejrzyste zestawienie wyrównań w pieniądzach, które każdy uczestnik ma uiścić, lub otrzymać; przyczem należy uczynić wzmiankę, czy pieniądze mogą być wydane lub nie i z jakiego powodu.

Jeżeli to jest wskazanem, należy wedle oryginalnej mapy sporządzić w odpowiedniej skali szkicę oryentacyjną i z możliwą dokładnością wszystko to w niej przedstawić, co ma służyć jako uzupełnienie tego opisu. Szkicę oryentacyjną należy dołączyć do dokumentu i wspomnieć o niej w opisie.

Wyłożenie dokumentu i rozprawa.

§. 127.

Celem osiągnięcia zgodności między dokumentem a elaboratami planu i aktem generalnym, jakoteż z orzeczeniami i zarządzeniami, wydanemi po zatwierdzeniu planu, należy przeprowadzić rozprawę i wydać orzeczenie w toku instancyi.

W tym celu należy go wyłożyć na 14 dni. Czas i miejsce wyłożenia, jakoteż termin, w którym także po upływie czasu wyłożenia można wnosić zarzuty, należy ogłosić w gminach (obszarach dworskich) obszaru dzielenia. Termin ten nie może wynosić więcej jak 14 dni.

Po prawomości wydanych orzeczeń i o ile zajdzie potrzeba po sprostowaniu dokumentu, jak niemniej i wtedy, gdy nie wniesiono zarzutów, należy dokument wraz z aktami sprawy przedłożyć komisyi krajowej do zatwierdzenia i zaopatrzenia pieczęcią urzędową.

Odpis potwierdzonego dokumentu należy udzielić dotyczącej władzy politycznej, jakoteż przełożeństwom gmin (obszarów dworskich), które uczestniczyły w dzieleniu.

Postępowanie końcowe.

Sprostowanie ksiąg publicznych. Wyrównanie kosztów i zakończenie postępowania.

Akta do sprostowania księgi gruntowej.

§. 128.

Do sprostowania księgi gruntowej należy sporządzić następujące akta:

1. Kopię mapy, która ma zawierać: wspólne urządzenia, ekwiwalenta i ekwiwalenta częściowe, budynki i wszystkie inne na oryginalnej mapie przedstawione ważne przedmioty, jak niemniej granice rodzajów uprawy, potrzebne dla ewidencyi katastru podatku gruntowego.

W kopii mapy należy wpisać liczby ekwiwalentów, litery właścicieli gruntowych i oryginalne miary, ustanowione przy pomiarze. Kopię tę należy tak sporządzić, jak kopię dla celów ewidencyi katastru;

2. zestawienie wszystkich wykazów hipotecznych z liczbami katastralnemi parcel, te wykazy tworzących, które włączone były do dzielenia jak niemniej tych do dzielenia włączonych parcel, które wciągnięto do wykazu, mającego się założyć w myśl §. 33. ustęp 2. ustawy z 20. marca 1874 Nr. 29. Dz. u. kr., wreszcie parcel, dotyczących ekwiwalentów;

3. projekt zmian, które mają być uskutecznione na karcie stanu majątkowego, ewentualnie także i na innych tu należących kartach każdego poszczególnego wykazu hipotecznego, jakoteż w wykazie pod liczbą 2. wymienionym.

Jeżeli prawa udziałowe były połączone z posiadaniem gruntów (§. 77. ustęp 5. r. dz. r.), należy ekwiwalenta na te prawa udziałowe przypadające (§. 126 lit. b. l. 1. r. dz. r.) wykazać w projekcie karty stanu majątkowego wykazów hipotecznych, zawierających grunta, z których posiadaniem prawa udziałowe były połączone, chyba że ze względu na ewentualne szczególne obciążenie ekwiwalentów w myśl przepisów o księgach gruntowych wskazane jest otwarcie odrębnych wykazów hipotecznych.

Co do wspólnych gruntów (§. 126. lit. b. l. 2. r. dz. r.) należy w projekcie karty własności dotyczącego wykazu hipotecznego, jeśli prawa udziałowe nie są połączone z posiadaniem gruntów, zapisać jako właściciela spól-

ność (spółkę) uprawnionych, jako taką, z powołaniem się na dokument, względnie na odnośne daty (l. 4.)

Nawet jeżeli prawa udziałowe są połączone z posiadaniem pewnych gruntów, należy postąpić w ten sam sposób. Należy jednak przy wpisach własności wyraźnie nadmienić, że spólność (spółka) składa się z każdoczesnych — nie wymieniając nazwisk — właścicieli gruntów, które należy dokładnie oznaczyć, a z których posiadaniem prawa udziałowe są połączone. Zarazem należy w projektach kart stanu majątkowego tych gruntów uwidocznić prawa udziałowe z powołaniem się na dokument, względnie na odnośne daty (l. 4.);

4. odpis dokumentu, jeśli go się w ogóle sporządza. W przeciwnym razie należy na podstawie eleboratów planu zestawić te daty, któreby miały stanowić treść dokumentu.

Jeżeli ze względu na obszar dzielenia zachodzi kompetencya kilku Sądów hipotecznych, należy udzielić każdemu z tych sądów akta pod 1. do 4. wymienione w zupełności, inne zaś akta tylko o tyle, o ile dotyczą poszczególnych sądów.

Potrzebne do sprostowania księgi gruntowej akta należy sporządzić nawet w takim wypadku, jeżeli dotychczas nie było wykazu hipotecznego dla spólnych gruntów a prawa udziałowe nie były połączone z posiadaniem gruntów.

Akta dla ewidencyi operatów katastralnych.

§. 129.

Dla celów ewidencyi katastru podatku gruntowego należy sporządzić następujące akta:

1. Kopię mapy, sporządzoną w ten sposób, że wszystkie w poprzedzającym paragrafie pod l. 1. wspomniane szczegóły przenosi się z mapy oryginalnej i oznacza tak, by wszystkie zmiany bez poprzedniego pomiaru przez urzędnika pomiarowego mogły być przeprowadzone w operatach katastru gruntowego w drodze ewidencyi (rozp. Min. sprawiedliwości i skarbu z 7. lipca 1890 Nr. 149, Dz. pr. p. i Skarbu z 11. czerwca 1883 Nr. 91. Dz. pr. p.).

Jeżeli poszczególne części przenieść się mającego rysunku są tego rodzaju, że kot do konstrukcyi potrzebnych nie można dość wyraźnie wpisać w kopii mapy, wówczas należy wkreślić tylko granice zewnętrzne tych części, a szczegóły przedstawić w osobnych dodatkowych mapach w skali 1 : 1440 lub jeszcze w większej skali, korzystając przy tem ze szkiców polnych.

Jeżeli granice zewnętrzne obszaru czynności agrarnej, lub granice gminy znaleziono zmienione, lub w mapach mylnie przedstawione, wówczas należy co do nich w razie potrzeby sporządzić osobne szkice;

2. odpis dokumentu, lub wykazu wspomnianego w §. 126. lit. b. r. dz. r.

Należy wreszcie dołączyć także i inne akta, które mają znaczenie dla sporządzenia nowych, lub sprostowania istniejących operatów katastralnych n. p. istniejący ewentualnie plan sytuacyjny, spis rzędnych punktów trygonometrycznych, karty tryangulacyjne, w razie potrzeby także szkice polowe i t. p.

Przedłożenie dokumentów komisyi krajowej; dalsze sprostowania.

§. 130.

Po zatwierdzeniu dokumentu, lub jeżeli dokument w ogóle nie został sporządzony, po objęciu w posiadanie ekwiwalentów ma komisarz miejscowy akta w §§. 128. i 129. r. dz. r. wymienione przedłożyć komisyi krajowej celem udzielenia wyższemu Sądowi krajowemu i krajowej Dyrekcyi skarbu.

Jeżeli w razie sporządzenia dokumentu potwierdzenie jego prawdopodobnie mogłoby nastąpić dopiero w dłuższym czasie po wykonaniu planu, należy akta te na podstawie elaboratu planu zebrać i przedłożyć komisyi krajowej po objęciu w posiadanie ekwiwalentów. Po zatwierdzeniu dokumentu należy dodatkowo przedłożyć jego odpisy.

Jeżeli z posiadaniem gruntów do dzielenia włączonych połączony jest obowiązek składania datków na zakłady wodne, lub urządzenia ochronne (lasy ochronne), należy o ile te grunta przy dzieleniu uległy zmianom co do właścicieli lub powierzchni, odnośne wykazy udzielić do właściwego uwzględnienia tej władzy, lub przełożeństwu spółki, które mają te datki rozrepartować, ściągnąć i zarachować.

Sprostowanie księgi gruntowej.

§. 131.

Sprostowanie księgi gruntowej uskutecznia się z urzędu.

Skoro nadejdą akta od władz agrarnych, ma wyższy Sąd krajowy natychmiast udzielić wskazówek Sądowi hipotecznemu, czy przeprowadzenie

rezultatów dzielenia ma nastąpić w dotychczasowej księdze gruntowej, czy też ma być założoną nowa księga gruntowa.

W ostatnim wypadku ma Sąd hipoteczny na podstawie aktów dostarczonych przez władze agrarne, jakoteż na podstawie dotychczasowych wpisów stosownie do postanowień §§. 31—33. ustawy z 20. marca 1874 Nr. 29. Dz. u. kr. założyć nowe wykazy hipoteczne i wykaz w myśl §. 33. tej ustawy.

Prostując księgę gruntową, obowiązany jest Sąd hipoteczny trzymać się dat, udzielonych przez władze agrarne.

Jeżeli zachodzą jakie wątpliwości winien Sąd hipoteczny odnieść się o wyjaśnienia do komisarza miejscowego, a gdy postępowanie jest już zamknięte, w drodze wyższego Sądu krajowego do komisyi krajowej.

Zmiany co do obowiązku płacenia podatku gruntowego.

§. 132.

Zmiany w stanie posiadania z dzielenia wynikające ma ewidencya katastru podatku gruntowego traktować w myśl postanowień ustawy z 23. maja 1883 Nr. 83. Dz. pr. p. dotyczącej ewidencyi katastru podatku gruntowego i rozporządzenia wykonawczego z 11. czerwca 1883 Nr. 91. Dz. pr. p. względnie ustawy z 12. lipca 1896 Nr. 121. Dz. pr. p.

Uregulowanie kwestyi kosztów. Zamknięcie postępowania.

§. 133.

Po ewentualnem zatwierdzeniu dokumentu, względnie po ukończeniu wykonania wspólnych urządzeń ma komisarz miejscowy przystąpić do ostatecznego uregulowania kwestyi kosztów w myśl postanowień zawartych w następujących paragrafach.

Po ostatecznem uregulowaniu kwestyi kosztów dzielenia należy po myśli §. 103. kr. u. dz. r. ogłosić zamknięcie postępowania i to w danym razie z tym dodatkiem, że pretensye z §. 97. i 98. kr. u. dz. r. należy zgłaszać w komisyi krajowej. Ogłoszenie to należy przedłożyć przewodniczącemu komisyi ministeryalnej. Następnie ma komisarz miejscowy przedłożyć akta komisyi krajowej.

Akta sprawy, oryginalne dokumenta, mapy i plany ma komisya krajowa przechować w archiwum.

Akta przesłane w myśl §. 128. tego rozporządzenia wyższemu Sądowi krajowemu przechowuje właściwy Sąd hipoteczny.

Plany i dokumenta, sporządzone dla spraw wodnych, należy przesłać politycznej władzy powiatowej.

O kosztach dzielenia.

Należytości członków, organów i doradców komisyi ministeryalnej i krajowej, komisarzy miejscowych i ich asystentów.

§. 134.

Wynagrodzenie komisarza miejscowego i jego asystentów, jakoteż ustanowionych przez Ministerstwo rolnictwa technicznych organów komisyi krajowej i ministeryalnej ustanawia Minister rolnictwa przy nominacyi lub powołaniu, o ile co do tych funkcyonaryuszów nie mają zastosowania postanowienia ustawy z 15. kwietnia 1873 Nr. 47. Dz. pr. p. względnie z 19. września 1898 Nr. 172. Dz. pr. p., z 23. maja 1883 Nr. 84. Dz. pr. p. i z 28. grudnia 1894 Nr. 6. Dz. pr. p. z r. 1895.

Za urzędowe podróże z siedziby urzędowej do obszarów czynności agrarnej i odwrotnie, dalej za podróże w obrębie tego obszaru, a gdy nominacya lub ustanowienie rozciąga się na kilka czynności agrarnych za podróże z jednego obszaru do drugiego, otrzymują komisarze miejscowi i asystenci zamiast przepisanych dyet i kosztów podróży, ryczałt, który od wypadku do wypadku oznaczy Minister rolnictwa.

Członkowie, organa techniczne i doradcy komisyi ministeryalnej i krajowej, którzy są urzędnikami państwowymi, dalej członkowie, organa techniczne i doradcy komisyi krajowej, którzy pozostają w służbie krajowej, mają w razie delegacyi prawo żądania dyet i kosztów podróży wedle istniejących przepisów. Członkowie, organa techniczne i doradcy, którzy nie pozostają w służbie państwowej ani krajowej mają prawo żądania dyet i kosztów podróży, należących się według przepisów istniejących dla urzędników państwowych VIII. klasy rangi.

Należytości organów działających przy boku komisarza miejscowego.

§. 135.

Co do wynagrodzenia personalu oddziału technicznego — włącznie z jego kierownikiem — jak niemniej co do kosztów podróży i kosztów kancelaryjnych, wydane będą bliższe postanowienia w osobnem rozporządzeniu (§. 14. r. dz. r.).

Co do wynagrodzenia potrzebnych ponadto techników fachowych i znawców ma komisarz miejscowy z nimi zawrzeć umowę. Jeżeli w charakterze osób fachowych lub znawców powołuje się organa państwowe lub krajowe (§§. 15., 16. i 20. r. dz. r.), mają one tylko prawo żądania dyet i kosztów podróży według istniejących dla nich przepisów, bez osobnego wynagrodzenia za poniesione trudy.

Należytości świadków i pamiętników.

§. 136.

Świadkowie i pamietnicy mają prawo żądania zwrotu niezbędnych kosztów, powstałych z powodu podróży na miejsce przesłuchania, z powodu pobytu tamże, jakoteż podróży z powrotem. Odszkodowania za stratę czasu może świadek, lub pamiętnik tylko wtedy żądać, jeśli strata czasu spowoduje dotkliwy ubytek w jego dziennym zarobku.

W wezwaniach należy zwrócić uwagę świadków i pamiętników na okoliczność, że pretensyę swą co do wynagrodzenia kosztów mają zgłosić w ciągu 24 godzin po przesłuchaniu, a to pod utratą tej pretensyi.

Postanowienie co do wynagrodzenia kosztów, jakoteż potrzebne zarządzenia co do ich wypłaty należą do komisarza miejscowego, względnie do sądu przesłuchującego świadków lub pamiętników, przyczem należy wziąć pod słuszną rozwagę wszystkie w rachubę wchodzące stosunki. Przeciw temu orzeczeniu nie ma dalszego środka prawnego.

Na żądanie świadka lub pamiętnika może komisarz miejscowy, względnie sąd przesłuchujący zarządzić wypłacenie mu odpowiedniej zaliczki na pokrycie kosztów podróży.

Lokalności i środki przewozowe dla komisarza miejscowego i działających przy nim organów.

§. 137.

Wymogi co do lokalności potrzebnych w siedzibie urzędowej komisarza miejscowego (§. 8. r. dz. r.) dla przepisanych ustawą prac jego i dla personalu oddziału technicznego (§. 110. ustęp 1. kr. u. dz. r.), jakoteż wymogi co do urządzenia tych lokalności stosują się do rozmiaru robót i liczby pomocników.

Co do tych wymogów decyduje przewodniczący komisyi krajowej, który ma także wydać potrzebne zarządzenia co do dostarczenia tych lokalności i urządzenia, jak niemniej co do utrzymywania, czyszczenia, opalania, oświetlania i usługi.

Lokalności i urządzenia po za siedzibą urzędową komisarza miejscowego, potrzebne przy pewnem dzieleniu dla niego i dla osób w myśl §. 61. kr. u. dz. r. przy nim działających, mają dostarczyć bezpłatnie bezpośredni uczestnicy odnośnego obszaru dzielenia (§. 110. ustęp 2. i 4. kr. u. dz. r.). To samo tyczy się utrzymywania, czyszczenia, opalania, oświetlania, usługi, tudzież środków przewozowych.

Pomocnicy do prac geometrycznych.

§. 138.

Pomocników potrzebnych do prac geometrycznych mają po myśli §. 110. ustęp 3. kr. u. dz. r. dostarczyć bezpłatnie bezpośredni uczestnicy w liczbie, jaką według każdoczesnej potrzeby oznaczy odnośny funkcyonaryusz. Funkcyonaryusz oddziału technicznego ma prawo żądać, ażeby mu na czas robót w polu dodano stale przynajmniej dwóch zdolnych pomocników, z których jeden ma być użyty jako figurant.

Na żądanie kierownika czynności urzędowej obowiązani są bezpośredni uczestnicy również bezpłatnie dostarczyć potrzebnych pomocników, którzy mają być użyci przy bonitacyi, jakoteż do noszenia rekwizytów przy innych czynnościach.

Dostarczenie rekwizytów do prac polnych, narzędzi i materyałów.

§. 139.

Potrzebnych do pomiaru kołków, tyk sygnałowych i innych podobnych do prac polnych potrzebnych, a łatwych do sporządzenia rekwizytów (§. 110. ustęp 3. kr. u. dz. r.) mają bezpłatnie dostarczyć bezpośredni uczestnicy w liczbie, przez odnośnego funkcyonaryusza oznaczonej. Rekwizyta te muszą być według jego wskazówek obrobione i na czas dostawione na miejsce przeznaczenia.

Tak samo na żądanie organu, któremu poruczono bezpośrednie kierownictwo odnośnego pomiaru lub bonitacyi mają bezpośredni uczestnicy dostarczyć bezpłatnie w potrzebnej liczbie, ilości i jakości pojedynczych narzędzi, potrzebnych przy pracach pomiarowych i bonitacyjnych dla danego dzielenia jako to: dziobaków, łopat, motyk, młotów i t. p., jakoteż materyałów potrzebnych do pomalowania tyk sygnałowych, tudzież do ustalenia i oznaczenia stałych punktów.

Repartycya świadczeń.

§. 140.

Koszta na potrzeby wymienione w §. 137. ustęp 2. r. dz. r. włącznie z utrzymywaniem lokalności należy rozłożyć w myśl wydać się mających rozporządzeń na dzielenia równocześnie się toczące, względnie na odnośnych bezpośrednich uczestników.

Repartycyę świadczeń w §. 137. ustęp 3., i w §§. 138. i 139. r. dz. r. wymienionych między bezpośrednich uczestników, względnie porządek, w którym są obowiązani świadczenia uiszczać, ustanowi komisarz miejscowy po porozumieniu się z uczestnikami.

Niedostateczne świadczenia.

§. 141.

Jeżeli bezpośredni uczestnicy nie uczynią zadość postanowieniom §§. 137. ustęp 3., 138. i 139. kr. u. dz. r. lub nie w sposób odpowiedni, względnie dostar-

czą pomocników, rekwizytów, narzędzi lub materyałów, które wedle zdania dotyczącego funkcyonaryusza są nie do użycia, wówczas komisarz miejscowy, względnie funkcyonaryusz, któremu dostarczono pomocników i t. d. ma w myśl §. 110. ustęp 5. kr. u. dz. r., postarać się o usunięcie braków.

Pokrycie kosztów ze skarbu państwa.

§. 142.

Wspomniane w §. 134. r. dz. r. wynagrodzenia, ryczałty, dyety i koszta podróży, jakoteż wydatki kancelaryjne komisarza miejscowego i wydatki na przybory kancelaryjne, komisyi ministeryalnej i krajowej, włącznie z wydatkami na geodetyczne instrumenta potrzebne dla ich technicznych organów, ponosi skarb państwa (§. 108 kr. u. dz. r.)

Pokrycie kosztów z funduszów krajowych.

§. 143.

Koszta wysyłania delegata Wydziału krajowego (§. 62. kr. u. dz. r.) ponosi bezpośrednio fundusz krajowy bez prawa regresu do bezpośrednich uczestników.

Wynagrodzenia, koszta podróży i wydatki kancelaryjne oddziału technicznego — z wyjątkiem kierownika tego oddziału, o ile on należy do stanu urzędników państwowych — ponosi w myśl §§. 63. i 109. kr. u. dz. r. przez 15 lat, od wejścia w życie kr. u. dz. r., fundusz krajowy, stosownie do wydać się mających szczegółowych postanowień i bez prawa regresu do bezpośrednich uczestników.

W taki sam sposób mają być dostarczone potrzebne instrumenta dla oddziału technicznego.

Wynagrodzenie i koszta podróży osób fachowych i znawców potrzebnych w myśl §§. 15. ustęp 2. i §. 16. ustęp 2. r. dz. r. dla robót rolniczo-technicznych

i melioracyjnych, względnie robót leśnych łącznie z ewentualnymi nadzorcami melioracyjnymi (§. 109. l. 3. kr. u. dz. r.), koszta potrzebnych map, dalej wynagrodzenia za inne prace, materyały i narzędzia (n. p. świdry ziemne), potrzebne do ogólnych celów dzielenia (§. 109. l. 4. kr. u. dz. r.) pokrywa się przez 15 lat, licząc od wejścia w życie tej ustawy, z funduszu krajowego, a mianowicie z funduszu podręcznego komisarza miejscowego (§. 112. kr. u. dz. r.) bez prawa regresu do bezpośrednich uczestników.

Wspomniane w §. 110. ustęp 1. kr. u. dz. r., względnie w §. 137. ustęp 1. i 2. i w §. 140. ustęp 1. r. dz. r. na poszczególne dzielenia rozrepartowane koszta, dalej wspomniane w §. 111. kr. u. dz. r. koszta znawców dla wskazywania granic, boniterów i klasyfikatorów (§§. 17—19 r. dz. r.), jak niemniej koszta innych osób fachowych i znawców (§. 20. r. dz. r.), wreszcie wyrównania pieniężne (§§. 4., 86 , 88 , 97 i 98 kr. u. dz. r. i §§. 104., 108., 114. i 119. r. dz. r.) pokrywa się również z funduszu krajowego, a mianowicie z funduszu podręcznego komisarza miejscowego (§. 112. kr. u. dz. r.), jednakże za zwrotem od bezpośrednich uczestników.

Wspomniane wyżej wyrównania pieniężne pokrywa komisarz miejscowy z funduszu podręcznego tylko na żądanie obowiązanych do zapłaty. Wypłata tych wyrównań pieniężnych uprawnionym następuje także po ułożeniu tymczasowego obliczenia kosztów wyrównania (§. 122. r. dz. r.), także tylko co do części sum, przewyższających wyrównania pieniężne, które dotyczący bezpośredni uczestnik ma zapłacić.

Koszta, które mają ponosić uczestnicy według stosunku podanego w §. 111. kr. u. dz. r.

§. 144.

Należytości świadków i pamiętników (§. 136. r. dz. r.) i należytości wspólnego rachmistrza; koszta odznaczenia granic obszaru dzielenia znakami granicznymi (§. 118. r. dz. r.), wreszcie odszkodowania za przedmioty, które przy geometrycznych czynnościach usunięto, lub uszkodzono, mają ponosić bezpośredni uczestnicy w stosunku ustanowionym w §. 111. kr. u. dz. r. bez żądania zaliczki z funduszu podręcznego komisarza miejscowego.

Powyższe postanowienie ma zastosowanie także i co do świadczeń w naturze bezpośrednich uczestników (§. 110. ustęp 2. 3. i 4. kr. u. dz. r. §§. 137.

ustęp 3., 138. i 139. r. dz. r., które należy w pieniądzach oszacować, jak również w wypadku §. 110. ustęp 5. kr. u. dz. r. względnie §. 137. ustęp 3. i 141. r. dz. r. co do kwot z podręcznego funduszu komisarza miejscowego (§. 112. r. dz. r.) na pokrycie odnośnych kosztów zaliczonych.

Kwoty, wydane z funduszu podręcznego komisarza miejscowego na pokrycie kosztów w §. 143. ustęp 5. r. dz. r. wspomnianych, które mają być zwrócone funduszowi krajowemu — nie licząc wyrównań pieniężnych — mają również ponieść bezpośredni uczestnicy w stosunku w §. 111. r. dz. r. ustanowionym.

Koszta, które po myśli §. 112. l. 3. i §. 114. kr. u. dz. r. mają ponosić uczestnicy.

§. 145.

Kwoty, wydane z funduszu podręcznego komisarza miejscowego na pokrycie wyrównań pieniężnych w §. 112. l. 3. kr. u. dz. r. względnie w §. 143. ustęp 5. r. dz. r. wspomnianych, które mają być zwrócone funduszowi krajowemu, obowiązani są ponieść ci, na których żądanie i rachunek je zaliczono.

Koszta wspomniane w §. 114. kr. u. dz. r. mają ponosić dotyczący uczestnicy, względnie winni, a to sami, bezpośrednio bez zaliczki z funduszu podręcznego (§. 112. kr. u. dz. r.).

Koszta za żądane przez strony odpisy protokołów rozpraw, lub innych aktów i kopii planów (§. 114. l. 3. kr. u. dz. r.) ma każdym razem oznaczyć komisarz miejscowy, lub pobierać je wedle taryfy, którą ustanowi komisya krajowa.

Co do kosztów wspomnianych w §. 114. l. 4. i 5. kr. u. dz. r., jeśli się nie orzeka w sprawie głównej, — ma wydać orzeczenie komisarz miejscowy a w razie odwołania ostatecznie komisya krajowa.

Koszta, które urastają dla kilku uczestników w wspólnym ich interesie należy rozdzielić na poszczególnych uczestników.

Koszta odznaczenia granic ekwiwalentów znakami granicznymi mają w myśl §. 114. kr. u. dz. r ponieść uczestnicy. Koszta odznaczenia granic wspólnych gospodarskich urządzeń znakami granicznymi tworzą część kosztów wykonania tych urządzeń.

Repartycya kosztów, wspomnianych w §. 144. r. dz. r. stosownie do postanowień §. 111. kr. u. dz. r.

§. 146

Repartycya kosztów w §. 144. r. dz. r. wspomnianych następuje w myśl §. 111. kr. u. dz. r. między bezpośrednich uczestników w stosunku wartości udziałów, z jakimi uczestniczą w dzieleniu. Oznaczenie tych wartości uskutecznia się na podstawie obliczenia wynagrodzeń, jednakże wartości gruntów prywatnych w myśl §. 4. kr. u. dz. r. do dzielenia włączonych, należy tylko wtedy i o tyle uwzględniać, jeśli dla właścicieli tych gruntów przez ich włączenie do dzielenia urastają znaczne korzyści.

Preliminarz funduszu podręcznego.

§. 147.

Dotacya funduszu podręcznego (§. 112 kr. u. dz. r.) następuje w terminach, które oznaczy przewodniczący komisyi krajowej w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Komisarz miejscowy ma najpóźniej na 14 dni przed każdym z tych terminów przedłożyć przewodniczącemu komisyi krajowej celem przesłania Wydziałowi krajowemu preliminarz kwot, potrzebnych na dotacyę funduszu podręcznego aż do najbliższego terminu.

Pokrycie kosztów, które mają ponosić bezpośredni uczestnicy.

§. 148.

Na pokrycie kosztów po myśli §. 144. r. dz. r., dalej kosztów wykonania wspólnych urządzeń można po porozumieniu się z uczestnikami użyć kwot, uzyskanych ze sprzedaży gruntów.

Prócz tego może komisarz miejscowy na pokrycie wspomnianych kosztów nałożyć datki na uczestników.

Wszystkie datki pieniężne mają zobowiązani złożyć do rąk komisarza miejscowego, lub z polecenia jego do rąk wspólnego rachmistrza.

Wyrównania pieniężne, które nie mogą być wydane, ma komisarz miejscowy, względnie z polecenia jego wspólny rachmistrz, złożyć w właściwym sądzie.

Zaliczki dla znawców.

§. 149.

Komisarz miejscowy może udzielić odpowiednich zaliczek na koszta podróży i wynagrodzenia osobom fachowym i znawcom, wspomnianym w §. 64. kr. u. dz. r. względnie w §§. 15. ustęp 2., 16—20. r. dz. r.

Prowadzenie rachunków przez komisarza miejscowego.

§. 150.

Komisarz miejscowy ma prowadzić dziennik kasowy co do kwot w przychodach i wydatkach, a dla każdej czynności agrarnej osobny rachunek główny i pamiętnik.

W dzienniku kasowym należy za każdym razem wpisywać po porządku wszystkie wpływające i wypłacane kwoty.

Dziennik ten należy z końcem każdego miesiąca zamknąć i wykazać stan w gotówce. Przy każdej pszczególnej pozycyi dziennika kasowego należy podać liczbę załącznika rachunku i pozycyę odnośnego rachunku głównego, pod któremi odnośne kwoty zapisano.

Dla prowadzenia rachunków głównych należy założyć osobne konta dla poszczególnych etatów, a to dla udzielonych z funduszów krajowych subwencyi, pożyczek i zaliczek z funduszu krajowego, dalej dla ogółu uczestników i poszczególnych ich grup, jak i dla poszczególnych uczestników i zapisywać w tych kontach dotyczące przychody i wydatki.

Te kwoty, które ma się od uczestników ściągnąć, względnie im wypłacić, ma komisarz miejscowy zapisywać w osobnym dla każdej czynności agrarnej pamiętniku, w którym należy uwidocznić tytuł tych kwot i osoby, które je mają złożyć, lub otrzymać. Jeżeli zanotowane w pamiętniku kwoty pobierze się, lub wypłaci, należy je w pamiętniku wykreślić z odpowiednią uwagą.

Świadczenia w naturze przez poszczególnych uczestników złożone, należy również wciągnąć do pamiętnika i z ich wartością szacunkową wstawić do głównego rachunku.

Udokumentowanie rachunków.

§. 151.

Komisarz miejscowy ma co do każdej kwoty, którą pobierze, lub wypłaci, wydać, względnie odebrać prawidłowe pokwitowanie.

Kwity, które wydaje komisarz miejscowy, mają być wystawione na blankietach, zaopatrzonych bieżącemi liczbami i jukstami. Juksty mają służyć jako załączniki rachunków.

Przy poborach należytości za wydane odpisy aktów należy liczbę ich umieszczać na kwitach i jukstach.

Rachunki, które mają służyć do udokumentowania wydatków muszą być przez odbiorcę pokwitowane.

Na wszystkich załącznikach poborów i wydatków ma komisarz miejscowy zanotować rachunki główne i etaty, jakoteż liczby przypisanych ewentualnie kont specyalnych, na które kwoty mają być zapisane.

Rachunki wspólnego rachmistrza.

§. 152.

Wspólny rachmistrz ma prowadzić dziennik kasowy i pamiętnik. W dzienniku kasowym należy wpisywać wszystkie pobrane i wypłacone pieniądze, a w pamiętniku wszystkie świadczenia w naturze uczestników.

Komisarz miejscowy ma udzielić rachmistrzowi ewentualnie potrzebnych wskazówek co do prowadzenia rachunku i od czasu do czasu wglądać w prowadzenie kasy i rachunków.

Postanowienia §. 151. r. dz. r. co do kwitów i rachunków mają zastosowanie i do rachmistrza.

W odpowiednich odstępach czasu ma komisarz miejscowy daty z dziennika kasowego i pamiętnika rachmistrza przenosić do głównego rachunku i swego pamiętnika.

Przedłożenie rachunków komisyi krajowej.

§. 153.

Jeżeli czynność agrarna trwa dłużej niż rok, albo przez kilka lat, ma komisarz miejscowy rachunki główne z końcem każdego roku zamknąć i z od-

nośnymi załącznikami, tudzież z przeznaczonem dla Wydziału krajowego obliczeniem pokrytych z funduszu krajowego wydatków, przedłożyć przewodniczącemu komisyi krajowej, który po zarządzeniu cyfrowego zbadania i sprostowania zwróci je wraz z załącznikami komisarzowi miejscowemu.

Rachunki komisyi krajowej.

§. 154.

Kwoty, które przewodniczący komisyi krajowej bezpośrednio asygnuje, należy zarachowywać na poszczególne czynności agrarne i etaty, względnie na przypisane konta specyalne.

Załączniki rachunków przechowuje komisya krajowa.

Zestawienie kosztów w komisyi krajowej.

§. 155.

Komisya krajowa ma koszta wraz z kwotami, które przewodniczący komisyi krajowej bezpośrednio asygnuje, zestawiać dla każdej czynności agrarnej wedle poszczególnych etatów, ewentualnie kont specyalnych i wedle ogólnych spraw urzędowych.

Przejrzenie rachunków przez Wydział krajowy.

§. 156.

Wydział krajowy ma prawo każdego czasu przejrzeć w komisyi krajowej, jakoteż u komisarza miejscowego prowadzenie rachunków i kasy, co do kwot na fundusz krajowy zarachowanych.

Przedłożenie ostatecznego rachunku.

§. 157.

Po zatwierdzeniu dokumentu, względnie jeśli dokumentu nie sporządzono, po ukończeniu wykonania wspólnych urządzeń, ma komisarz miejscowy przedłożyć komisyi krajowej ostateczny rachunek co do wszystkich z czynności agrarnej urosłych kosztów.

Sprawdzenie ostatecznego rachunku.

§. 158.

Po sprawdzeniu i ewentualnem sprostowaniu ostatecznego rachunku ma go przewodniczący komisyi krajowej zwrócić komisarzowi miejscowemu i dać mu ewentualnie odpowiednie polecenie do ułożenia obliczenia wyrównania kosztów.

Ułożenie obliczenia wyrównań kosztów.

§. 159.

W obliczeniu wyrównań kosztów należy wszystkie, na poszczególnych uczestników przypadające koszta, według postanowień ustawy i tego rozporządzenia rozrepartować.

Wartości, na podstawie których następuje repartycya kosztów, należy przyjąć wedle danych w obliczeniu wynagrodzeń, ewentualnie z uwzględnieniem później zaszłych zmian w wartości.

Grunta, które tylko dla regulacyi granic włączono do dzielenia, lub tylko dla zupełności uwidoczniono w rejestrach i obliczeniach, wyłącza się z rachunku.

Kwotom ustalonym, które mają spłacić uczestnicy, należy przeciwstawić uiszczone już przez nich świadczenia, względnie przypadające udziały ze sprzedanych gruntów. Według tego należy oznaczyć kwoty, które uczestnicy mają zapłacić lub otrzymać, tudzież podać, jaką część tej kwoty mają poszczególni uczestnicy zwrócić krajowi jako pożyczkę.

Przedłożenie obliczenia wyrównań kosztów.

§. 160.

Obliczenie wyrównań kosztów ma komisarz miejscowy uczestnikom przedłożyć i objaśnić.

Na żądanie uczestnika należy mu wydać odnoszący się do niego wyciąg z obliczenia wyrównań kosztów.

Rozstrzyganie zarzutów przeciw obliczeniu wyrównań kosztów.

§. 161.

Zarzuty przeciw obliczeniu wyrównań kosztów należy wnosić na ręce komisarza miejscowego w 14 dniach po dniu, w którym ukończono objaśnienie tego obliczenia (§. 60. r. dz. r.).

Co do tych zarzutów orzeka komisarz miejscowy w pierwszej, a komisya krajowa ostatecznie w drugiej instancyi.

Wyrównanie kwot między uczestnikami.

§. 162.

Te kwoty, które uczestnicy między sobą mają wyrównać, należy natychmiast po rozstrzygnięciu zarzutów przeciw obliczeniu wyrównań kosztów podać do wiadomości obowiązanych do zapłaty, którzy w oznaczonym przez komisarza miejscowego co najwyżej jednomiesięcznym terminie mają je wyrównać w gotówce za pośrednictwem wspólnego rachmistrza.

Wydanie nakazów zapłaty.

§. 163.

Kwoty, które poszczególni uczestnicy mają zwrócić krajowi (§. 115. kr. u. dz. r.) ma komisarz miejscowy zestawić w osobnych wykazach. W wyka-

zach tych należy podać czas, po którego upływie, względnie termina i miejsce, w których spłaty mają nastąpić.

Odpis takiego wykazu należy przedłożyć komisyi krajowej, Wydziałowi krajowemu i właściwym urzędom podatkowym.

Następnie należy wydać nakazy zapłaty i doręczyć je indywidualnie każdemu obowiązanemu do zapłaty.

II. O regulacyi praw użytkowania i zarządu, odnoszących się do wspólnych gruntów.

Postępowanie wstępne.

Wdrożenie postępowania, ustalenie obszaru regulacyi, uczestników i ich praw.

Zastosowanie przepisów wydanych dla postępowania wstępnego przy dzieleniu szczegółowem (specyalnem).

§. 164.

Zawarte w §§. 62—82. r. dz. r. przepisy dla postępowania wstępnego przy dzieleniu szczegółowem (specyalnem) mają analogiczne zastosowanie także przy regulacyi.

Wniosek na regulacyę wychodzący od politycznej władzy krajowej (§. 55. kr. u. dz. r. i prowokacya Wydziału krajowego (§§. 50. ustęp 5. i 56. kr. u. dz. r.) mają być wniesione u przewodniczącego krajowej komisyi.

Postępowanie główne.

O przygotowaniu planu regulacyi.

Rodzaj użytkowania w naturze.

§. 165.

Celem przygotowania planu regulacyi ma komisarz miejscowy przedewszystkiem i to w razie potrzeby po porozumieniu się z uczestnikami i znawcami oznaczyć w jaki stosowny sposób należy ustanowić użytkowanie w naturze, które ma być przyznane uczestnikom.

Przy tem należy uważać jako regułę:

1. przy użytkowaniu pastwisk należy oznaczyć liczbę i rodzaj bydła, które ma być wypędzane na paszę, jakoteż czas trwania pasania, a mianowicie można czas ten ograniczyć tak na pewien okres czasu, jakoteż na pory dnia;

2. przy użytkowaniu torfu, darni, ściółki i trzciny, należy przyznać przypadającą każdemu uczestnikowi miarę przestrzenną lub powierzchnię, którą ma użytkować;

3. przy użytkowaniu koszenia trawy należy każdemu uczestnikowi przyznać do użytkowania stosowną przestrzeń albo rocznie albo na pewien dłuższy okres czasu, lub wyznaczyć udział według wagi lub miary przestrzennej;

4. przy poborze materyału drzewnego należy oznaczyć udziały poszczególnych uczestników w każdoczesnem peryodycznem użytkowaniu łącznem, albo wykazać materyał według objętości lub ilości pni:

5. pobór drzewa opałowego, o ile chodzi o zbiórkę, można oznaczyć według wiązek i na pewne dnie ograniczyć. Przy poborze innego rodzaju należy udział oznaczyć według miary przestrzennej.

Sporządzenie oryginalnej mapy i oznaczenie stosunków wartości.

§ 166.

Jeżeli uczestnikom dla wykonywania ich praw użytkowania mają być przyznane trwale lub czasowo pewne przestrzenie, wówczas co do sporządzenia oryginalnej mapy i oznaczenia stosunków wartości mają analogiczne zastosowanie §§. 83. do 91. r. dz. r.

§. 167.

Jeżeli jednak regulacyę ma się przeprowadzić przez oznaczenie użytkowań w naturze według wagi, objętości, liczby pni i t. p., sporządzenie oryginalnej mapy ma nastąpić z odpowiedniem uwzględnieniem odnośnych przepisów wydanych dla dzielenia szczegółowego (specyalnego):

1. jeżeli powierzchnia obszaru regulacyi nie jest znana;

2. jeżeli w myśl §. 86. ustęp 7. r. dz. r. poszczególne grunta, na których wykonuje się rozmaite prawa użytkowania, mają być rozłożone na częściowe powierzchnie, a wielkość tych częściowych powierzchni bliżej nie jest znaną;

3. jeżeli dla dokładnego oznaczenia trwałej wydatności obszar regulacyjny musi być rozłożony według istniejących stopni wydatności na oddziały wartości lub bonitacyjne.

Zamiast oznaczenia wartości obszaru regulacyi ma komisarz miejscowy w myśl §. 70. kr. u. dz. r. na podstawie porozumienia lub zdania znawców oznaczyć trwałą wydatność co do poszczególnych rodzajów użytkowań.

Trwałą wydatność w poszczególnych rodzajach użytkowania, należy, przestrzegając postanowień zawartych w §. 168. r. dz. r. oznaczyć, albo co do całego obszaru sumarycznie, albo co do jednostek użytkowania, przypadających na powierzchnię jednego hektara, w każdym oddziele wartości lub bonitacyjnym.

Prawa udziałowe należy w myśl §. 22. kr. u. dz. r. sprostować odpowiednio do trwałej wydatności.

Oszacowanie praw udziałowych i to na podstawie czystego dochodu dla jednostki użytkowania obliczyć się mającego, przeprowadza się tylko wtedy, gdy chodzi o kilka użytkowań, które ze sobą porównane być mają, albo gdy ma nastąpić uszczuplenie lub stosunkowe zniżenie wszystkich lub pewnych użytkowań, lub wyrównanie pieniężne w myśl §. 22. kr. u. dz. r. lub wreszcie jeśli w myśl §. 23. kr. u. dz. r. wierzytelności mają być uregulowane.

Co do potrzebnego ewentualnie oznaczenia wartości i wypośrodkowania wydatności włączonych w myśl §. 6. kr. u. dz. r. nieruchomości i majątku ruchomego należy postępować jak przy dzieleniu szczegółowem.

Zasady przy oznaczeniu trwałej wydatności.

§. 168.

Oznaczenie trwałej wydatności ma dla każdego rodzaju użytkowania nastąpić według tych jednostek, które się bierze za podstawę przy oznaczaniu praw udziałowych w tych rodzajach użytkowań. Przy tem należy zważać:

1. jeżeli pasanie wykonuje się w pewnej oznaczonej porze roku, należy uwzględniać tylko tę część ogólnej roślinności, która przypada na tę porę roku;

2. przy oznaczeniu użytkowania pasania na rolach, łąkach i gruntach leśnych należy uwzględniać szkodę w paszy, powstającą w skutek stłoczenia przez bydło. Przy pastwiskach na ściernisku i w lasach, należy nadto oznaczyć tę część całej na pastwisko przeznaczonej przestrzeni, która po odjęciu przestrzeni, przypadającej na główne użytkowanie, pozostaje na użytek jako

pastwisko. Tak samo należy przy ścierniskach brać wzgląd na powstającą w czasie żniw szkodę w roślinach pastewnych, a przy pastwiskach leśnych na zagajniki i przestrzenie ochronne;

3. przy oznaczeniu trwałości innych użytkowań, szczególnie przy użytkowaniu drzewa i darni należy uwzględniać czas, potrzebny do odnowienia się istoty produktów użytkowania;

4. jeżeli się oznacza trwałą wydatność dla poszczególnych oddziałów wartości lub bonitacyjnych, wówczas należy wypośrodkować, jaka przestrzeń w każdym oddziale wartości lub bonitacyjnym jest potrzebna, a mianowicie przy użytkowaniu pastwiska do wyprodukowania ilości paszy, wystarczającej na wyżywienie jednej krowy średniej żywej wagi miejscowej rasy w miejscu praktykowanej letniej porze pasania, a przy innych użytkowaniach do trwałego poboru jednostkowej ilości rozmaitych produktów;

5. czysty dochód pastwiska dla jednej krowy oznacza się za pomocą miejscowej ceny takiej ilości siana, jaka jest potrzebną do wyżywienia jednej krowy w porze pasania, w miejscu praktykowanej, od tej wartości jednak należy odjąć wynagrodzenie pasterza i inne koszta połączone z wygonem na pastwisko.

Czysty dochód jednostkowej ilości innych użytkowań oznacza się według ich cen miejscowych po strąceniu kosztów poboru.

Sporządzenie rejestru stanu posiadania i ułożenie rejestru praw udziałowych.

§. 169.

W wypadku §. 166. r. dz. r. co do sporządzenia rejestru stanu posiadania i ułożenia rejestru praw udziałowych mają analogiczne zastosowanie §§. 92. i 93. r. dz. r.

W wypadku §. 167. r. dz. r. należy rejestr stanu posiadania tylko wtedy i to tylko w jednej części sporządzić, gdy sporządzono oryginalną mapę. Rejestr ten ma zawierać przestrzeń obszaru regulacyi, jakoteż przestrzeń poszczególnych części powierzchni i oddziałów wartości lub bonitacyjnych.

Rejestr praw udziałowych należy ułożyć według analogicznych postanowień §. 93. r. dz. r. Jednakże w pierwszej części należy także wykazać ilość użytkowania, jaką można trwale osiągnąć w każdym rodzaju użytkowania.

Wyłożenie rejestru praw udziałowych i rozprawa w toku instancyi.

§. 170.

Postanowienia §§. 94. i 95. r. dz. r. o wyłożeniu rejestru praw udziałowych i rozprawie nad tym rejestrem mają zastosowanie w obu wypadkach regulacyi

Ułożenie planu regulacyi.

Zastosowanie odnośnych postanowień o dzieleniu szczegółowem.

§. 171.

Postanowienia wydane dla ułożenia planu dzielenia mają analogiczne zastosowanie także przy ułożeniu planu regulacyi.

Dla poszczególnych gospodarstw i gruntów, z których posiadaniem są połączone prawa udziałowe, należy w obliczeniu wyrównań przeprowadzić obliczenia osobno, jeżeli dla tych gospodarstw lub gruntów istnieją osobne wykazy hipoteczne, lub gdy grunta są sporne.

W wypadku §. 167. r. dz. r. nie sporządza się rejestru wynagrodzeń. Przy ułożeniu planu regulacyi ma komisarz miejscowy oznaczyć te wyrównania, które w myśl §. 22. kr. u. dz. r. mają zastąpić nieznaczne różnice, jak niemniej uszczuplenie lub wykluczenie pewnych użytkowań.

Także przy oznaczeniu urządzeń, co do używania i zarządu wspólnych urządzeń należy ułożyć: w wypadku §. 89. kr. u. dz. r. plan gospodarstwa, względnie sumaryczny techniczny program, w myśl §. 90. kr. u. dz. r. porządek lasowy, jak niemniej w myśl § 91. kr. u. dz. r. statut zarządu.

Części składowe planu regulacyi tworzą te same operaty jak przy dzieleniu szczegółowem, o ile one w ogóle były sporządzone. Operaty w ustępie 5. tego paragrafu wspomniane, należy dołączyć do aktu generalnego,

O wyłożeniu, wytyczeniu i zatwierdzeniu planu regulacyi.

Zastosowanie odnośnych postanowień o dzieleniu szczegółowem.

§. 172.

Postanowienia §§. 112 do 116. r. dz. r o dzieleniu szczegółowem mają analogiczne zastosowania także przy regulacyach, jednak ze zmianami wynikającymi z §. 95. kr. u. dz. r. Należy więc do mającej się wyznaczyć rozprawy w celu oznajmienia i objaśnienia planu, wezwać indywidualnie każdego bezpośredniego uczestnika, podczas gdy wydanie edyktu dla zawiadomienia bezpośrednich uczestników ma nastąpić tylko w wypadku §. 95. ustęp 2. kr. u. dz. r.

Wytyczenie planu przyprowadza się tylko wtedy, gdy zachodzi wypadek w §. 166. r dz. r. wspomniany a komisarz miejscowy uważa je jako konieczne. Obecność komisarza miejscowego na miejscu wyłożenia nie jest konieczna z wyjątkiem dni do rozprawy wyznaczonych

O wykonaniu i stwierdzeniu planu regulacyi.

Zastosowanie odnośnych postanowień o dzieleniu szczegółowem.

§. 173.

Postanowienia tego rozporządzenia wydane dla dzielenia szczegółowego o wykonaniu i stwierdzeniu planu dzielenia mają analogiczne zastosowanie także przy wykonaniu i stwierdzeniu planu regulacyi.

W dokumencie należy zamiast wykazu w myśl §. 126. lit. b. r. dz. r sporządzić przegląd przydzielonych poszczególnym uczestnikom przestrzeni użytkowania i rodzaju ich wykonania, względnie użytkowań.

Jeżeli sporządzono plan gospodarczy, porządek lasowy, techniczne programy, statut zarządu lub spółki, należy w dokumencie wspomnieć o istnieniu tych operatów, a statuta zarządu lub spółki dołączyć do dokumentów jako załączniki.

Postępowanie końcowe.

O sprostowaniu publicznych ksiąg, wyrównaniu kosztów i zamknięciu postępowania.

Zastosowanie odnośnych postanowień o dzieleniu szczegółowem.

§. 174

O ile z powodu regulacyi chodzi w ogóle o sprostowanie księgi gruntowej i o ewidencyę katastru podatku gruntowego, mają przepisy tego rozporządzania wydane dla dzielenia szczegółowego odpowiednie zastosowanie tak samo jak i co do kosztów regulacyi i zamknięcia postępowania.

W tych wypadkach, w których wedle zdania władz agrarnych nie jest potrzebne sprostowanie księgi gruntowej ma komisarz miejscowy przedłożyć komisyi krajowej odpis zatwierdzonego dokumentu regulacyi celem przesłania go wyższemu Sądowi krajowemu, a jeżeliby się nie sporządzało dokumentu, odpis aktu generalnego, jak niemniej w razie sporządzenia mapy oryginalnej jej kopię; wreszcie jeżeli dla odnośnej wspólnej posiadłości ułożono statut zarządu, także jego odpis Wyższy Sąd krajowy ma te akta przesłać odnośnemu Sądowi hipotecznemu, aby mu umożliwić korzystanie z operatów, dotyczących nowego ukształtowania spólności użytkowania przy sądowych czynnościach urzędowych, szczególnie w sprawach niespornych, jak niemniej stronom dać możność wglądnięcia obok księgi gruntowej także i w operata, odnoszące się do wspólności w księdze gruntowej zapisanej.

Jeżeli wpisy, odnoszące się do obszaru czynności agrarnej lub do realności z prawem udziałowem, znajdują się w księgach gruntowych kilku Sądów, ma komisarz miejscowy przedłożyć komisyi krajowej wspomniane dokumenta dla każdego dotyczącego Sądu hipotecznego.

Przy sposobności przedłożenia aktów komisyi krajowej należy jeden egzemplarz ułożonego ewentualnie planu gospodarczego, technicznego programu i porządku lasowego udzielić organowi, któremu ma być powierzony zarząd po myśli §. 91, ustęp 3, kr. u. dz. r. a drugi egzemplarz właściwej władzy politycznej.

III. Dzielenie szczegółowe w połączeniu z regulacyą.

§ 175.

Jeżeli obszar regulacyi już przy wdrożeniu postępowania jest oznaczony, należy tak dzielenie jak i regulacyę samoistnie, jednak z zachowaniem prze-

pisów zawartych w trzecim ustępie, przeprowadzić według przepisów, wydanych dla każdej z tych czynności agrarnych.

O ileby to było potrzebne, należy wartość jednostek użytkowania mających się uregulować praw użytkowania oznaczyć także ze względu na poszczególne klasy bonitacyjne lub klasy wartości obszaru dzielenia.

Jeżeli obszar regulacyi ma być dopiero w toku postępowania z pomiędzy masy wspólnych gruntów oznaczony, należy postępowanie przeprowadzić według przepisów wydanych dla dzielenia szczegółowego, przyczem co do regulacyi względem pozostałego wspólnego obszaru — wyjąwszy przepisy trzeciego ustępu — mają zastosowanie postanowienia o regulacyi, które według stanu rzeczy mogą być także samoistnie zastosowane. Ilość mogącego się osiągnąć trwałego pożytku należy zawsze co do wszystkich wspólnych gruntów oznaczyć i w rejestrze praw udziałowych wykazać.

W obu wypadkach należy prawa udziałowe co do wszystkich wspólnych gruntów bez różnicy między dzieleniem i regulacyą, a więc dla obu czynności agrarnych łącznie, oznaczyć i według tego także rejestr praw udziałowych, obliczenie wynagrodzeń i rejestr wynagrodzeń dla czynności agrarnych wspólnie ułożyć, a wreszcie plan dzielenia połączyć z planem regulacyi.

IV. Dzielenie ogólne w połączeniu z dzieleniem szczegółowem.

§. 176.

Dzielenie ogólne wspólnych gruntów w połączeniu z dzieleniem szczegółowem następuje, gdy dzielenie szczegółowe pozostałego przy ogólnem dzieleniu wspólnego udziału w myśl §. 52. kr. u. dz. r. wyraźnie było prowokowane.

Prowokacyę dzielenia szczegółowego można wnieść równocześnie z prowokacyą dzielenia ogólnego, lub odrębnie od niej przed wdrożeniem dzielenia ogólnego.

Prowokacyę, wychodzącą od Wydziału krajowego co do ogólnego dzielenia należy wnieść na ręce przewodniczącego komisyi krajowej.

Zresztą co do dzielenia ogólnego w połączeniu z dzieleniem szczegółowem we wszystkich stadyach postępowania mają zastosowanie przepisy, wydane dla samego tylko dzielenia szczegółowego.

V. Dzielenie ogólne w połączeniu z regulacyą.

§. 177.

Dzielenie ogólne w połączeniu z regulacyą praw użytkowania i zarządu odnoszących się do pozostałego wspólnego udziału następuje, jeżeli dzielenia szczegółowego pozostałego wspólnego udziału nie prowokowano, lub prowokacyi nie uwzględniono.

Prowokacyę, pochodzącą od Wydziału krajowego co do ogólnego dzielenia, należy wnieść na ręce przewodniczącego komisyi krajowej.

Co do dalszego postępowania należy dzielenie ogólne tak, jak szczegółowe w połączeniu z regulacyą (co do pozostałego wspólnego udziału) przeprowadzić wedle przepisów wydanych dla tej czynności agrarnej.

Jeżeli w toku postępowania wnosi się i zezwala na dzielenie szczegółowe ekwiwalentu pochodzącego z dzielenia ogólnego, przechodzi postępowanie na dzielenie ogólne w połączeniu z dzieleniem szczegółowem, względnie na dzielenie ogólne w połączeniu z dzieleniem szczegółowem i regulacyą.

VI. Dzielenie ogólne w połączeniu z dzieleniem szczegółowem i regulacyą.

§. 178.

Dzielenie ogólne w połączeniu ze szczegółowem i regulacyą następuje, jeżeli prowokacyę dzielenia szczegółowego pozostałego wspólnego udziału tylko w części uwzględnia się i należy je we wszystkich stadyach postępowania przeprowadzić według przepisów wydanych dla dzielenia szczegółowego w połączeniu z regulacyą.

Postanowienie końcowe.

Wejście w życie tego rozporządzenia.

§. 179.

Rozporządzenie to wchodzi w życie równocześnie z ustawą krajową z 9. grudnia 1899 Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900 w dniu, oznaczyć się mającym w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Giovanelli w. r.

Dodatek.

A.

Rota przysięgi

dla komisarza miejscowego.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i wszystko wiedzącemu, że poruczone mi jako komisarzowi miejscowemu dla spraw agrarnych czynności spełniać będę na podstawie istniejących ustaw i przepisów wedle najlepszej wiedzy i sumienia, a w szczególności całkiem bezstronnie.

Tak mi Panie Boże dopomóż!

B.

Rota przysięgi

dla osób fachowych, znawców w ogóle i znawców dla wskazywania granic.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i wszystko wiedzącemu, że poruczone mi sprawy, jako (osobie fachowej) (znawcy) (znawcy dla wskazywania granic) przy . . . . (oznaczyć czynność agrarną) spełniać będę sumiennie i żądane opinie złożę wedle najlepszej wiedzy i sumienia (tu należy ewentualnie dodać i według zasad umiejętności, sztuki, przemysłu).

Tak mi Panie Boże dopomóż!

Nr. 23.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnika Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z 10. marca 1903 l. 29.802, którem się ustanawia początek wejścia w życie ustaw krajowych z 9. grudnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 18., 19., 20. z r. 1900 w sprawie czynności agrarnych.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa rolnictwa z 18. stycznia 1903 l. 31.397 ex 1902 wydanego w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu, jakoteż na podstawie porozumienia z Wydziałem krajowym, obwieszcza się co następuje:

§. 1.

Ustawy krajowe z 9. grudnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 18., 19., 20. z r. 1900 o komasacyi gruntów rolnych, składzie komisyi krajowej dla spraw wyłączania obcych gruntów z lasów i zaokrąglenia granic leśnych, dzielenia gruntów wspólnych i regulacyi odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu, dalej wydane do tych ustaw rozporządzenie ministeryalne z 18. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 21. i 22. jakoteż do ustawy państwowej z 7. czerwca 1883 Nr. 93. Dz. pr. p. dla spraw wyłączenia obcych gruntów z lasów i zaokrąglenie granic leśnych rozporządzenie ministeryalne z 5. czerwca 1886 Dz. pr. p. Nr. 109. wchodzą w życie z dniem 1. kwietnia 1903.

§. 2.

Przy wykonywaniu czynności agrarnych, wspomnianemi ustawami i rozporządzeniami unormowanych, mają powołane do tego organa i władze postępować w myśl wydanej przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a nakładem c. k. nadwornej i państwowej drukarni w Wiedniu opublikowanej instrukcyi administracyjnej i technicznej dla przeprowadzenia czynności agrarnych (X. zeszyt ustaw, rozporządzeń i obwieszczeń z resortu c. k. Ministerstwa rolnictwa).

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 20. marca 1903. Część V.

Nr. 24.

U s t a w a

z dnia 13. lutego 1903 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

Za zgodą sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Piwo konsumowane w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, podlega opłacie krajowej w wysokości 1 K 70 h od hektolitra.

§. 2.

Opłatę krajową winni uiszczać:

1. Przedsiębiorca browaru za piwo, podległe opłacie krajowej, które sam szynkuje, lub odstępuje osobom prywatnym w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, nie trudniącym się ani wyszynkiem, ani sprzedażą piwa.

2. Szynkujący lub sprzedający za wszystko jeszcze nieopłacone piwo, które nabywają.

3. Prywatni (l. 1.) za piwo sprowadzone z miejscowości, położonej poza obrębem obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje.

§. 3.

Opłata krajowa, którą mają uiszczać przedsiębiorcy browaru, płatną jest w chwili wydania piwa ze składów browaru, a opłata, którą mają uiszczać osoby, wymienione w §. 2. l. 2. i 3. w chwili odbioru piwa Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy postanowi, kiedy osoby obowiązane do

uiszczania krajowej opłaty konsumcyjnej mają zgłaszać odbiór, względnie wydanie piwa podlegającego tej opłacie, oraz określi kiedy i w jaki sposób należy opłatę tę uiścić.

Poszczególnym osobom, obowiązanym do płacenia krajowej opłaty, lub całym grupom, może Wydział krajowy zezwolić na uiszczanie opłaty ryczałtowej na podstawie zawartego układu.

§. 4.

Szynkujący lub sprzedający piwo nie własnego wyrobu obowiązani są, dopóki się trudnią tym przymysłem, dozwolić urzędnikowi krajowemu, sprawującemu kontrolę, wstępu do wszystkich lokalności, gdzie się piwo sprzedaje i przechowuje, a na żądanie przedłożyć mu dowody na odbiór piwa względnie na uiszczoną opłatę krajową.

Przedsiębiorcy browarów i właściciele samoistnych składów piwa mają wykazywać ilości wydanego piwa w sposób, podany w rozporządzeniu wykonawczem..

§. 5.

Każda gmina jest obowiązana organom, powołanym do wykonania postanowień niniejszej ustawy, użyczyć bezzwłocznie potrzebnej pomocy w czasie ich urzędowej czynności, skoro tej pomocy zażądają.

§. 6.

Publiczne przedsiębiorstwa przewozowe są obowiązane organom, wymienionym w rozporządzeniu wykonawczem, donosić o każdej przesyłce piwa, nadeszłej do odbiorcy, zamieszkałego w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, a nadanej w jednym z reszty Królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, podając zarazem adres odbiorcy i dzień, w którym mu wydano przesyłkę.

§. 7.

I. Szynkujący lub sprzedający piwo nie własnego wyrobu, tudzież prywatni są obowiązani — jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy posiadają w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zapas piwa, przewyższający 1 hektolitr — donieść o tem pisemnie najpóźniej w pięć dni po wejściu w życie tej ustawy organom, które w drodze wykonawczej będą do tego przeznaczone, podając ilość piwa i miejsce jego przechowania, a to celem urzędowego skonstatowania zapasu. Dodatkową opłatę krajową wynoszącą 1 K 70 h od hektolitra, przypadającą za zapas, przenoszący 1 hektolitr, który jest wolny od tej dodatkowej opłaty, mają wymienione osoby uiścić w ciągu 8 dni po dokonanym przypisie.

Przy wymierzaniu dodatkowej opłaty krajowej uwzględnioną będzie dotychczasowa opłata, o ile udowodnionem będzie, że opłatę tę uiszczono funduszowi krajowemu wedle taryfy.

II. Każdy przedsiębiorca browaru jest obowiązany najpóźniej do dnia piątego po wejściu w życie niniejszej ustawy przedłożyć organom, które w rozporządzeniu wykonawczem będą do tego przeznaczone, na piśmie w 2 egzemplarzach szczegółowy wykaz zapasów piwa, znajdującego się w dniu wejścia w życie tej ustawy w jego browarze (lokalach fermentacyjnych i piwnicach) i ewentualnie na składzie, znajdującym się poza browarem, jednak w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, a prowadzonym na własny rachunek. Zarazem jest obowiązany zezwolić tym organom na skontrolowanie dokładności tego wykazu przez całkowite lub próbne zbadanie zapasów.

§. 8.

O zażaleniach w przedmiocie krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa rozstrzyga Wydział krajowy z wyjątkiem postępowania karnego (§. 9.).

Zażalenie można wnosić albo na ręce urzędnika krajowego, sprawującego kontrolę (§. 4.) albo też bezpośrednio do Wydziału krajowego w ciągu 14 dni, licząc od następnego dnia, w którym stronę uwiadomiono o zarządzeniu, przeciwko któremu występuje.

Jeżeli zażalenie było nadane na pocztę, czas biegu pocztowego będzie odliczony przy obrachowaniu czternastu-dniowego terminu wówczas tylko, gdy nadanie na pocztę nastąpiło za urzędowem poświadczeniem (recepis).

W razie gdy ostatni dzień terminowy przypada na niedzielę lub święto, termin upływa dopiero z następnym dniem powszednim.

§. 9.

Przekroczenia tej ustawy i przepisów wykonawczych, o ile nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego, ulegną karze pieniężnej od 2 do 200 K, lub karze aresztu od 6 godzin do 14 dni.

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. Nr. 61. Przekroczenia tej ustawy przedawniają się po upływie roku.

Dla przedsiębiorców browaru liczy się roczny termin dopiero od dnia obrachunku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96. kary pieniężne na rzecz ubogich tej gminy, w której obrębie nastąpiło przewinienie.

§. 10.

Kara nie uwalnia od uiszczenia należnej opłaty. Opłata przedawnia się po upływie trzech lat, licząc od dnia, w którym organy, sprawujące kontrolę, upewniły się o ukróceniu opłaty.

§. 11.

Niezapłaconą opłatę krajową należy ściągać w sposób, przepisany dla ściągania zaległych podatków państwowych.

§. 12.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie dnia 1. kwietnia 1903 i obowiązuje do dnia 31. grudnia 1909.

Gdyby jednak w ciągu tego okresu prócz kwot, należących się funduszowi krajowemu według artykułów IX., X., XII. i XIII. postanowień wprowadczych do ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. i z mocy ustawy z dnia 8. lipca 1901 Dz. p. p. Nr. 86., przyznano funduszowi krajowemu z zasobów państwa na resztę tego okresu roczną sumę, któraby dorównywała lub przewyższała kwotę czystego dochodu, jaki w poprzedzającym roku kalendarzowym fundusz krajowy miał na zasadzie niniejszej ustawy, traci niniejsza ustawa moc swoją już od chwili, kiedy nastąpi przyznanie takiej rocznej sumy.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyrekcyą skarbu i Wydziałem krajowym, w terminie oznaczonym w ustępie 1. tego paragrafu.

§. 13.

Postanowienia ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93. o poborze krajowych opłat konsumcyjnych, o ile tyczą się poboru opłaty konsumcyjnej od piwa, tracą moc obowiązującą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

§. 14.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, 13. lutego 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Nr. 25.

Rozporządzenie

c. k. galicyjskiego Namiestnictwa z dnia 14. marca 1903, L. 2882/pr., którem wydane zostają przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24, o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

W myśl §. 12. ustawy z dnia 13. lutego 1903 o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa, wydaje się, w porozumieniu z Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i c. k. krajową Dyrekcyą Skarbu we Lwowie, następujące postanowienia:

Osoby obowiązane do uiszczania opłaty.

§. 1.

Do uiszczania krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa w wysokości 1 K 70 h od hektolitra są obowiązani:

1. Przedsiębiorca browaru za piwo, podlegające opłacie, które sam szynkuje lub odstępuje takim osobom prywatnym (także stowarzyszeniom, menażom, kantynom i t. p.) w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, które się nie trudnią ani wyszynkiem, ani też sprzedażą piwa.

2. Osoby (także stowarzyszenia, menaże, kantyny i t. p.), trudniące się wyszynkiem lub sprzedażą piwa, za wszelkie piwo, które nabywają, a które jeszcze w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem nie było opłacone, zatem w szczególności:

a) szynkarze i wykonujący przemysł gospodni, którzy się trudnią wyszynkiem lub sprzedażą piwa;

b) właściciele składów piwa, o ile nie są przedsiębiorcami browaru, znajdującego się w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem (§. 3. ostatni ustęp);

c) osoby, trudniące się zawodowo spuszczaniem piwa w celach sprzedaży piwa flaszkowego;

d) handlujący piwem flaszkowem (§. 6. rozp. Minist. z 30. marca 1899 Dz. p. p. Nr. 64.) oraz kupcy towarów mieszanych (§. 38 ust. 1. ustawy przemysłowej), trudniący się handlem piwem flaszkowem.

Na obowiązek uiszczania opłaty nie ma wpływu okoliczność, czy wyszynk lub sprzedaż piwa wykonywa się za upoważnieniem, czy też bez upoważnienia.

3. Prywatni (l. 1.) za to piwo, które sprowadzają z miejscowości, położonej poza granicami Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Sposób uiszczania opłaty.

§. 2.

Wymienione w §. 1. osoby, obowiązane do uiszczania opłaty konsumcyjnej od piwa, winny ją uiszczać wedle taryfy w sposób, podany w postanowieniach, zawartych w następujących paragrafach.

Uiszczenie opłaty konsumcyjnej w umówionej kwocie ryczałtowej może być przyznane tylko co do tego piwa, które z jednego z reszty królestw i krajów reprezentowanych w Radzie Państwa sprowadzają osoby wymienione w §. 1. l. 2. do swego szynku lub handlu, położonego na granicy kraju bez użycia do tego publicznych przedsiębiorstw przewozowych.

Bliższe postanowienia co do tych umów o ryczałtową opłatę obwieści Wydział krajowy w należytym czasie w gminach, których to będzie dotyczeć.

Postanowienia tyczące się browarów.

a) Rejestr odbytu piwa.

§. 3.

W każdym browarze ma przedsiębiorca sam lub przez ustanowioną do
wzór 1. tego osobę prowadzić rejestr odbytu piwa według załączonego (wzoru Nr. 1.). Potrzebnych druków dostarczy każdemu browarowi bezpłatnie krajowe biuro opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie.

Do rejestru tego należy czytelnie wpisywać w każdym poszczególnym wypadku:

1. Piwo, wysłane do odbiorców poza granicami kraju; tudzież

2. Piwo, wydane takim odbiorcom, którzy w kraju trudnią się wyszynkiem lub sprzedażą piwa; oraz

3. Piwo, wydane innemu browarowi, położonemu w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Natomiast nie należy do rejestru wpisywać piwa, które przedsiębiorca browaru sam szynkuje, lub osobom prywatnym (§. 1. ust. 1.) w kraju wprost wydaje, lub wreszcie wysyła do swych składów, prowadzonych na własny rachunek, a znajdujących się w kraju.

Rejestr odbytu piwa ma przedsiębiorca dnia 10., 20. i ostatniego każdego miesiąca zamknąć i nazajutrz przesłać do biura krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

Wysyłki te należy nadawać w urzędzie pocztowym jako polecone.

W większych browarach, wysyłających często piwo poza granice kraju, zaleca się prowadzenie rejestru w dwu oddzielnych zeszytach, a to w jednym zeszycie dla piwa, wysyłanego poza granice kraju, a w drugim dla reszty piwa, które się wciągnąć ma do rejestru.

Jeżeli przedsiębiorca browaru, położonego w kraju, utrzymuje w obrębie kraju, jednakże poza browarem na własny rachunek, jeden lub kilka składów własnego piwa, winien w każdym składzie prowadzić oddzielny rejestr odbytu piwa. Piwo, wydane z browaru do własnego składu, nie może być zapisane w rejestrze odbytu browaru. Ilość piwa, zamieszczona w rejestrze odbytu składu jako zeń wydana, ma być wciągniętą do każdoczesnego obrachunku odnośnego browaru (§. 4.).

Przedsiębiorca ma się starać, aby rejestry odbytu składów były także w terminach wyżej podanych zamykane i następnego dnia wprost do krajowego biura opłaty konsumcyjnej od piwa przesyłane.

b) Obrachunek.

§. 4.

Krajowe biuro opłaty konsumcyjnej od piwa przeprowadzać będzie peryodyczne obrachunki celem oznaczenia kwoty, jaką przedsiębiorcy browarów mają uiścić tytułem tej opłaty.

Z browarami, które w ciągu każdoczesnej ostatniej kampanii t. j. w czasie od 1. września jednego do końca sierpnia następnego roku wyrabiały przynajmniej w połowie piwo z brzeczki dwunastostopniowej lub powyżej, pierwszy obrachunek sporządzony będzie z początkiem września 1903 w ten sposób, że ogólna ilość piwa wydanego wedle rejestrów odbytu w miesiącach kwietniu, maju, czerwcu, lipcu i sierpniu 1903 porówna się z ilością piwa, wykazanego po myśli §. 13. niniejszego rozporządzenia jako zapas. Ta ilość piwa, o którą zapas przewyższa ogólną ilość piwa wydanego w ciągu wymienionych miesięcy, stanowi podstawę do wymierzenia opłaty krajowej, jaką przedsiębiorca browaru ma uiścić za miesiące kwiecień, maj, czerwiec, lipiec i sierpień 1903.

Drugi obrachunek ma być sporządzony z początkiem stycznia 1904 w ten sposób, że ogólną ilość piwa wydanego wedle rejestrów odbytu w miesiącach wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 1903 porówna się z urzędownie przez państwowe organa nadzorcze stwierdzoną ilością brzeczki, wyprodukowanej w miesiącach kwietniu, maju, czerwcu, lipcu i sierpniu 1903 po potrąceniu z tej ogólnej ilości wyprodukowanej brzeczki 8% na zanik. Ta ilość piwa, o którą wzięta do porównania ilość wyprodukowanej brzeczki przewyższa wymieniony wydatek, stanowi podstawę do wymierzenia opłaty krajowej, jaką ma uiścić przedsiębiorca browaru za miesiące wrzesień, październik, listopad i grudzień 1903.

Następne obrachunki należy sporządzać co cztery miesiące w ten sposób, że się porówna ogólną ilość piwa, wydanego wedle rejestrów odbytu w ciągu tych czterech miesięcy z urzędownie przez państwowe organa nadzorcze stwierdzoną ilością brzeczki, wyprodukowanej w ciągu poprzedzających czterech miesięcy po potrąceniu z niej 8% na zanik. Ta ilość piwa, o którą wzięta do porównania ilość wyprodukowanej brzeczki przewyższa wydatek, stanowi podstawę do wymierzenia spłaty krajowej, jaką ma uiścić przedsiębiorca browaru za czas, za który zrobiono obrachunek.

Obrachunek taki należy sporządzać z początkiem maja, września i stycznia. Z początkiem maja przeto należy sporządzić obrachunek za miesiące styczeń, luty, marzec i kwiecień, biorąc za podstawę porównania produkcyę z miesięcy września, października, listopada i grudnia.

Z resztą browarów ma być pierwszy obrachunek sporządzony z początkiem lipca 1903 w ten sposób, że ogólną ilość piwa, wydanego wedle rejestrów odbytu w miesiącach kwietniu, maju i czerwcu 1903 porówna się z ilością piwa, wykazanego po myśli §. 13. niniejszego rozporządzenia jako zapas. Ta ilość piwa, o którą ów zapas przewyższa wydatek, stanowi podstawę do wymierzenia opłaty krajowej, jaką ma uiścić przedsiębiorca browaru za miesiące kwiecień, maj i czerwiec 1903.

Drugi obrachunek ma być sporządzony z początkiem października 1903 w ten sposób, że ogólną ilość piwa wydanego wedle rejestrów odbytu w ciągu miesiąca lipca, sierpnia i września 1903 porówna się z urzędownie przez państwowe organa nadzorcze stwierdzoną ilością brzeczki, wyprodukowanej w ciągu miesięcy kwietnia, maja i czerwca 1903 po potrąceniu z tej ogólnej ilości wyprodukowanej brzeczki 8% na zanik. Ta ilość piwa, o którą wzięta do porównania ilość wyprodukowanej brzeczki przewyższa wydatek, stanowi podstawę do wymierzenia opłaty krajowej, jaką ma uiścić przedsiębiorca browaru za miesiące lipiec, sierpień i wrzesień 1903.

Następne obrachunki należy sporządzać w ten sposób, że ilość piwa wydanego wedle rejestrów odbytu w ciągu kwartału porówna się z urzędownie przez państwowe organa nadzorcze stwierdzoną ilością brzeczki, wyprodukowanej w ciągu poprzedzającego kwartału po potrąceniu z niej 8% na zanik. Ta ilość piwa, o którą wzięta do porównania ilość wyprodukowanej brzeczki przewyższa wydatek, stanowi podstawę do wymierzenia krajowej opłaty, jaką ma uiścić przedsiębiorca browaru za kwartał, za który zrobiono obrachunek.

Obrachunek taki należy sporządzać z początkiem stycznia, kwietnia, lipca i października. Należy tedy w styczniu sporządzić obrachunek za październik, listopad i grudzień ubiegłego roku biorąc na podstawę do porównania produkcyę z lipca, sierpnia i września ubiegłego roku.

Urzędownie przez państwowe organa nadzorcze stwierdzoną ilość brzeczki, wyprodukowanej w każdym browarze, wykazywać będzie peryodycznie administracya skarbowa krajowemu biuru opłaty konsumcyjnej od piwa. Jeżeli urzędowe sprawdzenie wyprodukowanej brzeczki nastąpiło za pomocą aparatu kontrolnego do wymierzenia brzeczki, w takim razie należy ilość hektolitrów wyprodukowanej brzeczki obliczyć w sposób podany w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa skarbu z 9. grudnia 1902 Dz. p. p. Nr. 227. lit. b. (Dziennik rozporządzeń Ministerstwa skarbu Nr. 194).

Ilość piwa zwróconego, wykazaną w zapiskach o piwie zwróconem (§. 6.), należy przy poszczególnych obrachunkach potrącić od wydatku.

Jeżeli z któregokolwiek obrachunku, sporządzonego w sposób wyżej podany, wynika, że wydatek przewyższa wziętą do porównania ilość piwa, w takim razie należy różnicę wprowadzić do wydatku następnego obrachunku. Różnicę tę ma krajowe biuro poboru opłaty konsumcyjnej od piwa na razie utrzymywać w ewidencyi.

Wydział krajowy może na prośbę przedsiębiorcy browaru zezwolić pod pewnemi warunkami, które w każdym poszczególnym wypadku zostaną bliżej określone, na wciągnięcie do obrachunku, unormowanego postanowieniami niniejszego paragrafu, także tego piwa, które browar podał z innego w kraju położonego browaru (§. 3. ust. 2. l. 3.).

Dla browarów, które dopiero po wejściu w życie niniejszej ustawy zostaną w ruch puszczone, oznaczy Wydział krajowy tak termin pierwszego obrachunku jakoteż bliższe z tem połączone szczegóły. Rejestr odbytu należy jednak zacząć prowadzić natychmiast po puszczeniu browaru w ruch.

Opłatę krajową przypisuje krajowe biuro sporządzające obrachunek.

Nakazy płatnicze, obejmujące zarazem obrachunek (wzór 2.), otrzymują przedsiębiorcy browarów pocztą jako przesyłkę poleconą. Przypisaną opłatę należy w ciągu 8 dni po doręczeniu nakazu płatniczego uiścić w kasie krajowej za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. Odpowiednio wypełniony czek pocztowej kasy oszczędności, będzie stronie przesłany bezpłatnie wraz z nakazem płatniczym. **wzór 2.**

Wszakże w myśl zamieszczonych na odwrotnej stronie czeku postanowień, winien nadawca (t. j. obowiązana do opłaty strona) wypełnić go datą poświadczenia złożenia, t. j. datą rzeczywiście dokonanej wpłaty.

Osoby obowiązane do uiszczania opłaty, posiadające własne konto czekowe w c. k. pocztowej kasie oszczędności, mogą tę opłatę uiszczać czekiem za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. W takim wypadku należy czek zaopatrzyć uwagą „do wpłacenia należytości na załączonem poświadczeniu złożenia“ i wraz z poświadczeniem złożenia przesłać do pocztowej kasy oszczędności.

O powinności uiszczania opłaty przez szynkujących i sprzedających piwo wyrobione w kraju.

§. 5.

Krajowe biuro opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie ustala na podstawie rejestrów odbytu (§. 3.) dla szynkujących i sprzedających piwo (§. 1. l. 2.) ilość piwa podlegającego opłacie i przypisuje przypadającą należytość do uiszczenia.

Nakazy płatnicze otrzymują strony, obowiązane do uiszczenia opłaty pocztą jako przesyłkę poleconą.

Przypisane kwoty opłaty należy w ciągu 8 dni po doręczeniu nakazu płatniczego uiścić w kasie krajowej za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. Odpowiednio wypełniony czek pocztowej kasy oszczędności otrzyma strona bezpłatnie wraz z nakazem płatniczym, uzupełniając go jedynie na poświadczeniu złożeniu (Erlagschein) datą dnia, w którym istotnie uiści na poczcie należytość.

Wszakże w myśl zamieszczonych na odwrotnej stronie czeku postanowień, winien nadawca (t. j. obowiązana do opłaty strona) wypełnić go datą poświadczenia złożenia, t. j. datą rzeczywiście dokonanej wpłaty.

Osoby obowiązane do uiszczenia opłaty, posiadające własne konto czekowe w c. k. pocztowej kasie oszczędności, mogą tę opłatę uiszczać czekiem za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. W takim wypadku należy czek zaopatrzyć uwagą „do wpłacenia należytości na załączonem poświadczeniu złożenia“ i wraz z poświadczeniem złożenia przesłać do pocztowej kasy oszczędności.

Piwo zwrócone; piwo zepsute.

§. 6.

W każdym browarze ma przedsiębiorca sam lub przez ustanowioną do tego osobę prowadzić zapiski piwa, które było wciągnięte w wydatek do rejestru odbytu, jednakowoż browarowi zwrócone zostało. Zapiski te należy
wzór 3. prowadzić na druku wedle (wzoru 3.) w dniu 10., 20. i ostatnim każdego miesiąca je zamykać i wraz z rejestrem odbytu przesłać krajowemu biuru opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie. Odnoszących się do tego druków dostarczy każdemu browarowi bezpłatnie krajowe biuro opłaty konsumcyjnej.

Opłata, którą szynkujący lub sprzedający piwo (§. 1. l. 2.) już uiścił za piwo pobrane z istniejącego w kraju browaru, zostanie w razie zwrócenia browarowi tego piwa tylko w takim razie stronie zwrócona, jeżeli strona przedłoży krajowemu biuru opłaty konsumcyjnej poświadczenie browaru, stwierdzające, że piwo zwrócone mu zostało. Poświadczenie to musi się zgadzać z zanotowaniem, znajdującem się w zapiskach o piwie zwróconem.

Niniejsze postanowienia mają być odpowiednio stosowane również i do piwa, zwróconego składowi browaru (§. 3. ostatni ustęp).

Jeżeli się w browarze znachodzi piwo zepsute, do użytku dla ludzi niezdatne, to można je tylko w takim razie wstawić w wydatek do rejestru odbytu, gdy zniszczenie tego piwa po stwierdzeniu jego ilości nastąpiło pod nadzorem organów skarbowych, którym poruczono nadzór nad browarem.

Również można wstawić w wydatek do rejestru odbytu piwo, które skutkiem wypadku (cieknięcie beczki i t. p.) dowodnie uległo zniszczeniu.

Celem stwierdzenia ilości piwa zniszczałego, ma przedsiębiorca browaru lub jego zastępca bezzwłocznie po spostrzeżeniu straty donieść o tem państwowemu organowi skarbowemu, mającemu nadzór nad browarem, który stwierdzi natychmiast, jaką ilość piwa według danych okoliczności za zniszczoną uznać należy.

Protokół stwierdzenia faktów spisany w obu powyższych wypadkach przez państwowy organ skarbowy, należy zaopatrzyć numerem bieżącym, pod którym do rejestru odbytu zapisano piwo zepsute, względnie zniszczone, i dołączyć do tego rejestru.

Odbiór obcego piwa.

a) Z innych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, z Węgier, tudzież z Bośnii i Hercegowiny.

§. 7.

Przy sprowadzaniu piwa z innych krajów koronnych austryackich n. p. z Szląska, Moraw i t. d., dalej z krajów korony węgierskiej tudzież z Bośnii i Hercegowiny, ma odbiorca, o ile mu nie przyznano uiszczania opłaty krajowej sposobem ryczałtowym (§. 2.), natychmiast po nadejściu przesyłki na miejsce przeznaczenia zawiadomić o tem krajowe biuro opłaty konsumcyjnej we Lwowie na druku według załączonego (wzoru 4.) w jednym egzemplarzu. Mogą być do tego użyte druki, których na żądanie stron dostarczy im bezpłatnie krajowe biuro opłaty konsumcyjnej. **wzór 4.**

Na podstawie tego zawiadomienia zarządza krajowe biuro opłaty przypis przypadającej opłaty:

Nakazy płatnicze otrzymują strony, obowiązane do uiszczenia opłaty pocztą jako przesyłkę poleconą.

Przypisane kwoty opłaty należy w ciągu 8 dni po doręczeniu nakazu płatniczego uiścić w kasie krajowej za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. Odpowiednio wypełniony czek pocztowej kasy oszczędności otrzyma strona bezpłatnie wraz z nakazem płatniczym, uzupełniając go jedynie na poświadczeniu złożenia (Erlagschein) datą dnia, w którym istotnie uiści na poczcie należytość.

Wszakże w myśl zamieszczonych na odwrotnej stronie czeku postanowień, winien nadawca (t. j. obowiązana do opłaty strona) wypełnić go datą poświadczenia złożenia, t. j. datą rzeczywiście dokonanej wpłaty.

Osoby obowiązane do uiszczania opłaty, posiadające własne konto czekowe w c. k. pocztowej kasie oszczędności, mogą tę opłatę uiszczać czekiem za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. W takim wypadku należy czek zaopatrzyć uwagą „do wpłacenia należytości na załączonem poświadczeniu złożenia“ i wraz z poświadczeniem złożenia przesłać do pocztowej kasy oszczędności.

Wydział krajowy ma prawo żądać od stron, które sprowadzają piwo z innych krajów bez użycia ku temu publicznych przedsiębiorstw przewozowych (kolej, statek parowy), a którym nie przyznano uiszczania opłaty krajowej sposobem ryczałtowym, prowadzenia zapisków co do odbioru i użycia sprowadzonego piwa.

W razie sprowadzenia piwa z krajów korony węgierskiej, tudzież z Bośnii i Hercegowiny mają państwowe organa skarbowe, funkcyonujące po myśli reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 30. grudnia 1899 Dz. p. p. Nr. 270. rozp. Min. skarbu Nr. 263. jako urzędy dostawy równocześnie z wystawieniem karty legitymacyjnej donieść o tem krajowemu biuru opłaty kon-
wzór 5. sumcyjnej od piwa we Lwowie na załączonym druku (wzór 5). Potrzebnych druków dostarczy krajowe biuro urzędom dostawy bezpłatnie.

b) Z poza austryacko-węgierskiego okręgu cłowego.

§. 8.

Za piwo, sprowadzane z poza austryacko-węgierskiego okręgu cłowego, o ile ono zostaje oclone w jednym z urzędów cłowych na granicy lub wewnątrz kraju, pobieraną będzie opłata krajowa równocześnie z państwowym podatkiem konsumcyjnym a wymierzaną od tej ilości, jaka służy za podstawę do wymiaru państwowego podatku konsumcyjnego. Poświadczenie uiszczenia opłaty krajowej wydaje się w urzędowem poświadczeniu o zapłaceniu cła wchodowego.

Opłatę krajową, pobraną przez c. k. urzędy cłowe, należy zarachować w rejestrze dochodu z cła w osobnej kolumnie, zatytułowanej: „Opłata krajowa od piwa“.

Dodatkowo uiszczone kwoty opłaty krajowej od piwa, wprowadzonego przez linię cłową, należy zarachować w rejestrze dochodu z cła dla kwot dodatkowo uiszczonych (Mängelsersätze).

Zwroty opłaty krajowej, zarachowanej w rejestrze dochodu z cła, należy wydatkować w rejestrze dla restytucyi.

Miesięczne sumy przychodów z krajowej opłaty od piwa, zarachowanych w rejestrze dochodu z cła i w rejestrze dochodu z cła dla kwot dodatkowo

uiszczonych, tudzież miesięczne sumy rozchodów krajowej opłaty od piwa zarachowanych w rejestrze restytucyi, należy przenieść do dziennika funduszu krajowego.

Jeżeli oclenie nastąpiło w innym urzędzie cłowym, należy wtedy postąpić wedle §. 7.

Kontrola.

§. 9.

Dla wykonywania bezpośredniej kontroli nad osobami, obowiązanymi do uiszczania opłaty konsumcyjnej od piwa ustanowi Wydział krajowy własne organa, które zobowiąże do ścisłego przestrzegania tajemnicy urzędowej. Organa te mają prawo:

a) u osób, trudniących się wyszynkiem lub sprzedażą piwa nie własnego wyrobu, dopóki przemysł ten wykonują, zwiedzać lokalności, gdzie się piwo sprzedaje i przechowuje, żądać przedłożenia dowodów na odbiór piwa lub uiszczoną opłatę, tudzież przedłożenia urzędowych poświadczeń, jakie strona otrzymała;

b) w miarę potrzeby spisywać protokół z wyniku urzędowej czynności i protokół ten stronie do przeglądnięcia, oświadczenia się i podpisania udzielić.

Wydział krajowy ma prawo przez swych urzędników wglądać w zapiski handlowe przedsiębiorców browaru i właścicieli samoistnych składów piwa (§. 1. l. 2. lit. b.), o ile dotyczą wydawania i odbioru piwa i czerpać z nich potrzebne daty.

Wszystkie organa, którym poruczono kontrolę, otrzymają z Wydziału krajowego odpowiednio wystawioną legitymacyę, którą mają na żądanie strony pokazać.

Każdy naczelnik gminy jest obowiązany organom, powołanym do wykonywania postanowień ustawy i wydanych do niej przepisów wykonawczych dostarczyć bezzwłocznie potrzebnej pomocy w czasie ich urzędowej czynności skoro tego żądają.

Zawiadomienia przedsiębiorstw przewozowych.

§. 10.

Naczelnicy stacyi kolejowych i żeglugi parowej są obowiązani o każdej przesyłce piwa nadeszłej na zostającą pod ich kierunkiem stacyę a nadanej w jednem z reszty królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zawiadomić najpóźniej w dniu wydania przesyłki adresatowi, pisemnie krajowe biuro opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie, podając adres

odbiorcy, rodzaj naczynia, wagę brutto przesyłki i dzień jej wydania. Po-
wzór 6. trzebnych na zawiadomienia druków według załączonego (6 wzoru) dostarczy naczelnikom stacyi bezpłatnie krajowe biuro opłaty konsumcyjnej.

Przekroczenia.

§. 11.

Kto się dopuszcza przekroczenia ustawy i przepisów wykonawczych do tej ustawy wydanych, w szczególności:

a) kto się dopuści ukrócenia opłaty krajowej;

b) kto nie przedłoży przepisanego zawiadomienia lub dopuści się w niem istotnych niedokładności;

c) kto nie prowadzi, lub prowadzi nieregularnie rejestr odbytu i zapiski piwa zwróconego, jakoteż zapiski, przewidziane w §. 7. przedostatni ustęp, dalej kto późno nadsyła rejestr odbytu piwa, zapiski o piwie zwróconem, i zawiadomienia;

d) kto niedokładnie prowadzi wymienione pod c) zapiski, o ile ta niedokładność odnosi się do istotnych dat i o ile przez to spada wina na prowadzącego te zapiski;

e) kto organom kontroli wzbroni wstępu do lokalności, wymienionych w §. 9. lub odmówi pokazania wykazów, jakich żądają po myśli §. 9. organa kontrolne, lub wreszcie wzbroni wglądnięcia po myśli drugiego ustępu §. 9. w handlowe zapiski,

ulegnie — o ile nie mają zastosowania postanowienia powszechnej ustawy karnej — karze pieniężnej od 2 do 200 K lub karze aresztu od 6 do 14 dni.

Władze polityczne ściągają po myśli ces. rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96. kary pieniężne na rzecz funduszu ubogich tej gminy, w której obrębie nastąpiło przewinienie.

Wykonanie kary nie uwalnia od uiszczenia należnej opłaty.

Postanowienia przejściowe.

a) Dla szynkujących i sprzedających piwo, tudzież dla prywatnych.

§. 12.

Szynkujący lub sprzedający piwo nie własnego wyrobu (§. 1, l. 2), tudzież prywatni, winni — jeżeli w dniu 1. kwietnia 1903 posiadają w obrębie kraju zapas piwa, przenoszący 1 hektolitr, — uiścić od tego zapasu z potrąceniem 1 hektolitra opłatę krajową. Celem przypisania opłaty krajowej od wyżej wymienionych zapasów mają właściciele takiego zapasu, podlegającego opłacie, naj-

później do dnia 5. kwietnia 1903 pisemnie na druku, jak załączony (wzór 7.), doniešć o tym zapasie właściwemu oddziałowi straży skarbowej, podając jego ilość łącznie z 1 hektolitrem wolnym i miejsce przechowania. **wzór 7.**

Druków na te doniesienia dostarczy bezpłatnie stronom obowiązanym we Lwowie kasa krajowa, w innych gminach zaś zwierzchności gminne.

Sprawdzenia zapasów, podlegających opłacie krajowej dokonają c. k. organa skarbowe. Dla oznaczenia ilości piwa w beczkach służy za podstawę znak cechowniczy, we flaszkach zaś równej na oko wielkości zawartość jednej flaszki przyjętej jako wzór.

Stwierdzoną ilość zapasu piwa wpisuje organ skarbowy sprawdzający zapasy do doniesienia, które następnie przesyła krajowemu biuru opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie.

Jeżeli strona na mocy §. 7. ustawy żąda zarachowania uiszczonej taryfowo dotychczasowej opłaty od zapasu lub części onego, winna to żądanie już w doniesieniu o zapasie zaznaczyć a przy sprawdzaniu zapasu dostarczyć dowodu na uiszczenie dotychczasowej opłaty wedle taryfy, przez przedłożenie bolety, wystawionej na przepisanym druku. Organa skarbowe, sprawdzające zapas, mają w załatwieniu doniesienia podać, o ile dostarczono dowodu na poparcie stawianego żądania, bolety odebrać i dołączyć je do doniesienia.

Na podstawie tego doniesienia przypisuje krajowe biuro opłaty konsumcyjnej od piwa przypadającą opłatę krajową od sprawdzonego zapasu po potrąceniu 1 hektolitra wolnego od opłaty i po uwzględnieniu uiszczonej dotychczasowej opłaty krajowej, o ile to udowodnionem zostało.

Nakazy płatnicze otrzymują strony obowiązane do uiszczenia opłaty pocztą jako przesyłkę poleconą.

Przypisane kwoty opłaty należy w ciągu 8 dni po doręczeniu nakazu płatniczego uiścić w kasie krajowej za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. Odpowiednio wypełniony czek pocztowej kasy oszczędności, otrzyma strona bezpłatnie wraz z nakazem płatniczym, uzupełniając go jedynie na poświadczeniu złożenia (Erlagschein) datą dnia, w którym istotnie uiści na poczcie należytości.

Wszakże w myśl zamieszczonych na odwrotnej stronie czeku postanowień, winien nadawca (t. j. obowiązana do spłaty strona) wypełnić go datą poświadczenia złożenia, t. j. datą rzeczywiście dokonanej wpłaty.

Osoby obowiązane do uiszczenia opłaty, posiadające własne konto czekowe w c. k. pocztowej kasie oszczędności, mogą tę opłatę uiszczać czekiem za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. W takim wypadku należy czek zaopatrzyć uwagą: „do wpłacenia należytości na załączonem poświadczeniu złożenia“ i wraz z poświadczeniem złożenia przesłać do pocztowej kasy oszczędności.

b) Dla browarów.

§. 13.

Każdy przedsiębiorca browaru winien najpóźniej do włącznie dnia 5. kwietnia 1903 przedłożyć oddziałowi straży skarbowej, któremu poruczono nadzór nad browarem, na piśmie w dwóch egzemplarzach szczegółowy wykaz zapasów piwa, znajdującego się w dniu 1. kwietnia 1903 w jego browarze (piwnicach fermentacyjnych i składowych), tudzież w jego składach, znajdujących się poza browarem, jednak w obrębie kraju, a prowadzonych na jego własny rachunek, do których należą i szynkownie browaru.

Zarazem ma przedsiębiorca zezwolić organom skarbowym na całkowite lub próbne stwierdzenie wykazanych zapasów.

Wynik przedsięwziętego stwierdzenia należy uwidocznić na obydwu egzemplarzach przedłożonego wykazu.

Jeden egzemplarz należy stronie zwrócić, a drugi przesłać krajowemu biuru opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie.

Warki, co do których urzędowe stwierdzenie wyprodukowanej ilości ze względu na państwowy podatek od piwa nastąpi po 31. marca 1903, nie będą zaliczane do zapasu, lecz wciągnąć je należy do produkcyi miesiąca kwietnia 1903.

Przedsiębiorcom browarów, położonych w okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, zwróci fundusz krajowy dotychczasową opłatę krajową za zapasy, znajdujące się w dniu 1. kwietnia 1903 wedle stwierdzenia, dokonanego przez państwowe organa skarbowe, tak w tychże browarach, jakoteż w ich własnych, w okręgu wymienionych miast położonych szynkach i składach, prowadzonych na własny rachunek, a to za cały zapas lub za pewną jego część, o ile przedsiębiorcy boletami płatniczemi udowodnią, że od całego zapasu względnie pewnej jego części uiszczono już przy wyrobie dotychczasową opłatę po myśli §. 3. ust. 3. ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93.

§. 14.

Zatajenie lub niedokładne doniesienie (§. 12.) względnie wykazania (§. 13.) zapasu piwa ulegnie, o ile nie ma zastosowania powszechna ustawa karna, postanowieniom karnym §. 9. ustawy.

Wejście w życie rozporządzeń wykonawczych.

§. 15.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1903 r.

Wzór 1. do §. 3. R. w.

Browar . . . . w . . . .

Skład piwa tego browaru w . . . .

Rejestr odbytu piwa

w czasie od . . . . . . do . . . . . . 19 . .

L. p.	Dzień wydania piwa	Odbiorcy				Ilość beczek	Ilość flaszek	Ilość piwa		Uwaga
		Imię i nazwisko	Miejsce zamieszkania i ostatnia poczta	Ulica	Nr. domu			hl.	l.	
					Do przeniesienia					

Wzór 2. do §. 4. R. w.

Obrachunek i nakaz płatniczy

dla przedsiębiorcy browaru . . . . w . . . .
. . . . za piwo, podlegające opłacie krajowej.

Obrachunek za miesiące . . . . 19 . .

Wedle urzędowego stwierdzenia państwowych organów nadzorczych wyprodukowano w miesiącach . . . . 19 . . . . . . hl. . . l. brzeczki
Po odliczeniu 8% zaniku w ilości . . . . hl. . . l.
pozostaje jako produkcya do obrachunku . . . . hl. . . l. piwa
W ciągu miesięcy, za które zrobiono niniejszy obrachunek, wydano:
a) wedle rejestru odbytu browaru . . . . hl. . . l.
b) wedle rejestrów odbytu składów tego browaru, jak na drugiej stronie wykazano . . . . hl. . . l.
do tego c) przewyżka wydatku z obrachunku za miesiąc . . . . 19 . . . . . . hl. . . l.
razem . . . hl. . . l.
Od tego:
Zwrot piwa wedle zapisków w ciągu miesięcy, za które zrobiono niniejszy obrachunek, a mianowicie:
a) do browaru . . . . hl. . . l.
b) do składów browaru, jak na drugiej stronie . . . . hl. . . l.
razem . . . hl. . . l.
pozostaje jako wydatek do obrachunku . . . . hl. . . l. piwa
Z porównania wydatku z produkcyą jest
a) produkcya przyjęta do obrachunku większą o . . . . hl. . . l. „
b) wydatek przyjęty do obrachunku większy o . . . . hl. . . l. „
ad a) Opłatę krajową, przypadającą za tę przewyżkę produkcyi w kwocie . . . . . . K . . h
po potrąceniu zaliczkowo uiczczonej należytości pocztowej za polecenie przesyłek rejestrów odbytu w kwocie . . . . . . K . . h
zatem w kwocie . . . . . K . . h
słowami . . . . K . . h ma przedsiębiorca browaru w ciągu 8 dni po doręczeniu niniejszego nakazu pod grozą przymusowego ściągnięcia uiścić do kasy krajowej za pośrednictwem dołączonego czeku pocztowej kasy oszczędności w c. k. urzędzie pocztowym.
ad b) Powyższą przewyżkę wydatków zanotowano, zapisaną ona będzie do wydatku w następnym obrachunku.

Krajowe biuro oplaty konsumcyjnej od piwa

we Lwowie dnia . . . . 19 . .

Zestawienie

końcowych wyników rejestrów odbytu piwa w następujących składach

Miejsce składu piwa	Ilość		Uwaga
	hl.	l.	
Razem			

Zestawienie

końcowych wyników zapisków piwa zwróconego do następujących składów

Miejsce składu piwa	Ilość		Uwaga
	hl.	l.	
Razem			

Wzór 3. do §. 6. R. w.

Browar . . . . w . . . .

Skład piwa powyższego browaru w . . . .

Zapiski

piwa, zwróconego browarowi w czasie od . . . . do . . . . 19 .

Liczba porząd.	Dzień zwrotu piwa	Imię i nazwisko	Miejsce zamieszkania	Liczba		Ilość piwa		Uwaga
		strony, która zwróciła piwo		beczek	flaszek	hl.	l.	
			Razem					

. . . . . . dnia 19

. . . .

podpis przedsiębiorcy browaru lub zastępcy.

Wzór 4. do §. 7. R. w.

Podpisan . . donosi, że sprowadził dziś . . . beczek / flaszek

piwa w ilości . . . . . hl. . . . . l. z . . . .

i uprasza o wymierzenie krajowej opłaty konsumcyjnej.

. . . . dnia . . . . . 190 . .

. . . .

(podpis strony)

Do

Krajowego biura opłaty konsumcyjnej od piwa

w Wydziale krajowym

we

Lwowie.

Wskutek urzędowego wezwania wolne od opłaty pocztowej.

NB. Druk ten sporządzony będzie w formie karty korespondencyjnej.

Wzór 5. do §. 7. R. w.

C. k. . . . . dnia . . . . . 19 . .

Zawiadomienie.

Niniejszem zawiadamia się krajowe biuro opłaty konsumcyjnej od piwa, że . . . . zamieszkały
(imię i nazwisko odbiorcy)
w . . . . Nr. . . . wedle rejestru dostawy P. Nr. . . . z dnia . . . . 19 . . . . hl. . . . l. piwa z . . . . otrzymał.

Pieczęć . . . .
(podpis organu skarbowego)

Do

Krajowego biura opłaty konsumcyjnej od piwa

w Wydziale krajowym

we

Lwowie.

Rzecz urzędowa
wolna od pocztowej opłaty.

NB. Druk ten sporządzony będzie w formie karty korespondencyjnej.

Wzór 6. do §. 10. R. w.

Stacya . . . . dnia . . . . . 19 . .

Doniesienie.

Z wymienionej stacyi wydano . . . .
(imię i nazwisko odbiorcy)

z . . . . przesyłkę piwa w $\frac{\text{beczkach}}{\text{flaszkach}}$
(miejsce, poczta, Nr. domu)

wagi brutto . . . kl., nadaną w . . . .
(kraj)

. . . .
(podpis naczelnika stacyi)

Do

Krajowego biura opłaty konsumcyjnej od piwa

w Wydziale krajowym

we

Lwowie.

Rzecz urzędowa
wolna od opłaty pocztowej.

NB. Druk ten sporządzony będzie w formie karty korespondencyjnej.

Wzór 7. do §. 12. R. w.

Doniesienie

. . . . w . . . . . .

o zapasie piwa, znajdującym się w jego posiadaniu w d. 1. kwietnia 1903.

Miejsce przechowania	Ilość		Ilość piwa		Uwaga
	beczek	flaszek	hl.	l.	
					NB. Strona ma wykazać cały zapas piwa bez potrącenia 1 hl. wolnego od dodatkowej opłaty.
Razem					

Podpisany właściciel powyższego zapasu piwa żąda równocześnie uwzględnienia przy wymiarze należytości, uiszczonej już dotychczasowej opłaty wedle taryfy za . . . hl . . l z tego zapasu i udowodni uiszczenia dotychczasowej opłaty przedłożeniem bolety płatniczej, wystawionej na przepisanym druku.

. . . . dnia . . . kwietnia 1903.

. . . . (podpis strony).

Załatwienie.

Stwierdzono urzędownie zapas ilości . . . . h l
Od tego wolny od opłaty . . . . „ . . . „

pozostaje do opłacenia . . . 1 hl l

Strona przedłożyła równocześnie dołączoną boletę płatniczą z dnia . . . . . . 1903 Nr. . . na dowód, że już za . . . hl . . . l powyższego zapasu uiściła dotychczasową opłatę krajową wedle taryfy.

C. k. Oddział straży skarbowej.

. . . . dnia . . . kwietnia 1903.

. . . . podpis.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 26. marca 1903. **Część VI.**

Nr. 26.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem księstwem Krakowskiem z 21. marca 1903 L. 36.665, w sprawie organizacyi technicznej służby agrarnej.

Na podstawie ustaw z 9. grudnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 18. i 20. z r. 1900 i w myśl upoważnienia udzielonego reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 18. stycznia 1903 L. 31.397 z r. 1902 w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu, rozporządza się w porozumieniu z galicyjskim Wydziałem krajowym, co następuje:

Techniczne oddziały agrarne.

§. 1.

W siedzibie urzędowej każdego trwale ustanowionego komisarza miejscowego ma się znajdować oddział techniczny, przeznaczony do przeprowadzenia technicznej a szczególnie geodetycznej części czynności agrarnych, przydzielonych komisarzowi miejscowemu. Oddział ten ma tytuł „Oddział techniczny przy c. k. miejscowym komisarzu agrarnym w . . . . , “

O ile przy pewnej czynności agrarnej zachodzi potrzeba robót technicznych, należy zwrócić uwagę w ogłoszeniu, które się ma wydać po myśli §. 68. kr. u. k. i §. 60. kr. u. dz. r., że do przeprowadzenia robót technicznych ustanawia się oddział techniczny przydzielony komisarzowi miejscowemu.

Personal oddziału technicznego.

§. 2.

Personal oddziału technicznego składa się:
1. z inspektora,
2. z geodetów (geometrów) i
3. z techników pomocniczych.

Inspektor.

§. 3.

Inspektora, który ma tytuł: „inspektor agrarny“, mianuje względnie przydziela do służby przy oddziale technicznym przewodniczący c. k. krajowej komisyi agrarnej po porozumieniu się z Wydziałem krajowym.

Inspektor agrarny funguje:

a) jako doradca komisarza miejscowego dla wszystkich spraw technicznych, podlegających jego zarządzeniom i orzecznictwu, tudzież dla rachunków, które ma prowadzić i

b) jako kierownik oddziału technicznego.

W tym ostatnim charakterze należy do inspektora prócz wykonywania prac bezpośrednio poruczonych mu przez komisarza miejscowego (§. 14.), także kierownictwo i czuwanie nad prawidłowem przeprowadzeniem prac kancelaryjnych i polowych, przydzielanych poszczególnym geodetom i technikom pomocniczym. Ma on szczególnie o to starać się, ażeby prace techniczne bez niepotrzebnego marnowania czasu, z możliwym pospiechem były wykonane i ile razy zajdzie potrzeba, prace polowe kontrolować na miejscu tak pod względem dokładności jak i czasu, zużytego na ich wykonanie. Inspektor ma sam prowadzić dziennik swych czynności, tudzież czuwać nad dokładnem prowadzeniem dzienników geodetów i techników pomocniczych. Zarządzenia potrzebne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania pod względem technicznym ma inspektor, jeżeli komisarz miejscowy jest nieobecny, natychmiast sam wydać, w innym zaś razie przedstawić mu wniosek.

Inspektor w miarę swego fachowego uzdolnienia może być użyty także jako znawca w myśl §§. 20. i następnych r. k. i §§. 15. i następnych r. dz. r.

§. 4.

Inspektor koresponduje z władzami, urzędami i interesowanemi stronami tylko wtedy bez pośrednictwa komisarza miejscowego, jeżeli to w nieobecności tego ostatniego jest konieczne dla prawidłowego postępu prac.

Inspektor ma o czynności urzędowej oddziału technicznego składać roczne sprawozdanie.

Geodeci.

§. 5.

Geodetów potrzebnych do technicznych oddziałów agrarnych należy powoływać z reguły ze stanu urzędników stale ustanowionych w służbie krajowej przy krajowem biurze melioracyjnem, lub wyjątkowo także z grona urzędników lub elewów ewidencyi katastru podatku gruntowego — nie naruszając posuwania ich do wyższej rangi w odnośnym etacie. Personal do służby geometrycznej ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnikiem. Jeżeli chodzi o ustanowienie urzędnika lub elewa, należącego do stanu ewidencyi katastru podatku gruntowego, to należy poprzednio zasięgnąć zezwolenia c. k. Ministerstwa skarbu. Ustanowionych w ten sposób geodetów oddaje się do rozporządzenia przewodniczącemu krajowej komisyi agrarnej, który przydziela ich do służby przy oddziale technicznym.

Geodeci także w czasie służby przy oddziale technicznym zatrzymują ten tytuł, który im się należy w myśl ustawy z 28. grudnia 1894 Dz. pr. p. Nr. 6. z r. 1895 ze względu na ich klasę rangi, względnie tytuł, który im się należy jako urzędnikom krajowym.

§. 6.

Wyjątkowo może być przez Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnikiem także i taki geodeta ustanowiony i przewodniczącemu krajowej komisyi agrarnej do rozporządzenia oddany a następnie przez niego do służby przy oddziale technicznym przydzielony, który wykaże, iż poprzednio był zatrudniony jako geometra katastralny lub ewidencyjny, albo przez władzę na podstawie istniejących przepisów do robót geometrycznych, jest autoryzowany, albo wreszcie taki, który jako stały pomocnik techniczny (§. 7.) był zatrudniony przy oddziale technicznym, a przytem okazał się praktycznie

użytecznym także do prac geodetycznych i na podstawie tej praktyki uznany został przez przewodniczącego c. k. krajowej komisyi agrarnej jako uzdolniony do służby geodety.

Ustanowienie geodetów w poprzednim ustępie wspomnianych następuje, jeśli nie chodzi o stałego technika pomocniczego (ustęp 3.), na podstawie kontraktu z uwzględnieniem postanowień tego rozporządzenia na czas potrzeby i nie daje prawa ani do żądania stałego przyjęcia do służby państwowej lub krajowej, ani do przyznania pensyi, prowizyi lub odprawy.

Wyjątkowe ustanowienie stałego technika pomocniczego jako geodety następuje w drodze mianowania, również przy zastępowaniu postanowień tego rozporządzenia i utrzymaniem w mocy praw przysługujących mu w myśl §. 7.

Ustanowieni w myśl postanowień tego paragrafu geodeci dzielą się na dwie kategorye i w wyższej kategoryi mają tytuł starszych geometrów, w niższej tytuł geometrów agrarnych.

Technicy pomocniczy.

§. 7.

Technicy pomocniczy dzielą się na trzy kategorye a to na adjunktów, asystentów i technicznych pomocników agrarnych; ci ostatni z trzema stopniami poborów (§. 24. ustęp 7.).

Jako technik pomocniczy może być ustanowiony, kto jest w stanie wykazać dostateczne teorytyczne wykształcenie do geodetycznej służby pomocniczej, lub przynajmniej odpowiednią wprawę.

Techników pomocniczych ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnikiem a to, o ile w poszczególnym wypadku nie wydano innego zarządzenia, w drodze rozpisania konkursu — w kategoryi technicznych pomocników i najniższym stopniu poborów i oddaje do rozporządzenia przewodniczącemu c. k. komisyi krajowej dla spraw agrarnych, który ich przydziela do oddziału technicznego.

Ustanowienie następuje na podstawie kontraktu i z zastosowaniem postanowień tego rozporządzenia naprzód tylko prowizorycznie na czas potrzeby.

Po zupełnie zadowalniającem pełnieniu służby w czasie trzech lat i w razie dalszej potrzeby mianuje Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnikiem prowizorycznego technika pomocniczego stałym technikiem pomocniczym i jako taki ma on stosownie do wydać się mających w tej mierze przepisów prawo żądania z funduszu krajowego zaopatrzenia, względnie odprawy.

Posuwanie do wyższej rangi geodetów i techników pomocniczych.

§. 8.

Posuwanie do wyższej rangi geodetów, należących do stanu urzędników ewidencyi uskutecznia Ministerstwo skarbu w porozumieniu z przewodniczącym c. k. komisyi ministeryalnej, geodetów zaś należących do stanu urzędników krajowych Wydział krajowy. Posuwanie do wyższej rangi geodetów, ustanowionych na podstawie kontraktu (§. 6. ustęp 1. i 2.) i techników pomocniczych do wyższej kategoryi względnie do wyższego stopnia poborów, uskutecznia Wydział krajowy w porozumieniu z przewodniczącym c. k. krajowej komisyi agrarnej.

Zaprzysiężenie geodetów i techników pomocniczych.

§. 9.

Ustanowieni dla oddziału technicznego geodeci, o ile nie złożyli już przysięgi służbowej jako urzędnicy państwowi lub krajowi, lub nie zostali już dawniej zaprzysiężeni, jako geometrzy lub stali technicy pomocniczy (ustęp 2.), zostaną przez przewodniczącego c. k. komisyi krajowej zaprzysiężeni na sumienne spełnianie swych obowiązków według roty przysięgi, zawartej w dodatku do tego rozporządzenia.

Prowizorycznie ustanowieni technicy pomocniczy złożą w ręce komisarza miejscowego przyrzeczenie na sumienne spełnianie obowiązków, a w razie ustanowienia ich stałymi technikami pomocniczymi złożą w ręce komisarza miejscowego przysięgę na sumienne wykonywanie swych obowiązków według roty przysięgi, zawartej w dodatku do tego rozporządzenia.

Zależność pod względem służbowym i dyscyplinarnym.

§. 10.

Inspektor, geodeci i technicy pomocniczy oddziału technicznego podlegają pod względem służbowym i dyscyplinarnym władzom agrarnym i to przedewszystkiem komisarzowi miejscowemu w myśl postanowień §. 71. r. k. i §. 65. r. dz. r.

W razach przekroczeń służbowych mają zastosowanie do nich, chociażby nie byli urzędnikami państwowymi, postanowienia cesarskiego rozporządzenia z 10. marca 1860 Dz. pr. p. Nr. 64. o dyscyplinarnem postępowaniu przeciw c. k. urzędnikom. Jako komisya dyscyplinarna orzeka c. k. komisya krajowa a w razie odwołania c. k. komisya ministeryalna.

Jeżeli chodzi o geodetę należącego do stanu urzędników krajowych, to c. k. krajowa komisya przed wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego ma się porozumieć z Wydziałem krajowym.

Siedziba urzędowa i przeniesienie.

§. 11.

Personal przydzielony do oddziału technicznego ma swą siedzibę urzędową w siedzibie urzędowej właściwego komisarza miejscowego.

Przeniesienie inspektora, geodety, lub technika pomocniczego do innego oddziału technicznego w kraju uskutecznia przewodniczący c. k. krajowej komisyi agrarnej za uwiadomieniem Wydziału krajowego.

Obowiązki geodetów i techników pomocniczych.

§. 12.

Geodeci mają sprawować geometryczną i inną wyższą techniczną służbę potrzebną do przeprowadzenia czynności agrarnych tak w kancelaryi jak i w polu w myśl istniejących przepisów. Geodeci mogą jednak w razie potrzeby być użyci do załatwienia prac, należących do techników pomocniczych. Każdy geodeta ma prowadzić dziennik, w którym ma zapisywać każdego dnia wykonane prace.

Technicy pomocniczy mają sprawować pomocniczą służbę techniczną potrzebną przy przeprowadzeniu czynności agrarnych tak w kancelaryi jak i w polu w myśl istniejących przepisów, a zatem szczególnie współdziałac w zadaniach do geodetów należących, dalej uskuteczniać zwyklejsze obliczenia i pomiary, szkicowanie planów, techniczne roboty manipulacyjne i t. p. Technicy pomocniczy mają w ten sam sposób prowadzić dzienniki jak geodeci.

Geodeci i technicy pomocniczy mogą być użyci w miarę ich fachowego uzdolnienia także jako znawcy w myśl §§. 20. i następnych r. k. i §§. 15. i następnych r. dz. r.

Urzędowa korespondencya geodetów, adjunktów i asystentów.

§. 13.

Geodeci, adjunkci i asystenci oddziału technicznego korespondują z władzami, urzędami i interesowanemi stronami tylko wtenczas samoistnie, jeżeli w celu przeprowadzenia prac polowych znajdują się poza siedzibą urzędową, a przez załatwienie korespondencyi w drodze komisarza miejscowego, względnie inspektora prawidłowy postęp prac mógłby być wstrzymany.

Zatrudnienie personalu oddziału technicznego.

§. 14.

Użycie personalu technicznego do rozmaitych prac kancelaryjnych i polowych następuje w myśl zarządzeń komisarza miejscowego, wydanych po porozumieniu się z inspektorem.

Należy przytem szczególnie zważać na taki podział pracy, by odpowiednia dla wykonywania prac polowych pora roku dla tych prac ile możności była wyzyskana, prace zaś kancelaryjne w tym czasie były tylko o tyle uskuteczniane, o ile to jest konieczne dla prawidłowego toku czynności agrarnych.

Również należy rozdział pracy tak urządzić, ażeby nie było zbytecznych podróży geodetów i techników pomocniczych, a w szczególności o ile to w ogóle jest możliwe, aby prace polowe w obszarze jednej czynności agrarnej prowadzono w nieprzerwanym związku.

Wysyłanie do obszarów czynnoścj agrarnych.

§. 15.

Wysyłanie personalu oddziału technicznego do obszarów czynności agrarnych należy ograniczyć na czas niezbędnie potrzebny dla prac polowych. Prace kancelaryjne należy z reguły uskuteczniać w siedzibie urzędowej komisarza miejscowego, chyba że prace polowe na krótszy czas z powodu niesprzyjającej pogody musiałyby być przerwane, w którym to wypadku personal w miarę zachodzących stosunków ma załatwiać możliwe prace kancelaryjne także w czasie pobytu na obszarze czynności agrarnych

w lokalach kancelaryjnych przeznaczonych dla czynności agrarnych, lub w miejscach wybranych dla dotyczących prac.

Komisarz miejscowy ma prawo, w razie potrzeby wyznaczyć miejsce, w którem ma przebywać personal oddziału technicznego celem wykonywania prac polowych dla pewnych czynności agrarnych.

Przerwa pracy polowej.

§. 16.

Jeżeli w czasie pracy polowej zajdzie okoliczność, która dalszy jej ciąg wstrzymuje nie tylko chwilowo, należy o tem komisarzowi miejscowemu bezzwłocznie donieść. o ileby według stanu rzeczy natychmiastowy powrót do siedziby urzędowej nie był wskazany.

Dzienny czas pracy.

§. 17.

Dzienny czas pracy geodetów i techników pomocniczych wyznacza się dla prac kancelaryjnych na ośm godzin. Dla prac polowych — o ile pora roku i pogoda na to zezwalają — wyznacza się dzienny czas pracy na jedenaście godzin, włącznie z dwoma godzinami wyznaczonemi na spoczynek.

Gdyby przebycie drogi z miejsca pobytu na miejsce pracy i z powrotem było połączone ze znaczniejszą stratą czasu lub fizycznem natężeniem, ma komisarz miejscowy po porozumieniu się z inspektorem odpowiednio do stosunków wyznaczyć dzienny czas pracy.

Dostarczenie potrzebnych do prac rekwizytów.

§. 18.

Inspektor, geodeci i technicy pomocniczy mają się zaopatrzyć na własny koszt w potrzebne dla czynności agrarnych dobre rekwizyta do ręcznych rysunków (cyrkle zwykłe i redukcyjne, trójkąty i t. p.) dalej w miary kieszonkowe, taśmy miernicze, źwierciadełka kątowe i krzyże do kątów, o ile ich potrzebują do przydzielonych im prac. Tak samo mają sobie sprawić z własnych funduszów potrzebne pióra do pisania i rysowania, dalej ołówki zwykłe i kolorowe, gumę i pendzle.

Potrzebnych do robót kancelaryjnych tuszów i innych farb dostarcza się z urzędu a dotyczące koszta pokrywa w myśl §. 116. kr. u. k. i §. 155. ustęp 4. r. k. jakoteż §. 109. kr. u. dz. r. i §. 143. ustęp 4. r. dz. r.

Instrumenta.

§. 19.

Potrzebne do prac technicznych a nie podpadające pod postanowienie pierwszego ustępu §. 18. instrumenta i przybory należy sprawić z funduszów krajowych i w dobrym stanie utrzymywać, a inspektor ma je jako własność kraju stale w inwentarzu pod bieżącą liczbą i z bliższem oznaczeniem w ewidencyi utrzymywać.

Instrumenta te po poprzedniem stwierdzeniu ich stanu i dokładności i stosownem zanotowaniu należy wydawać geodetom i technikom pomocniczym w miarę potrzeby.

Z instrumentami tymi i przyborami należy się obchodzić z należytą starannością a po zrobieniu użytku zwrócić inspektorowi, który przy odbiorze ma zbadać ich stan i dokładność, i o ewentualnych usterkach natychmiast ma donieść komisarzowi miejscowemu.

Inspektor, geodeci i technicy pomocniczy są odpowiedzialni za straty i szkody wynikłe z ich winy i odpowiadają za odszkodowanie przedewszystkiem swymi poborami.

O obowiązku odszkodowania i jego wysokości orzeka c. k. komisya krajowa, a w razie odwołania c. k. komisya ministeryalna.

Obowiązek odszkodowania za prace, nie mogące służyć do użytku.

§. 20.

Jeżeli z powodu zawinienia inspektora, geodety lub technika pomocniczego, praca techniczna musi być poprawiona lub na nowo zrobiona, to ponoszący winę może być skazany na zwrot powstałych przez to kosztów, za które odpowiada przedewszystkiem swymi poborami.

O obowiązku odszkodowania i o wysokości mających się zwrócić kosztów, orzeka c. k. komisya krajowa, a w razie odwołania c. k. komisya ministeryalna.

Uboczne zajęcia.

§. 21.

Czy i o ile personal oddziału technicznego może zatrudniać się ubocznemi zajęciami, ocenia się według dotyczących przepisów, wydanych dla funkcyonaryuszów państwowych, o ile się zaś rozchodzi o urzędników krajowych według przepisów dla nich wydanych.

Podjęcie prac technicznych dla osób trzecich za wynagrodzeniem wymaga na każdy wypadek zezwolenia przełożonego komisarza miejscowego, który tylko wtedy może go udzielić, jeżeli za tem przemawiają szczególne względy i przypuścić należy, że z tego dla służby nie wyniknie ani szkoda, ani kolizya z jej obowiązkami.

Udzielanie urlopów.

§. 22.

Komisarz miejscowy ma prawo inspektorowi, jakoteż poszczególnym geodetom i technikom pomocniczym udzielać urlopów do 15 dni w ciągu roku kalendarzowego. Do udzielania urlopów, czas ten przekraczających, potrzebne jest zezwolenie przewodniczącego c. k. krajowej komisyi agrarnej.

Rozwiązanie stosunku służbowego.

§. 23.

Stosunek służbowy geodetów, o ile nie należą do stanu urzędników lub elewów ewidencyi katastru podatku gruntowego, lub do stanu urzędników krajowych, albo nie są wzięci z pomiędzy stałych techników pomocniczych tudzież stosunek służbowy prowizorycznych techników pomocniczych — wyjąwszy wypadki uwolnienia ze służby na podstawie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego — może być rozwiązany każdego czasu obustronnie za poprzedniem dwumiesięcznem wypowiedzeniem bez podania powodu.

Wypowiedzenie stosunku służbowego geodecie, lub technikowi pomocniczemu następuje ze strony przewodniczącego c. k. krajowej komisyi agrarnej za pośrednictwem komisarza miejscowego.

Wypowiedzenie ze strony geodety lub technika pomocniczego należy wnieść na ręce komisarza miejscowego, który ma o tem donieść Przewodniczącemu c. k. komisyi krajowej.

Pobory personalu oddziału technicznego.

a) Pobory służbowe, wynagrodzenia, należytości dzienne.

§. 24.

Przydzieleni do oddziału technicznego technicy (§. 2.), o ile należą do stanu urzędników państwowych, zaliczonych do pewnej klasy rangi, otrzymują przywiązaną do tej rangi płacę i dodatek aktywalny przypadający ze względu na miejsce siedziby urzędowej.

Elewi ewidencyjni otrzymują adjutum w rocznej kwocie 1200 K.

Przydzieleni do oddziału technicznego technicy, którzy należą do stanu urzędników krajowych, otrzymują płacę należącą się ze względu na zajmowaną klasę rangi w służbie krajowej z wszelkimi ewentualnymi dodatkami (kwaterowe i t. p.).

Wspomniani w §. 6. ustęp 1. geodeci otrzymują wynagrodzenie a mianowicie w pierwszej kategoryi (starsi geometrzy) w wysokości płacy i dodatku aktywalnego, przypadającego dla odnośnej urzędowej siedziby urzędników ewidencyjnych IX. klasy rangi, w drugiej kategoryi (geometrzy) w wysokości płacy i dodatku aktywalnego przypadającego dla odnośnej urzędowej siedziby urzędników ewidencyjnych X. klasy rangi. W miarę, jak na podstawie dotyczących ustawowych postanowień urzędnicy tych klas rangi zyskują prawo do wyższej płacy w tej samej klasie rangi, należy się odpowiednie podwyższenie wynagrodzenia także i geodetom nie należącym do stanu urzędników ewidencyjnych.

Z pomiędzy techników pomocniczych adjunkci otrzymują wynagrodzenie miesięcznych 160 K a asystenci miesięcznych 140 K.

Asystenci po skończonej trzyletniej służbie w tym charakterze mają prawo do podwyższenia wynagrodzenia na 150 K miesięcznie, adjunkci po trzyletniej służbie w tym charakterze mają prawo do podwyższenia wynagrodzenia na 170 K miesięcznie a po dalszych trzech latach służby na 180 K miesięcznie.

Pomocnicy techniczni otrzymują przypadającą także za niedzielę i święta należytość dzienną w stopniach 4 K, 3 K 50 h i 3 K.

b) Ryczałty kancelaryjne

§. 25.

Na sprawienie, tudzież jako wynagrodzenie za zużycie rekwizytów wymienionych w §. 18. ustęp 1., należy się ryczałt kancelaryjny, a mianowicie:

Inspektorowi w kwocie rocznych 36 K;

każdemu geodecie w kwocie rocznych 30 K;

każdemu adjunktowi i asystentowi w kwocie rocznych 24 K;

pomocnikom technicznym w kwocie rocznych 18 K.

c) Dyety, koszta podróży i przesiedlenia.

1. Inspektora.

§. 26.

Zamiast dyet i kosztów podróży, do których inspektor jako doradca komisarza miejscowego i jako kierownik oddziału technicznego jest obowiązany, otrzymuje on ryczałt na podróże, który wyznaczy przewodniczący c. k. krajowej komisyi agrarnej w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Za inne podróże służbowe ma inspektor wedle norm istniejących dla urzędników jego klasy rangi prawo do dyet, dalej do kosztów podróży i przesiedlenia.

2. Urzędników ewidencyjnych i elewów, tudzież urzędników krajowych.

§. 27.

Geodeci, należący do stanu urzędników ewidencyjnych, otrzymują w czasie pełnienia służby, szczególnie prac polowych, poza obrębem siedziby urzędowej, jednak w granicach kraju, w którym się znajduje okręg urzędowy, zniżone dyety, a mianowicie 6 K w IX. a 5 K w X. i XI. randze. Za podróże służbowe poza granicami tego kraju mają prawo do normalnych dyet.

Geodeci, należący do stanu urzędników ewidencyjnych, otrzymują koszta podróży i przesiedlenia wedle norm istniejących dla urzędników państwowych z uwzględnieniem następujących postanowień:

1. O ile nie można użyć kolei żelaznych lub parowców, należy się zamiast należytości pocztowych i milowych tylko należytość na podwodę.

2. Za udanie się z każdoczesnego miejsca pobytu lub z lokalności kancelaryjnych, przeznaczonych dla pewnej czynności agrarnej poza siedzibą urzędową do miejsca pracy, i za powrót z tego miejsca, w którem funkcyonaryusz znajduje się przy końcu czynności urzędowej, należy się wynagrodzenie wedle norm istniejących dla urzędników państwowych tylko za ewentualne użycie środków przewozowych i to tylko wtedy, jeżeli środka przewozowego istotnie użyto, a uczestnicy bezpłatnie go nie dostarczyli.

Jeżeli jednak w wypadku w powyższym ustępie wspomnianym odległość drogi tam, względnie z powrotem nie wynosi trzech kilometrów, to w ogóle nie należy się wynagrodzenie.

3. Za drogi, które z powodu pracy polowej w obrębie obszaru pracy ma się odbyć pieszo, nie należy się w ogóle wynagrodzenie.

Elewów ewidencyjnych oddziału technicznego co do prawa do dyet, kosztów podróży i przesiedlenia należy traktować na równi z geodetami XI. rangi.

Postanowienia tego paragrafu mają analogiczne zastosowanie do geodetów, należących do stanu urzędników krajowych, których w tym względzie na podstawie ich poborów należy traktować tak samo jak urzędników ewidencyjnych odnośnej klasy rangi.

3. Geodetów ustanowionych na podstawie kontraktu.

§. 28.

Geodetów ustanowionych na podstawie kontraktu (§. 6. ustęp 1.) należy pod względem prawa do dyet i kosztów podróży dla własnej osoby (łącznie z pakunkiem podróżnym) traktować na równi z geodetami IX. lub X. klasy rangi (§. 27.) a to według kategoryi, do której są wcieleni (§. 6. ustęp 4. §. 24. ustęp 4.).

Dalej mają oni przy przesiedleniach, jeśli zachodzą warunki, pod którymi urzędnikowi państwowemu należą się koszta przesiedlenia, prawo do ryczałtowego odszkodowania za spowodowane przesiedleniem wydatki przewozu i inne, które to odszkodowanie z reguły nie może przewyższać kwoty 200 K.

Przy wymiarze tego ryczałtowego wynagrodzenia należy w każdym poszczególnym wypadku odpowiednio uwzględnić wysokość rachunkowo wykazanych wydatków, odległość nowego miejsca służbowego, rozporządzalność środków przewozowych i liczbę istotnie przesiedlonych członków rodziny.

Jeżeliby szczególne względy uzasadniały przyznanie sumy odszkodowania, przewyższającej maksymalną kwotę 200 K, to przewodniczący c. k. krajowej

komisyi agrarnej wyda potrzebne zarządzenie w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

4. Techników pomocniczych.

§. 29.

Dyety adjunktów i asystentów ustanawia się na 3 K 50 h, dyety technicznych pomocników na 2 K 50 h a to, jeżeli dyety należą się za dnie podróży, bez względu na to czy podróże przedsiębierze się wewnątrz, czy poza granicami kraju, w którym się znajduje siedziba urzędowa.

Co do prawa do dyet i kosztów podróży dla własnej osoby (łącznie z pakunkiem podróżnym) należy techników pomocniczych na równi traktować z geodetami XI. klasy rangi.

Przy przesiedleniu techników pomocniczych mają zastosowanie postanowienia §. 28. ustęp 2. do 4.

Remuneracye i zasiłki.

§. 30.

Remuneracye i zasiłki dla personalu oddziału technicznego przyznaje przewodniczący c. k. krajowej komisyi agrarnej z reguły w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Porozumienie to jednak nie jest potrzebne, jeśli chodzi o remuneracyę lub zasiłek dla funkcyonaryusza państwowego i nie podnosi się prawa o zwrot z funduszów krajowych w myśl §. 33.

Należytości przy użyciu jako znawców.

§. 31.

Jeżeli inspektora, geodety, lub technika pomocniczego używa się jako znawcy w myśl §. 20. i następnych r. k. lub §. 15. i następnych r. dz. r. to nie należy mu się za to osobne wynagrodzenie i ma on tylko w razie użycia poza siedzibą prawo do poborów wspomnianych w §§. 26. do 29.

Ryczałty podróżne geodetów i techników pomocniczych.

§. 32.

Pozostawia się ocenieniu przewodniczącego c. k. komisyi krajowej w porozumieniu z Wydziałem krajowym, czy geodetom i technikom pomocniczym w miejsce dyet i kosztów podróży (§. 27. do 29.), o ile one nie przypadają za podróże z powodu przesiedlenia, nie należałoby przyznać odpowiedniego rocznego ryczałtu podróżnego.

Asygnowanie poborów.

§. 33.

Pobory służbowe, ryczałty kancelaryjne i podróżne należących do oddziału technicznego funkcyonaryuszów państwowych asygnuje przewodniczący c. k. krajowej komisyi agrarnej na rachunek skarbu państwa miesięcznie z góry za kwitami ostemplowanymi wedle przepisanej skali i przez komisarza miejscowego koramizowanymi.

Płace z wszelkimi dodatkami (kwaterowem i t. p.), wynagrodzenia, należytości dzienne, ryczałty kancelaryjne i podróżne reszty personalu oddziału technicznego asygnuje Wydział krajowy na rachunek funduszu krajowego w myśl istniejących dla tego rodzaju przepisów za kwitami ostemplowanymi wedle przepisanej skali i przez komisarza miejscowego koramizowanymi.

Co do tych kosztów podróży i przesiedlenia należy z końcem miesiąca przedłożyć komisarzowi miejscowemu partykularz w oryginale i odpisie, z dołączeniem odpisu dzienników za dotyczący miesiąc.

Partykularz, jakoteż jego odpis i odpis wyciągu z dziennika ma inspektor i komisarz miejscowy sprawdzić, w razie potrzeby sprostować i przedłożyć przewodniczącemu c. k. komisyi krajowej.

Zażalenie przeciw uskutecznionemu wymiarowi należytości rozstrzyga c. k. komisya krajowa a w razie odwołania się c. k. komisya ministeryalna.

Odpis partykularza z przytoczeniem ostatecznie zalikwidowanej kwoty należy zwrócić komisarzowi miejscowemu.

Asygnowanie kwot w partykularzu wymienionych, jakoteż remuneracyi i zasiłków uskutecznia się przy analogicznem zastosowaniu postanowień ustępów 1. i 2. tego paragrafu.

§. 34.

Kwoty, które w myśl §. 33. ustęp 1., 3. i 6. na rachunek skarbu państwa wyasygnowano, należy, z wyjątkiem kwot zaasygnowanych inspektorowi należącemu do stanu urzędników państwowych, co pół roku zestawiać i udzielać do wiadomości Wydziałowi krajowemu, który ma w ciągu trzech miesięcy zarządzić ich zwrot z funduszu krajowego do skarbu państwa.

Kwoty, w myśl §. 33. ustęp 2., 3. i 6. z funduszu krajowego poniesione, należy również półrocznie zestawiać i podawać je do wiadomości komisarza miejscowego w drodze przewodniczącego c. k. komisyi krajowej.

Zaliczki na rachunek partykularzy.

Komisarz miejscowy może geodetom i technikom pomocniczym na rachunek przedłożyć się mających partykularzy, udzielać z funduszu podręcznego i za zwrotem do tego funduszu zaliczek do wysokości jednej trzeciej części przypuszczalnej kwoty. Do udzielenia wyższych zaliczek potrzebne jest zezwolenie przewodniczącego c. k. krajowej komisyi agrarnej. Otrzymanie zaliczki należy uwidocznić na partykularzu.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Dodatek.

Rota przysięgi dla geodety.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmocnemu i wszystko wiedzącemu, że poruczone mi jako geodecie agrarnemu czynności spełniać będę na podstawie istniejących ustaw i przepisów wedle najlepszej wiedzy i sumienia.

Tak mi Panie Boże dopomóż!

Rota przysięgi dla stałego technika pomocniczego.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmocnemu i wszystko wiedzącemu, że poruczone mi jako stałemu technikowi pomocniczemu agrarnemu czynności spełniać będę na podstawie istniejących przepisów wedle najlepszej wiedzy i sumienia.

Tak mi Panie Boże dopomóż!

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 21. kwietnia 1903. **Część VII.**

Nr. 27.

U s t a w a

z dnia 18. marca 1903 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o uwolnieniu budynków mieszczących w sobie zdrowe i tanie mieszkania dla robotników od dodatków do podatku domowo-klasowego, domowo-czynszowego i od 5% podatku od dochodu z domów czasowo wolnych od podatku.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Budynki wymienione w ustawie z dnia 8. lipca 1902 Dz. p. p. Nr. 144 mieszczące w sobie zdrowe i tanie mieszkania dla robotników, wolne są na przeciąg czasu, na który przyznano im na podstawie powyższej ustawy uwolnienie od podatku domowo-klasowego, domowo-czynszowego i od 5% podatku od dochodu z domów czasowo uwolnionych od podatku, również od opłaty wszelkich dodatków krajowych i powiatowych, jak niemniej od połowy dodatków gminnych do wyżej wymienionych podatków państwowych.

§. 2.

Reprezentacye gminne mogą rozszerzyć ustanowione w §. 1. uwolnienie od połowy dodatków gminnych także na dalszą część, względnie na resztę swych dodatków.

§. 3.

Gdyby ulgi przyznane na podstawie ustawy z dnia 8. lipca 1902 Dz. p. p. Nr. 144 miały przedwcześnie zgasnąć, zgaśnie równocześnie i uwolnienie od dodatków.

§. 4.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 5.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Budapeszt, 18. marca 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Nr. 28.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 4. kwietnia 1903 L. 3756/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w miesiącu kwietniu 1903.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zezwolić, ażeby w myśl uchwały Wydziału krajowego na pokrycie potrzeb krajowych pobierano prowizorycznie dodatki krajowe także w miesiącu kwietniu 1903 według wymiaru ustanowionego na rok 1902 i pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898.

Według tego Najwyższego postanowienia pobierany będzie:

1. Dodatek do państwowego podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w wysokości 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do podatków bezpośrednich osobistych, zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858 r., ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków, wymienionych w ustępie 1. w wysokości 49 h a do podatków wymienionych w ustępie 2. w wysokości 55 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. marca 1903, L. 12.486 podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 25. kwietnia 1903. **Część VIII.**

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z 20. lutego 1903 L. 13.886, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku w gminie Strzyżów.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 83. ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Strzyżów na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 56. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku przez przeciąg 5 lat, t. j. do końca r. 1907, a to od napojów spirytusowych, miodu, wiszniaku i maliniaku w wysokości ustawą tą oznaczonej, od piwa zaś w wysokości 2 K 40 h od hektolitra tylko na r. 1903, w następnych zaś latach do końca 1907 tylko w wysokości po 2 K od jednego hektolitra.

Opłaty powyższe nie mogą być żądane za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 30.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. lutego 1903 L. 13.497, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w Nadwórnie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 83. ustawy z 3. lipca 1896 r. Dz. u. kr. Nr. 51. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Nadwórna na dalszy pobór przyzwolonych jej początkowo ustawą z 26. stycznia 1888 Dz. u. kr Nr. 23. opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa, a to na lat trzy, t. j. od roku 1903 począwszy do końca 1905, w wysokości i pod warunkami, ustanowionymi w przytoczonej wyżej ustawie, tudzież z zastrzeżeniem, że od opłaty tej będzie wolna wódka w tych wszystkich wypadkach, w których uwolnioną jest ona na mocy cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120. Część II. od państwowego podatku konsumcyjnego, wreszcie, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Lwów, dnia 20. lutego 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 31.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lutego 1903 r. L. W. 8800, w sprawie ryczałtów szupasowych na lata 1903, 1904 i 1905.

Na zasadzie art. IV. ustawy z 15. listopada 1874 Dz. u. kr. Nr. 65. Wydział krajowy postanawia niniejszem, że wyznaczone obwieszczeniem Wydziału krajowego z 27. stycznia 1897 L. 1816, kwoty ryczałtów szupasowych mają trwać na dalsze trzechlecie, t. j. na lata 1903, 1904 i 1905 bez zmiany

z wyjątkiem czterech wyszczególnionych poniżej gatunków odzieży, dla których ceny mają wynosić:

1. spodnica zimowa z haliny dla kobiet . . . 5 K 11 h
2. trzewiki męskie używane ale w dobrym stanie . 2 „ 88 „
3. burka męska letnia z drelichu . . . . 1 „ 68 „
4. koszula kobieca z grubego szirtingu . . . . . 1 „ 75 „

We Lwowie, dnia 6. lutego 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Michał Glidziuk w. r.

Nr. 32.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. stycznia 1903 L. 6529, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowy koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na drodze powiatowej Kolbuszowsko-Majdańskiej w Dubasie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowy, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 5. grudnia 1892 (Dz. u. kr. Nr. 5. z r. 1893) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na drodze powiatowej Kolbuszowsko-Majdańskiej w Dubasie na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowy ponownie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na drodze powiatowej Kolbuszowsko-Majdańskiej w Dubasie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. stycznia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 20. lutego 1903, o zezwoleniu gminie miasteczka Turka na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Turka zezwala się pobierać od chwili wejścia w życie tej ustawy aż do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczegól-

nionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra stustopniowego alkoholu 16 h, czyli od jednego hektolitra 16 koron;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: araku, rumu, esencyi ponczowej, rozolisu, likieru, śliwowicy, koniaku i t. p. 3 h, czyli od jednego hektolitra 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa 1 K 70 h.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w art. I. wyszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Turka.

Art. IV.

Te opłaty ciężą tylko na konsumcyi w obrębie gminy administracyjnej, nie można niemi obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłat tych ma być wolna wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 dz. u. p Nr. 120. cz. II. wolną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 20. lutego 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 34.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. marca 1903 L. 24.285.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 30. stycznia 1903 zatwierdzić najmiłościwiej uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 23. czerwca 1902; zezwalającą gminie Liszna w powiecie sanockim na pobór 173, t. j. stu siedemdziesięciu trzech % dodatku gminnego do podatków bezpośrednich w roku 1902 z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od tego dodatku.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 8. lutego 1903 L. 52.869 ex 1902 podaje się do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 3. marca 1903.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 35.

Ustawa

z dnia 9. marca 1903 nadająca szpitalowi w Jarosławiu charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Jarosławiu zostaje uznany za publiczny i powszechny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z burmistrza miasta Jarosławia lub jego zastępcy;

c) z delegata Rady miejskiej i
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzania starego gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części ponosić będzie gmina m. Jarosławia, odnośnie do postanowień §. 15. ustawy z 28. lipca 1897 r. Nr. 47. Dz. u. kr.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych

Budapeszt, 9. marca 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 36.

Ustawa

z dnia 16. lutego 1903, dotycząca konwersyi obligacyi jednolitego długu państwa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, by obligacye jednolitego długu państwa, oprocentowanego w notach i brzęczącej monecie faktycznie po 4·2%, które wydano na podstawie ustawy z dnia 20. czerwca 1868, Dz. u p. Nr. 66, na 4%, wolne od podatków, na koronową walutę opiewające obligacye zamienił lub z gotówki uzyskanej przez wydanie takich obligacyi, w pełnej imiennej kwocie wypłacił.

Operacya ta musi przysporzyć skarbowi państwowemu stałej oszczędności w stosunku do dotychczasowego obciążenia procentami.

Ustalenie formy i treści nowych obligacyi oraz warunków ich umorzenia pozostawia się Ministrowi skarbu.

§. 2.

Szczegóły dotyczące przeprowadzenia operacyi wymienionej w §. 1. postanowi Minister skarbu.

W szczególności upoważnia się go, by posiadaczom obligacyi jednolitego długu państwa przeznaczonych do zamiany, względnie do wypłaty, obwieszczeniem, które w Dzienniku ustaw państwa zamieścić należy, zaproponował zamianę z tym skutkiem, że się przyjmuje jako normę posiadaczy wiążącą, iż ci z nich, którzy w ciągu terminu, który Minister skarbu najmniej na ośm dni oznaczy, i w jednem z wymienionych w obwieszczeniu miejsc, za wykazaniem posiadania obligacyi, wypłaty gotówką nie zażądają, zgadzają się na wymianę pod warunkami przez Ministra skarbu ogłoszonymi.

Te obligacye, których wypłatę gotówką się zażąda, wypowiedzieć ma Minister skarbu zapomocą obwieszczenia w Dzienniku ustaw państwa, z tym skutkiem, że oprocentowanie ich ustaje z tym terminem wypłaty, który Minister skarbu oznaczy.

§. 3.

Do milczącej zgody na zamianę nie potrzebują opiekunowie, kuratorowie pupilów lub zarządcy majątków fideikomisowych, publicznych funduszów, fundacyi i t. p. zatwierdzenia odnośnej sądowej lub dozurującej władzy.

§. 4.

Wykonanie tej ustawy, która z dniem ogłoszenia nabiera mocy obowiązującej, powierzam Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 16. lutego 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Nr. 37.

Obwieszczenie

c. k. Ministra skarbu z dnia 18. lutego 1903, dotyczące konwersyi obligacyi jednolitego długu państwa.

Według ustawy z dnia 16. lutego 1903, Dz. u. p. Nr. 37. ma c. k. Minister skarbu prawo obligacye jednolitego długu państwa w notach i brzęczącej monecie, oprocentowanego faktycznie po 4·2% na 4% wolne od podatków i na walutę koronową opiewające obligacye zamienić lub z gotówki, uzyskanej przez wydanie takich obligacyi, w pełnej imiennej kwocie wypłacić.

W ślad zatem wzywa się niniejszem do wymiany obligacyi następujących kategoryi jednolitego długu państwa (renta papierowa i srebrna):

a) wszystkie na okaziciela lub na nazwisko opiewające obligacye długu państwa, oprocentowanego w brzęczącej monecie o terminach zapadłości procentów 1. stycznia i 1. lipca;

b) wszystkie na okaziciela lub na nazwisko opiewające obligacye długu państwa, oprocentowanego w notach, o terminach zapadłości procentów 1. maja i 1. listopada;

c) z obligacyi jednolitego długu państwa w notach oprocentowanych, o terminach zapadłości procentów 1. lutego i 1. sierpnia te na nazwisko opiewające obligacye, które w dniu ukazania się tego obwieszczenia są w obiegu, o ile brzmią na wyższe kwoty, aniżeli 20.000 złotych.

Warunki wymiany.

Posiadaczom obligacyi powyższych kategoryi jednolitego długu państwa proponuje się wymianę w następujących warunkach:

Wymiana następuje:

Przez przestemplowanie dotychczasowych obligacyi na obligacye oprocentowane po 4% rocznie w walucie koronowej bez wszelkich podatków, w tej samej imiennej kwocie, wyrażonej w koronowej walucie, a więc w stosunku 100 zł. a. w. = 200 koron imiennej wartości.

Dotychczasowe oprocentowanie roczne po 4·2% wypłacać się będzie jeszcze do najbliższego następnego terminu zapadłości odsetek, t. j. do 1. maja 1903 od obligacyi kategoryi b), do 1. lipca 1903 od obligacyi kategoryi a), od 1. sierpnia 1903 od obligacyi kategoryi c).

Od tych terminów począwszy bieży oprocentowanie po 4% rocznie bez wszelkich podatków w walucie koronowej w tych samych jak dotąd terminach zapadłości.

Na podstawie §. 2. ust. 2. ustawy z dnia 16. lutego 1903, Dz. u. p. Nr. 37., przyjmuje się jako normę posiadaczy wiążącą, że ci posiadacze obligacyi, którzy do 27. lutego włącznie, w sposób w tem obwieszczeniu przepisany i w urzędach zgłoszeń wymienionych w dodatku, wypłaty gotówką nie zażądają, zgadzają się na wymianę dotychczasowych 4·2% obligacyi na obligacye 4%.

Przepisy normujące uskutecznienie przestemplowania później będą ogłoszone.

Zagraniczny stempel na walorach.

Odnośnie do wywołanych do wymiany obligacyi, znajdujących się w dniu ukazania się tego obwieszczenia w granicach obcego państwa i noszących

stempel od walorów według przepisów odnośnego państwa umieszczony, podejmuje się zaopatrzenia w nowy stempel od walorów, którego przepisy dotyczącego państwa zagranicznego z powodu zamiany na 4% obligacye ewentualnie będą wymagały, na koszt własny c. k. Administracya skarbowa, w ciągu terminu do przestemplowania, który się wyznaczy dla dotyczącego zagranicznego miejsca zgłoszenia.

Zgłoszenie do wypłaty.

Żądanie wypłaty gotówką zgłosić winni posiadacze obligacyi na piśmie z podpisem strony, dołączając obligacye i ich konsygnacye w dwóch egzemplarzach. Dla każdego gatunku długu (renta papierowa lub srebrna), tudzież dla każdego terminu zapadłości odsetek osobne należy sporządzać konsygnacye, w których obligacye uporządkowane według kategoryi wystawienia na okaziciela lub nazwisko, tudzież według imiennej wartości (wysokość poszczególnych sztuk), wewnątrz zaś kategoryi w arytmetycznym porządku, należy wpisać.

Przy obligacyach opiewających na nazwisko, należy nazwisko to, na które są wystawione (intestacyą) oraz datę wystawienia podać w konsygnacyi.

Zamiast obligacyi przedłożyć można także kwity depozytowe (potwierdzenia złożenia, publicznych kas i urzędów, jeżeli kwit depozytowy (potwierdzenie złożenia) dostateczny stanowi dowód, że przechowane obligacye te same noszą znamiona, które figurują w konsygnacyi.

Urząd zgłoszenia badać ma zgodność dołączonych obligacyi, względnie kwitów depozytowych (potwierdzeń złożenia), z konsygnacyami a po stwierdzeniu, że się zgadzają, tudzież, że zgłoszenie we właściwym czasie nastąpiło, umieścić ma na przedłożonych do wypłaty obligacyach zapisek kontrolny i stampilię firmy i zwrócić je przedkładającemu wraz z jednym egzemplarzem konsygnacyi, na którym zgłoszenie potwierdzić należy.

Co do obligacyi, które należą do majątku pupilów, kurandów, fideikomisów, funduszów publicznych, fundacyi i t. p. podlega żądanie wypłaty gotówką przyzwoleniu właściwej władzy sądowej, względnie dozorującej. Dowód, że prośbę u odnośnej władzy wniesiono, przedłożyć należy w urzędzie zgłoszenia równocześnie ze zgłoszeniem, dowód zaś, że pozwolenia udzielono, przedłożyć należy we formie wierzytelnej najpóźniej w ciągu trzech tygodni od dnia ukazania się tego obwieszczenia; dopiero na podstawie tego ostatniego dowodu umieszcza się zapisek kontrolny.

Obligacye zgłoszone do wypłaty gotówką, wypowiedziane zostaną osobnem obwieszczeniem w Dzienniku ustaw państwa od terminu, który Minister skarbu co najmniej na miesiąc naprzód oznaczy, i to z tym skutkiem, że od terminu tego oprocentowanie wypowiedzianych obligacyi ustaje.

Wypłata kapitału nastąpi w swoim czasie w urzędzie, który zgłoszenie odebrał, a to za przedłożeniem obligacyi wraz z wszystkimi jeszcze niezapadłymi kuponami i talonami, o ile zaś chodzi o obligacye niezaopatrzone zapiskiem kontrolnym, za przedłożeniem nadto konsygnacyi na której w swoim czasie zgłoszenie potwierdzono.

We Wiedniu, dnia 18. lutego 1903.

C. k. Minister skarbu:
Böhm w. r.

Dodatek.

Urzędy zgłoszenia.

W Austro-Węgrzech:

C. k. Kasa długów państwowych we Wiedniu.

C. k. Urząd pocztowych kas oszczędności we Wiedniu.

C. k. Kasy krajowe poza obrębem Wiednia (główne kasy krajowe, krajowe kasy skarbowe, krajowe urzędy płatnicze, filialna kasa krajowa w Krakowie).

Król. węg. centralna kasa państwowa w Budapeszcie.

Król. kasa państwowa w Zagrzebiu.

Bank Austryacko-węgierski i jego filie.

Wiedeń: C. k uprz. powsz. austr. Zakład kredytowy ziemski; C. k. uprz. austryacki Zakład kredytowy dla handlu i przemysłu i jego filie; Dom bankowy S. M. Rotszylda; Bank Anglo-austryacki i jego filie; Wiedeński Bank-Verein i jego filie; Dolno-austryackie Towarzystwo Eskontowe; C. k. uprz. austr. Länderbank i jego filie; Union-Bank i jego filie; Powszechny Bank Depozytowy i jego filia; Wiedeński Bank lombardowy i eskontowy; C. k. uprz. powszechny Bank obrotowy (Verkehrsbank); Towarzystwo akcyjne kantoru wymiany „Merkur“; Wiedeński Giro- und Cassenverein.

Praga: Živnostenská banka pro Čechy a Moravu i jego filie; Czeski Unionbank i jego filie; Czeski Bank eskontowy i jego filie: Bank centralny niemieckich kas oszczędności; Maurycy Zdekąuer.

Graz: Styryjski Bank eskontowy.

Linz: Bank Górno-austryacki i Salcburski.

Berno: Morawski Bank eskontowy.

Lwów: Galicyjski Bank krajowy.

Lublana: Lublański Bank kredytowy i jego filia.

Budapeszt: Węgierski Powszechny Bank kredytowy.

Za granicą:

Amsterdam: C. i k. austro-węgierski konsulat; Bank Amsterdamski; L. Auerbach; Lippmann Rosenthal & Comp.; Wertheim & Gomperz; Hope & Comp.

Antwerpia: Banque centrale Anversoise.

Bazyleja: Bank handlowy Bazylejski.

Berlin: Dyrekcya Towarzystwa Dyskontowego; S. Bleichröder; Bank Niemiecki; Bank dla handlu i przemysłu; Mendelssohn & Comp.; Berlińskie Towarzystwo handlowe.

Bruksela: L. Lampert wraz z filią.

Darmstadt: Filia Banku dla handlu i przemysłu.

Drezno: Filia Powsz. Niem. Zakładu Kredytowego; Bank drezdeński;

Frankfurt n. M.: Niemiecki Bank Związkowy; Bracia Bethmann; Dyrekcya Towarzystwa Dyskontownego; Filia Banku dla handlu i przemysłu.

Genewa: Darier & Comp.

Hamburg: Fryderyk Westenholz & Comp.; Bank Północny Niemiecki; L. Behrens i Synowie; M. M. Warburg & Comp.

Kolonia: Sal. Oppenheim jun. & Comp.

Lipsk: H. C. Plaut; Powsz. niemiecki Zakład kredytowy.

Londyn: Filia Banku Anglo-austryackiego we Wiedniu; N. M. Rotszyld & Sons.

Medyolan: Luidi Strada; Banca Commerciale Italiana.

Mannheim: W. H. Ladenburg & Synowie.

Monachium: Bawarski Bank Związkowy; Bawarski Bank Hipoteczny i wekslowy; Merck, Fink & Comp.; J. M. Oberndoerffer.

Paryż: Bracia Rotszyld; Banque de Paris & des Pays-Bas i jego filie; Filia c. k. uprz. powsz. austr. Zakładu kredytowego ziemskiego; Filia c. k. uprz. austr. Länderbanku.

Stuttgart: Württemberski Bank Nadworny; Bank związkowy Württemberski.

Wrocław: E. Heimann; S. L. Landberger; Eichhorn & Comp.

Zurych: Szwajcarski Zakład kredytowy.

Nr. 38.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. marca 1903 L. 24.316, o zmianie tekstu formularzy kart rybackich i książeczki rybackiej.

W wykonaniu ustawy o rybołowstwie z dnia 31. października 1887 Dz. u. k. Nr. 37. z r. 1890 i w myśl obwieszczenia z dnia 5. maja 1902

L. 7679 Dz. u. kr. Nr. 43., c. k. Namiestnictwo po zasiągnięciu zdania Wydziału krajowego, na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 14. lipca 1902 L. 18.515, zmienia zawarte w dodatku do rozporządzenia z dnia 21. sierpnia 1890 Dz. u kr. Nr. 38. formularze II. i III. kart rybackich, tudzież formularz V. książeczki rybackiej w następujący sposób:

Odwrotna strona formularzy II. i III. kart rybackich i formularza V. strona trzecia książeczki rybackiej mają opiewać:

Czasy ochronne:

1. dla leszczów od 1. czerwca do 15. lipca;
2. dla jaziów od 16. marca do 30. kwietnia;
3. dla lipieni od 16. marca do 15. maja;
4. dla głowacic od 16. marca do 15. maja;
5. dla świnek od 1. kwietnia do 15. maja;
6. dla wyrozubów od 1. kwietnia do 31 maja;
7. dla czopów od 1. kwietnia do 31. maja;
8. dla sandaczów od 1. kwietnia do 31. maja;
9. dla cyrt od 16. maja do 30 czerwca;
10. dla brzan od 16. maja do 30. czerwca;
11. dla pstrągów od 16. września do 15. grudnia;
12. dla łososiów od 1. października do 31. grudnia;
13. dla raków:

a) dla samca od 1. października do 31. marca;
b) dla samicy od 1. października do 31. lipca.

Nie mogą być ani sprzedawane, ani w domach gościnnych podawane:

1. gatunki ryb i raki powyżej pod pozycyami 1—13. poszczególnione podczas oznaczonych tamże czasów ochrony z wyjątkiem pierwszych trzech dni tychże i

2. sandacze	niżej	40 cm.	od początku głowy do końca płetwy ogonowej	pstrągi	niżej	20 cm.	od początku głowy do końca płetwy ogonowej
głowacze	„	40 „		lipienie	„	20 „	
wyrozuby	„	40 „		świnki	„	20 „	
węgorze	„	40 „		cyrty	„	20 „	
łososie	„	30 „		klonki	„	20 „	
czeczugi	„	30 „		brzanki	„	16 „	
brzany	„	25 „		czopy	„	16 „	
leszcze	„	25 „		raki	„	10 „	
jazie	„	25 „					

Postanowienia tego obwieszczenia wchodzą natychmiast w wykonanie.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 39.

U s t a w a

z dnia 13. marca 1903, o zezwoleniu gminie Radomyśl (powiatu Mieleckiego) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Radomyśl pow. Mielec zezwala się pobierać przez lat siedm od r. 1903 począwszy opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra alkoholu podług stustopniowego alkoholometra po 8 halerzy, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 8 koron;
2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisów, likierów, rumu, ponczowej esencyi, araku, koniaku, śliwowicy i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 halerze, czyli od jednego hektolitra po 3 korony;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 korony;
4. od jednego hektolitra miodu 8 koron.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Radomyśl.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy; nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. Cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120. Cz. II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, 13. marca 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 40.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 13. marca 1903 L. 30.598, o uwolnieniu od stempli i należytości prawnych wymienionych niżej krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 21. lutego 1903 L. 72.195, podaje się do powszechnej wiadomości, że uwolnienie od stempli i należytości w myśl postanowień §. 11., ustęp 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. służy niżej wyszczególnionym przedsiębiorstwom, do których odnoszą się ustawy krajowe:

1. z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70., o regulacyi potoku Dumnego;

2. z dnia 3. września 1895 Dz. u. kraj. Nr. 68., o osuszeniu bagien Stojanowskich;

3. z dnia 16. października 1895 Dz. u. kraj. Nr. 75., o regulacyi potoku Przegnojówki z dopływami;

4. z dnia 22. września 1896 Dz. u. kraj. Nr. 65., o uzupełnieniu relacyi potoku Kisielina;

5. z dnia 7. marca 1897 Dz. u. kraj. Nr. 17., o uzupełnieniu regulacyi potoku Krzemienicy i Babułówki z dopływami;

6. z dnia 19. marca 1897 Dz. u. kraj. Nr. 20., o regulacyi środkowej sekcyi rzeki Gniłej Lipy;

7. z dnia 26. pazdziernika 1899 Dz. u. kraj. Nr. 138., o uzupełnieniu obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim;

8. z dnia 26. sierpnia 1900 Dz. u. kr. Nr. 88., o uzupełnieniu obwałowania lewego brzegu Wisły między Krakowem a granicą państwa;

9. z dnia 4. grudnia 1900 Dz. u. kraj. Nr. 12. ex 1901, o regulacyi górnego Dniestru z dopływami;

10. z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71., o obwałowaniu lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach;

11. z dnia 11. września 1901 Dz. u. kraj. Nr. 92., o regulacyi potoku Pustej (Radosławki) z dopływami.

Nr. 41.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 24. marca 1903 L. 33.861/R. D., w sprawie ustanowienia jezdnego za czas od dnia 1. kwietnia do dnia 30. września 1903.

Jezdne pocztowe od konia i za jeden miryameter ustanawia się na czas od 1. kwietnia do 30. września 1903, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Czortków, Kołomyja, Złoczów	1	90	1	58
Brzeżany, Przemyśl, Sambor, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Żółkiew	1	97	1	64
Lwów, Tarnów	2	2	1	68
Kraków, Sanok	2	9	1	74
Rzeszów, Nowy Sącz, Wadowice	2	14	1	78

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia.

Poczestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

Seferowicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 5. czerwca 1903. **Część IX.**

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 3. kwietnia 1903, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 20.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach zezwala się w myśl §. 24. ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 20 000 koron na wykończenie budowy drogi gminnej I. klasy z Kurowic do Bohdanówki.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 3. kwietnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 43.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z 20. marca 1903 L. 20.402, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Pełtwi w Busku przy drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. maja 1892 (Dz. u. kr. Nr. 33.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Pełtwi w Busku przy drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Pełtwi w Busku przy drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. marca 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 44.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 24. kwietnia 1903 L. 4672/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego, w czasie od 1-go maja do 31-go października 1903.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zezwolić, ażeby w myśl uchwały Wydziału krajowego na pokrycie potrzeb krajowych pobierano prowizorycznie dodatki krajowe w czasie od 1 maja do 31 października 1903, według wymiaru ustanowionego na rok 1902 i pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898.

Według tego Najwyższego postanowienia pobierany będzie:

1. dodatek do państwowego podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w wysokości 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do podatków bezpośrednich osobistych, zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896, Dz. pr. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27 listopada 1858, Dz. pr. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków wymienionych w ustępie 1. w wysokości 49 h, a do podatków wymienionych w ustępie 2. w wysokości 55 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 21 kwietnia 1903, L. 17.581, podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. kwietnia 1903 L. 26.322, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jasła na pobór dodatku gminnego do podatku spożywczego od wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Jasła na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina przez przeciąg pięciu lat począwszy od roku 1903.

Lwów, dnia 7. kwietnia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 46.

Ustawa

z dnia 19. kwietnia 1903, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Przeworska, powiatu łańcuckiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§. 1.

Gminie miasta Przeworska zezwala się na pobór przez przeciąg lat dziesięciu opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego, po 4 korony rocznie.

§. 2.

Postanowienia wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

§. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 4.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 19. kwietnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 47.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. kwietnia 1903 L. 26.793, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Tarnopola na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa, zezwala gminie miasta Tarnopola na pobór 100% dodatku gminnego do podatku komsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat 5 począwszy od roku 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 48.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. kwietnia 1903 L. 50.932, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 9. listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 102 o uzupełnieniu obwałowania Wisły między Dunajcem a Nowym Brniem w powiecie Dąbrowskim, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. marca 1903 L. 548.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 102, o uzupełnieniu obwałowania Wisły między Dunajcem a Nowym Brniem w powiecie Dąbrowskim.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły między Dunajcem a Nowym Brniem w powiecie Dąbrowskim jest przedsiębiorstwem tego powiatu i ma być wykonane w myśl §. 6. ustawy z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kraj. Nr. 102. przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Reprezentacyi powiatu Dąbrowskiego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma projekt krajowego biura melioracyjnego z r. 1900, który preliminuje koszta robót na 2,200.000 Koron, ze zmianami zarządzonemi przez Ministerstwo rolnictwa.

Projektowane obwałowanie obejmuje następujące roboty:

1. podwyższenie i uzupełnienie wału nadwiślańskiego między Dunajcem a Nowym Brniem wraz z budową potrzebnych szluz i przepustów, tudzież rowów dopływowych i odpływowych dla objektów wałowych;

2. podwyższenie lewego wału Nowego Brnia od Wisły do mostu powiatowego w Słupcu wraz z budową 1 szluzy i 1 przepustu;

3. korekcyę i wykonanie kanałów osuszających wraz z budową potrzebnych objektów (mostów i przepustów);

4. Utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat jedenaście i trwać ma od wiosny 1903 do jesieni 1913.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na wałach nadwiślańskich tudzież na wymienionych w §. 2. ust. 3. kanałach osuszających.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 102.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Oznaczone w §. 3. ustawy z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 102, datki kraju, państwa i powiatu Dąbrowskiego mają być wpłacone do funduszu w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 990.000 Koron w jedenastu równych ratach rocznych po 90.000 K od roku 1903 do roku 1913.

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 990.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w jedenastu ratach rocznych od r. 1903 do r. 1913.

c) datek powiatu Dąbrowskiego w kwocie 220.000 K w jedenastu równych ratach rocznych po 20.000 K od r. 1903 do r. 1913.

Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na 3% w rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§. 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym

pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego. Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t p. dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców, przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetru melioracyjnego otrzymają kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze t. j do terminu zastanowienia robót mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany, odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. kl., przy podróży drogowej 26·4 gr. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie. Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy. Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 7.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, zawiadują funduszami budowy asygnowanymi przez Wydział krajowy i przechowują je u siebie, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są wobec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie

wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane. Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

§. 8.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego w miarę długości, uwidocznionej w planie przeglądowym, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wniosek w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców. W szczególności kierownicy budowy koramizują kwoty delegatów na asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których delegaci mają uskuteczniać wypłaty; prowadzą sami, lub za pośrednictwem podwładnych organów, dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały, i wykonane roboty, i dzienniki budowy, utrzymują w porządku akta budowy (plany, kosztorysy raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.) a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania o postępie budowy, do których dołączają wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy, i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 9.

W razie, gdyby w czasie budowy, okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli §. 86. krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienie gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony wałów i rowów i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy z delegatem Wydziału powiatowego, starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 11.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 12.

Wykonanie robót ziemnych przy wałach, potokach i rowach, tudzież przeprowadzenie wykupna gruntów i odszkodowań, upoważniony jest Wydział krajowy oddać powiatowi Dąbrowskiemu za sumę ryczałtową, wykazaną w kosztorysie, która wynosi w rubryce robót ziemnych 1,272.864 K 66 h w rubryce zaś wykupno gruntów i odszkodowania 307.061 K 96 h.

Ewentualne przekroczenie kosztów preliminowanych w tych dwu rubrykach z wyjątkiem nadwyżki kosztów spowodowanych zmianą trasy wału nadwiślańskiego pokryć w takim razie winien wyłącznie fundusz powiatu Dąbrowskiego.

Wykonanie innych kategoryi robót ma się odbywać w zarządzie własnym przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem (dziennem) od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów. W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§. 13.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zmieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza;

2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur;

3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

4. odbiór materyałów budowlanych;

5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

6. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. Uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 14.

Tak Administracyi Państwa jak i Wydziałowi powiatowemu przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Wydziału powiatowego. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłuża Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy

§. 15.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału powiatowego.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni, głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§. 16.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczona na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§. 17.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl §. 54. ust. z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33. osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo. Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§. 18.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż, zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi powiatowemu oraz delegatom i kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału powiatowego, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 19.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 49.

U s t a w a

z dnia 22. kwietnia 1903 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zaprowadzająca zmianę w ustawie z dnia 8. grudnia 1881 Nr. 71. Dz. u. kr., o używaniu do stanowienia ogierów, będących prywatną własnością.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

I.

Postanowienia zawarte w §. 11. lit. *e)* ustawy z dnia 8. grudnia 1881 Dz. u. kr. Nr. 71. zmieniają się i mają brzmieć jak następuje:

c) Właściciel, który dopuści, by ogier jego dwuletni lub starszy pasł się razem z klaczami jakiegobądź wieku, podlega grzywnie do 100 K. Postanowienie to nieobowiązuje jednak w powiatach politycznych kosowskim i nadwórniańskim.

II.

Wykonanie tej ustawy, która wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 22. kwietnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 17. kwietnia 1903 L. 29.428, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Żółkwi koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Żółkwi udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich przedłuża się gminie miasta Żółkwi na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Żółkwi pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach a mianowicie:

1. na gościńcu rządowym ze Lwowa w zetknięciu się z drogą gminną od Błyszczywód;
2. na drodze ze Skwarzawy starej obok mostu;
3. na przedmieściu Glińskiem przy połączeniu się gościńca rządowego z drogą gminną do Krechowa;
4. na końcu Winnik na drodze prowadzącej do Zameczka;
5. przy ulicy Sznycerskiej;
6. na przedmieściu Turynieckiem obok rogatki poboru myta na drodze krajowej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h,

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnienie od opłat mytniczych lub o zniżenie takowych.

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów, dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art VI

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykyłu V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywaniu z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. IX.

Gdyby gmina miasta Żółkwi pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886 względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nie odpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów, niemniej też funduszów w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. X.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Żółkwi pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 17. kwietnia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 51.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. marca 1903 L. 23.818, dotyczące ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Jarosławiu.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kraj. Nr. 47. ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jarosławiu dla dorosłych na 1 K 20 h a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie począwszy od 15. kwietnia 1903 roku.

We Lwowie dnia 27. marca 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 25. czerwca 1903. Część X.

Nr. 52.

U s t a w a

z dnia 17. kwietnia 1903 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o uwolnieniu zakładów przemysłowych, spółek surowcowych, magazynowych i produkcyjnych oraz akcyjnych towarzystw przemysłowych od dodatków do podatków.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§. 1.

Od wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych uwolnione będą następujące zakłady przemysłowe, które w przeciągu 10 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem założone zostaną:

A) Wszelkie zakłady przemysłowe, mające na celu wyrób takich przedmiotów, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy jeszcze w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wyrabiane nie były.

B) Zakłady przemysłowe z gałęzi przemysłu w kraju istniejących, jeżeli będą założone według wymagań najnowszego stanu techniki, obliczone na większy przerób surowego materyału lub półfabrykatu i zatrudniać będą większą liczbę robotników, a mianowicie:

Zakłady przemysłowe dla wyrobu cegieł ogniotrwałych, wyrobów kamionkowych, fajansu, majolik, dla wyrobu szkła taflowego, naczyń szklanych, szlifiarnie szkła i zakłady dla zwierciadeł, dla wyrobu wapna hydraulicznego, cementu, dla przetworów z torfu, dla wyrobu cegieł opałowych z torfu

i odpadków nafty, dla wyrobu stałych i ciekłych smar z olejów mineralnych, dla przetworów chemicznych z olejów mineralnych i wosku ziemnego z wyłączeniem rafineryi nafty, dla wyrobów chemicznych z węgla, siarki, soli z wyjątkiem sody, dla wyrobów cukru buraczanego, syropu kartoflanego, dekstryny, dla fabrycznego przerobu mąki na artykuły konsumcyjne, dla parowych fabryk masła i serów, przerabiających mleko najmniej od 100 krów, dla fabryk cykoryi przerabiających cykoryę i inne surogaty kawy najmniej ze 100 morgów roślin okopowych, dla wyrobu konserw roślinnych, suszonych owoców, win owocowych, z najmniej 50 morgów roli lub 25 morgów sadów, dla przetworów chemicznych z drzewa, dla fabryk beczek i beczółek, dla fabryk mydła, świec przerabiających najmniej 600 cetnarów tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych, dla wyrobu wszelkiego rodzaju motorów, dla wyrobu wszelkich maszyn i narzędzi rolniczych i przemysłowych, dla wyrobu urządzeń i aparatów dla przemysłu gorzelnianego, browarniczego, cukrownianego, destylacyi nafty, wszelkiego przemysłu chemicznego, dla wyrobu narzędzi wiertniczych i ich części składowych, lin drucianych, dla fabryk wozów i pojazdów konnych, motorowych, wagonów kolejowych, zatrudniających stale najmniej 20 robotników, dla wyrobu przyrządów do oświetlenia, zatrudniających stale 10 robotników, dla wyrobów elektrotechnicznych, dla wyrobu celulozy, dla wyrobu papieru rotacyjnego, bibułki cygaretowej, dla wyrobu kartonaży, dla fabryk garbarskich i białoskórniczych, używających motoru i zatrudniających stale najmniej 20 robotników, dla zakładów motorowych wyrobu pasów skórnych transmisyjnych, dla przędzalni, dla zakładów tkackich z lnu, konopi, juty, bawełny, wełny, jedwabiu, zatrudniających w obrębie zakładu najmniej 10 krosien tkackich ręcznych dla zakładów tkackich mechanicznych, dla zakładów mechanicznych blichu, apretury, farbiarni i drukarni, dla zakładów pończoszkowych, zatrudniających najmniej 10 warstatów ręcznych lub dwa mechaniczne.

§. 2.

Zakłady przemysłowe już istniejące, a należące do gałęzi przemysłu powyżej w §. 1. ustępie B) wymienionych, jeżeli w ciągu 10 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zaprowadzą udoskonalone urządzenia techniczne według wymagań najnowszego stanu techniki i rozszerzą przedsiębiorstwo tak, że będą zdolne przerabiać większą ilość surowego materyału lub półfabrykatu i zatrudniać większą ilość robotników, zostaną uwolnione od całej nadwyżki wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych, jakaby przypadła do zapłaty wskutek powiększenia przedsiębiorstwa.

§. 3.

Uwolnione będą od wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych, przedsiębiorstwa dla wytwarzania siły motorycznej i wynajmywania tejże przedsiębiorstwom przemysłowym, rękodzielniczym, rolniczym oraz gminom.

W razie, jeżeli wytwarzanie siły motorycznej jest połączone z oświetleniem, uwolnienie od dodatków do podatków odnosi się jedynie do udziału przedsiębiorstwa w wytwarzaniu i wynajmowaniu siły motorycznej.

§. 4.

Uwolnione będą od wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych następujące spółki na podstawie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873 (Nr. 70. Dz. u. p.) zawiązane:

a) Spółki surowcowe, mające na celu nabywanie surowych materyałów lub półfabrykatów wyłącznie na użytek należących do Spółki rzemieślników i przemysłowców, którzy tych materyałów do swoich wyrobów potrzebują;

b) Spółki magazynowe, założone celem sprzedaży we wspólnym lokalu wyrobów przemysłowych wyłącznie tylko przez członków spółki wyrabianych;

c) Spółki produkcyjne, których członkowie pracują we wspólnym warsztacie, używają wspólnych maszyn, tudzież takie, które członkom spółki rozdają roboty do domów.

§. 5.

Uwolnione będą od wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych przedsiębiorstwa przemysłowe zakładane i prowadzone przez towarzystwa akcyjne w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, które zostaną założone w przeciągu 10 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli będą miały urzędową swą siedzibę w kraju, jeżeli ich wpłacony kapitał akcyjny wynosić będzie najmniej 500.000 koron, zatrudniać będą najmniej 60 robotników, a zakład swój przemysłowy urządzą odpowiednio do wymagań najnowszego stanu techniki.

W razie jednak, jeżeli akcyjne towarzystwo założy rafineryę spirytusu, browar, parowy młyn, tartak drzewny lub destylarnię nafty, kapitał zakła-

dowy nie może być mniejszym od 1,000.000 K. Uwolnienie to nie odnosi się jednak do gorzelni.

§. 6.

W razie gdyby jakiekolwiek istniejące przedsiębiorstwo przemysłowe zamieniło się w towarzystwo akcyjne, lub gdyby towarzystwo akcyjne objęło istniejący zakład przemysłowy, przedsiębiorstwo to będzie uwolnione od wszelkich dodatków do podatków z wyjątkiem państwowych jedynie pod warunkiem, jeżeli zakład przemysłowy zostanie podniesiony do najmniej podwójnej zdolności produkcyjnej. W żadnym razie kapitał akcyjny nie może być niższy od przewidzianego w §. 5.

§. 7.

Wszelkie powyżej w §§. 1—6 przyznane uwolnienia od dodatków będą obowiązywać na przeciąg 10 lat, licząc od początku tego kwartału, w którym podanie o uwolnienie wniesionem zostało. Gdyby jednak w ciągu tego 10-letniego okresu zakład przemysłowy, spółka lub towarzystwo akcyjne utraciło warunki w §. 1. ustęp 2. i w §§. 2., 3., 4., 5., 6. i 7., niniejszej ustawy określone, od których zawisłem jest uwolnienie od dodatków, natenczas Wydział krajowy może cofnąć udzielone uwolnienie na resztę 10-letniego okresu.

§. 8.

O zastosowaniu niniejszej ustawy do zakładów przemysłowych, Spółek i towarzystw akcyjnych, orzeka w każdym poszczególnym wypadku Wydział krajowy i ogłasza swoją uchwałę w gazecie urzędowej.

§. 9.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 11. kwietnia 1893 (Nr. 21. Dz. ust. i rozp. kraj.).

Wszakże uwolnienia od podatków, które na podstawie ustawy z dnia 11. kwietnia 1893 (Nr. 21. Dz. ust. i rozp. kraj.) orzeczone zostały, zachowają w całości swoją moc obowiązującą.

§. 10.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom Skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 17. kwietnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Nr. 53.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 3. czerwca 1903 L. 6495/pr., o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego Pozowice z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Kalwaryi, c. k. Sądu obwodowego w Wadowicach i c. k. Starostwa w Wadowicach i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Skawinie, c. k. Sądu krajowego w Krakowie i c. k. Starostwa w Podgórzu.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 26. maja 1903 L. 28.266 i c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. stycznia 1903 L. 436/M. I. wyłącza się z dniem 1. czerwca 1903 gminę i obszar dworski Pozowice z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Kalwaryi, c. k. Sądu obwodowego w Wadowicach i c. k. Starostwa w Wadowicach i wciela się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Skawinie, c. k. Sądu krajowego w Krakowie i c. k. Starostwa w Podgórzu.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 3. czerwca 1903.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. kwietnia 1903 L. 22.651, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku w gminie Oświęcim.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Oświęcim na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 20. maja 1886 Dz. u. kr. Nr. 60. opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku a to przez lat sześć (6) począwszy od 1. lipca 1903 do 30. czerwca 1909 według następującej taryfy:

1. od napojów spirytusowych których zawartość alkoholu da się oznaczyć 100 stopniowym alkoholometrem po 22 groszy od jednego litra alkoholu czyli od jednego litrostopnia,

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rumu, araku, likieru, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, rosolisu itp. po 11 groszy,

3. od jednego litra miodu, wiśniaku i maliniaku po 6 groszy czyli od hektolitra po 6 K.

4. od jednego hektolitra piwa w roku 1903:

a) podwójnego po 3 K 40 h,

b) pojedynczego po 1 K 70 h.

Od flaszki półlitrowej piwa marcowego, bokowego, porteru itd. po 1·6 h.

Natomiast od roku 1904 począwszy opłata od jednego hektolitra piwa nie może w ogóle przekraczać dwóch (2) koron.

Od opłat wolną jest wódka w tych wszystkich wypadkach, w których według §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. pr. p. Nr. 95. (w brzmieniu cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120.) wolną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

Wydzierżawienie prawa poboru powyższych opłat gminnych może nastąpić tylko za zgodnem poprzedniem porozumieniem się z dzierżawcą prawa propinacyi względnie z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego.

We Lwowie dnia 3. kwietnia 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 55.

U s t a w a

z dnia 21. maja 1903, o uzupełnieniu obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby i regulacyą potoku Dźwinki z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby od Gawłówka do ujścia do Wisły i regulacyą potoku Dźwinki z dopływami, które ma być wykonane przez przymusową Spółkę wodną, mającą się zawiązać na podstawie §. 45. krajowej ustawy wodnej z dnia 14 marca 1875 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 38, uznane zostaje jako przedsiębiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1900, który preliminuje koszta robót na 3.481.200 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 2. i §. 4. ustępu 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 38. według stosunku korzyści których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych w §. 3. pod c) wymienionych, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych, tudzież skarp, potoków i rowów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. ust. kraj. Nr. 43.;

3. z corocznych datków kraju i prestacyi konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyi konkurencyjnych na konserwacyę ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej Spółek wodnych co do organizacyi obrony grobel i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 6.

Zarząd budowy oraz funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut przez Władzę polityczną ułożyć się mający.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam mojemu Ministrowi rolnictwa.

Budapeszt, dnia 21. maja 1903.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 20. lipca 1903. **Część XI.**

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. maja 1903 L. 45.696, w przedmiocie zezwolenia gminie Wiśnicz nowy na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Król. Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Wiśnicz nowy na dalszy pobór przez czas od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia do końca roku 1907 opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, a to pod warunkami i w wysokości przyzwolonej pierwotnie ustawą z dnia 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 64., z tem zastrzeżeniem, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, tudzież, że gmina porozumie się przedtem z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego co do sposobu wydzierżawienia powyższych opłat.

We Lwowie, dnia 29. maja 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 57.

U s t a w a

z dnia 5. czerwca 1903, wcielająca gminę Załubińcze powiatu nowosądeckiego do gminy miasta Nowego Sącza.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Gmina Załubińcze powiatu nowosądeckiego wcieloną zostaje w myśl §. 100. ustawy z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24.) do gminy miasta Nowego Sącza.

Art. II.

Majątek gminy Załubińcze włączony zostaje do majątku gminy miasta Nowego Sącza. Gmina Nowego Sącza przyjmuje na siebie wszystkie zobowiązania gminy Załubińcze.

Art. III.

Wszelkie prawa przysługujące c. k. gal. funduszowi propinacyjnemu do końca roku 1910 w myśl postanowień ustaw z dnia 30. grudnia 1875 ex 1877 i z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30. na terytoryum dotychczasowej gminy Załubińcze pozostają niniejszą ustawą nienaruszone i gminie miasta Nowego Sącza nie będzie przysługiwać prawo nakładania na dochody z praw tych ani na wykonywanie ich na terytoryum dotychczasowej gminy Załubińcze do tego czasu żadnych opłat gminnych.

Art. IV.

Ustawa wchodzi w wykonanie z dniem jej ogłoszenia i w tym czasie będą obie reprezentacye gminy rozwiązane, a tymczasem zarząd złączonych gmin aż do przeprowadzenia wyborów obejmie burmistrz miasta Nowego Sącza, któremu dodaną będzie tymczasowa Rada złożona z 6 członków, których c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym ustanowi.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. czerwca 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 58.

U s t a w a

z dnia 29. maja 1903, o kolmatacyi bagien naddniestrzańskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Kolmatacya bagien naddniestrzańskich, która ma być wykonaną przez przymusową spółkę wodną, mającą się zawiązać na podstawie §. 45. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. uznaną zostaje za przedsiębiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1899, który preliminuje koszta robót na 3,800.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów tej melioracyi mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 2. b) i §. 4. ustępu 2. b) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. z zastrzeżeniem konstutucyjnego zezwolenia bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów; a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. według stosunków korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tych podstawach nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat zasiłków kraju i państwa, oraz prestacyi konkurencyjnych w §. 3. pod c) wymienionych, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 5.

Zarząd robót obejmie Wydział krajowy na koszt funduszu budowy. Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału oznaczy statut mający się ułożyć przez Władzę polityczną.

Bliższe szczegóły co do sposobu wykończenia przedsiębiorstwa, ostatecznego zestawienia kosztorysu, tudzież wpływu Administracyi państwa i Spółki wodnej na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 6.

Koszta utrzymania wykonanych robót ponosić mają członkowie spółki wodnej według wskazanego w §. 3. pod c) stosunku.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 29. maja 1903.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 59.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. czerwca 1903, o przedkładaniu deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1904/1905.

W myśl §. 39. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220. o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu 18. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1904/1905 termin od 10. lipca do 10. sierpnia 1903.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego, a tem samem do przedkładania dotyczących deklaracyi obowiązani są wszyscy trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem lub zajęciem na zysk obliczonem.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed lub najpóźniej w dniu rozpoczęcia lub przedłożyć w tym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, która zastąpi w tym razie owe doniesienie.

W razie nieprzedłożenia deklaracyi w należytym terminie czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowopowstających może komisya podatku zarobkowego względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu, albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych określonych bliżej w §§. 78. i 82. ustawy przedkładać należy deklaracye właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

Wspomniane wyżej deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą wedle najlepszej wiedzy i sumienia; podawać je można pisemnie na przepisanych drukach, albo też ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

W razie wniesienia pisemnej deklaracyi obowiązani są kontrybuenci wypełnić jak najdokładniej wszystkie rubryki odnośnego formularza.

Ścisłe dopełnienie tego obowiązku wskazanem jest w pierwszym rzędzie we własnym interesie kontrybuentów.

Druków na deklaracye udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzaniu deklaracyi, do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

Do odbierania deklaracyi powołane są w miastach Lwowie i Krakowie c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyi Urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące.

Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności niemiłych zarówno dla stron jak dla władz, upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyi.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

Lwów dnia 15. czerwca 1903

Korytowski w. r.

Nr. 60.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. czerwca 1903 L. 75.298, którem zmienia się dla miasta Podgórza ustanowioną godzinę policyjną.

Ustanowioną reskryptem c. k. Prezydenta kraju z dnia 28. kwietnia 1857, Dz. u. kr. Nr. 6., godzinę policyjną, o której wszystkie traktyernie i szynkownie tudzież kawiarnie muszą być pozamykane, zmienia się dla miasta Podgórza i ustanawia dla tego miasta godzinę jedenastą w nocy jako godzinę policyjną, o której wszystkie traktyernie i szynkownie, tudzież kawiarnie zamykać należy.

Lwów, dnia 27. czerwca 1903.

Potocki w. r.

Nr. 61.

Ustawa

z dnia 29. maja 1903, o uzupełnieniu obwałowania Wisły od ujścia Raby do Woli rogowskiej wraz z obwałowaniem prawego brzegu Raby, tudzież o regulacyi potoków Uszwicy i Grobki z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły od ujścia Raby do gminy Woli rogowskiej wraz z obwałowaniem prawego brzegu Raby od Majkowic do ujścia do Wisły, tudzież regulacya potoków Uszwicy i Grobki z dopływami mają być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1900, który preliminuje koszta robót na 4,500.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ust. 1. i §. 4. ust. 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116., bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38., według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Do rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod c) wymienionych zawiązaną będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków wydziału tej spółki określi statut przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Datki oznaczone w §. 3. pod a), b) i c) mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry z tem ograniczeniem, iż rzeczywista wypłata zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w granicach pojedynczych rat rocznych w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych i skarp, potoków, tudzież ze sprzedaży wikliny;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. 1. ustawy z dnia 10. czerwca 1892, Dz. u. kr. Nr. 43.;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych na konserwacyę, organizacyę obrony grobel, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń, potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, terminów płatności i sposobu uiszczania datków, oraz co do ewentualnego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 29. maja 1903.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 25. lipca 1903. **Część XII.**

Nr. 62.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiego Namiestnictwa z dnia 18. lipca 1903 L. 8699/pr., o zmianie przepisów wykonawczych z dnia 14. marca 1903, Dz. u. kr. Nr. 25. wydanych do ustawy z dnia 13. lutego 1903, Dz. u. kr. Nr. 24. o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i c. k. krajową Dyrekcyą Skarbu we Lwowie, znosi się w całej osnowie §§. 3. i 6. rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 14. marca 1903, Dz. u. kr. Nr. 25. a natomiast wydaje się przepisy te z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia w następującem brzmieniu:

§. 3.

W każdym browarze ma przedsiębiorca sam lub przez ustanowioną do tego osobę prowadzić rejestr odbytu piwa według załączonego (wzoru 1.) **wzór 1.** Potrzebnych druków dostarczy każdemu browarowi bezpłatnie krajowe biuro opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie.

Do rejestru tego należy czytelnie wpisywać w każdym poszczególnym wypadku:

1. Piwo, wysłane do odbiorców poza granicami kraju; tudzież

2. Piwo, wydane takim odbiorcom, którzy w kraju trudnią się wyszynkiem lub sprzedażą piwa; oraz

3. Piwo, wydane innemu browarowi, położonemu w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Natomiast nie należy do rejestru wpisywać piwa, które przedsiębiorca browaru sam szynkuje, lub osobom prywatnym (§. 1. ust. 1.) w kraju wprost wydaje, lub wreszcie wysyła do swych składów, prowadzonych na własny rachunek, a znajdujących się w kraju.

Rejestr odbytu piwa ma przedsiębiorca dnia 15. i ostatniego każdego miesiąca zamknąć i nazajutrz przesłać do biura krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

Wysyłki te należy nadawać w urzędzie pocztowym jako polecone.

W większych browarach, wysyłających często piwo poza granice kraju zaleca się prowadzenie rejestru w dwu oddzielnych zeszytach, a to w jednym zeszycie dla piwa, wysyłanego poza granice kraju, a w drugim dla reszty piwa, które się wciągnąć ma do rejestru.

Jeżeli przedsiębiorca browaru, położonego w kraju utrzymuje w obrębie kraju, jednakże poza browarem na własny rachunek, jeden lub kilka składów własnego piwa, winien w każdym składzie prowadzić oddzielny rejestr odbytu piwa. Piwo wydane z browaru do własnego składu nie może być zapisane w rejestrze odbytu browaru. Ilość piwa zamieszczona w rejestrze odbytu składu jako zeń wydana, ma być wciągniętą do każdoczesnego obrachunku odnośnego browaru (§. 4.).

Przedsiębiorca ma się starać, aby rejestry odbytu składów były także w terminach wyżej podanych zamykane i następnego dnia wprost do krajowego biura opłaty konsumcyjnej od piwa przesyłane.

§. 6.

W każdym browarze ma przedsiębiorca sam lub przez ustanowioną do tego osobę prowadzić zapiski piwa, które było wciągnięte w wydatek do rejestru odbytu, jednakowoż browarowi zwrócone zostało.

wzór 3. Zapiski te należy prowadzić na druku (wedle wzoru 3.) w dniu 15. i ostatniem każdego miesiąca je zamykać i wraz z rejestrem odbytu przesłać krajowemu biuru opłaty konsumcyjnej od piwa we Lwowie. Odnoszących się do tego druków dostarczy każdemu browarowi bezpłatnie krajowe biuro opłaty konsumcyjnej.

Opłata, którą szynkujący lub sprzedający piwo (§. 1. l. 2.) już uiścił za piwo pobrane z istniejącego w kraju browaru, zostanie w razie zwrócenia browarowi tego piwa tylko w takim razie stronie zwrócona, jeżeli strona przedłoży krajowemu biuru opłaty konsumcyjnej poświadczenie browaru, stwierdzające, że piwo zwrócone mu zostało. Poświadczenie to musi się zgadzać z zanotowaniem, znajdującem się w zapiskach o piwie zwróconem.

Niniejsze postanowienia mają być odpowiednio stosowane również i do piwa, zwróconego składowi browaru (§. 3 ostatni ustęp).

Jeżeli się w browarze znachodzi piwo zepsute, do użytku dla ludzi niezdatne, to można je tylko w takim razie wstawić w wydatek do rejestru odbytu, gdy zniszczenie tego piwa po stwierdzeniu jego ilości nastąpiło pod nadzorem organów skarbowych, którym poruczono nadzór nad browarem.

Również można wstawić w wydatek do rejestru odbytu piwo, które skutkiem wypadku (cieknięcie beczki i t. p.) dowodnie uległo zniszczeniu.

Celem stwierdzenia ilości piwa zniszczałego ma przedsiębiorca, browaru lub jego zastępca bezzwłocznie po spostrzeżeniu straty donieść o tem państwowemu organowi skarbowemu, mającemu nadzór nad browarem, który stwierdzi natychmiast, jaką ilość piwa według danych okoliczności za zniszczoną uznać należy.

Protokół stwierdzenia faktów spisany w obu powyższych wypadkach przez państwowy organ skarbowy, należy zaopatrzyć numerem bieżącym, pod którym do rejestru odbytu zapisano piwo zepsute, względnie zniszczone i dołączyć do tego rejestru.

C. k. Namiestnik:
Potocki w r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 12. sierpnia 1903. **Część XIII.**

Nr. 63.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. czerwca 1903 L. 49.198, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Wysocku powiatu Jarosławskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Wysocku, powiatu Jarosławskiego udzielonej uchwałą Sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. stycznia 1891 (Dz. u. kr. Nr. 25.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Wysocku, powiatu Jarosławskiego, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem. Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) halerze;

b) od jednego konia idącego wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 8 (ośm) halerzy;

c) od jednego wołu na rzeź albo w jarżmie, od krowy, bukała i trzylatki 4 (cztery) halerze;

d) od jednego źrebięcia do dwóch lat, jakoteż od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, od świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) halerze.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. czerwca 1903.

Zastępca Marszałka krajowego:
Tadeusz Pilat w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 64.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 7. lipca 1903 L. 86.456, o zmianie §. 2. ordynacyi wyborczej dla Izby handlowej i przemysłowej w Brodach.

C. k. Ministerstwo handlu reskryptem z 21. czerwca 1903 L. 29.792, zezwoliło na zasadzie §. 4. alin. 3. ustawy o Izbach handlowych uwzględniając prośbę Szanownej Izby z 23. czerwca 1903 L. 30.097, na uchwaloną na plenarnem posiedzeniu z 19. lutego 1903 zmianę §. 2. wydanej reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z 18. grudnia 1901 L. 4999/H. M. ordynacyi wyborczej dla tamtejszej Izby handlowej i przemysłowej.

Stosownie do tego ma §. 2. ordynacyi wyborczej brzmieć obecnie jak następuje:

§. 2. I. Sekcya handlowa obejmuje:

Cały handel towarami z wyjątkiem handlu obnośnego drobnej sprzedaży tytoniu, cygar, stempli i marek listowych i prochu strzelniczego dalej przemysłowości pomocnicze handlu (jak interesa komisyjne i spedycyjne ajentów handlowych i faktorów, domy składowe, zakłady ważenia i mierzenia).

Przedsiębiorstwa pieniężne kredytowe i asekuracyjne (włącznie z kasami oszczędności), przemysłowości obrotowe (włącznie z c. k. państwowemi kolejami żelaznemi) w końcu przemysł gospodni i szynkarski.

Sekcyę handlową wybierają dwie kategorye wyborcze (ciała wyborcze) składające się:

a) z tych osób trudniących się handlem, które opłacają od przedsiębiorstwa handlowego podatek zarobkowy w kwocie wyższej niż 20 koron rocznie;

b) tych osób trudniących się handlem, które obowiązane są do opłacenia podatku zarobkowego, a nie należą do kategoryi wymienionej pod a).

W każdym razie wystarcza uiszczanie kwoty równającej się najniższemu podatkowi wymaganemu do prawa wyboru do Sejmu tytułem rocznego podatku zarobkowego uiszczanego w dotyczącej gminie od przedsiębiorstwa handlowego, do uzasadnienia prawa wyboru w niniejszej kategoryi (ciele wyborczem b) sekcyi handlowej) (§. 7. alin. 3. ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawa z 3. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (I. a) wybiera ośmiu, druga kategorya wyborcza (I. b), również ośmiu rzeczywistych członków. Z wybranych w każdej kategoryi wyborczej musi po 6 członków być zamieszkałymi w siedzibie Izby.

II. Sekcya przemysłowa obejmuje przemysłowości produktywne i inne nie zaliczone do sekcyi handlowej, dalej apteki, w końcu przedsiębiorstwa górnicze.

Sekcyę przemysłową wybierają 2 kategorye wyborcze (ciała wyborcze).

Kategorye te składają się:

a) z tych przemysłowców, którzy opłacają od przedsiębiorstwa przemysłowego podatek zarobkowy wynoszący rocznie kwotę wyższą niż 20 koron;

b) przemysłowców opłacających w ogóle podatek zarobkowy od przedsiębiorstwa przemysłowego, a nie należących do kategoryi wymienionej pod a).

W każdym razie wystarcza uiszczenie rocznego podatku zarobkowego od przedsiębiorstwa przemysłowego w odnośnej gminie, równającego się najmniejszemu podatkowi wymaganemu do prawa wyboru do Sejmu, do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi (ciele wyborczem b) sekcyi przemysłowej) (§. 7. alin. 3. ustawy o Izbach handlowych i przemysłowych względnie ustawa z 30. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (II. a) wybiera sześciu, druga kategorya wyborcza (II. b) ośmiu rzeczywistych członków.

Z wybranych w pierwszej kategoryi wyborczej musi najmniej czteru członków z wybranych zaś w drugiej kategoryi wyborczej najmniej sześciu być zamieszkałymi w siedzibie Izby.

Przez wymieniony w tym paragrafie podatek zarobkowy rozumie się przypisane do poboru należytości w państwowym ogólnym podatku zarobkowym, względnie w państwowym podatku zarobkowym przedsiębiorstw obo-

wiązanych do publicznego składania rachunków (I. i II. rozdział ustawy z 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220).

We Lwowie, dnia 7. lipca 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 65.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. czerwca 1903 L. 51.993, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Żółkwi na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina od r. 1904.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Żółkwi na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na dalszych lat pięć to jest od 1-go stycznia 1904 do końca roku 1908.

We Lwowie, dnia 23. czerwca 1903.

Zastępca Marszałka krajowego:
Dr. Tadeusz Pilat w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 66.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. lipca 1903 L. 74.685, o uwolnieniu od stempli i należytości prawnych wymienionych niżej krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. maja 1903 L. 34.002 podaje się do powszechnej wiadomości, że uwolnienie od stempli i należytości w myśl postanowień §. 11. ustęp 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. służy następującym publicznym przedsiębiorstwom do których odnoszą się ustawy krajowe:

1. z dnia 9. listopada 1902, Dz. u. kr. Nr. 102. o uzupełnieniu obwałowania Wisły między Dunajcem a Nowym Brniem w powiecie Dąbrowskim.

2. z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 103. o regulacyi rzeki Łęgu w powiatach Niżańskim i Kolbuszowskim.

We Lwowie, dnia 5. lipca 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w r.

Nr. 67.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. czerwca 1903 L. 54.364, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dachnów-Lubaczów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Cieszanowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 48.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dachnów-Lubaczów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Cieszanowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dachnów-Lubaczów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) hal.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) hal.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) hal.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 4. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 68.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. lipca 1903 L. 63.968, o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55. ex 1876), o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się z powodu utworzenia w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. sierpnia 1896 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 52, powiatu politycznego w Podgórzu i wcielenia doń niektórych miejscowości z powiatów politycznych Wieliczka, Wadowice i Myślenice, następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76.).

§. 1.

Miejscowości Przewóz i Rybitwy wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Podgórzu a wciela się do izraelickiego okręgu metrykalnego w Klaśnie (powiat polityczny Wieliczka).

Natomiast:

a) miejscowości Gołkowice, Kossocice, Olszowice, Rajsko i Soboniowice wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Klaśnie;

b) miejscowości Radziszów i Jurczyce wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Myślenicach (powiat polityczny Myślenice).

c) miejscowości Borek szlachecki, Facimiech, Gołuchowice, Krzęcin, Ochodza i Polanka-Haller wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Zatorze (powiat polityczny Wadowice) i

d) miejscowość Zelczyna wydziela się z izraelickiego okręgu metrykalnego Kalwarya (powiat polityczny Wadowice) a wciela się wszystkie te pod a), b), c) i d) z wymienionych tam okręgów metrykalnych wydzielone miejscowości do izraelickiego okręgu metrykalnego Podgórze.

§. 2.

Należą więc odtąd:

I. do izraelickiego okręgu metrykalnego w Podgórzu miejscowości:

1. Bodzów, 2. Borek fałęcki, 3. Borek szlachecki, 4. Brzyczyna dolna, 5. Buków, 6. Chorowice, 7. Dębniki, 8. Facimiech, 9. Gaj, 10. Gołkowice, 11. Gołuchowice, 12. Jugowice, 13. Jurczyce, 14. Kobierzyn, 15. Kopanka, 16. Konary, 17. Korabniki, 18. Kossocice, 19. Kostrze, 20. Krzęcin, 21. Kulerzów, 22. Libertów, 23. Ludwinów, 24. Lusina, 25. Łagiewniki, 26. Mogilany, 27. Ochodza, 28. Olszowice, 29. Opatkowice, 30. Piaski wielkie, 31. Płaszów, 32. Podgórze, 33. Polanka-Haller, 34. Prokocim, 35. Pychowice, 36. Radziszów, 37. Rajsko, 38. Rzozów, 39. Samborek, 40. Siarczana góra, 41. Sidzina, 42. Skawina, 43. Skotniki, 44. Soboniowice, 45. Świątniki górne, 46. Swoszowice, 47. Tyniec, 48. Włosań, 49. Wola duchacka, 50. Wróblowice, 51. Wrząsowice, 52. Zakrzówek, 53. Zbydniowice, 54. Zelczyna i 55. Kurdwanów;

II. do izraelickiego okręgu metrykalnego w Klaśnie miejscowości:

1. Bieńkowice, 2. Bierzanów, 3. Bilczyce, 4. Biskupice, 5. Bodzanów, 6. Bogucice, 7. Bojańczyce, 8. Bugaj, 9. Byszyce, 10. Brzegi, 11. Brzezowa, 12. Czernochowice, 13. Czasław, 14. Czechówka, 15. Chorągwica, 16. Dobczyce, 17. Dobranowice, 18. Dziekanowice, 19. Falkowice, 20. Gdów, 21. Glichów, 22. Grabie, 23. Grabówka, 24. Grojów, 25. Gruszów, 26. Goszków, 27. Hucisko, 28. Jankówka, 29. Janowice, 30. Jawczyce, 31. Kawec, 32. Kędzierzyska, 33. Klasno, 34. Kobielnik, 35. Kokotów, 36. Komorniki, 37. Kornatka, 38. Koźmice małe, 39. Koźmice wielkie, 40. Krzesławice, 41. Krzyszkowice, 42. Krzyworzeka, 43. Kunice, 44. Kwapinka, 45. Łazany, 46. Lednica górna, 47. Lednica niemiecka, 48. Liplas, 49. Lipnik, 50. Łyczanka, 51. Mała wieś, 52. Mierzeń, 53. Mietniów, 54. Niezdrów, 55. Niżawa, 56. Nowa wieś, 57. Ochmanów, 58. Ochojno, 59. Pawlikowice, 60. Podolany, 61. Podstolice, 62. Poznachowice, 63. Przebieczany, 64. Przewóz, 65. Raciborsko, 66. Raciechowice, 67. Rożnowa, 68. Rudnik, 69. Rząka, 70. Rzeszotary, 71. Rybitwy, 72. Sawa, 73. Siepraw Siercza, 74. Sieraków, 75. Skrzyska, 76. Słomiróg, 77. Sławkowice, 78. Śledziejowice, 79. Stadniki, 80. Stojowice, 81. Strumiany, 82. Stryszowa, 83. Suchoraba, 84. Sułków, 85. Sułów, 86. Su-

rówki, 87. Szczygłów, 88. Sygneczów, 89. Tomaszkowice, 90. Trąbki, 91. Węglówka, 92. Węgrzce wielkie, 93. Wieliczka, 94. Winiary, 95. Wiśniowa, 96. Wierzbanowa, 97. Wola podłazońska, 98. Zabawa, 99. Zabłocie, 100. Zagórzany, 101. Zagórze, 102. Zalesiany, 103 Zakliczyn, 104. Zakrzów, 105. Zborówek, 106. Zegartowice, 107. Żerosławice i 108. Zręczyce;

III. do izraelickiego okręgu metrykalnego w Myślenicach miejscowości:

1. Bęczarka, 2. Burtowice, 3. Borzęta, 4. Brzączowice, 5. Bysina, 6. Chełm, 7. Dolna wieś, 8. Droginia, 9. Głogoczów, 10. Górna wieś, 11. Jasienice, 12. Jawornik, 13. Krzczonów, 14. Krzyszkowice, 15. Krzywaczka, 16. Myślenice, 17. Osieczany, 18. Pcim, 19. Polanka, 20. Poręba, 21. Rudnik, 22. Stróża, 23. Sułkowice, 24. Trzebunia, 25. Trzemeśnia, 26. Więciorka, 27. Wola radziszowska, 28. Zasań, 29. Zawada i 30. Zawadka;

IV. do izraelickiego okręgu metrykalnego w Zatorze miejscowości:

1. Benczyn, 2. Brzezinka ad Kopytówka, 3. Brzeźnica, 4. Chrząstowice, 5 Gierałtowice, 6. Gierałtowiczki, 7. Głębowice, 8. Graboszyce, 9. Grodzisko, 10. Jaśkowice, 11. Kopytówka, 12. Kossowa, 13. Laskowa, 14. Lgota, 15. Lipowa, 16. Łęczany, 17. Marcyporęba, 18. Miejsce, 19. Nowe dwory, 20. Palczowice, 21. Paszkówka, 22. Piotrowice, 23. Podolsze, 24. Półwieś, 25. Pozowice, 26. Przeciszów, 27. Przybradź, 28. Rudze, 29. Ryczów, 30. Smolice, 31. Sosnowice, 32. Spytkowice, 33. Trzebińczyce, 34. Tłuczań dolna, 35. Tłuczań górna, 36. Wielkie drogi, 37. Woźniki, 38. Zator, i 39. Zygodowice;

V. do izraelickiego okręgu metrykalnego w Kalwaryi miejscowości:

1. Baczyn, 2. Barwałd górny, 3. Brody, 4. Bugaj, 5. Harbutowice, 6. Izdebnik, 7. Jastrzębia, 8. Kalwarya, 9. Lanckorona, 10. Leńcze górne, 11. Leśnica, 12. Palcza, 13. Podhybie, 14. Podolany, 15. Przytkowice, 16. Skawniki, 17. Stanisław dolny, 18. Stanisław górny, 19. Stronie, 20. Stryszów, 21. Wysoka, 22. Zachełmna, 23. Zakrzów, 24. Zarzyce małe, 25. Zarzyce wielkie i 26. Zebrzydowice.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 21. lipca 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 69.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903 L. 28.292, prostujące pomyłki zaszłe w wykazie dołączonym do obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76, o podziale i rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

§. 1.

Nazwę wykazanego do poz. 165 okręgu metrykalnego i siedziby prowadzącego metryki izraelickie prostuje się na Lubycza królewska miasteczko.

Do tego okręgu metrykalnego należały i należą miejscowości:

1. Bełzec z Brzeziną, 2. Huta lubycka, 3. Kornie, 4. Lubycza Kniazie, 5. Lubycza królewska miasteczko, 6. Lubycza królewska czyli kameralna wieś, 7. Mosty małe, 8. Teniatyska, 9. Żurawce.

§. 2.

Do okręgu metrykalnego w Magierowie wykazanego do poz. 166 należały i należą miejscowości:

1. Biała, 2. Horodzów, 3. Kamienna góra, 4. Ławryków, 5. Magierów, 6. Manasterek, 7. Okopy, 8. Pogorzelisko, 9. Ulicko seredkiewicz, 10. Ulicko zarębane, 11. Zamek.

§. 3.

Nazwę wykazanego do poz. 168 okręgu metrykalnego i siedziby prowadzącego metryki izraelickie prostuje się na Rawa ruska.

Do tego okręgu metrykalnego należały i należą miejscowości:

1. Dziewięcierz, 2. Einsingen, 3. Hołe rawskie, 4. Hrebenne, 5. Hujcze, 6. Huta obedyńska, 7. Huta zielona, 8. Kamionka wołoska, 9. Olszanka, 10. Potylicz, 11. Prusie, 12. Rata, 13. Rawa ruska, 14. Rzyczki, 15. Siedliska, 16. Werchrata, 17. Wulka mazowiecka, 18. Zaborze.

§. 4.

Do wykazanego do poz. 169 okręgu metrykalnego w Uhnowie należały i należą miejscowości:

1. Bruckenthal, 2. Chlewczany, 3. Choronów, 4 Domaszów, 5. Dyniska, 6. Józefówka, 7. Karów, 8. Korczmin, 9. Korczów, 10. Krzewica, 11. Machnów. 12. Michałówka, 13. Nowosiółki kardynalskie, 14. Nowosiółki przednie, 15. Ostobuż, 16. Poddubce, 17. Rzeczyca, 18. Sałasze, 19. Staje, 20. Szczepiatyn, 21. Tarnoszyn, 22. Tehlów, 23. Uhnów, 24. Ulhówek, 25. Wasylów, 26. Wierzbica, 27. Woronów, 28. Zastawie.

§. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 17. lipca 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 70.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903 L. 28.292, prostujące pomyłki zaszłe w dołączonym do obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z dnia 5. maja 1891 L. 26.800 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 42, wykazie miejscowości wcielonych do poszczególnych okręgów izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

§. 1.

Nazwę wykazanej do pozycyi 159 gminy wyznaniowej jako siedziby przełożonego tej gminy prostuje się na Lubycza królewska miasteczko.

Do okręgu tej gminy wyznaniowej należały i należą miejscowości:

1. Bełzec z Brzeziną, 2. Huta lubycka, 3. Kornie, 4. Lubycza Kniazie, 5. Lubycza królewska miasteczko, 6. Lubycza królewska czyli kameralna wieś, 7. Mosty małe, 8. Teniatyska, 9. Żurawce.

§. 2.

Do okręgu wykazanej do pozycyi 160 gminy wyznaniowej w Magierowie należały i należą następujące miejscowości:

1. Biała, 2. Horodzów, 3. Kamienna góra, 4. Ławryków, 5. Magierów, 6. Manasterek, 7. Okopy, 8. Pogorzelisko, 9. Ulicko seredkiewicz, 10. Ulicko zarębane, 11. Zamek.

§. 3.

Nazwę wykazanej do pozycyi 162 gminy wyznaniowej jako siedziby jej przełożonego prostuje się na Rawa ruska.

Do okręgów tej gminy wyznaniowej należały i należą miejscowości:

1. Dziewięcierz, 2. Einsingen, 3. Hołe rawskie, 4. Hrebenne, 5. Hujcze, 6. Huta obedyńska, 7. Huta zielona, 8. Kamionka wołoska, 9. Olszanka, 10. Potylicz, 11. Prusie, 12. Rata, 13. Rawa ruska, 14. Rzyczki, 15. Siedliska, 16. Werchrata, 17. Wulka mazowiecka, 18. Zaborze.

§. 4.

Do okręgów wykazanej do pozycyi 163 gminy wyznaniowej w Uhnowie należały i należą następujące miejscowości:

1. Bruckenthal, 2. Chlewczany, 3. Choronów, 4. Domaszów, 5. Dyniska, 6. Józefówka, 7. Karów, 8. Korczmin, 9. Korczów, 10. Krzewica, 11. Machnów, 12. Michałówka, 13. Nowosiółki kardynalskie, 14. Nowosiółki przednie, 15. Ostobuż, 16. Poddubce, 17. Rzeczyca, 18. Sałasze, 19. Staje, 20. Szczepiatyn, 21. Tarnoszyn, 22. Tehlów, 23. Uhnów, 24. Ulhówek, 25. Wasylów, 26. Wierzbica, 27. Woronów, 28. Zastawie.

§. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 17. lipca 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. lipca 1903 L. 61.296, o zezwoleniu gminie Krystynopol powiatu Sokalskiego na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 80. ustawy z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 19. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

za zgodą c. k Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Krystynopol na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1903.

Lwów, dnia 14. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. lipca 1903 L. 61.297, o zezwoleniu gminie Bełz na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 82. ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Bełz na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu od r. 1903 począwszy.

Lwów, dnia 14. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 73.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 17. lipca 1902 L. 49.854, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Samborze.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Samborze dla dorosłych na 1 K 30 h a dla dzieci do lat 7-miu na 65 h dziennie począwszy od 1. lipca 1902.

Lwów, dnia 17. lipca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Onyszkiewicz w. r.

Nr. 74.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. lipca 1903 L. 57.622, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Borszczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. ust. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Borszczowie udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. ust. kr. Nr. 55.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Borszczowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 7. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 75.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 4. lipca 1903 L. 78.308, o opustach w podatkach bezpośrednich w roku 1903.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. czerwca 1903 L. 41.697 Dz. p. p. Nr. 138, należą się w roku 1903 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%.

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków od podatku domowego czasowo uwolnionych opust w wysokości $12\frac{1}{2}$%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego zniżoną została na rok 1903 podobnie jak i za rok poprzedni o 25% i wynosi kwotę 35,307.928 K 20 h.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, wymienionych w §. 100 ust. 1. i 5. powołanej ustawy przypisany i pobierany być ma w roku 1903 w wysokości 10% jak w roku ubiegłym.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na te podatki. Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić, poda każdy c. k. Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 4. lipca 1903.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 20. sierpnia 1903. **Część XIV.**

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. lipca 1903 L. 54.891, w przedmiocie przedłużenia gminie m. Stanisławowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Stanisławowa udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kraj. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Stanisławowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin;
2. Krechowce-Knihynin;
3. Pasieczna-Knihynin;
4. Opryszowce-Knihynin;
5. Czukałówka-Knihynin;
6. Krechowce-Knihynin (Ul. Lipowa);
7. Zagwóźdź-Knihynin;
8. Wołczyniec-Knihynin;
9. na drodze do kolei żelaznej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta a to według następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 względnie §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina m. Stanisławowa, pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna Władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z 7. lipca

1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. września 1886, względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni Zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w Art. III. poszczególnionych to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Stanisławowa pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie dnia 3. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 77.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 10. lipca 1903 L. 57.623, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1898 (Dz. u. kr. Nr. 89.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dambski w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lipca 1903 L. 58.926, w przedmiocie przedłożenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sędziszów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4 września 1898 (Dz. u. kr. Nr. 89) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sędziszów na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sędziszów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, żrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lipca 1903 L. 60.169, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Borszczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Uście biskupie-Jezierzany na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Borszczowie udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 55.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Uście biskupie-Jezierzany na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Borszczowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Uście biskupie-Jezierzany, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. lipca 1903 L. 57.304, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Rzeszowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Rzeszowa udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Rzeszowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartemi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1885 Dz. u. kr N. 80., zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska;
2. na drodze zwanej Ruska wieś;
3. na drodze zwanej Sandomierska;
4. na drodze zwanej Krakowska;
5. na drodze zwanej Stajnie;
6. na drodze zwanej Psiarniska i
7. na drodze zwanej Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej, mają być postawione na takich punktach, ażeby na pierwszej przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya pomiędzy Tyczynem a Łańcutem wolne były od myta kopytkowego.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 7. lipca 1903

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanislaw Dąmbski w r.

Nr. 81.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903 L. 48.076, o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl §. 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55. ex 1876), o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się z powodu ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 L. 4269, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 42.), wyłączenia z powiatu politycznego Kołomyja a wcielenia do powiatu politycznego Peczeniżyn gminy i obszaru dworskiego w Jabłonowie, miejscowości będącej siedzibą izraelickiego urzędu metrykalnego, w którego okręgu położoną jest miejscowość Ispas, pozostająca nadal w obrębie c. k. Starostwa w Kołomyi, następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76.).

§. 1.

Miejscowość Ispas wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Jabłonowie (powiat polityczny Peczeniżyn) a wciela się ją do izraelickiego okręgu metrykalnego w Kołomyi (powiat polityczny Kołomyja).

§. 2.

Do izraelickiego okręgu metrykalnego w Jabłonowie należą więc odtąd miejscowości:

1. Akreszory, 2. Bania berezowska, 3. Berezów niżny, 4. Berezów wyżny, 5. Jabłonów, 6. Kowalówka, 7. Łucza, 8. Łuszki, 9. Myszyn, 10. Stopczatów, 11. Tekucza;

a do izraelickiego okręgu metrykalnego w Kołomyi miejscowości:

1. Ceniawa, 2. Chlebiczyn leśny, 3. Czeremchów, 4. Debesławce z Traczem, 5. Dziatkowce, 6. Dobrowódka, 7. Ispas, 8. Iwanowce, 9. Kamionki małe z Godami, 10. Kamionki wielkie, 11. Kołomyja, 12. Korolówka, 13. Kornicz z Kropowiszczem, 14. Korszów, 15. Kujdańce, 16. Liski, 17. Matyjowce, 18. Michałków, 19. Oskrzesińce, 20. Pererów z Pilipami, 21. Wołowe i Trościanka, 22. Piadyki, 23 Podhajczyki, 24. Rakowczyk, 25. Siemakowce z Cuculinem, 26. Słobódka leśna, 27. Sopów, 28. Szeparowce, 29. Tłumaczyk, 30. Werbiąż niżny, 31. Werbiąż wyżny, 32. Załucze, 33. Zamulińce, 34. Żukocin.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 17. lipca 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 15. września 1903. **Część XV.**

Nr. 82.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 13. sierpnia 1903, L. 10.102/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 5. sierpnia 1903, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

I.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Rudkach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na potoku Wiszence w Rudkach.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Rudkach prawo do pobierania myta od mostu na potoku Wiszence w Rudkach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Rudkach.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) h;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego. osła, muła 2 (dwa) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Od mniej jak pięciu sztuk pod b), a mniej jak dziesięciu sztuk pod c) wymienionych nie należy pobierać żadnej opłaty.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Jarosławiu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jarosław-Hucisko.

Art. I.

Radzie powiatowej w Jarosławiu nadaje się na czas od dnia ogłoszenia tej uchwały w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych do dnia 31. grudnia 1903, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Jarosław-Hucisko, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe na Mokrej:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto drogowe w Jodłówce:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Jarosławiu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Jarosław-Kańczuga.

Art. I.

Na czas od dnia ogłoszenia tej uchwały w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych do dnia 31. grudnia 1903 nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Jarosław-Kańczuga Wydziałowi powiatowemu w Jarosławiu jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 83.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 17. sierpnia 1903, L. 10.179/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 5. sierpnia 1903 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

I.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej na drodze gminnej I. klasy Czasław-Wiśniowa-Wierzbanowa.

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej na drodze gminnej I. klasy Czasław-Wiśniowa-Wierzbanowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem powiatowego funduszu dróg gminnych w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 19., 25., 26. i 35. ust. 2. i 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h:

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 19. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 91.), którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce prawo do pobierania myta od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej przy drodze gminnej I. klasy Czasław-Wiśniowa-Wierzbanowa.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Mielec-Borowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Mielec-Borowa Wydziałowi powiatowemu w Mielcu jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu gminnego I. klasy na rzece Pełtwi w Kutkorzu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta od mostu gminnego I. klasy na rzece Pełtwi w Kutkorzu Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tego mostu z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconego przedmiotu w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanego przez Wydział powiatowy mostu, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Brzesku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Uszwicy w Borzęcinie na drodze gminnej I. klasy Szczurowa-Waryś.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta od mostu na rzece Uszwicy w Borzęcinie na drodze gminnej I. klasy Szczurowa-Waryś Wydziałowi powiatowemu w Brzesku, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tego mostu, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconego mostu w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanego przez Wydział powiatowy mostu, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałom powiatowym w Brzesku i Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Bogumiłowice-Miechowice małe.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Bogumiłowice-Miechowice małe Wydziałom powiatowym w Brzesku i Tarnowie, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydziały powiatowe, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będą wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydziały powiatowe drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach a to w Niwce i Biskupicach radłowskich, na obu z nich według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), którą nadane było Wydziałom powiatowym w Brzesku i Tarnowie prawo do pobierania myta na drodze gminnej Bogumiłowice-Radłów.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Art. IV.

Dochód z myta na drodze gminnej I. klasy Bogumiłowice-Miechowice małe wpływać ma na stacyi w Biskupicach radłowskich w całości do powiatowego funduszu dróg gminnych powiatu Brzeskiego, zaś na stacyi w Niwce w $^{6}/_{10}$ częściach do powiatowego funduszu dróg gminnych powiatu Brzeskiego a w $^{4}/_{10}$ częściach do powiatowego funduszu dróg gminnych powiatu Tarnowskiego.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Czaplach na drodze gminnej I. klasy Sambor-Czaple.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta od mostu na rzece Strwiążu w Czaplach na drodze gminnej I. klasy Sambor-Czaple Wydziałowi powiatowemu w Samborze jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tego mostu, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconego przedmiotu w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanego przez Wydział powiatowy mostu, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie Gromiec koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w Gromcu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się gminie Gromiec, powiatu Chrzanowskiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłę w Gromcu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy Gromiec.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Buczaczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty.

Art. I.

Radzie powiatowej w Buczaczu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty na dwóch stacyach mytniczych, a to na jednej stacyi pod Buczaczem i na drugiej stacyi pod Potokiem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z dwóch stacyj według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Drohobycz-Chyrawka-Glinne.

Art. I.

Radzie powiatowej w Drohobyczu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Drohobycz-Chyrawka-Glinne, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

X.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych I. klasy Lisznia-Podbóż i Wygoda-Medenice.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drogach gminnych I. klasy: Lisznia-Podbóż i Wygoda-Medenice, Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tych dróg, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższych myt, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconych dróg w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanych przez Wydział powiatowy dróg, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z obu dróg według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Koniuszkach siemianowskich koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Dniestrze.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Koniuszkach siemianowskich, powiatu rudeckiego, prawo do pobierania myta od dwóch mostów na rzece Dniestrze, na drodze do Hordyni wiodącej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Koniuszkach siemianowskich.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:
1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h;
2. od bydląt przepędzanych:
a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;
b) od pięciu świń albo cieląt 4 (cztery) h;
c) od dziesięciu owiec 4 (cztery) h.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podgórze-Swoszowice-Świątniki-Mogilany.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Podgórze-Swoszowice-Świątniki-Mogilany, Wydziałowi powiatowemu w Wieliczcze jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

I. Myto drogowe na stacyi w Swoszowicach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. Myto mostowe na stacyi w Zbydniowicach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 7. lutego 1902, Dz. u. kr. Nr. 25., którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Świątniki-Swoszowice.

XIII.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tuchów-Ryglice-Jodłowa.

Art. 1.

Radzie powiatowej w Tarnowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej: Tuchów-Ryglice-Jodłowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34.), którą nadane było Radzie powiatowej w Tarnowie prawo do poboru myta na drodze powiatowej tuchowsko-ryglicko-jodłowskiej.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XIV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Jaworowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jaworów-Niemirów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Jaworowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Jaworów-Niemirów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XV.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Surochowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Szkle.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Surochowie, powiatu jarosławskiego, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Szkle, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem, w dobrym stanie z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego wspólnie z gminą w Surochowie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Surochowie wolni są od opłaty myta.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 84.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. lipca 1903 L. 58.927, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Nowej Grobli koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Lubaczówce na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Nowej Grobli udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 14. lipca 1892 (Dz. u. kr. Nr. 58.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Lubaczówce na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Nowej Grobli powiatu Jarosławskiego ponownie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytni-

czych od mostów na rzece Lubaczówce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Mieszkańcy gminy Nowej Grobli wolni są zupełnie od opłaty myta mostowego tamtejszemu obszarowi dworskiemu przyzwolonego.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 14. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. lipca 1903 L. 65.728, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Trembowli koncesyi do pobierania opłat mytniczych drogowych i mostowych na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Trembowli udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893

(Dz. u. kr. Nr. 48.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych drogowych i mostowych na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Trembowli przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych drogowych i mostowych na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi w Zieleńcu według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu drogowego 4 (cztery) h; mostowego 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych drogowego 2 (dwa) h; mostowego 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego drogowego 1 (jeden) h; mostowego 1 (jeden) h.

Właściciele i zarząd dóbr w Semenówce są wolni od opłaty myta Radzie powiatowej w Trembowli przysługującego.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 31. lipca 1903.

Zastępca Marszałka krajowego:
Dr. Tadeusz Pilat w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 86.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20 sierpnia 1903 L. 109.461, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 21. maja 1903, Dz. u. kr. Nr. 55., o uzupełnieniu obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby i regulacyą potoku Drwinki z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. sierpnia 1903 L. 21.402.

Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 21. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 55., o uzupełnieniu obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby i regulacyą potoku Drwinki z dopływami.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby od Gawłówka do ujścia do Wisły i regulacyą potoku Drwinki z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązana w drodze przymusowej na podstawie §. 45. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. i ma być przeprowadzone w myśl §. 6. ustawy z dnia 21. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 55. przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału Spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1900, który preliminuje koszta robót na 3,481.200 K, ze zmianami proponowanemi w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 22. kwietnia 1902.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1. rekonstrukcyę wału nadwiślańskiego od Niepołomic do ujścia Raby wraz z budową 9 szluz i 14 przepustów wałowych, tudzież 31·55 km. rowów dopływowych i odpływowych i 26 mostków na rowach;

2. rekonstrukcyę lewego wału Raby od Gawłówka do ujścia do Wisły wraz z budową 2 szluz i 6 przepustów wałowych, tudzież 19·1 km. rowów i 10 mostków na rowach;

3. regulacyę potoku Drwinki na długości 26 km. wraz z obwałowaniem wstecznem na długości 16·215 km. tudzież budowę 18 szluz i 20 przepustów wałowych, 20 mostów i kładek na potoku Drwince, 81·37 km. rowów osuszających i 45 mostków na tych rowach;

4. budowę nieprzewidzianych w projekcie szluz na potoku Drwince dla zwilżania łąk nadbrzeżnych (w myśl protokołu komisyi reambulacyjnej z dnia 22. kwietnia 1902), oraz dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu budowy;

5. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat piętnaście i trwać ma od wiosny 1904 do jesieni 1918.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na wymienionych w §. 2. wałach, potokach i rowach.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 21. maja 1903, Dz. u. kraj. Nr. 55.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Oznaczone w §. 3. ustawy z dnia 21. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 55. datki kraju, państwa i przymusowej spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 1,392.480 K w piętnastu równych ratach rocznych po 92.832 K od roku 1904 do roku 1918;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 1,392.480 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w piętnastu równych ratach rocznych po 92.832 K od roku 1904 do roku 1918;

c) datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 696.240 K w piętnastu równych ratach rocznych od roku 1904 do roku 1918.

W razie opóźnienia w zawiązaniu przymusowej spółki wodnej mają być raty datku spółki wodnej zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu budowy wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116. tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na 3% rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§. 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem każdoczesnego dyrektora krajowego biura melioracyjnego. Jeden z tych kierowników budowy prowadzić będzie roboty przy uzupełnieniu obwałowania Wisły od Niepołomic w dół, drugi zaś regulacyę potoku Drwinki, a po jej ukończeniu uzupełnienie lewego wału Raby.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach oceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami, na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 26·4 h za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, płaca tychże w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie, należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami, lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§. 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane

tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli §. 86. krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony wałów i rowów i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§. 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót.

4. odbiór materyałów budowlanych;

5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

6. polecenie ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 13.

Tak administracyi Państwa jak i Wydziałowi Spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych

względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają zarządać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni, głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie tachnicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§. 15.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§. 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl §. 54. ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33. osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§. 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego Oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż, zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rostrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 87.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. sierpnia 1903 L. 66.973, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Przemyśla koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala

ponownie na przedłużenie gminie miasta Przemyśla udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kraj. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Przemyśla na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta a mianowicie:

1. przy rogatce lwowskiej;
2. przy rogatce dobromilskiej;
3. przy rogatce jarosławskiej;
4. przy rogatce na węgierskim trakcie;
5. na drodze do Prałkowic;
6. na drodze miejskiej od Buszkowic z zaporą na Zasaniu;
7. na drodze od Krównik z zaporą na tej drodze;
8. na drodze od Cybulanki z zaporą tamże na terytoryum miejskiem.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta a to według następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna Władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w Art. III. poszczególnionych to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie dnia 7. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 88.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. sierpnia 1903 L. 68.051, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Tarnopola koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Tarnopola udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz u. kr. Nr. 32., koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Tarnopola na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7 lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Tarnopola pobierać ma myto kopytkowe przy ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. na Lwowskiej,
2. na Stawowej,
3. na Przewalisze,
4. na Brodzkiej,
5. na Zbarazkiej,
6. na Smykowskiej,
7. na Mikulinieckiej,
8. na Petrykowieckiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od wierzchowca od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, buhajów, mułów i osłów, niemniej od każdej pędzonej sztuki bydła tego rodzaju, 2 (dwa) h; wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) h.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód, z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 7. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w r.

Nr. 89.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. sierpnia 1903 L. 68.049, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rychcice-Dobrowlany i na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Drohobyczu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 23. czerwca i 12. listopada 1892 (Dz. u. kr. Nr. 56. i 87.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rychcice-Dobrowlany i na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Drohobyczu przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rychcice-Dobrowlany i na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 7. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 90.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. sierpnia 1903 L. 66.035, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Nielepkowicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Nielepkowicami na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Nielepkowicach powiatu Jarosławskiego udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 14. lipca 1892 (Dz. u. kr. Nr. 63.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Nielepkowicami na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Nielepkowicach powiatu Jarosławskiego przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Nielepkowicami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 8 (ośm) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 4 (cztery) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 14. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 91.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. sierpnia 1903 L. 68.403, w przedmiocie opłaty gminnej od piwa w mieście Jaworowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 87. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Jaworowa na dalszy pobór przyzwolonej ustawą z dnia 19. lutego

1900 Dz. u. kr. Nr. 27. opłaty gminnej od piwa w wysokości po 2 korony od jednego hektolitra a to na przeciąg lat czterech t. j. do końca r. 1906 z tem jednakże ograniczeniem, że opłata ta nie może być żądaną za czas ubiegły przed ogłoszeniem powyższego rozporządzenia w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

We Lwowie, dnia 18. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 10. października 1903. Część XVI.

Nr. 92.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 18. sierpnia 1903 L. 71.927, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Brzeżan koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszego jednego roku.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Brzeżan udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszego jednego roku, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Brzeżan na przeciąg dalszego jednego roku prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Brzeżan pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich a mianowicie:

1. na drodze ku Posuchowie za ostatniemi chałupami przedmieścia Adamówki;

2. na rządowym gościńcu wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą, pod folwarkiem zwanym Marcelówką;

3. na gościńcu ku Rajowi obok bramy żelaznej za cmentarzem;

4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik za ostatniemi chałupami przedmieścia;

5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa przy rogatce Lwowskiej;

6. na drodze krajowej ku Złoczowu i Tarnopolowi przy rogatce Złoczowsko-Tarnopolskiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna Władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w Art. III. poszczególnionych to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 18. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 93.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. sierpnia 1903 L.67.925, w przedmiocie poboru (100%) stuprocentowego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w gminie miasta Wieliczki.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. ust. kr. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie miasta Wieliczki na pobór (100%) stuprocentowego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa a to przez lat pięć (5) od roku 1904 począwszy.

We Lwowie, dnia 25. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 94.

Ogłoszenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 22. sierpnia 1903 L. 2083, w sprawie ustanowienia rejonu ochronnego dla źródła wody siarczano-solankowej w Podgórzu powiatu Podgórze.

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi podaje niniejszem do wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Krakowie w porozumieniu z c. k. Starostwem w Podgórzu wskutek prośby p. Antoniego Matecznego, właściciela realności w Podgórzu o ustanowienie rejonu ochronnego dla wypływającego na jego parceli gruntowej l. k. $901/_1$ w Podgórzu źródła wody siarczano-solankowej, na podstawie miejscowego dochodzenia i rozprawy komisyjnej z dnia 17. lipca 1901, tudzież dodatkowego protokolarnego oświadczenia p. Antoniego Matecznego z dnia 5. grudnia 1901 ustanowił orzeczeniem z dnia 10. maja 1902 L. 1077 w myśl przepisów §§. 18., 220. i 222. p. u. g. z dnia 23. maja 1854 Dz. p. p. Nr. 146., ze względów publicznych, rejon ochronny przeciw wszelkim poszukiwaniom minerałów zastrzeżonych (§. 3. powołanej ustawy) tudzież wszelkiemu ruchowi górniczemu (w rozumieniu powołanej ustawy).

Granice tego rejonu są następujące:

Od punktu, w którym południowa granica gminy katastralnej Łagiewniki styka się z rzeką Wilgą, biegnie granica prawym brzegiem rzeki Wilgi aż do ujścia tej rzeki do Wisły; stąd biegnie granica prawym brzegiem Wisły aż do mostu państwowej kolei żelaznej przez stacyę Podgórze-Płaszów aż do punktu, w którym tor kolei państwowej styka się z torem kolei żelaznej, prowadzącej do fabryki cementu Bernarda Libana i Ski w Podgórzu, następnie tymże torem aż do granicy gmin katastralnych Podgórze i Wola Duchacka, dalej tą granicą na zachód aż do punktu zetknięcia się granic gmin katastralnych Podgórze, Łagiewniki i Wola Duchacka, następnie granicą gmin katastralnych Łagiewniki i Wola Duchacka tudzież Łagiewniki i Kurdwanów górny i dolny, wreszcie Łagiewniki i Jugowice aż do punktu przecięcia się tej granicy z rzeką Wilgą zamykając w ten sposób rejon ochronny.

W granicach utworzonego w ten sposób rejonu ochronnego zakazuje się na okres trzechletni, licząc od dnia prawomocności niniejszego orzeczenia, prowadzenia wszelkich poszukiwań minerałów zastrzeżonych (§§. 3., 13., 14. powołanej ustawy).

Okres ten będzie mógł być przedłużonym, jeśli Antoni Mateczny lub jego prawonabywca postawi w określonym powyżej terminie zakład kąpielowy,

zakład ten odda do właściwego użytku i o wykonanej budowie doniesie do c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie.

Orzeczenie to opiera się na tej okoliczności, że woda wypływająca ze źródła odkrytego na parceli l. kat. $901/_1$ może mieć według zasiągniętej opinii c. k. krajowej Rady zdrowia niewątpliwie obszerne zastosowanie lecznicze i że wydobywa się w takiej ilości, iż może być dla tych celów użytą, wobec czego ustanowienie rejonu ochronnego dla tego źródła uzasadnionem jest w przepisach §§. 18. i 222. pow. ust. górn. zwłaszcza, że w określonym powyżej rejonie ochronnym nie należy się spodziewać złóż minerałów zastrzeżonych.

W Krakowie, dnia 22. sierpnia 1903.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 95.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. sierpnia 1903 L. 75.743, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Nisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Tanwi pod Ulanowem na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Nisku udzielonej uchwałą Sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 5. grudnia 1892, (Dz. u. kr. Nr. 5. z r. 1893) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Tanwi pod Ulanowem na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. 1.

Radzie powiatowej w Nisku przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Tanwi pod Ulanowem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby, czy to idącej, czy jadącej na wozie, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu (1) jeden h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 28. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 96.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 9. września 1903 L. 11.168/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 61., o uzupełnieniu obwałowania Wisły od ujścia Raby do Woli rogowskiej, wraz z obwałowaniem prawego brzegu Raby, tudzież o regulacyi potoków Uszwicy i Grobki z dopływami, ułożony przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. sierpnia 1903 L. 23.122.

Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. ust. kraj. Nr. 61., o uzupełnieniu obwałowania Wisły od ujścia Raby do Woli rogowskiej wraz z obwałowaniem prawego brzegu Raby, tudzież o regulacyi potoków Uszwicy i Grobki z dopływami.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły od ujścia Raby do gminy Woli rogowskiej wraz z obwałowaniem prawego brzegu Raby od Majkowic do ujścia do Wisły, tudzież regulacye potoków Uszwicy i Grobki z dopływami są przedsiębiorstwem krajowem i mają być przeprowadzone w myśl §. 7. ustawy z dnia 9. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 61., przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału przymusowej spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1900, który preliminuje koszta robót na 4,500.000 koron ze zmianami proponowanemi w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 26. kwietnia 1902. Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej. Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1. rekonstrukcyę wału nadwiślańskiego od ujścia Raby do Woli rogowskiej, na długości 20·152 km. wraz z budową 6 szluz i 4 przepustów wałowych, tudzież 14·6 km. rowów odwadniających;

2. uzupełnienie prawego wału Raby od Majkowic do Wisły na długości 11·3 km. wraz z budową 1 szluzy i 8 przepustów wałowych, tudzież 2·31 km. rowów odwadniających;

3. regulacyę potoku Uszwicy od jazu w Okocimie do Wisły na długości 33·93 km. wraz z obwałowaniem wstecznem na długości 23·623 km., regulacyę potoków Uszewki Łętowni na długości 26·0 km., tudzież budowę 26 szluz i 31 przepustów wałowych, 110·197 km. rowów odwadniających, 19 mostów i 6 kładek na Uszwicy, 130 mostków na rowach dopływowych

Uszwicy, wreszcie 2 szluzy i potrzebną ilość progów i brodów na Uszwicy i dopływach;

4. regulacyę potoku Grobki na długości 23·9 km. wraz z obwałowaniem wstecznem na długości 9·93 km. i budową 14 szluz i 5 przepustów wałowych, budowę 44·60 km. rowów odwadniających, 16 mostów na Grobce a 43 mostków na rowach, 3 progów na Grobce i 3 stopni na rowie Okulickim wraz z potrzebnymi brodami i przejazdami;

5. budowę nieprzewidzianych w projekcie szluz na potokach i rowach dla zwilżania łąk nadbrzeżnych, oraz dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu budowy;

6. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwadzieścia i trwać ma od wiosny 1904 do jesieni 1923. W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle wodne na wymienionych w §. 2. wałach, potokach i rowach, niemniej też stawianie budynków w projektowanej trasie wałów i przekopów.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kraj. Nr. 61., Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Oznaczone w §. 3 ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kraj. Nr. 61., datki kraju, państwa i przymusowej spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 1,800.000 koron, w dwudziestu równych ratach rocznych po 90.000 koron od roku 1904 do roku 1923;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 1,800.000 koron z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w dwudziestu równych ratach rocznych po 90.000 koron od roku 1904 do roku 1923;

c) datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 90 000 koron w dwudziestu równych ratach rocznych od roku 1904 do roku 1923. W razie

opóźnienia w zawiązaniu przymusowej spółki wodnej mają być raty datku spółki wodnej zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu budowy wpłacone. Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116. tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe. Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na 3% rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§. 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem każdoczesnego dyrektora krajowego biura melioracyjnego. Jeden z tych kierowników budowy prowadzić będzie roboty koło rekonstrukcyi wału nadwiślańskiego i prawego wału Raby, postępując z budową z góry na dół, a następnie roboty koło regulacyi potoku Grobki z dopływami; drugi zaś kierownik budowy regulacyą Uszwicy z dopływami z dołu od ujścia Wisły w górę. Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy. Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy. Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej po za polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży, według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie:

Przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 26·4 gr. za 1 km., przy komisyach zaś po za miejsce jego zamie-

szkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie. Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, płaca tychże w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymanie delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy. Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót ich kierownictwo i staranie, o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami, lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§. 8.

W razie, gdyby w czasie budowy, okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w po-

rozumieniu z Namiestnictwem. Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli §. 86. krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony wałów i rowów i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające, oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co co wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania

§. 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądz też akordów. W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§. 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;
3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera. Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 13.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa jak i Wydziału spółki. Kontrola robót

przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni, głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy. Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom. Po przeprowadzeniu kolaudacyi, mosty zbudowane kosztem przedsiębiorstwa melioracyjnego mają być oddane interesowanym władzom, gminom lub stronom do dalszego utrzymania.

§. 15.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§. 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl §. 54. ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33. osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo. Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§. 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe. Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownikom budowy. Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

We Lwowie, dnia 28. lipca 1903.

Nr. 97.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 1. września 1903 L. 76.901, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Kołomyi koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Kołomyi udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz u. kr. Nr. 32., koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Kołomyi na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami

zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7 lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Kołomyi pobierać ma myto kopytkowe przy dwunastu rogatkach ustawionych w miejscach, gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż—Kołomyja,
2. Oskrzesińce—Kołomyja,
3. Korolówka—Kołomyja,
4. Cieniawa—Kołomyja w punkcie dotychczasowym,
5. Piadyki—Kołomyja,
6. Kamioneczki—Kołomyja,
7. Słobódka leśna—Kołomyja, } w punktach dotychczasowych,
8. Rakowczyk—Kołomyja, }
9. Szeparowce—Kołomyja,
10. Diatkowce—Kołomyja,
11. Sopów—Kołomyja,
12. Ispas—Kołomyja.

Art III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) h;
3. od bydląt luzem idących od konia, osła, lub muła 2 (dwa) h;
4. od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, koźlęcia, źrebięcia 1 (jeden) h.

Bydlęta ssące, wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owcy, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie lub na plecach prowadzone są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz u kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u.

kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej - wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 1. września 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w r

Nr. 98.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. sierpnia 1903 L. 75.742, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Nisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej z Jeżowego na Rudnik do Krzeszowa na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Nisku udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 5 grudnia 1892 (Dz. u. kr. Nr. 3. ex 1893) koncesyi do pobierania opłat mytni-

czych na drodze gminnej z Jeżowego na Rudnik do Krzeszowa na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej z Jeżowego na Rudnik do Krzeszowa Wydziałowi powiatowemu w Nisku jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie w Rudniku, Groblach i w Jeżowem uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe na stacyi pod Rudnikiem:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto mostowe na stacyi przy moście Nr. 1. na granicy gmin Jeżowego i Grobel:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Mieszkańcy gmin i obszarów dworskich w Rudniku, Groblach i Jeżowem wolni są od opłaty myta tylko w terytoryum swojej miejscowości.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 28. sierpnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 99.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 15. września 1903 L. 121.368, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej Pyszkowce, stałą stacyą do ładowania i wyładowania zwierząt i mięsa.

Na podstawie §. 10. ustawy z dnia 29. lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35.) i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. stycznia 1895 (Dz. p. p. Nr. 14.) c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Stanisławowie, ustanawia na linii Kraków - Podgórze - $\frac{\text{Bonarka}}{\text{Płaszów}}$ - Sucha - Nowy Zagórz - Husiatyn, oprócz istniejących jeszcze stacyę Pyszkowce jako stałą stacyę do ładowania żywych zwierząt i mięsa.

Przy ładowaniu i wyładowaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 L. 95.582 (Dz. u. kr. Nr. 108.).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia następującego po dniu ogłoszenia w urzędowej „Gazecie Lwowskiej".

Lwów, dnia 17. września 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu L. 108.570. o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego.

W myśl postanowień §§. 16., 18. i 22. (ustęp 2.) ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. o bezpośrednich podatkach osobistych oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reksryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 16. marca 1903 L. 19.449 wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I., II., III.

i IV. klasy tutejszego okręgu administracyjnego w miejsce ustępującej połowy członków i zastępców członków tychże komisyj i wyznacza do przeprowadzenia tychże uzupełniających wyborów następujące termina:

A) W miastach Lwów i Kraków.

I.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej dzień 8. października b. r.

II.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej dzień 9. października b. r.

III

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Krakowskiej dzień 8. października b. r.

IV.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego III. klasy w mieście Lwowie dzień 9. października b. r.

V.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego IV. klasy w mieście Lwowie dzień 12. października b. r.

VI.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego III. klasy w mieście Krakowie dzień 9. października b. r.

VII.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego IV. klasy w mieście Krakowie dzień 12. października b. r.

B) W powiatach politycznych.

I.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie uprawnieni są po myśli ustępu 2. §. 18. powołanej wyżej ustawy do wyborów bezpośrednich mianowicie:

Dla towarzystw podatkowych	w okręgach rozkładowych	Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi
III. klasy	Miasto Kołomyja z gminą polityczną Wierbiąż niżny oraz miasta Przemyśl	8. października 1903
IV. klasy	Stanisławów, Tarnopol i Tarnów.	9. października 1903

II.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie wykonać mają prawo wyboru po myśli ustępów 3., 4. i 5. §. 18. powołanej ustawy w drodze prawyborów mianowicie:

Dla towarzystw podatkowych	w okręgach rozkładowych	Dzień wyborów wyborców (prawybory)	Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi
III. klasy	Wszystkie powiaty polityczne z wyłączeniem miasta Kołomyi z gminą polityczną Wierbiąż niżny dalej miast Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów, oraz z wyłączeniem powiatów politycznych Stryj i Rzeszów.	2. października 1903	16. października 1903
IV. klasy		5. października 1903	19. października 1903
III. klasy	Powiat polityczny Rzeszów.	24. września 1903	8. paźdz. 1903
IV. klasy		25. września 1903	9. paźdz 1903

Wybory ad A) I., II., IV. i V. odbędą się we Lwowie, ad A) III., VI. i VII. w Krakowie, ad B) I. w miastach: Kołomyja, Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów. Prawybory ad B) II. odbędą się w siedzibach wszystkich podatkowych urzędów każdego poszczególnego powiatu politycznego. Wybory ad B) II. w siedzibach c. k. powiatowych władz politycznych. Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. P. kontrybuenci ze strony kompetentnych władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne. Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18, 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze. Równocześnie rozpisuje się osobnem obwieszczeniem wybory w celu utworzenia nowych zupełnie komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w nowo kreowanych okręgach rozkładowych „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“ i „miasto Stryj“.

Lwów, dnia 10. września 1903.

Prokopowicz w. r.

Nr. 101.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu L. 108.570, o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“ i „miasto Stryj“.

Reskryptem z dnia 18 maja 1903 L 35.094 (Dz. p. p. Nr. 113) utworzyło c. k. Ministerstwo skarbu z dotychczasowego okręgu rozkładowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy „powiat polityczny Stryj“ dwa osobne okręgi rozkładowe dla każdej z tychże klas a to: „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“ i „miasto Stryj“.

W myśl §§ 16. i 18 ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 16. marca 1903 L. 19.449 prawybory, względnie wybory członków i zastępców członków komisyj podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy wyżej wspomnianych nowych okręgów rozkładowych i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

A) W okręgu rozkładowym „miasto Stryj“.

Do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 8. pa-

ździernika b. r., co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 9. października b. r.

B) W okręgu rozkładowym „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“.

1. Do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborów) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 2. października b. r., co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 5. października b. r.

2. Do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla III. klasy dzień 16 października b. r., dla IV. klasy dzień 19. października b. r.

Wybory ad A) odbędą się w mieście Stryju, prawybory ad B) 1. w siedzibach urzędów podatkowych w Stryju i Skolem — wybory ad B) 2. w siedzibie c. k. Starostwa w Stryju.

Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa w Stryju osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego, z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie, określają §§. 18, 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 10. września 1903.

Prokopowicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 5. grudnia 1903. **Część XVII.**

Nr. 102.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 30. września 1903 L. 130.601, tyczące się ustanowienia stacyj kolejowych na nowo zbudowanej linii Lwów-Sambor stałemi stacyami do ładowania i wyładowywania zwierząt i mięsa.

Na podstawie §. 10. ustawy z 29. lutego 1880 r. Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. stycznia 1875 (Dz. p. p. Nr. 14) c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych we Lwowie ustanawia na nowo otworzonej linii Lwów-Sambor stacyę Komarno-Buczały i Rudki, jako stałe stacye do ładowania żywych zwierząt i mięsa.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 r. L. 95.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia następującego po dniu ogłoszenia w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

C. k. Namiestnik:

Potocki w. r.

Nr. 103.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. września 1903 L. 112.814, o przydzieleniu politycznego powiatu Przeworsk do okręgu inspekcyi leśnej w Rzeszowie.

Na podstawie upoważnienia c. k. Ministerstwa rolnictwa z 17. sierpnia 1903, L. 21.953, przydziela się niniejszem powiat polityczny Przeworsk, obejmujący okręg sądowy tej samej nazwy, do okręgu inspekcyi leśnej w Rzeszowie.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 104.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi Skarbu z dnia 4. września 1903, L. 107.141, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1904.

W myśl §§. 200 i 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód;

4. służbodawcy — wykaz osób pobierających płace służbowe, o ile te płace co do jednej osoby kwotę 1200 K rocznie przenoszą.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1904 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instacyi.

Do przyjmowania wykazów 4 kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmują zresztą, obok powołanych na wstępie postanowień prawnych, artykuły 39 i 40 rozp. wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§. 240, 241, 243 ustęp 6, 244, 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 4. września 1903

Zubrzycki w. r.

Nr. 105.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. września 1903 L. 69.487, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Podleszanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Podleszanach, powiatu mieleckiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 56.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Podleszanach, powiatu mieleckiego, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h;

2. Od bydląt pędzonych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;

b) od pięciu świń lub cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 25. września 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 106.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 6. października 1903 L. 85.951, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na Nowym Brniu w Ziempniowie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Mielcu udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. maja 1892 Dz u. kr. Nr. 33., koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na Nowym Brniu w Ziempniowie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mielcu przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na Nowym Brniu w Ziempniowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 6. października 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 107.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. października 1903 L. 85.950, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Radomyśl-Przecław na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Mielcu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1898

(Dz. u. kr. Nr. 89.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Radomyśl-Przecław na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Radomyśl-Przecław Wydziałowi powiatowemu w Mielcu jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 6. października 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 108.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów w sprawie ustanowienia jezdnego za czas od 1. października 1903 do 31. marca 1904.

Jezdne pocztowe od konia i za jeden miryameter ustanawia się na czas od 1. października 1903 do 31. marca 1904 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Brzeżany, Czortków, Kołomyja, Tarnopol, Złoczów	1	86	1	55
Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Żółkiew . . .	1	93	1	61
Lwów, Sambor, Tarnów	1	98	1	65
Kraków, Rzeszów, Nowy Sącz	2	06	1	72
Sanok, Wadowice	2	10	1	75

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia.

Poczestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 2. października 1903.

Seferowicz w. r.

Nr. 109.

U s t a w a

z dnia 2. listopada 1903 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów reprezentacyi powiatów w Rudkach i we Lwowie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminy i obszary dworskie Kahujów, Honiatycze i Werbiż wraz z przysiółkiem Sajków mają być przeniesione z okręgu reprezentacyi powiatowej w Rudkach do okręgu reprezentacyi powiatowej we Lwowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 2. listopada 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 110.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 17. listopada 1903, L. 99.792, w przedmiocie zezwolenia gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na mocy §. 83. ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłaty

gminnej od piwa na lat sześć, począwszy od 1. stycznia 1904 do końca roku 1909, pod warunkami określonymi ustawą z 20. maja 1886 Dz. u. kr. Nr. 59., i z tem zastrzeżeniem, że opłata ma być pobieraną w r. 1904 po 2 kor. 40 hal., zaś w latach 1905, 1906, 1907, 1908 i 1909 po dwie (2) korony od hektolitra.

We Lwowie, dnia 17. listopada 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 111.

U s t a w a

z dnia 9. listopada 1903, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z uzupełnieniem §. 1. ustęp 2. lit. g. Ordynacyi wyborczej gminnej z dnia 12. sierpnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 19.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam co następuje:

Art. I.

Przepis §. 1. ustępu 2. lit. g. ordynacyi wyborczej gminnej z dnia 12. sierpnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 19. uzupełniony zostaje w ten sposób, że ustęp ten opiewać ma: lit. g. adwokaci, notaryusze, doktorowie fakultetów, którzy otrzymali stopień akademicki na jednym z Uniwersytetów austryackich, magistrowie chirurgii i farmacyi, dyplomowani weterynarze, którzy otrzymali dyplom w jednym z zakładów w obrębie królestw i krajów w Radzie Państwa reprezentowanych.

Art. II.

Moc obowiązująca tej ustawy zaczyna się z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 9. listopada 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 112.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 25. listopada 1903 L. 110.077, którem zmienia się dla miasta Stryja ustanowioną godzinę policyjną.

Ustanowioną reskryptem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. czerwca 1856 Dz. u. kr. Oddział II. Nr. 20 godzinę policyjną, o której wszystkie traktyernie i szynkownie, tudzież kawiarnie muszą być pozamykane, zmienia się dla miasta Stryja i ustanawia dla tego miasta godzinę jedenastą w nocy, jako godzinę policyjną, o której wszystkie traktyernie i szynkownie tudzież kawiarnie zamykać należy.

To rozporządzenie wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 25. listopada 1903.

Potocki w. r.

Nr. 113.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. listopada 1903 L. 101.853, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Białej.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kraj. Nr. 47. ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za

leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Białej dla dorosłych na 1 K 25 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 65 h dziennie począwszy od 1 października 1903 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 114.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 19. listopada 1903 L. 142.656, o uzupełniających wyborach do komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego.

W myśl postanowień §§. 177, 179. i 189. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. o bezpośrednich podatkach osobistych oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 13. września 1903 L. 65.157 uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyi szacunkowych podatku osobisto dochodowego w miejsce ustępującej w myśl alinei 2. §. 189. powołanej ustawy połowy członków i zastępców członków tychże komisyi, jak również w miejsce członków (zastępców), których z powodu udaremnienia wyborów w swoim czasie supletorycznie zamianowano — wreszcie w miejsce tych członków (zastępców), których mandat przedwcześnie zgasł.

Do przeprowadzenia tych wyborów wyznacza się następujące termina:

	Dla koła wyborczego	dzień wyboru
I. Dla miejscowych komisyi szacunkowych w szczególności dla okręgów szacunkowych: miasta: Brody, Drohobycz, Horodenka, Kołomyja z gminą Werbiąż niżny, Kraków, Lwów, Podgórze, Przemyśl, Sambor, Stanisławów, Stryj i Tarnopol — z wyjątkiem okręgów szacunkowych, miasta: Nowy Sącz z gminą Załubińcze, Rzeszów i Tarnów	I.	14. grudnia 1903
	II.	15. grudnia 1903
	III.	16. grudnia 1903

	Dla koła wyborczego	dzień wyboru
II. Dla powiatowych komisyi szacunkowych, zatem dla wszystkich innych wyżej nie wymienionych okręgów szacunkowych z wyjątkiem następujących okręgów szacunkowych: powiaty polityczne: Borszczów, Dolina, Jarosław, Kamionka, Łańcut, Nowy Sącz z wyłączeniem miasta Nowego Sącza z gminą Załubińcze, Podhajce, Rzeszów z wyłączeniem miasta Rzeszowa, Skałat i Tarnów z wyłączeniem miasta Tarnowa.	I.	9. grudnia 1903
	II.	10. grudnia 1903
	III.	11. grudnia 1903

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach, oznaczy odnośna władza podatkowa I. instancyi.

Wybory do miejscowych komisyi szacunkowych w miastach: Lwów i Kraków przeprowadzone zostaną przez Magistraty tych miast, zaś wybory do miejscowych i do powiatowych komisyi szacunkowych na prowincyi odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez naczelników powiatowych władz politycznych — względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania, uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez kompetentne władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną z dokładnem wyjaśnieniem, z którego koła i ilu członków (zastępców) ma być wybranych na przeciąg lat czterech, a ilu w miejsce supletorycznie zamianowanych i przedwcześnie ustępujących — na przeciąg lat dwóch.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 179., 181. i 183—186. powołanej na wstępie ustawy — względnie §§. 7., 9., 10. 14, 16. i 26. do 45. powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Wybory do miejscowych komisyi szacunkowych w okręgach: miasta Nowy Sącz z gminą Załubińcze, Rzeszów i Tarnów, oraz do powiatowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych, względnie powiatach poli-

tycznych: Borszczów, Dolina, Jarosław, Kamionka, Łańcut, Nowy Sącz z wyłączeniem miasta Nowego Sącza z gminą Załubińcze, Podhajce, Rzeszów z wyłączeniem miasta Rzeszowa, Skałat i Tarnów z wyłączeniem miasta Tarnowa zostaną w swoim czasie osobno rozpisane.

Lwów, dnia 19. listopada 1903.

Korytowski w. r.

Nr. 115.

U s t a w a

z dnia 24. listopada 1903, w przedmiocie zezwolenia gminie Zakopane, powiatu Nowotarskiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam:

§. 1.

Gminie Zakopane zezwala się na pobór przez przeciąg lat sześciu opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po 6 (sześć) K rocznie.

§. 2.

Postanowienia wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

§. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 4.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 24. listopada 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 116.

U s t a w a

z dnia 24. listopada 1903, w przedmiocie zezwolenia gminie Nowa wieś narodowa, powiatu krakowskiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Gminie Nowa wieś narodowa, powiatu krakowskiego, zezwala się na pobór opłaty gminnej od psów w gminie utrzymywanych po 10 K rocznie.

§. 2.

Postanowienia wykonawcze oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy, trzymane na uwięzi i psy do celów wojskowych utrzymywane.

§. 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych

Wiedeń, dnia 24. listopada 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 117.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z 24. listopada 1903 L. 105.067, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Dolina na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku.

Na mocy §. 83. ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Dolina na dalszy pobór opłat gminnych, od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku, przyzwolonych pierwotnie ustawą z dnia 25. kwietnia 1883 Dz. u. kr. Nr. 51, pod warunkami w tej ustawie, a to przez lat pięć, od 1. stycznia 1904 do końca grudnia 1908 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć 100-stopniowym alkoholometrem po 22 hal od litra alkoholu;

2. od napojów słodzonych spirytusowych po 11 hal. od litra;

3. miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 8 hal. od litra.

4. Opłata od piwa może być pobieraną tylko w roku 1904 po 2 K 40 h. od hektolitra, natomiast od roku 1905 do końca roku 1908 po 2 K od hektolitra. Od opłaty jednak wolną ma być wódka, we wszystkich tych wypadkach, w których według §. 6. ustawy z 20. czerwca 1888 w brzmieniu cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120. uwolnioną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 118.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. listopada 1903 L. 105.066, w przedmiocie zezwolenia gminie Delatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 83. ustawy gminnej z 3. lipca 1896. Dz u. kr. Nr. 51., za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie Delatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa przez trzy lata od 1. stycznia 1904 do końca grudnia 1906, a to w wysokości,

i na warunkach oznaczonych w ustawie z dnia 26. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 55. względnie w rozporządzeniu tutejszem z 4. stycznia 1901 Dz. u. kr. Nr. 20.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 119.

U s t a w a

z dnia 13. listopada 1903 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zmianie obszaru Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Pozowice mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wallsee, dnia 13. listopada 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 120.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. listopada 1903, L. 106.056, w przedmiocie zezwolenia gminie Ciężkowice na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Na mocy §. 83. ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Ciężkowice na dalszy pobór ustawą z dnia 26. stycznia 1888 r Dz. u. kr. Nr. 22., względnie rozporządzeniami tutejszemi z 5. stycznia 1894 Dz. u. kr. Nr. 8. i 9. listopada 1897 Dz. u. kr. Nr. 69. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku, na czas od 1. stycznia 1904 do końca grudnia 1909, a to pod następującymi warunkami:

1. Opłaty od napojów spirytusowych i miodu pobierane będą: w wysokości dotychczasowej oznaczonej rozporządzeniem Wydziału krajowego z 9. listopada 1897 Dz. u. kr. Nr 69.

2. Opłata od piwa w dotychczasowej powyższem rozporządzeniem unormowanej wysokości pobieraną będzie tylko do końca roku 1904 w roku zaś 1905 w wysokości dwóch koron od hektolitra.

3. Od opłaty ma być wolną wódka we wszystkich tych wypadkach, w których po myśli §. 6. cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120. wolna jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 121.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 10. grudnia 1903 L. 167.346, tyczące się ustanowienia stacyj kolejowych w Jaworowie i Bobowej, stałemi stacyami do ładowania i wyładowywania żywych zwierząt i mięsa.

Na podstawie §. 10. ustawy z dnia 29. lutego 1880 (Dz. p. p. Nr. 35.) i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. stycznia 1895 (Dz. p. p. Nr. 14.), c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych we Lwowie, względnie w Krakowie, ustanawia na linii kolei lokalnej Lwów (Kleparów) - Janów - Jaworów stacyę Jaworów; a na linii Tarnów - Stróże - Nowy Sącz - Orló oprócz stacyj wyliczonych w ustępie 2. rozporządzenia z dnia 26. listopada 1898 L. 92 582 stacyę Bobowa, jako stałe stacye do ładowania żywych zwierząt i mięsa.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia następującego po dniu ogłoszenia w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

Lwów, dnia 10. grudnia 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 122.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. listopada 1903, L. 101.157, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Dąbrowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, ponownie zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Dąbrowie, udzielonej uchwałą

sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 35.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Dąbrowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Na drodze powiatowej Dąbrowa-Otfinów-Otałęż na jednej stacyi:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. Na drodze powiatowej Szczucin-Otałęż na jednej stacyi:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu drogowego 4 (cztery) h, mostowego 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych drogowego 2 (dwa) h, mostowego 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, drogowego 1 (jeden) h, mostowego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 24. listopada 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 123.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. listopada 1903, L. 106.372 w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Glinnie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, ponownie zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Glinnie udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 35.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Glinnie, powiatu Brzeżańskiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 24. listopada 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 124.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 4. grudnia 1903 L. 148.626, o uzupełniających wyborach do komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego.

W myśl postanowień §§. 177., 179. i 189. ustęp 2. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p Nr. 220. o bezpośrednich podatkach osobistych — oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 13. września 1903, L 65.157 dla poszczególnionych niżej okręgów szacunkowych uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyi szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego w miejsce ustępującej w myśl alinei 2. §. 189. powołanej ustawy połowy członków i zastępców członków tychże komisyi, jak również w miejsce członków (zastępców), których z powodu udaremnienia wyborów w swoim czasie supletorycznie zamianowano — wreszcie w miejsce tych członków (zastępców), których mandat przedwcześnie zgasł.

Do przeprowadzenia tych wyborów wyznacza się następujące termina:

	Dla koła wyborczego	dzień wyboru
I. Dla miejscowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych miasta: Nowy Sącz z gminą Załubińcze, Rzeszów i Tarnów	I	18. grudnia 1903
	II	21. grudnia 1903
	III.	22. grudnia 1903
II. Dla powiatowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych — powiaty polityczne: Borszczów, Jarosław, Kamionka, Łańcut, Nowy Sącz, z wyłączeniem miasta Nowego Sącza i gminy Załubińcze, Podhajce, Rzeszów z wyłączeniem miasta Rzeszowa, Skałat i Tarnów z wyłączeniem miasta Tarnowa.	I.	28. grudnia 1903
	II.	29 grudnia 1903
	III.	30. grudnia 1903

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach oznaczy odnośna władza podatkowa I. instancyi.

Wybory odbędą się w siedzibach c. k. Starostw i przeprowadzone zostaną przez Naczelników powiatowych władz politycznych względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez kompetentne władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybrana — z dokładnem wyjaśnieniem, z którego koła i ilu członków (zastępców) ma być wybranych na przeciąg lat 4, a ilu w miejsce supletorycznie zamianowanych i przedwcześnie ustępujących na przeciąg lat dwóch.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 179., 181. i 183. do 186. powołanej na

wstępie ustawy, względnie §§. 7., 9., 10., 14., 16. i 26. do 45., powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Wybory do komisyi szacunkowych we wszystkich innych wyżej nie wymienionych okręgach szacunkowych rozpisano już tut. obwieszczeniem z dnia 19. listopada 1903, L. 142.656.

Lwów, dnia 4. grudnia 1903.

Korytowski w. r.

Nr 125.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. listopada 1903 L. 103.158, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Dąbrowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Otfinów-Uście jezuickie i Dąbrowa-Mędrzechów oraz od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Dąbrowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 6. maja 1899 (Dz. u. kr. Nr. 62.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Otfinów-Uście jezuickie i Dąbrowa-Mędrzechów oraz od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Dąbrowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Otfinów-Uście jezuickie i Dąbrowa-Mędrzechów oraz od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Na obu wymienionych drogach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej,

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 27. listopada 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w r

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 30. grudnia 1903. **Część XVIII.**

Nr. 126.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. grudnia 1903 L. 108.796, w przedmiocie zezwolenia gminie Chorostków na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 80. ustawy z dnia 18. marca 1888 (Dz. u. kr. Nr. 36.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie Chorostków na dalszy pobór podatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości 100% przez lat pięć a to począwszy od r. 1904 do roku 1908 włącznie.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 127.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. grudnia 1903 L. 108.425, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Kuty na dalszy pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Kuty

na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75% a to przez lat pięć od roku 1904 począwszy do końca roku 1908.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 128.

U s t a w a

z dnia 3. grudnia 1903, w przedmiocie zezwolenia gminie Skole powiatu Stryjskiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam:

§. 1.

Gminie Skole zezwala się na pobór przez przeciąg lat dziesięciu opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego, po 4 (cztery) korony rocznie.

§. 2.

Postanowienia wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy do celów wojskowych utrzymywane.

§. 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Eisenerz, dnia 3. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr 129.

U s t a w a

z dnia 4. grudnia 1903, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, pozwalająca król. stoł. miastu Krakowowi pobierać opłaty gminne od napojów rozpalających do miasta wprowadzanych, lub w mieście wyrabianych i w niem zużywanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gmina król. stoł. miasta Krakowa ma prawo pobierać następujące opłaty gminne czyli dodatek gminny do podatku konsumcyjnego od niżej wymienionych napojów rozpalających do miasta wprowadzanych, lub w mieście wyrabianych i w niem zużywanych, a mianowicie:

1) Od rumu, araku, esencyi ponczowej, rozolisu, likieru i wszelkich napojów od jednego hektolitra po 50 K;

2) Od alkoholu, spirytusu winnego, olejków wonnych, tynktury, esencyi i wogóle wszelkich cieczy do których alkohol wchodzi, jako główna część składowa, a to:

Od spirytusu do 50 stop. od jednego hektolitra po 25 K, do 75 stop. od jednego hektolitra po 37·50 K, ponad 75 stop. od jednego hektolitra po 50 K;

3) od wina od jednego hektolitra po 10 K;

4) od piwa:

a) przy wprowadzaniu porteru i piwa angielskiego od jednego hektolitra 7 K;

b) przy wprowadzaniu wszelkich innych gatunków piwa i przy wyrobie wszelkich innych gatunków bez różnicy od jednego hektolitra po 3 K;

5) we wszystkich wypadkach, w których wódka wolna jest od podatków państwowych w myśl §. 6. obowiązującej ustawy wódczanej ma być również wolną od opłat gminnych, czyli dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego.

Art. II.

Opłaty od piwa wymienione w Art. I. 4. b) ustają z końcem 1909 r.

Art. III.

Bliższe postanowienia pod względem poboru oznaczonych w Art. I. miejskich opłat konsumcyjnych od napojów rozpalających i pod względem uiszczenia zwrotu opłaty przy wywozie piwa wyrabianego w mieście Krakowie, tudzież co do organów do sprawowania tych czynności powołanych, jakoteż co do sposobu wykonywania kontroli przy poborze i zwrocie rzeczonych opłat, wydane zostaną ze strony c. k. Namiestnictwa osobnem rozporządzeniem po porozumieniu się z Wydziałem krajowym.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Z dniem tym przestaje obowiązywać ustawa krajowa z dnia 19. lipca 1878 (Dz. ust. kraj. Nr. 48.).

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Eisenerz, dnia 4. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 130.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 18. grudnia 1903 L. 16.186/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1903, o ustanowieniu Sądu powiatowego w Podkamieniu w Galicyi.

Lidl w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1903. o ustanowieniu Sądu powiatowego w Podkamieniu w Galicyi.

Na podstawie §. 2. ustawy z 11. czerwca 1868, Dz. p. p. Nr. 59., tworzy się w okręgu Sądu obwodowego w Złoczowie Sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Podkamieniu dla gmin, względnie obszarów dworskich: Czernica, Hucisko brodzkie, Nakwasza i Tetylkowce okręgu Sądu powiatowego w Brodach — dalej dla gmin, względnie obszarów dworskich: Czepiele, Dudyń, Hołubica z Żarkowem, Huta pieniacka, Jaśniszcze, Kułyszcze, Litowisko, Majdan pieniacki, Maleniska, Niemiacz, Palikrowy, Pańkowce, Pieniaki, Podkamień, Popowce, Styberówka, Szyszkowce i Zwyżyń, okręgu Sądu powiatowego w Załoźcach.

Z dniem rozpoczęcia czynności urzędowej tego Sądu — który będzie dodatkowo postanowiony i ogłoszony — wydziela się wyżej nazwane gminy z obszarami dworskimi z okręgów ich dotychczas właściwych Sądów powiatowych

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 131.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. grudnia 1903 L. 113.803, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Biecz na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 82. ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Biecz na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina przez przeciąg lat pięciu począwszy od roku 1904 do końca roku 1908.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 132.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z d. 10. grudnia 1903 L. 112.524, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w gminie Pruchnik powiat Jarosław.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy postanowień §. 81. ustawy gminnej w brzmieniu ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36. za zgodą c. k Namiestnictwa we Lwowie, gminie Pruchnik na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa przyzwolonych pierwotnie ustawą z 12 czerwca 1897 Dz. u. kr. Nr. 34., a to na czas od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia do końca r. 1908 w wysokości unormowanej powyższą ustawą.

Lwów, dnia 10. grudnia 1903 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 133.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. grudnia 1903, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jarosławia na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Jarosławia na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku kon-

sumcyjnego od wina w wysokości 100% przez lat pięć począwszy od roku 1904 do końca roku 1908.

We Lwowie, dnia 10. grudnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 134.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. grudnia 1903 L. 112.522, w przedmiocie opłaty gminnej od piwa w mieście Gorlicach.

Wydział Krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 87. ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie miasta Gorlice pod warunkami ustanowionymi w ustawie z 7. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 68, na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa a to w roku 1904 po 2 K 40 h, od hektolitra, od roku zaś 1905 do końca roku 1907 po 2 K od hektolitra.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 135.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. grudnia 1903 L. 112.523, w przedmiocie opłaty gminnej od piwa w gminie Sądowa Wisznia.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 83. ustawy gminnej z 3. lipca

1896, Dz. u. kr. Nr. 51. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór przyzwolonej ustawą z 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 61. i tutejszem rozporządzeniem z 3. lutego 1903, Dz. u. kr. Nr. 16. opłaty gminnej od piwa po 1 K 70 h od jednego hektolitra, a to przez lat pięć od 1. stycznia 1904 począwszy do końca roku 1908.

We Lwowie, dnia 10. grudnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 136.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. grudnia 1903 L. 16.462/pr., o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1903.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. grudnia b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwały Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z 30. i 31. października b. r. o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1903.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1) Dodatek do państwowego podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5 pr. podatku od domów wolnych od podatku w wysokości 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

2) Dodatek do państwowych bezpośrednich podatków osobistych ustanowionych ustawą z 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z 25. listopada 1858 ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków w ustępie 1. wymienionych w wysokości 49 h, zaś do podatków w ustępie 2. wymienionych w wysokości 55 h od każdej korony całej należytości tych podatków.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 17. grudnia 1903 L. 55.248.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 137.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1903 L. 115.236, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w gminie Nadwórna.

Na mocy postanowień §. 82. ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Nadwórna na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa przez lat pięć, począwszy od roku 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. J. Wereszczyński w. r.

Nr. 138.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. grudnia 1903 L. 112.570, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Rzeszów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej, udzielonej

uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 (Dz. u. kr. Nr. 40.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Rzeszów, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Rzeszów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. grudnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 139.

Ustawa

z dnia 8. grudnia 1903, o obowiązku właścicieli domów w król. stoł. mieście Lwowie połączenia domowych zbiorników kloacznych z kanałami miejskimi publicznymi oraz o opłatach gminnych za to połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

W obrębie gminy król. stoł. miasta Lwowa obowiązany jest każdy właściciel realności przylegającej do ulicy lub placu, gdzie kanał publiczny istnieje lub zostanie wybudowany, połączyć zbiornik kloaczny swego domu z powyższym kanałem za pomocą kanału odciekowego, przestrzegając przytem postanowień ustawy budowniczej z 21. kwietnia 1885 Dz. u. kr. Nr. 31.

W razie wybudowania nowego a zaniechania istniejącego kanału publicznego, z którym zbiorniki kloaczne poszczególnych domów są już połączone, zbiorniki te mają być połączone z nowo wybudowanym kanałem publicznym, dawne zaś połączenie ma być zaniechane. Jeżeli jednak z powodu umieszczenia wychodków nad dotychczasowym kanałem, niema zbiorników kloacznych, wówczas przy zmianie kanału właściciel domu obowiązany jest w razie potrzeby wybudować zbiornik i połączyć go z nowowybudowanym kanałem publicznym.

§. 2.

Koszta budowy kanału odciekowego aż do 10 metrów, licząc od zewnętrznej granicy realności do najbliższego kanału publicznego, ponosi właściciel realności względnie domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względów publicznych okazała się potrzeba poprowadzenia kanału odciekowego przez obcą realność, właściciel jej obowiązany jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału odciekowego na swej realności. Odszkodowanie i koszta ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanału odciekowego ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału, a to w granicach ustanowionych w pierwszym ustępie tego paragrafu.

§. 3.

Gminie król. stoł. miasta Lwowa przysługuje prawo pobierania opłat za połączenie w §. 1. określone, właściciele domów zaś obowiązani są do uiszczenia tych opłat. W wypadku jednak przewidzianym w §. 1. ustęp drugi, właściciele domów wolni są od rzeczonych opłat.

§. 4.

Wysokość opłat ustanawia się podług zabudowanej powierzchni, pomnożonej ilością kondygnacyi:

a) Po 30 h od metra kwadratowego przy prywatnych domach mieszkalnych i gmachach publicznych.

b) Po 20 h od metra kwadratowego:

1. Przy budynkach fabrycznych.

2. Przy budynkach wyłącznie na pracownie przemysłowe przeznaczonych.

3. Przy budynkach gospodarczych wszakże tylko w miarę przeznaczenia tych budynków lub ich części do takich celów, które uzasadniają potrzebę odprowadzenia z nich nieczystości płynnych, w takim wypadku przypada opłata albo od całego budynku, albo tylko od odnośnej jego części.

Podziemia i strychy podlegają stosownej opłacie w miarę przeznaczenia ich na cele wymienione wyżej pod literą a) lub pod b).

Ilość zbiorników kloacznych w jednym domu nie ma wpływu na wymiar opłaty.

§. 5.

Radzie miejskiej przysługuje prawo uwalniania od opłaty właścicieli takich budynków, których przeznaczenie lub używanie wyklucza odprowadzanie z nich nieczystości płynnych do kanału publicznego.

§. 6.

Od domów, po wejściu w życie niniejszej ustawy przebudowanych, dobudowanych, lub w miejsce starych nowo wybudowanych, należy się opłata (§. 4.) mimo dawniejszego połączenia z kanałem publicznym. Jeśli jednak właściciel domu za to połączenie uiścił już bądź dawniej opłatę, jako datek dobrowolny, bądź też opłatę w myśl niniejszej ustawy, wówczas przy nowym wymiarze uwzględnić należy datek ten zapłacony, względnie opłatę już uiszczoną, tak, że tylko nadwyżkę wymiaru obowiązany jest właściciel domu uiścić.

§. 7.

Przy ulicach nowych, powstających po wejściu w życie niniejszej ustawy w których kosztem osób prywatnych pobudowano kanał publiczny, ma być pobieraną tylko połowa powyższej opłaty od tych osób prywatnych lub ich prawonabywców.

§ 8.

Do wymiaru opłat powołany jest Magistrat miasta.

Nieuiszczone w terminie opłaty mają być ściągnięte w sposób ustanowiony w §. 94. statutu miasta Lwowa dla ściągania należytości gminnych.

§. 9.

Przeciw wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom Magistratu przysługują środki prawne przewidziane statutem miasta. Rekurs przeciw wymiarowi opłaty nie ma mocy wstrzymującej.

§. 10.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 11.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wallsee, dnia 8. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 140.

U s t a w a

z dnia 16. grudnia 1903, zezwalająca gminie Zakopane na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku, maliniaku, dereniaku i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam co następuje:

Art. I.

Gminie Zakopane zezwala się pobierać do końca roku 1910 opłaty gminne od poniżej wyszczególnionych napojów w obręb gminy wprowadzanych albo też w niej wyrabianych i w jej obrębie zużywanych, według następującej taryfy:

1) od jednego litra stustopniowego alkoholu po 22 h, czyli od jednego hektolitra 22 K;

2) od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: araku, rumu, śliwowicy, koniaku, esencyi ponczowej, likieru, rosolisu i t. d. po 11 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 11 K;

3) od jednego litra piwa po 2 h, czyli od jednego hektolitra po 2 K;

4) od jednego litra miodu, maliniaku, wiszniaku, dereniaku i t. p. po 20 h.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje wyszczególnione w Art. I. dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest gmina administracyjna Zakopane.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy administracyjnej, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

W wypadkach, w których wódka wolną jest od opłaty podatku konsumcyjnego w myśl rozporządzenia cesarskiego z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120. Część II., wolną jest ona także od opłaty gminnej w Art. I. wyszczególnionej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 16. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 141.

U s t a w a

z dnia 16. grudnia 1903 zezwalająca gminie Ustrzyki dolne na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku, maliniaku i dereniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Ustrzyki dolne zezwala się pobierać w czasie od r. 1904 do końca r. 1910 opłaty gminne od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku, maliniaku i dereniaku w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1) od jednego litra stustopniowego alkoholu po 8 h;

2) od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rosolisu i t. p. po 5 h;

3) od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K;

4) od jednego hektolitra miodu, dereniaku i maliniaku po 6 K;

5) od jednego hektolitra wiszniaku po 3 K.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje wyszczególnione w Art. I. dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż czy na własny użytek.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest gmina administracyjna Ustrzyki dolne.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy administracyjnej, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

W wypadkach, w których wódka wolną jest od opłaty podatku konsumcyjnego w myśl rozporządzenia cesarskiego z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120. Część II., wolną jest ona także od opłaty gminnej w art. I. wyszczególnionej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 16. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 142.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 4. grudnia 1903 L. 150.143, o przedkładaniu fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1904.

W myśl §§. 138. i 202. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220. względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do działu III., oraz artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania

fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1904 termin do 31. stycznia 1904.

Co do obowiązku opłaty tych podatków i przedkładania dotyczących fasyj zauważa się w szczególności, co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne, pobierające dochód, określony w §. 124. powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w §. 125. odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 K, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 K rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyi już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl §. 139. ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,
b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,
c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1904 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru, podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1904 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia §. 133. powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w §. 153. ustawy, których dochód, temuż podatkowi podlegający 1200 K rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w §. 154. ustawy odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 K, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 K przedłożyć winny wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§. 128.—130. i 138. ustawy, oraz artykuły 13—16. i 20. rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§. 156—171. i 202. ustawy, oraz artykuły 32. i 33. względnie 3.—28. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi, na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyi powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych, obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3., §. 132. zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2. i 3. §. 176. ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1904 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§. 145. i 228. ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1904 stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 K. Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14. po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§. 239. i 243. oraz §§. 241. i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego na r. 1904 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 4. grudnia 1903.

Korytowski w. r.

Nr. 143.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 5. stycznia 1904 L. 61/pr., w przedmiocie gwarancyi kraju dla pożyczki 400.000 K dla gminy Zakopane.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 23. grudnia 1903 najmiłościwiej udzielić Najwyższej sankcyi uchwale Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w przedmiocie gwarancyi kraju dla pożyczki 400.000 K dla gminy Zakopane.

Uchwała.

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem udziela poręki dla pożyczki zaciągnąć się mającej w wysokości 400.000 (czterechkroć stotysięcy) K, przez gminę Zakopane na cele inwestycyjne.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 144.

Ustawa

z dnia 23. grudnia 1903, o zezwoleniu gminie Leżajsk powiatu Łańcut na pobór podwyższonych opłat gminnych od napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Leżajsk zezwala się pobierać przez lat dziesięć opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów spirytusowych w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej podwyższonej taryfy:

1) od jednego litra alkoholu stustopniowego alkoholometra po 11 halerzy czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 K;

2) od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisów, likierów, rumu, ponczowej esencyi, araku, koniaku, śliwowicy i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 11 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 11 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Leżajsk.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z 17. lipca 1899 Nr. 120. Dz. u. p. Cz. II, wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Leżajsku, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina Leżajsk porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Leżajsku.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 23. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 145.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. grudnia 1903 r. L. 112.029, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Brodach.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47., ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Brodach, dla dorosłych na 1 K 20 h. a dla dzieci do lat 7 na 60 h. dziennie, począwszy od 1. listopada 1903 roku.

We Lwowie, dnia 14. grudnia 1903.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 146.

U s t a w a

z dnia 23. grudnia 1903, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze 30% dodatku krajowego do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

W obrębie kraju całego pobierany będzie na rzecz funduszu krajowego 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

§. 2.

Dodatek ten pobierany będzie razem z odnośnym podatkiem i przez te same organa.

§. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1905, a przestaje obowiązywać z dniem 31. grudnia 1909.

§. 4.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 23. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 147.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1903 L. 112.460, w przedmiocie przedłużenia gminie w Babinie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Babinie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie w Babinie powiatu Samborskiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1898 (Dz. u. kr. Nr. 89.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Babinie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie w Babinie powiatu Samborskiego przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Babinie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ustęp 12. ustawy drog. z 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. wrazie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy, do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy w Babinie.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h;
2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;
b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;
c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 2. grudnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.